

GIANG NAM HỒNG ĐẬU

Des by Mac Yphi

EDITOR
ANTHIE

Cô chủ nhỏ của cửa hàng thú cưng

Mục lục

[Chương 1: Cô Gái Và Nàng Mèo 1](#)

[Chương 2: Cô Gái Và Nàng Mèo 2](#)

[Chương 3: Cô Gái Và Nàng Mèo 3](#)

[Chương 4: Cô Gái Và Nàng Mèo 4](#)

[Chương 5: Cô Gái Và Nàng Mèo 5](#)

[Chương 6: Lông Vàng 1](#)

[Chương 7: Lông Vàng 2](#)

[Chương 8: Labrador 1](#)

[Chương 9: Labrador 2](#)

[Chương 10: Labrador 3](#)

[Chương 11: Labrador 4](#)

[Chương 12: Labrador 5](#)

[Chương 13: Labrador 6](#)

[Chương 14: Labrador 7](#)

[Chương 15: Labrador 8](#)

[Chương 16: Labrador 9](#)

[Chương 17: Labrador 10](#)

[Chương 18: Labrador 11](#)

[Chương 19: Labrador 12](#)

[Chương 20: Mèo Garfield 1](#)

[Chương 21: Mèo Garfield 2](#)

[Chương 22: Mèo Garfield 3](#)

[Chương 23: Mèo Garfield 4](#)

[Chương 24: Mèo Garfield 5](#)

[Chương 25: Mèo Ragdoll](#)

[Chương 26: Mèo Ragdoll 2](#)

[Chương 27: Mèo Ragdoll 3](#)

[Chương 28: Mèo Ragdoll 4](#)

[Chương 29: Mèo Ragdoll 5](#)

Chương 30: Mạng Lưới Thú Cưng
Chương 31: Mạng Lưới Thú Cưng 2
Chương 32: Động Vật Giang Thành Nổi Điên
Chương 33: Động Vật Giang Thành Nổi Điên 2
Chương 34: Động Vật Giang Thành Nổi Điên 3
Chương 35: Động Vật Giang Thành Nổi Điên 4
Chương 36: Động Vật Giang Thành Nổi Điên 5
Chương 37: Chim Anh Vũ 1
Chương 38: Con Vẹt [2]
Chương 39: Ăn Tết [1]
Chương 40: Ăn Tết [2]
Chương 41: Ăn Tết [3]
Chương 42: Chó Corgi [1]
Chương 43: Chó Corgi [2]
Chương 44: Chó Corgi [3]
Chương 45: Chó Corgi [4]
Chương 46: Lễ Tình Nhân
Chương 47: Tiểu Bạch
Chương 48: Lão Hồ
Chương 49: A Sanh
Chương 50: Đến Nhà
Chương 51: Đoàn Tụ
Chương 52: Hiệu Thuốc
Chương 53: Xác Nhận
Chương 54: Điều Tra
Chương 55: Mất Tích [1]
Chương 56: Mất Tích [2]
Chương 57: Mất Tích [3]
Chương 58: Mất Tích [4]
Chương 59: Pubg [1]
Chương 60: Pubg [2]
Chương 61: Pubg [3]

Chương 62: Pubg.[4]

Chương 63: Pubg.[5]

Chương 64: Pubg.[6]

Chương 65: Kết Thúc [1]

Chương 66: Kết Thúc [2]

Chương 67: Lễ Cưới

Chương 68

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỨNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Cô Gái Và Nàng Mèo 1

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânSau giờ Ngọ, ánh mặt trời chiếu xuống làm người ta mơ màng buồn ngủ, trong tiệm phát nhạc êm dịu, giống như đang thoi miên. Sơ Ngữ nằm trên ghế xích đu (ghế của Annabelle), nhắm mắt dưỡng thần. Nàng mèo nằm trên đùi, lười biếng ngáp, nửa híp mắt, nhìn đường phố ngoài cửa sổ. Dưới chân là một con chó đen mun, màu lông tỏa sáng, lanh lợi trông chừng cửa tiệm.

Một người, một mèo, một chó.

Lười biếng cộng chán chường, Sơ Ngữ cảm thấy mình đã đi trước thời gian bước vào thời kì nghỉ hưu rồi.

Cửa kính cách âm bỗng nhiên bị đẩy ra, tiếng ồn ào huyên náo bên ngoài len vào, lại biến mất rất nhanh, trong tiệm yên lặng trở lại.

Một cô gái ôm mèo đứng ở cửa.

Thẩm Tinh thấy trên bản hiệu viết hai chữ thú cưng mới tiến vào, mèo của cô hai ngày nay không ăn gì cả, cô cho là bị đau bụng. Trên mạng người ta nói mèo mà bị đau bụng là chuyện nghiêm trọng. Vì vậy cô liền muốn tìm bác sĩ thú y khám thử.

Sau khi đi vào, Thẩm Tinh lại ngạc nhiên, cửa tiệm nhỏ hơn 50 mét vuông, sạch sẽ ấm áp, không giống như những phòng khám khác ngổn ngang dụng cụ chữa bệnh, càng không có mùi nước khử trùng gay gắt,

trong không khí còn có âm nhạc trôi nhẹ, mùi nước hoa nhàn nhạt, so với tiệm thú cưng, chỗ này còn giống một quán cà phê hơn.

Cô không biết làm sao, "Xin hỏi...."

"Nơi này là phòng khám thú cưng đúng không ạ?"

Sơ Ngữ từ trên ghế đứng dậy, hé mắt thích ứng với ánh mặt trời chói lọi, sau đó đưa tay chỉ góc nhỏ sau lưng Thẩm Tinh.

Thẩm Tinh vội vàng quay đầu, sau cửa treo một tấm bảng đen, trên đó viết mấy hàng chữ:

Nơi hỏi ý kiến thú cưng - một người nghe hiểu thú cưng nói chuyện.

"A? Xin lỗi, tôi đi lộn chỗ."

Thẩm Tinh ôm mèo lật đật rời đi.

Đại Miêu trong ngực Sơ Ngữ vươn vai, ngáp một cái, nhảy đến bệ cửa sổ, cao thâm khó lường nói: "Cô ấy sẽ còn trở lại."

Quả nhiên chỉ chốc lát sau, cửa lại bị đẩy ra, Thẩm Tinh lặng lẽ thò đầu vào hỏi, "Cô là bác sĩ tâm lý của thú cưng sao? Vậy cô có thể giúp tôi khám cho nó được không? Mấy ngày nay nó sa sút lắm."

Sơ Ngữ đi tới, kéo cửa ra, "Cô vào đi."

Sơ Ngữ dẫn Thẩm Tinh đến ghế salon, sau đó cầm hồ sơ bệnh lý hỏi nhỏ, "Tên gì?"

"Tôi tên Thẩm Tinh."

"À, tên nó chứ?"

Sơ Ngữ chỉ mèo trong ngực cô ấy, Thẩm Tinh lúc này mới kịp phản ứng, bác sĩ vừa hỏi tên mèo chứ không phải tên mình, cô đỏ mặt, vội nói,
"Nó tên Tiểu Quai (Tiểu Ngoan)."

Sơ Ngữ viết tên lên hồ sơ, lại hỏi, "Tiểu Quai bao lớn rồi?"

"Bảy tháng."

Cô hỏi mấy vấn đề xong thì khép hồ sơ lại, "Đưa Tiểu Quai cho tôi đi, lúc tiến hành nói chuyện tâm lý không thể để chủ nhân bên cạnh được."

"À, được ạ." Thẩm Tinh lần đầu tiên nghe đến việc nói chuyện tâm lý với thú cưng nên cũng không hiểu lắm, bác sĩ nói sao thì vậy.

Sơ Ngữ ôm Tiểu Quai vào trong phòng, Thẩm Tinh lúc này mới chú ý, tận bên trong là một căn phòng bao quanh bằng thủy tinh, ở bên ngoài có thể nhìn rõ bên trong nhưng lại không thể nghe thấy gì. Cô chỉ có thể nhìn thấy Tiểu Quai ôn thuận nằm trong lòng bác sĩ, ngược đầu, tựa như đang nói chuyện. Sau đó cô lại thấy bác sĩ nói gì đó mà Tiểu Quai mấy ngày nay trầm tĩnh bây giờ lập tức vui mừng, nhảy đến bàn chữa trị, nhìn rất hưng phấn.

Thẩm Tinh hết sức ngạc nhiên, bác sĩ tâm lý của thú cưng thần kì như vậy sao.

Mà trong buồng thủy tinh lại là cảnh tượng như thế này.

Tiểu Quai hết sức kích động "meo meo" vài tiếng, người bình thường nghe thấy chỉ là tiếng mèo kêu nhưng rơi vào tai Sơ Ngữ lại là...

"Meo - có thật không? Chị không lừa gạt meo? Chị thật có thể nghe hiểu meo nói chuyện?"

"Chị lừa gạt em làm gì?"

"Ai da cái này thật hiểm à nha, meo lớn như vậy mà đây là lần đầu tiên có người nghe hiểu meo đó!"

Đúng vậy, Sơ Ngữ có thể nghe hiểu mèo nói chuyện, chính xác mà nói, cô có thể nghe hiểu tất cả động vật nói chuyện. Ba tháng trước Sơ Ngữ bị tai nạn xe cộ, sau khi tỉnh lại liền có năng lực đó. Mới đầu cô còn tưởng mình ảo tưởng lung tung, nhưng qua mấy tháng nghiệm chứng, cô đã thản nhiên đón nhận năng lực này, cũng vì vậy mới có cửa hàng hỏi ý kiến thú cưng này.

Cô học ngành bác sĩ thú y, định sau khi tốt nghiệp mở một phòng khám, nhưng mà sau khi cô lấy được bằng thì liền thay đổi dự định. Phòng khám cho thú cưng trên phố thì đầy nhưng lại không có phòng nào giải quyết vấn đề tâm lý cho thú cưng. Dù sao cái thời đại này con người còn có thể mắc bệnh tâm lý nói chi là động vật.

Cũng vì vậy khi cô mở cửa tiệm này trong một tháng đã có không ít người tới hỏi thăm, nhưng một khách hàng thực thụ thì lại không có, Thẩm Tinh và Tiểu Quai là khách hàng đầu tiên.

Tiểu Quai hưng phấn nửa ngày rồi cuộc bình tĩnh lại, Sơ Ngữ mới hỏi, "Thẩm Tinh nói hai ngày nay tâm trạng em rất tệ, có thể nói cho chị biết hay không?"

Nói tới vấn đề này thì Tiểu Quai yên tĩnh lại, ủy khuất đem mặt chôn vào móng, bộ dạng đáng thương, mở miệng nói, "Không có gì cả, mèo thì làm gì có tâm tình?"

Sơ Ngữ cười một tiếng, "Không ai nói em không thể có ưu tư cả, chỉ là cô ấy rất lo lắng cho em thôi."

"Cô ấy mới là người không lo lắng cho meo! Cô ấy yêu thương tiểu yêu tinh khác, ngày ngày ân ái người khác, không quan tâm meo nữa!"

Sơ Ngữ mỉm cười, thì ra là ganh tị.

Thẩm Tinh chú ý tình huống trong phòng, thấy Sơ Ngữ ôm Tiểu Quai ra thì vội vàng nghênh đón, "Như thế nào rồi? Tiểu Quai có khỏe không?"

Sơ Ngữ sờ đầu Tiểu Quai, đưa nó cho Thẩm Tinh, nhẹ giọng cười nói, "Đừng lo, nó không có sao đâu."

"Vậy sao mấy ngày nay nó lại sa sút như vậy?"

Sơ Ngữ cân nhắc chọn lời nói, "Thật ra thì động vật cũng giống như người vậy, cũng muốn chiếm làm của riêng, ghen tị, sợ hãi trong lòng, nhà cô không phải chỉ có cô cùng Tiểu Quai đúng không? Hơn nữa gần đây có phải cô bận bịu với những chuyện khác, ví dụ như yêu?"

Thẩm Tinh đỏ mặt gật đầu, Sơ Ngữ cười nói, "Đó chính là vì cô và nó sớm chiều không rời, một thời gian dài cũng chỉ có nhau, không có người khác, Tiểu Quai liền coi cô là người thương duy nhất của nó, muốn chiếm cô làm của riêng. Mà bây giờ cô bận bịu với những chuyện khác, có chút bỏ bê nó, vì vậy nó mới lo lắng cô không thương nó nữa, không phải là người duy nhất của nó nữa... Đơn giản mà nói, chính là nó ghen."

Thẩm Tinh: "?!"

Loại thuyết pháp này hơi hiếm lạ nhưng cũng không khó hiểu lắm, đôi vị trí suy nghĩ thử, nếu Tiểu Quai có người bạn khác, nó bận bịu chơi cùng bạn mới, không để ý tới cô, cô cũng có thể thấy buồn.

Chẳng qua không nghĩ tới Tiểu Quai nhạy cảm như vậy, Thẩm Tinh hết sức áy náy, sờ đầu Tiểu Quai, xin lỗi nói, "Thật xin lỗi Tiểu Quai, sau này chị sẽ không bỏ rơi em nữa."

Tiểu Quai đem đầu chôn trong lòng Thẩm Tinh, Sơ Ngữ cười nói, "Nó ngưng ngưng đó."

Thẩm Tinh cũng cười, được Sơ Ngữ giải thích, cô thấy Sơ Ngữ giống như tâm ý tương thông với Tiểu Quai, cô ấy có thể nhận ra Tiểu Quai giận đối với mình nên ưu tư.

"Bác sĩ tâm lý thật thần kì! Cô có thể hiểu được ý của Tiểu Quai!"
Thẩm Tinh thán phục.

Sơ Ngữ cười một tiếng, "Cái này thì có gì đâu, động vật và con người thật ra không khác gì nhau, cũng có hi nộ ái ố, cũng sẽ sinh lão bệnh tử, chẳng qua là bọn chúng không có cách nói ra nhu cầu của mình, phải thông qua những thứ khác để biểu hiện ra, mà thú cưng trong lòng bác sĩ chính là một người nghe hiểu tâm tư của bọn chúng."

Sơ Ngữ nói vô cùng thản nhiên, mặc dù cô và thú cưng không dựa vào cái gọi là tâm lí nhưng cô cần một thân phận che giấu về việc nghe hiểu động vật nói chuyện. Bù lại một khoảng thời gian cô đã nghiên cứu sơ qua, bây giờ Sơ Ngữ đã có thể mặt không đổi sắc lừa bịp người khác.

Lúc Thẩm Tinh đi ra, Tiểu Quai nằm trên vai cô ấy, phe phẩy móng vuốt, tròn đen sáng trong, "Bà chủ tạm biệt!"

Sơ Ngữ bật cười, hướng nó xua tay, "Tạm biệt!"

"Thật giống như con nít!" Đại Miêu trên cửa sổ nhảy tới bên người Sơ Ngữ, lưỡi biếng vùi vào bả vai cô, lên vẻ ông cụ non, "Em sẽ không bao giờ ngây thơ và ghen tị như nó."

"A a." Sơ Ngữ cười hai tiếng, mặt không đổi nói, "Bản thân nặng bao nhiêu cân em không tự đếm thử hả? Coi mình nhẹ như lông hồng à? Bả vai của chị bị em đè gãy rồi!"

"A, em quên." Đại Miêu không thèm để ý nhảy xuống, không áy náy chút nào hành động vừa rồi của mình, ngáp nói, "Hôm nay không có khách, Ngôn Ngôn, chúng ta đi ăn chứ?"

Ngôn Ngôn là tên mẹ của Sơ Ngữ.

Sơ Ngữ không chút tình cự tuyệt, "Không được, em bây giờ nặng lắm rồi, phải khống chế việc ăn uống, trừ thức ăn cho mèo ra thì em không được ăn gì hết!"

Đại Miêu thở dài, khoan thai nói, "Ngôn Ngôn à, nhịn ăn giảm cân là không khỏe mạnh, ăn uống hợp lí, vận động đều đặn mới chính xác."

"Vấn đề là, em có vận động sao?"

"Đừng nóng mà, giảm cân không phải là chuyện một sớm một chiều, phải thực hiện từng bước. Ăn một miếng sao mập được, thiếu ăn một miếng cũng không gầy được, vậy tại sao phải ăn ít đi?"

"..." Sơ Ngữ không nói nổi, cô vậy mà nói thua một con mèo!

Đại Miêu tự giác chiến thắng, không lo lắng nhảy đến trên người Nhị Lang Thần, tìm vị trí thoải mái làm ổ.

Nhị Lang Thần là tên con chó mà Sơ Ngữ nuôi. Hai con này chẳng qua là ngày thứ nhất cô mở tiệm thì nhặt được, cảm thấy rất có duyên nên giữ lại nuôi. Đại Miêu thuộc giống mèo quýt, lúc vừa nhặt được thì gãy trơ xương, được Sơ Ngữ nuôi một tháng thì lớn nhanh như khinh khí cầu. Tự xưng bản thân mình ưu nhã quý tộc nhưng lại lười còn hay thèm ăn, đặc biệt bát quái. Nhị Lang Thần thuộc giống chó bản địa, trầm mặc ít nói, nhẫn nhục chịu khó, vì vậy hay bị Đại Miêu khi dễ.

Từ khi có khách hàng đầu tiên vào cửa thì tiệm của Sơ Ngữ rất cuộc cũng có liên tiếp mấy người tới, nhưng phần lớn đều là người có tiền, rảnh rỗi nên ghé thử.

Sơ Ngữ cũng không thèm để ý, cô cũng không dựa vào công việc này mà kiếm tiền, tất cả đều do hứng thú, có người bệnh thì cùng chó mèo của

họ tán gẫu, khơi thông tâm lí, không có người bệnh thì cùng Nhị Lang Thần và Đại Miêu nói chuyện phiếm, phơi nắng, cuộc sống ung dung tự tại.

Tháng chín ở Giang Thành thời tiết thất thường, mặt trời vừa rực rỡ chiếu xuống thì mấy phút sau đã tối đen rồi. Sơ Ngữ nhìn thấy trời muốn mưa nên đóng cửa tiệm sớm. Hôm nay cô chuẩn bị trở về nhà cha mẹ. Vì để thuận lợi nên cô dời nhà đến gần cửa tiệm, chỉ có cuối tuần mới về.

Trên đường trở về, Sơ Ngữ quẹo vào đường Ngô Đồng mua thịt bò ở hiệu Trần Ký, ba mẹ cô đều thích ăn đồ ở cửa tiệm này cho nên mỗi lần về nhà cô đều ghé mua một ít. Tiệm thực phẩm không cho động vật vào nên Đại Miêu và Nhị Lang Thần đều ở bên ngoài chờ cô.

Sơ Ngữ mua xong ra ngoài thì thấy Đại Miêu đang đứng trên lưng Nhị Lang Thần, uy phong lẫm liệt, giống như mình là quốc vương, một đám mèo hoang vây quanh đang nghe Đại Miêu diễn giảng.

Đại Miêu ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo, "Tao nói cho tụi bây biết, Ngôn Ngôn nhà tao rất lợi hại! Cô ấy có thể nghe hiểu chúng ta nói chuyện!"

Sơ Ngữ bật cười, chuyện như vậy không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy, Đại Miêu đặc biệt thích nói về cô trong giới mèo, nhận lại được những ánh mắt sùng bái hâm mộ của bọn chúng, nó rất khoái chí.

Nhị Lang Thần nhìn thấy Sơ Ngữ đi ra thì chạy như bay tới bên cạnh, không cần Sơ Ngữ phải gọi.

Đại Miêu trên lưng nó cho nó một cái móng vuốt, "Chạy nhanh như vậy làm gì? Tớ còn chưa nói hết mà!"

"Được rồi, sau này có thời gian thì nói tiếp, trời sắp mưa rồi, về trước đã." Sơ Ngữ vừa mở cửa xe vừa thúc giục.

Đại Miêu không nói nữa, ngoan ngoãn nhảy lên xe ngồi yên, Nhị Lang
Thần cũng nhảy lên.

Sơ Ngữ lên xe, vừa thắt chặt dây an toàn thì những giọt mưa lớn như
hạt đậu đã nện xuống cửa sổ.

"Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là ướt mưa rồi."

Sơ Ngữ nổ máy xe, Đại Miêu không an phận từ phía sau nhảy lên ghế
phụ, chia sẻ thông tin nó vừa nghe được với cô, "Em vừa nghe bọn chúng
nói, đối diện tiểu khu có một người đàn bà bị giết chết ở nhà, nửa tháng rồi
mà không có ai phát hiện."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỨNG

Giang Nam Hồng Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cô Gái Và Nàng Mèo 2

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Mưa mùa hè đến vội, vừa rồi còn lất phất mấy hạt mưa mà bây giờ đã biến thành mưa to rồi. Màn mưa dày đặc vây kín sắc trời, giống như màn đêm đã buông xuống.

Sơ Ngữ thẳng gấp, đậu xe ven đường, trên mặt còn chưa tỉnh táo, ngón tay tái nhợt nắm chặt vô lăng, "Em nói... thật không?"

Đại Miêu không ngờ phản ứng của cô lại lớn như vậy, sợ hết hồn, "Dạ, là thật, Nhị Vương cũng nói vậy, không tin chị hỏi nó đi."

Nhị Lang Thần ngồi phía sau lên tiếng, "Đúng vậy, bọn mèo đó quả thật đã nói vậy."

Ngay cả Nhị Lang Thần cũng nói vậy thì Sơ Ngữ dĩ nhiên tin, nhưng bởi vì có sự việc như vậy nên cô càng thêm hoảng. Là một công dân tốt biết tuân thủ pháp luật, sinh viên vừa ra trường, kinh nghiệm xã hội còn trống rỗng, chỉ từng thấy người chết trên tivi, nghe được bên cạnh mình có án mạng, Sơ Ngữ cảm thấy sợ hãi.

Trong xe hết sức oi bức nhưng cô cảm thấy có một cỗ khí lạnh xông thẳng vào óc, tay chân cũng lạnh băng.

Thật lâu sau Sơ Ngữ mới từ nỗi sợ hãi khôi phục trở lại, cô tỉnh táo, trấn định lạ thường nói, "Có ai báo cảnh sát không?"

Đại Miêu ngồi trên ghế phụ lo lắng nhìn cô, "Không có, nghe nói người kia sống một mình nên không có ai phát hiện cả. Ngôn Ngôn, chị không sao chứ? Có phải em làm chị hoảng sợ không?"

Sơ Ngữ lắc đầu, "Chị không sao, chỉ là lần đầu tiên nghe thấy gần mình như vậy nên hơi sợ thôi."

Sơ Ngữ vô ý thức khẩy tay lái, trong đầu hỗn loạn. Cô vừa thấy sợ, muốn vội vàng tránh xa lại vừa cảm thấy nếu bản thân mình lơ đi sẽ khiến lương tâm áy náy. Cũng đâu phải là mình đi bắt hung thủ đâu, chỉ là báo cảnh sát thôi mà.

Nhưng báo cảnh sát rồi thì biết nói gì đây? Chẳng lẽ nói cho cảnh sát biết mèo hoang ven đường nói ở nơi đó có người chết? Có khi người ta lại nói cô bị điên, không ai tin tưởng thì sao?

Bên ngoài mưa ngâu dần, mặt trời lại từ mây đen ló ra, cơn mưa mang tới mát mẻ đã đi mất. Không khí thoải mái tựa như cho Sơ Ngữ dũng khí, cô dần ổn định tâm tình, mở cửa xuống xe, định đi tìm đám mèo hoang kia hỏi tình huống cụ thể.

Đại Miêu và Nhị Lang Thần cũng nhảy xuống xe muốn đi cùng, Sơ Ngữ không cự tuyệt, lúc này cô quả thật cần bọn nó bầu bạn.

Trước cửa một ngân hàng tự phục vụ (giống ATM) có mấy con mèo hoang đang tạm thời chiếm cứ để trú mưa bởi vì bên trong không có ai. Lúc Sơ Ngữ bước vào bọn nó liền cảnh giác, nhưng sau khi thấy Đại Miêu và Nhị Lang Thần thì yên tâm, trong đó có một con mèo vàng còn thử dò hỏi, "Chị là cái người có thể nghe hiểu bọn em nói chuyện à?"

"Là chị." Sơ Ngữ ngồi chồm hồm, gật đầu.

"Meo, chị ấy thật đúng là có thể nghe hiểu chúng ta nói chuyện nè!"

Mấy con mèo hưng phấn vây lại, hết sức tò mò quan sát cô. Sơ Ngữ ngẩng đầu nhìn thử, trong ATM nào cũng đều có camera vì vậy cô tỏ ý muốn ra ngoài nói chuyện. mấy con mèo vui sướng đi theo.

Sơ Ngữ đứng trên bậc thang hỏi nhỏ, "Đại Miêu nói các em nói cho nó biết tiểu khu đối diện có người chết. Tiểu khu nào vậy? Hình Uyển?" Phía bắc đường Ngô Đồng là tiểu khu Hình Uyển, phía nam là tiểu khu Giang Hoa nơi cô đang ở.

"Đúng vậy đúng vậy, chính là tiểu khu Hình Uyển. Chị ấy đáng thương lắm, mất nửa tháng rồi mà không có ai phát hiện."

"Chị ấy là một cô gái tốt, thường xuyên mang thức ăn cho chúng em, nói chuyện ôn nhu dễ nghe, em vô cùng thích chị ấy!"

"Lần trước em bị thương chính là chị ấy băng bó cho, buộc cho em một cái nơ con bướm thật đẹp luôn!"

"Chị gái nhỏ à, chị giúp chị ấy đi, nói người nhà mang chị ấy về, chị ấy mất lâu như vậy mà không có ai phát hiện, đáng thương lắm!"

Mấy con mèo mồm năm miệng bảy nói, một đám mèo thay nhau meo meo, động tĩnh cũng lớn, Sơ Ngữ sợ làm cho người khác chú ý nên vội vàng cắt đứt lời của bọn chúng, "Chị biết rồi, nếu chắc chắn chuyện này là thật thì chị sẽ đi báo cảnh sát ngay, cảnh sát sẽ báo cho người nhà cô ấy và bắt hung thủ, cho nên các em đừng quá lo lắng."

"Thật mà, meo em chưa bao giờ nói láo, hôm đó chính meo nhìn thấy hết!" Mèo vàng gấp đến độ cứ meo hoài, sợ Sơ Ngữ không tin nó.

Sơ Ngữ trấn an nói, "Chị tin em."

Nhưng cô không thể để người khác biết cô có thể nghe động vật nói chuyện, vì vậy nhất định phải lên kế hoạch thật tốt, có phương pháp ổn thỏa

rồi mới báo cảnh sát.

Sơ Ngũ suy nghĩ nửa ngày bỗng nhiên có chủ ý

- -----

Cục công an thành phố Giang Thành, phòng tiếp khách sáng ngời, nhân viên mặc đồng phục bước chân vội vàng, bận rộn lạ thường.

Giản Diệc Thừa từ phòng cục trưởng đi ra, sắc mặt hơi khó coi, Lâm Lang đi lại bên cạnh dùng cùi chỏ đụng anh một chút, "Ây, cục trưởng Cố lại làm khó cậu à?"

Giản Diệc Thừa không lên tiếng, góc cạnh còn lại của khuôn mặt không nhìn ra được biểu tình gì.

Lâm Lang tự nói, "Hầy, tớ nói nè, cậu xin lệnh điều động đi, cứ để cục trưởng Cố ngày ngày dày vò cũng không phải biện pháp tốt, dựa vào quan hệ của cậu thì đi chỗ nào không giống nhau, tội gì phải ở đây cùng ông ta..."

Lâm Lang còn chưa nói xong đã bị ánh mắt của Giản Diệc Thừa quét tới đe dọa. Mặt anh bình tĩnh, rõ ràng không có biểu cảm gì mà lại khiến Lâm Lang áp lực gấp đôi, ngượng ngùng cười nói, "Tớ đùa thôi, đừng coi là thật hihi!"

Giản Diệc Thừa đảo tròn mắt, "Sau này đừng đùa giỡn như vậy nữa, tớ không thích."

"Biết rồi," Lâm Lang cười ha hả xem thường, trong lòng cảm thấy Giản Diệc Thừa không cần làm quá lên như vậy. Ngày đầu tiên anh tới đã bị cục trưởng Cố phơi bày sạch sẽ, trong cục còn có người nào không biết bối cảnh của anh đâu?

Cục trưởng Cố nói như thế này --- "Cậu ấy là công tử từ thủ đô tới, là con ruột của cục trưởng tiền nhiệm, đến tôi còn nể, mọi người cũng đừng nên đắc tội vị đại gia này nha!"

Một câu nói khiến ánh mắt của mọi người trong đội thay đổi, vốn lúc đầu còn hết sức coi trọng nhân tài bước ra từ trường cảnh sát, bây giờ thì ai cũng lạnh nhạt, gần như là né tránh.

Cục trưởng Cố không phải không biết nếu ông ta nói ra thì Giản Diệc Thừa sẽ bị xa lánh, nhưng ông ta vẫn nói như vậy, có lẽ ông ta cũng không mong đợi gặp anh. Nghe nói là bởi vì trước kia lúc Giản cục trưởng còn tại chức, Cố cục trưởng đã chịu biết bao giày vò, thời gian qua đi gió nước thay đổi, cha làm con nhận, bây giờ đến phiên Giản Diệc Thừa cũng phải chịu đựng ông ta.

Chỉ là Lâm Lang không hiểu, Giản Diệc Thừa có thể làm đơn xin điều đi mà tại sao anh cứ phải ở đây để ông ta giày vò?

Ngay tại lúc này, ngoài cửa cục xuất hiện xôn xao, có mấy người đang tránh né gì đó, Tiếp đó Lâm Lang liền thấy một con chó xông vào, màu lông tỏa sáng, uy phong lẫm liệt.

"Ha, hay thật, có một con tiểu Hắc xông vào đội chúng ta liều mạng nè."

Lời còn chưa dứt Lâm Lang liền thấy con chó kia chạy vọt tới chỗ anh ta, Lâm Lang trợn tròn mắt, bện bện lui về sau né tránh, "Ây, ây, cậu huynh, đừng nha, tao đâu có khen mày đâu..."

"Uông uông uông!"

Ngay tại lúc Lâm Lang cho là nó sẽ nhào tới cắn anh ta thì chó mực đột nhiên ngừng lại, sủa một trận. Sủa xong rồi thì quay người đi, nhưng

khi ra tới cửa phát hiện mấy người cảnh sát không đuổi theo, nó lại chạy tới lớn tiếng sủa...

Ba lần bốn lượt rồi cuộc cũng có người hiểu, "Có phải nó muốn chúng ta đi cùng nó không?"

Lúc này chó mực không nhìn được nữa, nó xông lên cắn vạt áo của Giản Diệc Thừa, lôi anh ra ngoài.

"Thật đúng là. Chú chó này thông minh ghê."

Giản Diệc Thừa quay đầu xin phép lệnh từ đội trưởng Lý Trường Phong, "Đội trưởng Lý?"

Lý Trường Phong xua xua tay, "Đi đi, cậu đi cùng với Lâm Lang, không chừng đúng là có chuyện gì thật."

Vì vậy Giản Diệc Thừa và Lâm Lang cùng đi theo Nhị Lang Thần.

Đúng vậy, con chó mực chính là Nhị Lang Thần mà Sơ Ngữ nuôi. Sơ Ngữ muốn báo án nhưng không biết giải thích tại sao mình phát hiện xác chết nên mới nghĩ ra ý như vậy.

Cô đã suy nghĩ chu toàn và chuẩn bị các biện pháp khác, không ngờ cảnh sát thật sự đi theo Nhị Lang Thần. Sơ Ngữ một lần cảm ơn cảnh sát nhân dân đã nghiêm túc có trách nhiệm, ngay cả khả năng nhỏ nhất cũng không bỏ qua.

Cục cảnh sát cách đường Ngô Đồng một khoảng xa, Lâm Lang chạy theo Nhị Lang Thần ba con phố thì thở hỗn hển, mồ hôi chảy ướt áo, "Sai lầm rồi, nên lái xe đuổi theo mới đúng."

Ngược lại với anh ta, Giản Diệc Thừa mặt không đỏ tim không đập mạnh, thể lực vẫn dư thừa, đỡ Lâm Lang, "Đuổi theo mau, nó quẹo cua

rồi."

Queo cua là tới đường Ngô Đồng, rồi sau đó Nhị Lang Thần dẫn hai người họ tới tiểu khu Hình Uyển.

Đường Ngô Đồng nằm trong một khu phố cũ, những công trình ở khu này dần được cải tạo sửa đổi, có rất ít dân cư ở trong Hình Uyển. Hình Uyển là khu dân cư cũ, xây vào mấy năm 90, mặt ngoài của tường đã bị bong tróc loang lổ không nhìn nổi, tầng cao nhất là tầng năm, không có thang máy, bậc thang hẹp lại dốc.

Bọn họ cùng nhau đi lên cũng thấy không có mấy người, cửa sổ nhà nào nhà nấy đóng chặt, hình như rất lâu không có người ở.

Leo lên bậc cầu thang nhỏ, hai người thanh niên thậm chí phải xếp hàng mà đi, Giản Diệc Thừa và Lâm Lang một trước một sau leo lên, vừa đi đến lầu 3 thì phát hiện điểm lạ.

"Mùi gì vậy?" Lâm quạt quạt quanh mũi, cau mày nói.

Giản Diệc Thừa tỉnh táo mở miệng, "Xác chết thối rữa."

Mặt Lâm Lang ngậy ra sau đó trầm mặt. Ban đầu anh ta cho là chó mực chơi đùa với bọn họ thôi, nhưng dính đến mạng người thì sự việc không còn đơn giản nữa.

Hai người nhìn nhau, nhanh chóng đuổi theo Nhị Lang Thần, leo đến lầu năm, đây đã là tầng cao nhất, Nhị Lang Thần đang trước trước nhà 501. Càng đến gần, mùi thối rữa càng nặng.

Lâm Lang vừa khẩn trương lại không nén nổi vẻ hưng phấn, "Lâu như vậy rồi cuối cùng cũng đụng phải án mạng một lần!"

Giản Diệc Thừa tỉnh táo nói, "Cũng có thể là những thứ thật khác thôi
rửa."

Lâm Lang cười ha ha, "Cũng đúng, dù sao người báo án là con chó, có
thể là đồ ăn của nó không chừng, ày, phải hông chó?"

Nhị Lang Thần không biết đã chạy mất từ khi nào, Giản Diệc Thừa
nói, "Đừng để ý nó nữa, gõ cửa trước đã."

Anh gõ cửa hồi lâu mà bên trong vẫn không có động tĩnh gì, Lâm
Lang nói, "Để tớ đi tìm bảo vệ lấy chìa khóa."

Nửa giờ sau Lâm Lang đầu đầy mồ hôi chạy tới, "Bảo vệ chưa đi làm,
điện thoại cũng không gọi được! Bảo vệ của tiểu khu này cũng thiếu
chuyên nghiệp quá, mai một quay lại khiếu nại bọn họ!"

"Đạp cửa đi." Vừa nói xong Giản Diệc Thừa sạch sẽ lạnh lẽo đạp một
cước.

Một luồng hơi khó chịu đập vào mặt hai người. Lâm Lang vén quần áo
lên bịt miệng, "Ày má ơi, thở muốn hỏng nổi luôn!"

Giản Diệc Thừa không đổi sắc mặt, từ trong túi móc ra một bộ bao tay,
nhanh chóng trang bị đầy đủ, quay đầu nhìn Lâm Lang nói: "Không có ủng
che chân thì đừng vào."

Bên ngoài trời vừa mưa xong, hai người chạy thẳng tới, trên giày toàn
là nước đọng.

Lâm Lang đành phải chờ ở ngoài cửa, Giản Diệc Thừa đi vào trong
một lát liền nghe thấy giọng nói vô cùng bình tĩnh của anh truyền tới, "Gọi
điện thoại bảo mọi người tới đây đi."

Vậy là... có án mạng thật?

Lâm Lang cúp điện thoại, mười phút sau dưới lầu truyền tới còi báo động. Giang đội phó mang người nhanh chóng chạy tới. Vừa đi vừa hỏi,
"Có chuyện gì vậy?"

Lâm Lang vội nói, "Trong phòng tắm phát hiện một thi thể nữ, thời gian tử vong hơn nửa tháng."

"Ai phát hiện trước?"

"Giản Diệc Thừa."

Giang Liên Thành dừng bước, nghiêng đầu nhìn anh ta, "Giản Diệc Thừa? Vậy ai báo án?"

"Hả?" Lâm Lang mặt rầu rĩ nói, "Nói ra có thể anh không tin..."

"Người báo án là con chó."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯNG

Giang Nam Hồng Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cô Gái Và Nàng Mèo 3

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Trái ngược với dự đoán về một hiện trường lộn xộn, trong phòng 501 hết sức sạch sẽ ấm áp, cửa sổ sáng chói ánh mặt trời, trừ đồ vật có hơi bụi ra thì phòng này cứ như vừa quét dọn xong.

Căn nhà một phòng khách một bếp một nhà vệ sinh. Trong phòng khách, trên ghế salon có vài cái gối ôm tự thêu bày biện rất chỉnh tề. Ngoài sân thượng có bộ trà nhỏ xanh xanh, vẫn tràn đầy sức sống. Một góc trong phòng khách có nơi để mèo leo trèo, phía dưới để chậu cát.

Trong phòng ngủ, giường cũng hết sức sạch sẽ ngăn nắp, trên sàn nhà trải thảm mềm, có thể tưởng tượng, chủ nhân ngôi nhà thích đi chân trần. Trong phòng còn có một mặt tường đặt kệ sách, các loại sách chỉnh tề bày phía trên. Đầu giường có một quyển đang đọc dang dở {Trương Ái Linh}, bên trong kẹp đánh dấu sách tự làm.

"Phát hiện ra gì chưa?"

Giang Liên Thành chẳng biết từ lúc nào đã vào phòng ngủ, tiện tay lật một cuốn sách, nhìn Giản Diệc Thừa hỏi.

"Nữ, chưa lập gia đình, sống một mình, văn nghệ, nuôi mèo, thích văn học, nhiệt tình với cuộc sống, tỉ mỉ, không thích ra ngoài..." Giản Diệc Thừa bình tĩnh mở miệng.

Giang Liên Thành cười một tiếng, "Được đó, quan sát đủ cẩn thận. Vậy cậu nói thử xem khả năng tự sát của nạn nhân là bao nhiêu?"

"Không tới 10%."

"Tại sao?"

"Nhà nuôi mèo, nhà bếp mới mua lò nướng bánh, trong tủ treo quần áo rất chỉnh tề, mỗi một quyển sách cũng nghiêm túc đánh dấu, cây xanh trên ban công rất tươi tốt mặc dù chủ nhân đã mất lâu rồi... Các chi tiết này cho thấy nạn nhân rất quý trọng cuộc sống, người như vậy sẽ không dễ dàng từ bỏ cuộc đời."

Giang Liên Thành gật đầu một cái, không nói gì, chỉ nói, "Đi thôi, ra xem tình trạng của thi thể."

Giản Diệc Thừa gật đầu, đi theo một trước một sau ra khỏi phòng ngủ.

Thi thể phát hiện ở trong nhà vệ sinh, ngâm trong bồn tắm. Mùa hè nóng bức, bị ngâm nước, thời gian lại lâu, thi thể đã sớm thối rữa không còn hình dáng gì.

Máu thịt hòa tan trong nước, da tróc ra, trong hốc mắt, miệng mũi nạn nhân có thể thấy dòi đang ngo ngoậy.

Người có khả năng chịu đựng kém như Lâm Lang đã ra ngoài ói mấy lần.

Giang Liên Thành cười trêu nói, "Nhóm người mới này năng lực chịu đựng kém quá." Quay đầu vỗ bả vai Giản Diệc Thừa, "Cậu tạm được, chưa làm mất thể diện của cục trưởng Giản."

Giản Diệc Thừa không lên tiếng, lúc này nhân viên pháp y đã bước đầu giám định được kết quả.

"Bước đầu phán định, người chết phái nữ, tuổi tác từ 22 đến 28, thời gian tử vong khoảng chừng ngày 21 tháng 8, nguyên nhân tử vong chưa rõ. Cổ tay trái có vết dao cắt sâu 2-3 cm, có phải tử vong do dao hay không thì chưa thể khẳng định..."

Bởi vì thi thể thối rửa quá nghiêm trọng nên còn nhiều thứ chưa giám định được, cần phải tiến hành giải phẫu kiểm nghiệm.

Giang Liên Thành gật đầu, quay đầu hỏi, "Tiểu Lý, đã tra ra thân phận người chết chưa?"

Tiểu Lý cầm một xấp tài liệu tới, "Đội trưởng Giang, không tìm được thẻ căn cước của nạn nhân nhưng tìm được một bản hợp đồng. Phía trên có tên người chết là Thẩm Tinh, hai mươi lăm tuổi, là tác giả kí hợp đồng với trang Internet Tấn Giang."

"Tấn Giang?"

"Vâng, Tấn Giang là trang tiểu thuyết mạng lớn nhất, độc giả rất đông. Em vừa tìm hiểu một chút, cái tên Thẩm Tinh này trên mạng có chút danh tiếng, đã viết được bốn bộ tiểu thuyết."

Giang Liên Thành nhìn về phía Giản Diệc Thừa, "Cậu nói đúng rồi, thích văn học, nữ tác giả thanh niên không thích ra cửa."

"Trừ cái này ra, hiện trường không phát hiện ví tiền và điện thoại di động của nạn nhân." Tiểu Lý lại nói.

Giang Liên Thành gật đầu, "Không loại bỏ khả năng trộm cướp đột nhập."

Đang nói thì từ trong nhà vệ sinh truyền đến tiếng của nhân viên pháp y, "Đội trưởng Giang, có phát hiện mới."

Giang Liên Thành và Giản Diệc Thừa vội vàng đi tới, trong bồn tắm ngoài thi thể của nạn nhân còn có một vật khác được nhân viên pháp y lôi lên, xác cũng thối rửa nghiêm trọng, da lông nhám nhú ướt đẫm bẩn thỉu không chịu nổi, xương thịt muốn rơi ra...

Một cái xác mèo.

*****

Cho đến khi xe cảnh sát hú còi inh ỏi, chắc chắn bọn họ đã phát hiện ra thi thể ở tiểu khu Hình Uyển, Sơ Ngữ mới nổ máy xe rời đi. Cô vừa lái xe vừa quay đầu nói với Nhị Lang Thần, "Làm tốt lắm! Hôm nay chị nhất định sẽ đổi đãi hậu hình với em!"

Vừa nghe tới ấy, Đại Miêu ngồi kế bên ghế lái đã sáng mắt lên, vội hỏi, "Còn phần của em đâu?"

"Em giảm cân, ăn thức ăn cho mèo đi!"

"Ngôn Ngôn, chị xấu quá." Đại Miêu trong nháy mắt tê liệt ngồi ủ rũ, biểu tình không thể yêu nổi, "Mèo thật đáng thương, không có ba con cá nhỏ không sống nổi."

Sơ Ngữ mỉm cười một tiếng, nhân dịp chờ đèn đỏ thì nhéo mặt phì của nó một cái, "Ngoan, đều có phần cả."

Đại Miêu lúc này mới phấn chấn tinh thần bò dậy, giống như còn mèo giả chết vừa rồi không phải là nó.

****

"Thẩm Tinh, nữ, 25 tuổi, nghề chính là nhà văn trên Internet. Thời gian tử vong là buổi tối từ mười một giờ đến mười hai giờ ngày 21 tháng 8, trên cổ tay trái có vết dao sâu 2-3 cm, nhân viên giám định xác nhận vết

thương từ bên ngoài, do người khác gây ra. Hiện trường tìm được hung khí, là dao gọt trái cây dài 15cm. Nhưng nguyên nhân tử vong là do nghẹt thở chết, như vậy có thể suy đoán, hung thủ dùng vật gì đó để nạn nhân nghẹt thở chết, sau đó ngụy trang thành tự sát..."

Trong phòng họp, Lâm Lang nhìn về phía màn ảnh lớn, trần thuật lại tình huống cơ bản của vụ án. Anh ta nói xong thì có người hỏi, "Hung thủ rất cẩn thận, hiện trường không phát hiện dấu vân tay, khóa cửa cũng không có vết cạy, có phải hung thủ là người quen không?"

"Nhất định hung thủ là người quen." Giản Diệc Thừa tỉnh táo mở miệng.

Giang Liên Thành nhìn anh, "Cậu nói sơ qua về suy nghĩ của cậu đi."

"Hung thủ lấy đi ví tiền và điện thoại di động của nạn nhân nhưng để lại laptop và máy tính bảng. Điều tra từ weibo cho thấy nạn nhân dùng laptop Samsung và máy tính bảng Apple, điện thoại di động hiển nhiên không phải vật phẩm đắt tiền. Như vậy hung thủ lấy điện thoại đi không phải vì tiền, có thể vì bên trong chứa nội dung có liên quan tới hắn."

Giản Diệc Thừa nghiêm túc phân tích, tốc độ nói chuyện của anh cực nhanh, chân mày nhíu lại suy tính, trong mắt lóe lên ánh sáng, mi mắt trong veo, mang đến cảm giác tin cậy.

"Còn có một tình huống là, hung thủ lấy điện thoại và ví tiền là để lấy đi thẻ ngân hàng, nhưng hắn không biết mật mã, vì vậy cần điện thoại nghiệm chứng. Không biết mọi người có chú ý không, năm trước nạn nhân vừa bán bản quyền phim điện ảnh và phim truyền hình, cấp bậc trên Tấn Giang cực cao, như vậy có thể thấy điều kiện kinh tế của nạn nhân không tệ. Mà từ hiện trường cho thấy hung thủ có chuẩn bị rồi mới đến, nếu biết rõ cuộc sống của nạn nhân thì không có khả năng là người ngoài."

Giang Liên Thành gật đầu, "Không sai, người xa lạ sẽ không nghĩ tới cô gái ở nhà một mình có nhiều tiền như vậy, khả năng là người quen cực lớn. Tiểu Vương, cậu đi điều tra tài khoản ngân hàng của nạn nhân, hung thủ nhất định sẽ mau mau chuyển tiền."

"Ngoài ra, nạn nhân thường ở nhà, quan hệ xã giao không nhiều, cậu đi hỏi thăm thử chắc sẽ có phát hiện mới."

Giang Liên Thành gập ngón trở lại gõ mấy cái lên bàn, lại nói, "CCTV trong tiểu khu có ghi lại được gì không?"

"Tiểu khu Hình Uyển đã cũ, CCTV phần lớn không dùng được, từ cửa tiểu khu đến nhà nạn nhân không có cái nào." Lâm Lang nói.

"Khuếch trương phạm vi lớn, xem thử CCTV trên đường Ngô Đồng."

"Dạ được, em lập tức đi làm."

"Còn có người thân bên kia, giao cho tiểu Lý phụ trách."

"Ok đội trưởng."

"À đúng rồi, còn có con chó báo án, tìm được chưa? Tra thử xem quan hệ thế nào với nạn nhân, đầu năm nay chó cũng sắp thành tinh rồi, còn biết đi báo án nữa, thật là hiếm..."

Nhiệm vụ được phân chia, Giang Liên Thành uống một hớp nước, ngẩng đầu nhìn thấy Giản Diệc Thừa đang suy nghĩ, thuận miệng hỏi một câu, "Sao vậy? Cậu còn có vấn đề gì à?"

Giản Diệc Thừa lắc đầu, thu lại tài liệu trên bàn, nói, "Em đi hỗ trợ tìm kiếm CCTV."

*****

Sơ Ngữ nhìn hai cảnh sát trước mặt, tim ngừng đập nửa nhịp, còn tưởng rằng việc mình cho Nhị Lang Thần đi báo án bị bọn họ điều tra ra.

"Cô không cần lo lắng, chúng tôi tới chỉ hỏi cô vài vấn đề thôi, người này cô có ấn tượng không?" Một cảnh sát lấy tấm hình ra cho cô nhìn.

"Thẩm Tinh?" Sơ Ngữ kinh ngạc hỏi.

"Cô biết cô ấy?"

Sơ Ngữ gật đầu, người trong hình kia rõ ràng là Thẩm Tinh đã từng tới cửa tiệm. Sơ Ngữ có ấn tượng sâu với cô ấy, một là Thẩm Tinh là khách hàng đầu tiên của tiệm, hai là do Thẩm Tinh quá hướng nội, có vẻ như là không giao thiệp nhiều với mọi người, nói chuyện đều đỏ mặt và cẩn trọng. Sơ Ngữ tới bây giờ còn nhớ hình dáng cô ấy thận trọng ôm mèo đứng ở cửa.

"Cô Sơ có thể nói cho chúng tôi biết hai người có quan hệ như thế nào không?"

"A? Được." Lúc này Sơ Ngữ hơi hoảng hốt, trong lòng cô có dự cảm xấu, thế giới không nhỏ như vậy chứ, chẳng lẽ cô gái chết trong tiểu khu Hình Uyển là Thẩm Tinh?

"Tôi với cô ấy cũng không coi như là quen biết, cô ấy là khách hàng đầu tiên của tôi nên có chút ấn tượng..." Sơ Ngữ đơn giản kể lại một lần tình huống ngày hôm đó, cuối cùng còn đồng ý với cảnh sát đem sổ khám bệnh cho bọn họ nhìn.

Một cảnh sát trong đó đang đọc thì bỗng nhiên chỉ một hàng chữ, hỏi, "Thẩm Tinh nói cô ấy đang yêu?"

Sơ Ngữ gật đầu một cái, "Đúng vậy, tôi hỏi có phải cô ấy đang yêu không, cô ấy gật đầu."

Tra được một đầu mối quan trọng như vậy, hai cảnh sát liền đứng dậy cáo từ, chuẩn bị về báo cáo cho cấp trên.

Cùng lúc đó ở trong cục, Lâm Lang đè một cánh tay của Giản Diệc Thừa, nghiêm túc nói, "Giản Diệc Thừa, cậu bị tình nghi tham gia vào vụ án giết người, mời đi theo chúng tôi!"

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CÙNG

Giang Nam Hồng Đâu
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cô Gái Và Nàng Mèo 4

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Giản Diệc Thừa rút tay về, hất tay Lâm Lang ra, cau mày nói, "Đừng đùa nữa."

Vẻ mặt nghiêm túc trên mặt Lâm Lang không duy trì được nữa, cười đùa, "Tớ có đùa với cậu đâu, cậu coi video trong CCTV đi, cậu đứng ở cửa tiểu khu nhà nạn nhân nửa tháng, lâu thì nửa tiếng, ít thì mười phút, lén lén lút lút, cậu làm vậy để làm gì? Ai nhìn vào cũng thấy nghi ngờ cậu!"

Cuối cùng lại tặng thêm một câu, "Hèn gì tớ nói hồi mới tới sao cậu mỗi ngày đều đi một mình, không bao giờ hoạt động chung với bọn tớ."

Giản Diệc Thừa cũng nhìn vào cảnh tượng trong video, thầm khinh thường bản thân mình sao đúng dịp trở thành mối nghi ngờ.

Vừa vặn lúc này cục trưởng Cố đi ngang qua, vừa nghe lời của Lâm Lang lập tức tiến lại gần, "Cậu nói Giản Diệc Thừa cũng ở cửa tiểu khu nhà nạn nhân nửa tháng? Vậy còn chờ gì nữa? Nhanh lên, nên làm cái gì thì làm cái đó, coi như cậu ấy là cảnh sát thì cũng không nên vì tình riêng mà trái pháp luật, có hiềm nghi thì thẩm vấn!"

Lâm Lang trợn tròn mắt, "Ây, không phải chứ cục trưởng, thẩm vấn thật ạ? Nghĩ cũng biết là Giản Diệc Thừa làm sao có thể là hung thủ chứ?"
Nếu là ông thì mới giống.

Nhưng mà câu này thì Lâm Lang không dám nói ra, cục trưởng nhìn ánh mắt sáng như chuông vàng của Lâm Lang, đen mặt, "Là hung thủ thì trên mặt sẽ viết hai chữ hung thủ sao? Có đầu mối thì phải tra, không thể để oan một người tốt nhưng cũng không thể bỏ qua một người xấu!"

Lời này có khác nào nói Giản Diệc Thừa là người xấu.

Giản Diệc Thừa đứng tại chỗ không nhúc nhích, vẻ mặt lạnh như băng, "Cục trưởng muốn thẩm vấn thì thẩm vấn, không cần nói bóng nói gió đâu!"

Cục trưởng hí mắt cười, mặt hòa ái, "Sao cậu lại nói vậy, không phải tôi muốn thẩm vấn cậu, chúng tôi chỉ làm việc theo nguyên tắc thôi, có nghi ngờ thì tra hỏi. Cậu là cảnh sát đương nhiên sẽ biết việc này chứ?"

Giản Diệc Thừa lạnh lùng nhìn ông ta, không lên tiếng. Cố Minh Hoa cũng không thèm để ý, quay đầu nhìn một đám nhân viên còn đang hoa mắt xem tình hình, nói, "Nhìn cái gì! Chưa thấy cảnh sát liên quan tới án mạng bao giờ à? Liệu mà làm đi! Lý Trường Phong, cậu tự mình thẩm vấn, không bỏ qua bất kì đầu mối nào!"

Mọi người vội vàng cúi đầu, giả bộ làm việc nhưng thật ra lỗ tai đang dựng lên nghe ngóng.

Lý Trường Phong đi tới, mặt không có một nụ cười, "Cục trưởng ngài trở vào đi, nơi này giao cho tôi là được!" Vừa nói xong, cánh tay duỗi dài, khoác lên vai Giản Diệc Thừa, giống như kẻ vai đẩy Giản Diệc Thừa đi.

Cố Minh Hoa không nói gì, nhìn bọn họ đi xa, quay đầu nhìn thấy Lâm Lang đang sững sờ, "Nhìn cái gì? Mau đi làm việc đi!"

"A? Vâng." Lâm Lang vội vàng quay đầu, tiếp tục theo dõi tìm người khả nghi, nhưng mà nhìn tới nhìn lui vẫn thấy Giản Diệc Thừa là khả nghi nhất.

Lâm Lang tự vỗ đầu mình, anh ta vậy mà bị cục trưởng ảnh hưởng rồi!

Trong phòng làm việc của đội trinh sát, Giản Diệc Thừa đưa lưng về phía cửa, mặt đối mặt với Lý Trường Phong, sống lưng thẳng tắp, bả vai bằng phẳng, giống như cái cây sừng sững trong cuồng phong bão táp, không thể rung chuyển.

Lý Trường Phong rót hai ly trà, đưa cho anh một ly, nói, "Đừng để trong lòng, cục trưởng Cố này không biết uống lộn thuốc gì mà bực tức, nhìn ai cũng không vừa mắt, không chỉ nhắm vào mỗi cậu đâu."

Cái này là nhắm mắt đoán mò, toàn bộ cảnh sát trong đội ai mà không biết ông ta nhắm vào Giản Diệc Thừa đâu. Còn thiếu cái chưa đuổi được người! Cũng không biết tại sao cục trưởng cứ không thích Giản Diệc Thừa, người trẻ tuổi biết bao nhiêu, yên tĩnh không nói nhiều, năng lực lại đứng hạng nhất.

Cho dù lúc đầu mọi người còn vì lời nói của cục trưởng mà xa lánh Giản Diệc Thừa, trong khoảng thời gian làm việc chung, ai cũng thấy anh không giống như lời cục trưởng, đâu có chút công tử nào, người ta là người ưu tú nhất nhóm luôn mà.

Anh cũng nhận ly trà, nói tiếng cảm ơn, tròng mắt yên tĩnh nhìn lá trà xoay xoay trong ly.

Lý Trường Phong kéo ghế ngồi đối diện anh, nhìn thẳng, "Được rồi, nghe lời cục trưởng một chút cũng được, nhưng mà không tới mức kéo cậu vào phòng thẩm vấn đâu. Nhưng mà tôi cũng tò mò, ngày ngày cậu ở cửa nhìn chăm chăm vào tiểu khu Hình Uyển để làm gì vậy?" Lý Trường Phong nói xong lại vội vàng thêm một câu, "Tôi không phải nghi ngờ cậu, coi như không biết tính cách của cậu thì cũng biết gia phong của Giản gia, cậu chắc chắn sẽ không dính líu tới chuyện phạm pháp. Chỉ là, hành động lần này của cậu có hơi trùng hợp..."

Thái độ của Lý Trường Phong thoải mái, nói chuyện cũng giống như thuận miệng mà hỏi, nhưng Giản Diệc Thừa biết, chuyện này nếu anh không nói rõ ràng thì sẽ khiến người khác hoài nghi. Nhưng mà...

Anh nắm chặt ly trà trong tay, mu bàn tay bởi vì dùng sức mà nổi lên gân xanh, yên lặng chốc lát cục xương ở cổ họng của Giản Diệc Thừa mới động, anh chậm rãi mở miệng, "Không phải em đang ngó chừng ở cửa tiểu khu Hình Uyển mà là nhìn vào tiểu khu Giang Hoa ở đối diện."

"Hửm?" Lý Trường Phong hứng thú, "Cậu nhìn vào đó làm gì?"

"Chờ một người."

"Chờ ai?"

"Một người bạn học thời cao trung."

Lý Trường Phong dường như hiểu ra, hứng thú truy hỏi, "Nam hay nữ?"

Giọng Giản Diệc Thừa hơi nhỏ nhưng ở trong môi trường yên tĩnh như bây giờ, Lý Trường Phong nghe vẫn rõ ràng, "Nữ..."

Trong phòng làm việc bỗng dưng truyền ra tiếng cười to, mọi người đi ngang qua bên ngoài đều hết hồn, còn tưởng rằng đội trưởng bị trúng gió.

"Ha ha." Lý Trường Phong cười vỗ bả vai anh, "Được a, tiểu tử cậu, thật không nhìn ra..."

"Đội trưởng!" Giản Diệc Thừa thấp giọng kêu, cắt đứt lời đội trưởng, đứng dậy, đem ly trà đặt lên bàn, "Nếu đội trưởng không có việc gì thì em đi trước đây."

"Được được được, trở về làm việc cho tốt thôi." Lý Trường Phong vẫn không ngừng cười, phất phất tay để anh ra ngoài.

Giản Diệc Thừa kéo ghế ra, thần sắc bình tĩnh, nhịp bước trầm ổn, giống như chưa có chuyện gì xảy ra, bước ra ngoài.

Ánh mắt đội trưởng nhìn vào lỗ tai đang đỏ lên của anh, lại cười, "Người trẻ tuổi thật là..."

*****

Sơ Ngữ rời khỏi ghế, đuổi theo đám mèo hoang đang tán dóc.

"Mẹ của chị ấy tới, vừa khóc vừa nói đáng lẽ không nên cho chị ấy sống một mình ở thành phố này, bà ấy xin lỗi rất nhiều, nhưng mà người đã mất rồi, bây giờ mới nói thì có ích gì?" Tiểu Hoang đang nói cho Sơ Ngữ nghe diễn biến mới nhất của vụ án, làm vẻ mặt ông cụ non.

"Ba của cô ấy đâu?" Sơ Ngữ hỏi.

"Ba của chị ấy không thấy đâu cả, nghe nói ba mẹ của chị ấy li dị lâu rồi, chị ấy sống với mẹ, dù là ba cũng không cấp tiền nuôi dưỡng. Mẹ chị ấy lại tái giá, có con khác, chị ấy liền trở nên dư thừa, sau khi tốt nghiệp thì sống ở đây..."

Cũng khó trách tính cách cô ấy lại rụt rè như vậy, cha không đau mẹ không thương, một mình ở nhà, cũng không có ai tới lui, vậy nên mới có chứng sợ giao tiếp. Nhưng mà Sơ Ngữ rất thích tính cách dịu dàng ít nói của cô ấy, từ thái độ của Thẩm Tinh đối với tiểu Quai có thể nhìn ra, cô gái này hiền lành, tính cách hiền hòa, là một cô gái ôn nhu. Cũng không biết tại sao hung thủ lại tàn nhẫn xuống tay giết hại người như vậy!

Mới 25 tuổi mà đã gặp bất hạnh. Sơ Ngữ có hơi khó chịu lại cảm thấy tiếc cho Thẩm Tinh, chỉ ở nhà mà cũng có thể gặp tai họa, thật là xui xẻo.

"Hy vọng cảnh sát sớm bắt được hung thủ, cũng để cho cô ấy trên trời được yên nghỉ."

"Đúng rồi," Sơ Ngữ đột nhiên nghĩ ra gì đó, "Tiểu Hoàng, không phải em nói em thấy hung thủ sao? Dáng dấp người đó thế nào?"

Tiểu Hoàng nhớ lại nói, "Rất cao rất gầy, hăn ta bưng bó hoa hồng rồi gõ cửa, Thâm Tinh thấy hăn thì rất vui, nhưng rồi nói mấy câu lại đuổi hăn đi. Anh ta lôi lôi kéo kéo chị ấy, sau đó đẩy tới bên giường, dùng gối che miệng..."

Sơ Ngữ rung mình một cái, không ngờ hung thủ là người quen, không biết cảnh sát có phát hiện điểm này không. Cô có thể để Nhị Lang Thần đi báo án nhưng không có biện pháp để nó đi trần thuật tình huống được. Cũng phải nói, lời của động vật cũng đâu làm chứng được...

Sơ Ngữ mặt như đũa đám, có năng lực nhưng chỉ có thể giấu giếm, biết cái gì cũng không thể nói, thật vô dụng.

Đại Miêu nhận ra tâm trạng của cô, sau lưng cong lên, nén lực, lập tức nhảy lên bả vai cô, xoa móng vuốt mập mập lên đầu cô vài lần, "Ngôn Ngôn, trưa rồi, nên gọi đồ ăn ngoài thôi! Em muốn về nhà ăn cá khô!"

Sơ Ngữ lão đảo mém chút nữa là ngã, "A! Mèo mập em mau xuống đi, nặng chết!"

"Chị đồng ý mua cá nhỏ trước đi."

"Được được, đồng lý với em!"

"Meo.."

*****

"Sau ngày nạn nhân tử vong, trong tài khoản ghi chép lại có chuyển đi một trăm ngàn, chúng ta đã tra ra được chủ nhân, là một đại gia 81 tuổi, liệt nửa người hơn mười năm, hiển nhiên không có khả năng gây án."

"Rất rõ ràng hung thủ đã sử dụng thẻ căn cước của nạn nhân để chuyển tiền. Hơn nữa hẳn ta nhất định có tính toán, chuyển khoản tiền mấy lần, bây giờ đã truy lùng không được nữa."

"Đầu mối bị gãy?" Giang Liên Thành nhíu mi hỏi.

"Vẫn còn đang phân tích, nhưng khi tụi em đi điều tra thì có phát hiện, trước ngày nạn nhân bị hại có tới một phòng khám thú y để khám bệnh cho mèo. Dựa vào tin tức của chủ tiệm, nạn nhân đang có bạn trai. Nhưng nạn nhân mất lâu rồi mà bạn trai vẫn không xuất hiện, người này có chút khả nghi."

"Là rất khả nghi, vậy có thể xác định danh tính của anh ta không?"

Giản Diệc Thừa nãy giờ im lặng đột nhiên mở miệng, "Mọi người nhìn thử cái này đi."

Anh vừa nói xong thì trên màn hình hiện lên tấm ảnh chụp màn hình máy tính, chụp lại một bài đăng.

Nội dung là {Tình cảm trên mạng có nên vội vàng hay không?}

Đại ý là nạn nhân có nảy sinh tình cảm trong game, nói chuyện hợp ý liền thêm bạn Wechat, tiếp xúc một thời gian lâu thì có hảo cảm, bây giờ đối phương yêu cầu gặp mặt, có nên đi hay không.

Bài đăng này có rất nhiều bình luận, Giản Diệc Thừa đánh dấu mấy câu quan trọng.

Có thể thấy cuối cùng nạn nhân cũng lựa chọn đi gặp bạn trên mạng, hơn nữa đối phương cũng không mập mập gì, rất cao rất đẹp trai, là mẫu hình của nạn nhân, vì vậy hai người quen nhau.

Tình cảm với bạn ảo không bị bóp chết mà còn thăng hoa thêm, nạn nhân được rất nhiều người chúc phúc.

"Bài đăng này công bố vào tháng năm nay, thông báo trên diễn đàn Tấn Giang." Giản Diệc Thừa hoạt động chuột, mở ra một tấm hình, "Gương mặt này chính là bạn trai của nạn nhân."

Trong hình là một người đàn ông cao gầy, chân dài da trắng, cho dù không nhìn thấy mặt cũng rất thu hút người nhìn.

Lâm Lang nhìn hình bỗng nhiên nhớ lại, "Người này... Hình như tớ đã thấy trong CCTV."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯNG

Giang Nam Hồng Đâu
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cô Gái Và Nàng Mèo 5

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Quan sát CCTV, ngày 21 tháng 8 lúc mười giờ bốn mươi phút tối, trong ống kính xuất hiện một người đàn ông. Nhìn một lần là có thể nhận ra bởi vì anh ta có hình dáng đặc thù rõ ràng, vừa cao vừa gầy, có vẻ cao đến 1m9. Trong thời gian nạn nhân bị hại thì anh ta không xuất hiện nữa, như vậy thật quá trùng hợp, khiến cho người khác khó mà không nghi ngờ.

Trong clip, anh ta ôm một bó hoa hồng, từ giao lộ Cẩm Xuyên đi vào đường Ngô Đồng, sau đó thì không có CCTV nào quay lại được, không biết anh ta có bước vào tiểu khu Hình Uyển hay không.

Mười một giờ ba bảy, anh ta từ cửa khác đi ra, trong tay không còn bó hoa hồng, gọi một chiếc taxi rời đi.

"Lui lại." Giản Diệc Thừa đột nhiên mở miệng nói. Nhân viên kỹ thuật vội theo lời anh tua lại.

"Ngừng." Giản Diệc Thừa yêu cầu ngừng hình ảnh lúc người đàn ông đang vẫy tay gọi taxi, "Phóng to hình ảnh bàn tay phải lên."

Hình ảnh được phóng to, không rõ nét nhưng dễ thấy, trên mu bàn tay có ba đường cào rướm máu.

"Mèo cào!" Giang Liên Thành kết luận, "Là con mèo của nhà nạn nhân!"

Đến đây đã cơ bản có thể chắc chắn khả năng cao người này là hung thủ sát hại Thẩm Tinh. "Tra đường đi của taxi, xem anh ta xuống xe ở đâu."

Lần này không có chuông ngại, trên đường xe taxi đi đều có CCTV, cho nên đường đi của hung thủ rất rõ ràng.

"Không sai, nhất định là người này! Hơn nửa đêm mà đổi xe taxi đến ba lần, chạy vòng quanh Giang Thành hai vòng, đây rõ ràng là trong lòng có quỷ!" Lâm Lang nói.

Giang Liên Thành cười một tiếng, "Có phải là hung thủ hay không thì đợi thẩm tra mới biết. Phong tỏa địa điểm hãm xuống xe, tìm ra anh ta."

"Dạ."

Lần này rất thuận lợi tìm ra anh ta, ở một khách sạn có quầy bar, anh ta vào ở từ ngày 19 đến 22 tháng 8, bàn tiếp tân có thông tin về hung thủ.

Tiểu Minh, nam, 27 tuổi, người thành phố Lâm Xuyên. Cha mẹ ly dị, anh ta ở cùng với ông bà nội, sau khi ông bà qua đời thì chỉ còn lại một mình. Sau khi tốt nghiệp đại học một năm thì cứ ru rú ở nhà, mê mết trò chơi trên Internet. Hơn nữa anh ta học ngành công nghệ thông tin.

"Không tra được trong tài khoản của hãn có lần chuyển khoản nào không nhưng trong game thì trang bị liên tục được đổi thành đồ cao cấp, mua cho bạn gái trong game rất nhiều vật phẩm."

"Có thể xác định, hung thủ chính là Tiểu Minh, trao đổi với cục công an Lâm Xuyên đi, lập tức xin lệnh bắt người!"

"Dạ!"

*****

Thời điểm Sơ Ngữ nghe nói hung thủ bị bắt còn hơi kinh ngạc một lúc, không ngờ tốc độ của cảnh sát lại nhanh như vậy, từ khi phát hiện thì thể đến lúc bắt người chỉ vỏn vẹn có bốn ngày.

Xem ra lúc trước mình đánh giá thấp lực lượng cảnh sát nhân dân rồi. Suy nghĩ lại thì thấy cảm giác buồn lẫn trước của mình dư thừa rồi, bởi vì không có cách nói cho cảnh sát chân tướng nên áy náy. Cũng không nghĩ rằng cảnh sát người ta có siêu năng lực phá án, không nghe hiểu ngôn ngữ của động vật thì cũng đã phá được biết bao vụ án rồi. Dù sao người ta dựa vào chứng cứ, từ trong dấu vết tìm đầu mối chứ không phải dựa vào lời nói, tôi nói hắn là hung thủ thì hắn chính là hung thủ!

Xem ra, cô giữ kín bí mật, làm một bác sĩ thú cưng cũng được lắm.
Cũng đâu phải ngày nào cũng gặp án mạng?

*****

Trải qua cả đêm trầm vấn, Tiểu Minh khai ra hết tội trạng của mình.

Tiểu Minh mê mết với game trên mạng, không có nguồn kinh tế, nhưng dựa vào ngoại hình và giọng nói hút hồn của mình, anh ta ở trong trò chơi đã lừa được nhiều cô gái mê mình như điều đổ.

Hắn lợi dụng ưu thế của mình, dùng lời ngon tiếng ngọt tấn công, lừa được không ít tiền của nữ sinh. Cũng không nhiều, một tháng năm trăm ba trăm, sử dụng tiết kiệm. Nhưng vì số người nhiều nên cộng lại đã đủ chi tiêu một tháng.

Sau khi quen biết Thẩm Tinh, hắn định dụ dỗ cô ấy như mấy cô gái khác, nhưng người này rất đơn thuần, không dễ phòng chút nào, bị hắn lừa gạt rất nhiều tiền. Cũng vì vậy mà hắn biết rõ Thẩm Tinh sống một mình, trong tay có hơn trăm ngàn tiền nhuận bút.

Lúc này tâm tư của Tiểu Minh nổi lên, nhưng lúc đó hẳn không có ý định giết người, chỉ định lừa gạt hết tiền của nạn nhân rồi biến mất.

Nhưng mà cha mẹ Thẩm Tinh li dị, cô toàn mượn nhà ở, không có cảm giác an toàn, tâm nguyện lớn nhất của cô ấy là có một mái ấm của riêng mình vì vậy số tiền đó cô dành vào việc mua nhà.

Thẩm Tinh mặc dù toàn tâm toàn ý với Tiểu Minh nhưng hễ là chuyện liên quan đến tiền mua nhà, cô không thể nào nghe theo được. Một tháng trước, Thẩm Tinh bán bản quyền truyện được nhiều tiền, cô chia sẻ niềm vui với bạn trai. Nhưng cô không ngờ khoản tiền lớn như vậy đã làm Tiểu Minh nảy ra lòng tham.

Trước kia đã gặp mặt nên Tiểu Minh biết rõ nơi ở của nạn nhân, hẳn vừa nói ngon nói ngọt vừa lạng lẽ tới thành phố này nghiên cứu địa hình, đến ngày 21 tháng 8 thì tàn nhẫn ra tay sát hại Thẩm Tinh.

Lâm Lang có hơi sứt sứt, "Vụ án này nói cho chúng ta điều gì? Nói cho chúng ta biết, mấy cô con gái đừng bao giờ tin vào cái gì mà nam thần, đại thần trên mạng! Mấy người đàn ông cả ngày mê mết chơi game không phải là trai tơ thì cũng là người không biết tiến thủ! Bọn họ có gì tốt? Còn nữa, có tiền không nên khoe khoang có tiền không nên khoe khoang có tiền không nên khoe khoang! Điều quan trọng phải nói ba lần! Dĩ nhiên, điểm trọng yếu là người đàn ông đẹp trai thì không nhờ vả được..."

Bắt trúng đài, Lâm Lang tự mình nói chuyện, "Đàn ông tốt phải giống như tớ nè, không chơi game, cố gắng đi lên, có trách nhiệm, ngoại hình không tệ, nói chuyện hài hước, ở nhà còn biết làm việc nhà!"

Trong phòng làm việc, các đồng nghiệp nghe anh ta nói cháo gà* nửa ngày thì ngăn lại, ném cho Lâm Lang mấy cái liếc mắt. Lâm Lang cũng không thèm để ý, cười đùa lại gần sửa sang hồ sơ, "Văn tử, hôm qua cô gái

tới đón chị tên gì vậy? Có bạn trai chưa? Chị giới thiệu cho em làm quen đi!"

*Chicken Soup for The Soul

"Ồ, cậu vừa ý người ta à, được, ngày khác chị sẽ giới thiệu cho bọn em quen nhau!"

"Nhớ nhé chị! Văn tử là số 1, tối nay em mời, chị đừng có giành với em đó!"

"Được, mọi người đều đi, nhất định phải làm thết em một bữa!"

Trong phòng làm việc vô cùng náo nhiệt, chỉ có Giản Diệc Thừa yên lặng ngồi ở chỗ của mình, ghi chép gì đó. Lâm Lang tới nói chuyện với anh, "Tất cả mọi người đều đi, cậu có đi không?"

"Không được, buổi tối tớ có việc rồi." Giản Diệc Thừa đầu không ngẩng lên, trả lời.

Lâm Lang bị từ chối đã thành quen, không có vấn đề nói, "Tớ biết rồi."

*****

Chưa tới năm giờ nhưng Sơ Ngữ đã định đóng cửa tiệm đi về. Bởi vì chuyện của Thẩm Tinh nên cô có cảm giác sống một mình cũng hơi không an toàn. Nếu không bận thì về nhà sớm chút, để tí muộn thì hơi nguy hiểm.

Cửa tiệm của cô ở trên đường Cẩm Xuyên, sau lưng là tiểu khu Giang Hoa, nhưng cửa tiểu khu hướng về đường Ngô Đồng nên Sơ Ngữ phải vòng một vòng. Chỉ cách mấy bước thôi, nếu không về nhà ba mẹ thì cô cũng không cần lái xe.

Sơ Ngữ nhàn nhã đi ở trước, Nhị Lang Thần đi theo sau lưng cô. Đại Miêu lười đi bộ nên nằm vùi trên lưng Nhị Lang Thần, nó cứ coi như lưng người ta là nơi dành riêng cho nó vậy.

Sơ Ngữ néo lỗ tai Đại Miêu, chê, "Em lười muốn chết luôn."

"Meo.. mèo lười mới có phúc."

"Nếu em không vận động giảm cân thì sau này phải ăn ít lại thôi!"

Đại Miêu vội vàng nhảy xuống, "Xờ, Miêu động rồi nè."

"Không ép em thì còn lâu em mới làm!"

Sơ Ngữ trên tai đeo tai nghe, vờ như đang gọi điện thoại, vừa đi vừa cùng Đại Miêu nói chuyện phiếm. Bỗng nhiên Nhị Lang Thần đang trầm mặc đột nhiên mở miệng, "Ngôn Ngôn, phía sau có người đi theo chúng ta!"

Sơ Ngữ trong lòng hồi hộp, đầu óc lập tức hiện lên cảnh tượng biến thái điên cuồng giết người, bởi vì chuyện của Thẩm Tinh nên mấy ngày nay cô hơi nhạy cảm quá độ.

Giọng nói Sơ Ngữ hơi run rẩy hỏi Nhị Lang Thần, "Đàn ông hay đàn bà? Thân hình có to lớn không?"

"Nam, thân hình cao lớn."

Chân Sơ Ngữ mềm nhũn, "Vậy làm sao bây giờ?" Khóe mắt cô liếc hai bên, vừa vặn nhìn thấy ngoài hai hàng cây xanh thì xung quanh không có một bóng người. Đường bên kia xe chạy căn bản không thấy được bên này.

"Ngôn ngôn, hẩn tới!"

Trong đầu Sơ Ngữ chỉ có một suy nghĩ, tiêu rồi.

Nhị Lang Thần nói, "Ngôn Ngôn hai người chạy trước đi, em ngăn cản hẳn!"

Chưa chờ Sơ Ngữ trả lời, Nhị Lang Thần đã quay đầu về sau sửa diên cuồng, ánh mắt hung dữ!

Giản Diệc Thừa lần này quyết định gặp Sơ Ngữ, một mực lặng lẽ đi theo lại bị hiểu lầm là kẻ xấu thì làm sao bây giờ?

Bây giờ cho đến khi tới Giang Thành, anh luôn muốn tìm cơ hội dàn dựng một cảnh như vô tình gặp lại, không cưỡng ép, không gượng gạo, giống như lúc lơ đãng nhìn thấy, tự nhiên lên tiếng chào hỏi...

Trong đầu anh diễn tập vô số lần cũng không ngờ gặp được cảnh tượng như bây giờ.

Bị chó đuổi chạy khắp khu phố....

"Uông uông! Uông uông uông!"

Sơ Ngữ hết sức cảm động vì Nhị Lang Thần anh dũng, nhưng sợ nó gặp chuyện gì nên cô quay đầu lại nhìn một cái. Lần này khiến cô phát hiện, cái bóng người bị chó đuổi kia có hơi quen....

"Nhị Lang Thần! Quay lại! Quay lại!"

Nhị Lang Thần nghe giọng chủ nhân nên ngừng lại, trước khi chạy về còn nhìn Giản Diệc Thừa gào thét mấy tiếng, bộ dạng kia như nói đừng có mà lại gần chúng tôi!

Giản Diệc Thừa: "..."

Sơ Ngữ chạy chậm tới, hơi thở còn chưa ổn định, nhìn anh kinh ngạc nói, "Giản Diệc Thừa? Sao cậu lại ở đây?"

Nhị Lang Thần bối rối, "Ngôn Ngôn chị biết anh ta à?"

Sơ Ngữ lặng lẽ gật đầu một cái, lần này mất mặt quá, cứ tưởng là người xấu. Nhưng mà trên mặt cô làm như không có chuyện gì, kéo tóc về sau tai, hơi mỉm cười nói, "Xin lỗi nha, Nhị Lang Thần nhà tớ có hơi nghịch ngợm."

Sắc mặt anh trầm tĩnh, không chút chật vật, thân thể thẳng tắp, ánh mắt hơi rũ nhìn cô, trầm giọng nói, "Không sao," dừng một chút lại nói tiếp, "Đã lâu không gặp..."

"Sơ Ngữ."

Chất giọng trong trẻo lạnh lùng vang lên, âm giọng cao lên, tên cô được anh đọc lên nhẹ nhàng, tựa như bị một cái lông chim quét qua người.

Sơ Ngữ cảm thấy lạ nhưng không biết lạ chỗ nào, cô cười một tiếng, "Từ khi lên đại học thì không nghe tin tức về cậu nữa, hiếm lắm mới gặp, đi ăn một bữa cơm không?"

"Được." Giản Diệc Thừa nhanh chóng trả lời.

Sơ Ngữ lâu rồi chưa gặp Giản Diệc Thừa, lần cuối cùng gặp hình như là lúc tốt nghiệp cao trung, hồi sơ trung hai người một ngồi trước một ngồi sau, Giản Diệc Thừa mặc dù không thích nói chuyện nhưng cũng có thân với cô. Hôm nay gặp nhau lần nữa, có cảm giác xa cách, không biết nên nói từ đâu.

Giản Diệc Thừa thì không biết nên nói gì, anh thật sự không phải là người giỏi nói chuyện. Không khí hết sức yên tĩnh, hơi lúng túng, trầm mặc chốc lát, hai người đồng thời mở miệng, "Cậu..."

"Cậu nói trước đi!" Hai người lại đồng thanh.

Sơ Ngữ không nhin cười được, "Đã lâu không gặp mà cậu vẫn không thay đổi gì."

Vẫn trầm mặc ít nói, vẫn không thích nói chuyện.

Giản Diệc Thừa người cao chân dài, lúc nói chuyện thì hay cúi đầu. Anh nhanh chóng nghiêng đầu nhìn cô, lại thu hồi ánh mắt, mím môi nói, "Cậu cũng không thay đổi."

Lại không nói chỗ nào không thay đổi, Sơ Ngữ cũng không tiện hỏi, đành nói sang chuyện khác, "Cậu muốn ăn gì? Trên đường này có mấy quán ăn cũng ngon lắm."

"Đi ăn món gì cậu muốn ăn ấy."

Lúc này Đại Miêu đi theo phía sau cất tiếng chứng minh mình có tồn tại, "Meo, đi ăn cá đi ăn cá! Ngôn Ngôn!"

Giản Diệc Thừa quay đầu nhìn nó, nói, "Chó và mèo của cậu rất có linh tính."

Anh đã nhận ra, Nhị Lang Thần chính là con chó ngày đó đi báo cảnh sát.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CÙNG

Giang Nam Hồng Đâu
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Lòng Vàng 1

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Bữa cơm này cuối cùng cũng không thành. Lúc sắp đến tiệm cơm thì ba Sơ Ngữ gọi điện thoại tới, nói mẹ cô vừa bị người ta đụng, bây giờ đang ở bệnh viện. Mặc dù ba cô đã nhấn mạnh mấy lần rằng mẹ không sao, cô không cần lo lắng, nhưng Sơ Ngữ không tận mắt thấy làm sao có thể yên tâm được.

"Xe của tớ đậu ở đối diện, tớ đưa cậu đi." Sơ Ngữ cúp điện thoại, Giản Diệc Thừa nói nhanh.

Sơ Ngữ trong lòng gấp gáp, không từ chối, "Cảm ơn, làm phiền cậu rồi."

Một đường không ai nói gì cả, vừa đến bệnh viện Sơ Ngữ vội vàng xuống xe, nhanh chóng nói lời tạm biệt với Giản Diệc Thừa rồi chạy ngay vào cửa.

Câu nói "Cần tớ đi vào cùng cậu không" của anh bị nghẹn ở cổ họng, chưa kịp nói ra.

Lúc Sơ Ngữ tìm được phòng bệnh của mẹ, bà ấy đang hăng hái tinh thần tám chuyện cùng dì ở giường bên cạnh, thấy cô đi vào chỉ thuận tiện nói "Ngôn Ngôn tới rồi à" rồi lại lập tức quay đầu hỏi dì kia, "Vậy nhà chồng của cô có thái độ gì?"

Sơ Ngữ nhìn sơ qua tình huống là biết mọi chuyện cũng không nghiêm trọng lắm.

"Nói mẹ con không sao mà con không tin," Sơ Hương Đông vừa nói vừa gọt táo, "Chỉ là trên đùi có một vết thương, đã tiêm thuốc chống viêm rồi. Tiểu tử đụng vào bà ấy thấy máu chảy nên bị dọa sợ, muốn mẹ con nằm viện quan sát hai ngày, bà ấy không từ chối được nên đồng ý."

Sơ Ngữ thở phào nhẹ nhõm, "Không sao thì tốt rồi, ở lại hai ngày, chúng ta yên tâm mà người kia cũng yên lòng."

"Ba cũng nghĩ như vậy, dù sao thì ở nhà cũng không có gì cần bận tâm." Sơ Hương Đông gọt xong trái táo, cắt thành miếng nhỏ, đưa cho Sơ Ngữ một cây tăm trúc còn mình thì xiên vào miếng táo, đưa tới miệng Thu Nguyệt. Thu Nguyệt vừa tán dóc cùng giường bên cạnh vừa há miệng cắn.

Sơ Hương Đông còn than phiền với cô, "Nhìn mẹ con kìa, khỏe còn hơn lúc bình thường nữa."

Thường xuyên thấy ba mẹ mình ân ái nên Sơ Ngữ không còn lạ gì nữa, tự mình xiên một miếng táo ăn.

Đại Miêu đặt mông ngồi trên chân cô, "Cho meo ăn một miếng." Sơ Ngữ lại cầm một miếng cho nó.

Dì cạnh giường rất biết cách kể chuyện, chuyện vặt vãnh trong nhà cũng được bà ấy biến tấu du dương, ngay cả Sơ Ngữ cũng bị hấp dẫn.

Dì kể xong chuyện vợ lớn cấu xé tiểu tam của chồng thì nhấp một hớp trà, thăm giọng nói tiếp, "Cái chuyện này chưa ngu lắm, có chuyện còn ngu hơn."

"Chuyện gì vậy?"

"Phòng bệnh đối diện đó, cái người mang thai cô đã gặp qua chưa?"
Dì thấp giọng nói, "Chồng của cô gái kia vừa chết, cô ấy phát hiện mình mang thai được ba tháng rồi, nhà mẹ khuyên cô ấy nên bỏ con rồi lấy chồng khác mà cô ấy không chịu. Còn nói là chồng và con là độc nhất, không bỏ con, không chịu lấy chồng khác."

"Không phải là rất tốt sao? Người ta có tình có nghĩa."

Nhưng dì kia lại bĩu môi nói, "Nếu là đàn ông tốt thì còn được, còn đằng này là một người đàn ông vô dụng, chơi bời không chịu làm việc, cả ngày say rượu, nghe nói còn đánh vợ nữa, người như vậy ai mà thèm sinh con cho chứ!"

"Cái này.... Có thể nào là mọi người hiểu lầm không?"

"Sao có thể, hai người họ ở chung tiểu khu với tôi, thường xuyên nghe thấy tiếng la lối của người đàn ông nát rượu kia, ông ta chết cũng bởi vì trúng độc rượu đó." Câu chuyện được chuyển đi, "Nhưng mà cũng phải nói, chồng của cô ấy chết được công ty bảo hiểm đền cho không ít tiền, nhà chồng nói chỉ cần cô gái đó sinh con thì toàn bộ số tiền đều cho hai mẹ con hết."

"Có thể giữ lại con cháu cho nhà họ thì tiền có là bao nhiêu. Nhà chồng chắc cũng sợ cô ấy đi bỏ con."

"Chắc vậy rồi!"

Khó trách người ta nói nghệ thuật vì cuộc sống, cuộc sống này so với phim trên tivi thì cấu huyết hơn nhiều. Sơ Ngữ đang nghe chăm chú thì chợt có âm thanh trầm thấp lọt vào tai mình, "Không phải, không phải vậy đâu, cô gái đó mang thai con của người khác, còn cố ý hại chết chồng...."

Sơ Ngữ cả kinh, quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh. Hành lang ngoài cửa phòng chẳng biết từ lúc nào đã có một con Lông Vàng ngồi đó,

bực tức nhìn vào phòng.

Sơ Ngữ hiểu lời nói của nó, trong lòng hơi khiếp sợ. Do dự chốc lát, cô lặng lẽ đi ra cửa, đeo tai nghe lên, làm bộ như đang gọi điện thoại, nhẹ giọng hỏi nó, "Em vừa mới nói gì?"

Lông Vàng nhìn cô một cái rồi không thèm để ý tới nữa, cúi đầu nằm bò ra. Đại Miêu ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới, kiêu ngạo nói, "Tên to con kia, Ngôn Ngôn nhà ta có thể hiểu được người nói gì đó!"

Lông Vàng lúc này mới khiếp sợ nhìn cô, "Chị có thể nghe hiểu em nói chuyện?"

Sơ Ngữ gật đầu một cái, Lông Vàng nhất thời kích động, "Có thật không? Quá tốt rồi! Chị mau nói cho bà ấy biết sự việc không phải như vậy, chủ nhân thật sự bị người phụ nữ có thai ấy giết!"

Lông Vàng kích động nên tạo ra âm thanh rất lớn, trong nháy mắt thu hút sự chú ý của mọi người. Sơ Ngữ thờ dãi tỏ ý bảo nó nhỏ giọng lại, sau đó vội vàng đem nó tới cuối hành lang.

"Chỗ này không có ai, em cẩn thận nói lại cho chị biết tình huống đi, nhưng nhất định phải nhỏ giọng thôi."

"Gâu..." Lông Vàng nhẹ nhàng nức nở một tiếng, sau đó thấp giọng kể lại.

Lông Vàng chính là con chó của gia đình có người phụ nữ mang thai muốn sinh con nuôi. Chính xác hơn là thú nuôi của người chồng đã chết.

Từ lời kể của Lông Vàng, Sơ Ngữ biết thêm được một câu chuyện hoàn toàn khác với lời kể của người dì cạnh giường.

Chủ nhân của Lôg Vàng tên là Lý Cường, năm năm trước kết hôn cùng với Tôn Hồng Mai. Hai người sau khi kết hôn cũng trải qua một đoạn tân hôn ngọt ngào, cho đến hai năm sau, Lý Cường phát hiện vợ mình có quan hệ mập mờ với người đàn ông khác. Tôn Hồng Mai giải thích đó chỉ là bạn học cũ, quan hệ bạn bè.

Lý Cường miễn cưỡng tin tưởng nhưng trong lòng cũng có khoảng cách, âm thầm quan sát, cuối cùng phát hiện vợ và người bạn đó từng là bạn trai bạn gái thời đại học, Tôn Hồng Mai thậm chí một lần vì anh ta mà phá thai.

Lý Cường đi chất vấn Tôn Hồng Mai, người vợ cuối cùng thừa nhận nhưng vẫn thề là bây giờ không còn quan hệ gì nữa. Lý Cường không tin nhưng cũng không thể làm gì khác, tính cách anh ta mềm yếu, có chút uất ức cũng không dám nói ly hôn, hơn nữa anh ta không muốn ly hôn, bởi vì anh hết sức thích vợ mình.

Về sau nữa Tôn Hồng Mai bị Lý Cường bắt gian tại trận, làm ầm ĩ đến mức ly dị, sau đó chẳng biết tại sao mà cũng không ly hôn được. Cũng bắt đầu từ năm này mà anh ta uất ức, lấy rượu làm dũng khí, uống say thì mắng vợ, mượn rượu phát tiết. Sau đó vì chè chén mà mất việc, biến thành con người nát rượu không làm việc trong miệng mọi người.

Mà Tôn Hồng Mai muốn ly hôn nhưng không được chồng đồng ý, có chết cũng phải dây dưa tới cùng. Hôn nhân bất bình thường cứ tiếp tục duy trì.

Chuyện Tôn Hồng Mai ngoại tình trừ Lý Cường ra thì không có ai biết. Người ta chỉ biết chuyện Lý Cường say rượu về nhà quý khóc sùi sụt, dần dần trở thành hình ảnh xấu trong mắt hàng xóm. Hơn nữa Tôn Hồng Mai trầm mặc ít nói, trong mắt mọi người Lý Cường chính là tội đồ, Tôn Hồng Mai bị anh ta chèn ép.

Sau đó lúc Lý Cường chết, rất nhiều hàng xóm cảm thấy hả hê lòng người.

"Em nói là anh ta bị hại chết? Bị hại như thế nào?" Sơ Ngữ hỏi.

"Gâu cũng không biết nhưng gâu thấy người phụ nữ đó cho thuốc vào đồ ăn của chủ nhân, chủ nhân ăn xong là hôn mê, không có ai ở nhà, chủ nhân chết."

"Hơn nữa gâu nghe thấy bà ấy gọi điện thoại cho người kia, hết sức cao hứng nói, "Anh ta chết rồi, sẽ không có ai phát hiện ra, đến khi tiền bảo hiểm đến tay thì chúng ta kết hôn đi! Nói cho anh biết một tin tốt, em mang thai rồi! Đương nhiên là con của anh, em và anh ta chia phòng ở từ lâu rồi!"".

Sơ Ngữ giật mình, người đàn bà này không chỉ giết người mà còn định lừa gạt tài sản, thậm chí mang thai con của người khác! Nếu như chuyện này là thật thì người đàn bà kia quá điên rồ.

Sơ Ngữ nghiêm túc suy nghĩ, dì cạnh giường nói là Lý Cường ngộ độc rượu chết, Lông Vàng lại nói Tôn Hồng Mai bỏ thuốc trong đồ ăn. Nhưng nếu như Lý Cường chết là do trúng độc, cảnh sát sẽ tra ra được.

Không có người nào nghe nói Lý Cường chết có gì kỳ lạ, vậy....

Sơ Ngữ không biết có nên tin lời Lông Vàng hay không.

Lông Vàng chưa chắc sẽ nói láo, chẳng qua năng lực suy nghĩ của động vật có hạn, nó thấy nhưng chưa chắc đã là sự thật, có khi nào Tôn Hồng Mai bỏ gia vị vào thức ăn không? Có lẽ Lông Vàng cho là "độc" nhưng thật ra là gia vị?

Nhưng lời nó miêu tả lúc Tôn Hồng Mai gọi điện thoại giống như người phụ nữ đó đã làm chuyện như vậy....

"Lông Vàng, em đi về trước đi, chuyện này để chị suy nghĩ thử, không có bằng chứng nhân chứng cũng không thể đi báo án được."

Việc lần này cũng không giống như vụ án của Thẩm Tinh có thi thể ở đó, chỉ cần để Nhị Lang Thần dẫn cảnh sát tới là được. Bây giờ có hơi phiền toái, nói không chừng phải tự mình lộ diện. Nhưng mà nếu mình trực tiếp nói với cảnh sát cái chết của Lý Cường có điểm kì lạ, chắc chắn là bị chửi.

Sơ Ngữ tạm biệt Lông Vàng rồi trở lại phòng bệnh, hai người họ vẫn đang thảo luận chuyện Tôn Hồng Mai, đề tài lúc này chuyển qua tiền bảo hiểm là bao nhiêu.

"Nghe nói hơn một trăm vạn, cũng lạ thật, Lý Cường không có công việc mà lại chịu chơi mua bảo hiểm cho mình lớn thế."

Sơ Ngữ nghe một hồi, chờ đúng thời cơ hỏi, "Anh ta bị trúng độc rượu chết thật hả dì? Tình huống như vậy mà bảo hiểm cũng đền sao?"

"Cũng không phải là trúng độc rượu, nghe người khác nói là uống thuốc cảm rồi lại uống rượu, xuất hiện phản ứng gì đó, cũng không khác trúng độc rượu là mấy."

"A, nghiêm trọng dữ vậy? Hèn gì bác sĩ đều nói uống thuốc không được uống rượu, uống rượu không uống thuốc, Hường Đông, sau này ông đừng uống rượu nữa, tránh làm tôi lo lắng."

.....

Đề tài đã quẹo đi hướng khác, Sơ Ngữ coi như học y đã biết nguyên nhân cái chết của Lý Cường ----- Phản ứng disulfiram. Phản ứng ngộ độc tích lũy acetaldehyd do phản ứng của cephalosporin với rượu.

Lời Lôg Vàng có lẽ không sai, Tôn Hồng Mai quả thật đã bỏ thuốc vào đồ ăn.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯƠNG

Giang Nam Hồng Đâu
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Lòng Vàng 2

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân
Lúc Sơ Ngữ đi ra khỏi bệnh viện thì đã 9 giờ, đang chuẩn bị đón xe thì chợt nghe có người kêu.

"Sơ Ngữ."

Cô quay đầu nhìn lại, thì ra là Giản Diệc Thừa.

"Cậu vẫn chưa đi sao?" Sơ Ngữ hết sức kinh ngạc.

Giản Diệc Thừa lắc đầu, "Không phải, vừa vặn có chuyện nên lại đi ngang qua thôi. Đi thôi tớ đưa cậu về, trời tối rồi một mình cậu không an toàn."

Sơ Ngữ nửa tin nửa ngờ, cô luôn có cảm giác từ lúc Giản Diệc Thừa đưa tới thì cậu ấy ngừng xe luôn ở đây, đã đi rồi thì làm sao lại có thể đậu chính xác ở vị trí lúc trước được.

Tuy nghĩ như vậy nhưng Sơ Ngữ vẫn kéo cửa xe ra ngồi ở ghế phụ. Trên đường về nhà Giản Diệc Thừa nói mình đang làm việc tại đội hình cảnh của thành phố, nếu là cảnh sát thì cô có thể nói chuyện Tôn Hồng Mân cho anh nghe được chứ?

Giản Diệc Thừa chăm chú lái xe, bên ngoài xe ánh đèn lúc sáng lúc tối, rọi vào khuôn mặt anh hiện lên một đường ranh quanh gò má. Môi mỏng khẽ nhấp, ánh mắt sắc bén, ngồi yên lặng nhìn đường.

Ánh mắt Sơ Ngữ lóe lóe, lúc học cao trung cô đã thấy Giản Diệc Thừa hết sức đẹp trai rồi, không ngờ nhiều năm không gặp, trên người anh lại tăng thêm một phần lạnh lùng, càng làm con người ta say mê.

Sơ Ngữ nhìn ra cửa sổ, mím môi cân nhắc lựa lời nói, làm như không đếm xỉa, thuận miệng nói ra, "Mới vừa rồi ở trong bệnh viện tớ có nghe nói một chuyện..."

Sơ Ngữ kể sơ qua câu chuyện mà bà dì cạnh giường đã kể, cuối cùng làm bộ nghi ngờ nói, "Cậu có cảm thấy kì quái không? Lý Cường không có công việc, cả ngày uống rượu gây chuyện, cuộc sống chỉ dựa vào Tôn Hồng Mân, vậy anh ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để mua bảo hiểm chứ?"

Giản Diệc Thừa là cảnh sát, lúc nghe Sơ Ngữ nói thì cũng nhạy bén nhận ra được điểm kỳ quặc, đối với việc Sơ Ngữ nghi ngờ anh cũng hiểu. Anh gật đầu nói, "Ừ, quả thật hơi kì quái, chờ tớ về sở tra hồ sơ xem thử."

Sơ Ngữ yên lòng, nếu Giản Diệc Thừa nói sẽ làm, vậy chắc là cậu sẽ sẽ tra ra được chân tướng chứ? Tôn Hồng Mân mang thai con của người khác, nói rõ quan hệ của hai người họ, chỉ cần đi thăm dò thì cảnh sát sẽ tìm ra chút dấu vết.

Giản Diệc Thừa đã lái xe đến cửa tiểu khu, "Cậu ở khu nào để tớ đưa cậu tới?"

Sơ Ngữ vội vàng nói, "Không cần không cần, phiền toái lắm, cậu thả tớ ở đây là được rồi."

"Không sao đâu, gần đây đường Ngô Đồng bên kia xảy ra chuyện, một mình cậu về nhà tớ không yên tâm." Giản Diệc Thừa không nói tí mĩ sự hù dọa Sơ Ngữ.

Nhưng mà lúc cô nghe qua thì đã biết ngay anh nhắc tới chuyện gì rồi,
Thẩm Tinh ở đối diện, sống một mình...

Trong nháy mắt Sơ Ngữ lạnh cả sống lưng, lập tức đồng ý nói, "Khu 6
tòa B, phiền cậu rồi."

Xe vững vàng đậu dưới lầu, Sơ Ngữ xuống xe, nói tạm biệt với anh,
"Đến nhà tớ rồi, cậu về nhà sớm đi, chú ý an toàn nhé."

"Ừ." Giản Diệc Thừa gật đầu nhưng vẫn đứng cạnh xe không động
đậy, đưa mắt nhìn cô đi lên lầu, trong lòng thầm đếm, thấy lầu tám có đèn
sáng mới kéo cửa xe đi về.

Sơ Ngữ kéo rèm cửa, ánh mắt đảo qua thấy Giản Diệc Thừa vẫn còn
đứng dưới lầu.

Trong bóng đêm anh mặc áo choàng dài màu xám, đứng cô độc. Bởi
vì cách quá xa nên Sơ Ngữ không thấy rõ mặt mũi của anh, chỉ có thể nhìn
thấy một bóng dáng trong treo lạnh lùng mà cô đơn.

Sơ Ngữ sợ run, nhìn anh nổ máy xe rời đi. Đại Miêu chẳng biết nhảy
lên từ lúc nào, híp mắt đứng trên bệ cửa sổ, cao thâm khó lường nói, "Meo
dám đánh cược anh ta thích chị."

Tim Sơ Ngữ đập chậm lại, vỗ đầu nó cười nói, "Đừng có nói nhảm,
người ta là cảnh sát có trách nhiệm. Chắc là bởi vì vụ án của Thẩm Tinh
nên cậu ấy đưa chị về tận nhà mới yên tâm."

Đại Miêu meo một tiếng, "Chị có dám cược không? 10 con cá khô
nhỏ, em cược anh ta thích chị."

Sơ Ngữ vui vẻ một chút, Đại Miêu đúng là không buông tha bất kỳ cơ
hội đòi ăn nào. Cô vào phòng vệ sinh rửa mặt, không quay đầu lại nói,
"Không cược! Chị không ăn cá khô nhỏ!"

"Meo..." Đại Miêu nháy xuống, thẳng tắp ngã xuống đất, giả chết.

*****

Sáng sớm Giản Diệc Thừa tới đơn vị liền đi tìm hồ sơ vụ án Lý Cường. Lý Cường bị trúng độc rượu, lúc phát hiện đưa đi bệnh viện cấp cứu thì đã muộn. Bác sĩ nói là do phản ứng Disulfiram dẫn đến bị sốc chết, kết hợp với tiền sử anh ta nghiện rượu chè liền chắc chắn không có yếu tố khác. Vì vậy cảnh sát chỉ điều tra sơ qua, ngay cả lập hồ sơ cũng không làm.

Giản Diệc Thừa nhìn ghi chép lúc đó, không phát hiện đầu mối hữu dụng gì nhưng trực giác mách bảo anh rằng vụ án này nhất định có vấn đề. Ngay cả người bình thường cũng nhìn ra khoản đóng bảo hiểm ketch xù đó không hợp lý thì làm sao anh lại không nghi ngờ cho được?

Đúng như dự đoán, buổi sáng có người trong công ty bảo hiểm tới, bọn họ đi thăm nhà của Lý Cường, bọn họ cảm thấy cái chết của Lý Cường có thể là thủ đoạn lừa gạt tiền bảo hiểm. Hơn nữa bọn họ còn cung cấp một đầu mối quan trọng, đứa trẻ của Tôn Hồng Mân có thể không phải là con của Lý Cường mà là con của người tình.

Cứ như vậy Giản Diệc Thừa không cần âm thầm điều tra, trong cục trực tiếp lập án.

Sơ Ngữ nhận được điện thoại của Giản Diệc Thừa nói sự việc, cô hơi kinh ngạc, "Nhanh như vậy à?"

Bên đầu kia truyền tới giọng nói trong trẻo của anh, "Người của công ty bảo hiểm nói có thể Tôn Hồng Mân lừa gạt, cũng cung cấp bằng chứng cô ta ngoại tình, chúng tớ theo đầu mối này tra ra được Tôn Hồng Mân cố ý giết người..."

Đại khái là để biểu hiện mình vô tội, sau khi nghe tin chồng chết thì Tôn Hồng Mân ngất xỉu, bị tra ra có thai ba tháng. Ngay sau đó cô ta được toàn bộ tiền bảo hiểm, diễn vở kịch chung thủy nhất định phải lưu lại huyết mạch của chồng quá cố.

Lý gia cảm động cam kết để hết tiền bảo hiểm lại cho hai mẹ con. Người Lý gia lo lắng Tôn Hồng Mân bị đả kích do cái chết của chồng, sợ ảnh hưởng đến thân thể hai mẹ con nên để cho cô ta nằm viện quan sát một thời gian.

Vì vậy Tôn Hồng Mân không có cơ hội về nhà tiêu hủy thức ăn mà cô ta đã động tay động chân vào, từ đó cảnh sát mới tra ra được.

Sơ Ngữ có chút thốn thức, lười pháp luật tuy thừa nhưng khó lọt, làm chuyện xấu cuối cùng cũng sẽ bị lộ chân tướng. Tiếp đó Sơ Ngữ lại cảm thấy hành động của mình hơi ưỡng công vô ích, rõ ràng không có cô thì cũng có người khác báo án!

Cũng không đúng, nếu tất cả mọi người đều nghĩ như mình, đối mặt với tội phạm thì yên lặng, đến khi mình xảy ra chuyện thì ai sẽ giúp mình?

Sơ Ngữ vừa cúp điện thoại thì màn hình chợt lóe lên, trên Wechat nhận được lời mời kết bạn. Sơ Ngữ mở ra nhìn, thấy là Giản Diệc Thừa thừa thì chấp nhận.

Giản Diệc Thừa nhìn chăm chăm thông báo trên điện thoại "Bạn đã thêm bạn Sơ Ngữ, bây giờ có thể nói chuyện", anh do dự một lúc lâu, cuối cùng gửi đi một icon mỉm cười.

Sơ Ngữ:?

Khó có thể hình dung ra được cái icon này mà đặt cạnh Giản Diệc Thừa lúc nào cũng lạnh lùng thì sẽ thành cái gì, Sơ Ngữ nghĩ mãi không ra nhưng cảm thấy nhất định sẽ rất hài. Suy nghĩ một chút, cô trả lời lại:

"Nói mời cậu ăn cơm mà lần trước chưa đi được, ngày khác có rãnh thì hẹn lại."

Mới vừa nhắm đi một giây sau đã hồi đáp, "Được."

Bên kia Giản Diệc Thừa vừa nhắm xong lập tức hồi hận, trả lời quá nhanh hơn nữa lại chỉ có một chữ thế này, cậu ấy sẽ không cảm thấy mình đang chờ mời cơm chứ?

Giản Diệc Thừa lại nhắm thêm một tin, "Tớ mời cậu."

Sơ Ngữ trả lời, "Đừng có tranh với tớ, cậu đến Giang Thành làm việc tớ đương nhiên phải là chủ chi rồi."

"VẬY CŨNG ĐƯỢC, BÂY GIỜ CẬU MỜI, SAU NÀY TỚ MỜI."

"Ok."

Trong tiệm không có ai, Sơ Ngữ ngồi trên ghế xích đu nói chuyện cùng Giản Diệc Thừa. Trên bậu cửa sổ Đại Miêu nhìn cô thở dài một cái, phụ nữ một khi cứ nhìn vào di động cười ngây ngô thì chắc chắn cách tình yêu không xa.

Lúc này trong tiệm đột nhiên có người gõ cửa, tiểu ca xách hộp đồ ăn đi vào, "Xin hỏi cô là Sơ Ngữ phải không?"

Sơ Ngữ đứng dậy trước, Đại Miêu đã nhảy một bước đến chân tiểu ca, "Meo, đúng vậy đúng vậy, cá khô nhỏ cuối cùng đã tới rồi!"

Đáng tiếc tiểu ca không hiểu nó meo gì, đi hai bước tới trước mặt cô. Sơ Ngữ bận bịu cầm hộp đồ ăn, "Tôi là Sơ Ngữ, cảm ơn anh."

Tiểu ca giao hàng toét miệng cười lộ ra hàm răng trắng, nhìn hết sức chói chang, "Không cần khách khí, nếu như có thể phiền cô đánh giá tốt cho tôi."

"Cái này nhất định, nhất định sẽ đánh giá tốt cho anh!" Sơ Ngữ nhìn kỹ người giao hàng, nhiều nhất là mười tám, mười chín tuổi, cười lên thật thu hút, cô còn vui vẻ nói thêm một câu, "Chạy chậm, chú ý an toàn."

Tiểu ca sững sốt, ngay sau đó cười rạng rỡ, "Được, cảm ơn chị."

Hắc, Sơ Ngữ cao hứng tiễn người ra khỏi cửa tiệm.

Lúc trở lại đã thấy Đại Miêu đang mở hộp cơm, cô vừa bực vừa buồn cười, vỗ đầu nó nói, "Chờ lát nữa ăn xong phải đi ra ngoài vận động nha, nếu không lần sau không cho em ăn nữa."

"Meo..."

"Làm nũng cũng không được!"

Nhắc tới, Sơ Ngữ rất thích cửa tiệm đồ ăn này, không phải là đồ ăn của tiệm đó làm ngon bao nhiêu mà là nhà bọn họ vô cùng có lòng, đặc biệt còn làm thức ăn rất hợp cho chó mèo. Hệ tiêu hóa của chó mèo và người không giống nhau, rất nhiều thức ăn của người mà chó mèo không ăn được, cửa tiệm này làm thức ăn mà bọn nó ăn được vì vậy rất được lòng của người nuôi chó mèo.

Đại Miêu Nhị Lang Thần lúc trước là chó mèo hoang, sau khi được Sơ Ngữ thu nuôi thì ăn không quen thức ăn chó mèo, ngược lại bọn chúng rất thích ăn đồ ăn mà người ăn được, Sơ Ngữ thường gọi thêm phần cho bọn nó.

Ăn cơm xong, dưới ánh mắt cười như không cười của Sơ Ngữ, Đại Miêu không thể không đi ra ngoài cho tiêu cơm. Sơ Ngữ còn cố ý đeo lên cổ nó vòng vận động.

"Đừng có mà làm biếng nhé, chị cầm điện thoại nhưng vẫn biết em có vận động hay không đấy, chị mà thấy em nằm lười ở kia phơi nắng thì một

tháng sau đừng hòng có cá nhỏ ăn!"

Sơ Ngữ biết nó thích ngồi trên lưng Nhị Lang Thần vì vậy cô giữ Nhị Lang Thần bên cạnh. Trước khi cô nuôi chúng, hai tụi nó vẫn lang thang ở quanh đây, rất quen nơi này vì vậy sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Đại Miêu biết Sơ Ngữ sẽ làm thật nên quay đi, ba bước đi quay đầu một lần cố ý đáng thương để cô mềm lòng. Nhưng Sơ Ngữ không nhúc nhích, Đại Miêu không thể làm gì khác hơn là bước lên còn đường giảm cân.

Sơ Ngữ mở bản đồ, vừa chơi điện thoại vừa nhìn đường đi của Đại Miêu. Lúc bắt đầu thì còn tốt, không tới năm phút thì điểm đỏ trên bản đồ kia đã bất động. Đứng ở đó khoảng hai mươi phút rồi bắt đầu quay về.

Sơ Ngữ ung dung nhìn nó đi vào cửa, "Làm sao? Đừng tưởng chị không đi theo em là em lười biếng nhé, tất cả chị đều thấy được đó, em đứng ở cửa của cửa hàng bách hóa hai mươi phút rồi quay về..."

Đại Miêu bị cô vạch trần cũng không xấu hổ, hết sức bình tĩnh mở miệng nói, "Ngôn Ngôn, có chuyện em không biết có nên nói với chị không?"

"Chuyện gì?"

"Chuyện về một người giết người chặt xác."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đâu

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Labrador 1

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Lúc Đại Miêu đi ra nó đã quyết tâm rèn luyện một lần cho tốt, lấy lại lòng tin của chủ nhân. Nhưng chuyện không ai ngờ, lúc nó đi tới cạnh cửa hàng bách hóa vừa vặn gặp một đám chó hoang đang đánh nhau.

Ba con chó lông lá bản thủ, nhìn một cái liền biết là làm chó hoang lâu rồi vây quanh một con tương đối sạch sẽ, hình như con labrador đó mới gia nhập đội ngũ. Ba con chó hoang hết sức tàn bạo uy hiếp labrador, bắt nó rời khỏi địa bàn của chúng.

Labrador không chống lại được, bị thua trận, trên người còn có vết thương.

Đại Miêu định không xen vào việc của người khác, giới động vật cũng có quy tắc, chó hoang đều phân chia địa bàn cả rồi, mặc dù nó có mấy phần địa vị trong giới mèo, e hèm, ở giới chó thì không có gì. Hơn nữa hôm nay Nhị Cầu cũng không đi theo nếu không thì đám chó này ít nhất cũng cho Nhị gia chút mặt mũi.

Đại Miêu mắt nhìn thẳng đi qua, trong lúc đứng sát bên thì nghe được lời giải thích của labrador, "Xin lỗi, em chỉ là đi ngang qua thôi, không muốn cướp địa bàn của các anh. Em tới tìm người, nghe nói bên này có người có thể nghe hiểu em nói, các anh có biết chị ấy ở đâu không?"

Thì ra là đến tìm Ngôn Ngôn nhà mình, vậy mà không nói sớm. Đại Miêu lập tức quay đầu, ưu nhã bước tới trước mặt bọn chúng, khẽ nâng cằm, híp mắt cao ngạo đánh giá nó, "Cầu tìm Ngôn Ngôn nhà ta có chuyện gì?"

"Ngay sau đó nó liền nói cho meo biết nó tìm chị có việc gấp, liên quan tới vụ án giết người chặt xác. Meo thấy tìm chị cũng được, không phải lần trước chị và Nhị Cầu giải quyết một vụ án giết người đó sao? Vì vậy meo liền kể lại lần trước Nhị Cầu xông vào đồn cảnh sát như thế nào, chuyện phá án ra sao, kể cho nó nghe hết rồi..."

Sơ Ngữ không thể không cắt đứt vẻ mặt hờ hững giải thích của Đại Miêu, "Nói điểm chính, đừng nhắc tới chuyện lần trước nữa, quan trọng là em vừa nói giết người chặt xác hả, rốt cuộc là như thế nào?"

"A? Cái này hả?" Đại Miêu chà móng vuốt, ánh mắt né tránh, "Meo còn chưa kịp hỏi nó..."

Sơ Ngữ không nói nổi, thì ra là lo khoác lác mà quên mất chuyện chính!

"Nhưng mà meo đem nó về đây rồi, đang chờ ở trước cửa đó."

Sơ Ngữ lập tức đứng dậy, đi ra ngoài cửa, "Vậy mà em không nói sớm!"

Đại Miêu chôn mặt vào hai móng chân, nhỏ giọng thầm thì, "Tại meo quên mà!"

Sơ Ngữ kéo cửa kính, trước cửa quả nhiên có con labrador. Màu lông vàng trắng xen lẫn, tinh thần có hơi uể oải, cổ có vết máu, bị thương rồi.

Sơ Ngữ nhìn nó cười một tiếng, "Vào đi, chị giúp em xử lí vết thương trước."

Labrador thấy cô rất thân thiện nên nghe theo lời cô đi vào tiệm.

Sơ Ngữ kiểm tra một chút, vết thương không quá sâu, không cần may lại, thoa ít thuốc là được rồi. Sơ Ngữ vừa lấy hòm thuốc vừa hỏi, "Đại Miêu nói em có chuyện tìm chị, vậy cuối cùng là chuyện gì vậy?"

Sơ Ngữ mới chỉ hỏi một chút mà vẻ mặt nó đã buồn so. Cô nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng an ủi nó. Một lát sau labrador mới chậm rãi mở miệng.

"Chủ nhân của em bị giết, bị chồng giết, bằm thành khối bỏ trong tủ lạnh..."

Sơ Ngữ bất thành linh rùng mình một cái, giữa trời nóng nực lại tuôn ra một lớp mồ hôi lạnh. Hồi nãy Đại Miêu nói đây là vụ giết người chặt xác, Sơ Ngữ cũng đã chuẩn bị tâm lí sẵn sàng nhưng lúc nghe từ miệng labrador nói ra cô vẫn khó mà tiếp nhận, sự thật càng tàn nhẫn hơn.

Chủ nhân của labrador tên Tống Duyệt, năm nay 24 tuổi, một tháng trước cô ấy bị chồng là Hình Thiên Hải giết chết, tàn nhẫn phân thân. Đáng sợ nhất là sau khi hung thủ chia nhỏ xác vợ mình ra, anh ta không đi vứt xác mà đem nó bỏ vào tủ lạnh, mỗi ngày lấy ra một miếng....

Nấu cho chó ăn.

Sơ Ngữ khiếp sợ không thôi, cô không thể tưởng tượng nổi trên đời này lại có hung thủ biến thái đến vậy! Nỗi thù lớn đến bao nhiêu mới đem vợ mình nấu cho chó ăn?!

Labrador nói Hình Thiên Hải lúc đầu muốn dứt cho nó ăn, nó biết đây là cô chủ của nó vì vậy thế nào cũng không chịu ăn, anh ta lại ra ngoài mua về hai con Ngao Tây Tạng để bọn chúng ăn. Labrador nhìn không nổi nữa nên tìm cơ hội chạy trốn.

Sau khi ra ngoài nó nghe nói có người hiểu được tiếng nói chuyện của động vật vì vậy liền tìm tới đây. Nó nghĩ là có thể làm gì đó để ngăn cản việc làm tàn ác của anh ta.

Thật là người không bằng chó.

Sơ Ngữ nghĩ như vậy, cô suy tư một lúc, quyết định vẫn làm giống như vụ án của Thẩm Tinh lần trước, để cho labrador đi tới đồn cảnh sát kéo cảnh sát tới nhà nạn nhân, chỉ cần có thể phát hiện trong tủ lạnh nhà anh ta có thi thể thì vấn đề có thể giải quyết được.

Nhà cô và nhà Hình Thiên Hải cách rất xa, cả hai lại không biết nhau, rất khó để giải thích tại sao cô lại biết anh ta giết người. Không cho Nhị Lang Thần đi mà để labrador đi là bởi vì sợ bại lộ. Nhị Lang Thần đã tới đó một lần rồi, chỉ sợ cảnh sát tìm ra được chủ nhân của nó là cô, đến lúc đó Sơ Ngữ biết nói thế nào?

Để cho labrador đi cũng không có nhiều nghi vấn, nó vốn là chó của Tống Duyệt, thấy chủ nhân bị sát hại rồi đi báo cảnh sát cũng không có gì là sai. Nhiều lắm người ta sẽ nghĩ chú chó này rất thông minh.

Cho nên sau khi xử lí xong vết thương của nó, Sơ Ngữ liền nói kế hoạch cho nó biết.

"Sau khi em đi vào thì đừng làm ai bị thương hết, cứ nhắm đến đám cảnh sát mà sửa to lên là được rồi, sửa xong thì chạy đi, người ta sẽ chạy theo em. Nếu như không có ai đi theo thì trở vào sửa lần nữa, cho đến khi có người theo thì mới ngưng. Nhớ là đừng có cắn người, còn nữa, em có nhớ đường về nhà em không?"

Labrador gật đầu một cái, "Em nhớ."

"Vậy thì tốt, đi đi." Sơ Ngữ vỗ đầu nó khích lệ.

Mặt nó nghiêm túc giống như là đang đi hoàn thành sứ mệnh trọng yếu nào đó, đau buồn rời đi.

Sơ Ngữ nhìn Nhị Lang Thần nói, "Em đưa nó đến đồn cảnh sát, lặng lẽ đừng để bị phát hiện."

"Gâu!"

Đưa mắt nhìn hai con chó chạy đi, Đại Miêu bỗng nhảy lên người Sơ Ngữ, hết sức hưng phấn nói, "Ngôn Ngôn, chúng ta cũng đi xem đi! Khoảnh khắc quan trọng như vậy làm sao có thể bỏ qua chứ?"

"Đừng có nháo, đợi ở đây cho an toàn."

"Tại sao? Chị cũng đâu phải là hung thủ, chị định không tới xem bọn nó thế nào à?"

Sơ Ngữ khoan thai nói, "Chị sợ bị đưa vào phòng giải phẫu, khám nghiệm xem tại sao chị có thể nói chuyện với động vật."

"A! Đáng sợ vậy hả?" Đại Miêu run một cái, "Vậy cũng được, chị đợi ở đây đi để em đi xem cho, lát nữa trở về nói cho chị biết!"

Lòng hiếu kì hại chết mèo, lời này quả nhiên không sai, Sơ Ngữ biết lúc này không thể cản được Đại Miêu nên đành dặn dò, "Vậy em phải cố tránh đừng để người ta phát hiện, nếu không bọn họ có thể tra được chị đấy. Đến lúc đó chị có chết cũng không thừa nhận em do chị nuôi. Chị sẽ nói em là mèo hoang, chết khát tới nhà chị xin cơm, chị và em không có quan hệ gì...."

Đại Miêu trịnh trọng gật đầu, "Ngôn Ngôn chị yên tâm, meo nếu như bị bắt nhất định sẽ không liên lụy chị!"

Sơ Ngữ liếc nó một cái, "Muốn đi thì nhanh đi đi, lại còn ở đây diễn kịch tivi nữa!"

Đại Miêu meo một tiếng, vui sướng chạy ra cửa.

Trong đồn cảnh sát, Giản Diệc Thừa cầm di động lên rồi lại buông xuống, một lát sau lại cầm lên, mở Wechat, ngón tay nhấn vào tên Sơ Ngữ, suy nghĩ hồi lâu cũng không lựa được lời, định rủ cô tối nay cùng ăn cơm mà không biết làm thế nào.

Lúc này Lâm Lang từ bên ngoài thò đầu vào, vỗ tay nhìn người trong phòng nói, "Chuyện lạ nhất năm đây, lại có một con chó tới báo án nữa rồi!"

Giản Diệc Thừa vội hỏi, "Là con lần trước hả?"

"Không phải, lần này là labrador," Lâm Lang nói xong quay đầu nhìn đội trưởng Lý Trường Phong, "Người báo án, không phải, chó báo án còn chờ ngoài cửa. Vậy thế nào đội trưởng, có cử người theo không?"

Lý Trường Phong cũng ngạc nhiên, "Gần đây chó đều thành tinh hết rồi sao? Lần trước đi theo phát hiện án mạng, vậy chó báo án cũng không thể khinh thường. Hay là cậu và Giản Diệc Thừa đi một chuyến đi, hai người đã đi một lần rồi, có kinh nghiệm."

"Phải, nếu lần này đụng án mạng nữa thì hai chúng ta có thể lên chương trình khám phá động vật rồi."

"Đừng nói nhiều nữa, đi nhanh!"

Lần này Lâm Lang thông minh hơn, trực tiếp lái xe, trước khi đi còn nói với con labrador một câu, "Cậu mày đi trước dẫn đường đi, chúng ta đi theo phía sau. Không phải không cho mày lên xe hứng điều hòa mà sợ mày lên xe rồi không gửi được nữa, lạc đường là thôi luôn!"

Labrador nhìn anh, quay đầu chạy như điên.

"Ây da, Giản Diệc Thừa cậu nhìn thấy không? Có phải nó khinh bỉ tớ không?"

Giản Diệc Thừa không lên tiếng, ánh mắt nhìn thấy bóng màu đen quen thuộc, trong lòng động đậy, sau đó tỉnh bơ nói, "Đi nhanh đi coi chừng đuổi không kịp."

"Yên tâm tuyệt đối không lạc đâu!"

Vì vậy trên đường xuất hiện một con labrador chạy như điên phía trước, phía sau là xe cảnh sát không ngừng chạy theo.

"Có giống như đang đóng phim không?"

Labrador dẫn đường hai người đi từ trung tâm thành phố tới khu Nam Thành, cuối cùng dừng lại trước một cái biệt thự.

"Tốt thật, nhà giàu đấy! Nghe nói muốn sống ở đây thì tốn không ít tiền đâu!" Lâm Lang khoa tay múa chân nói.

Giản Diệc Thừa không trả lời anh ta mà ánh mắt cứ nhìn con labrador, nó dừng lại trước cửa biệt thự rồi quay đầu sủa gâu gâu, Giản Diệc Thừa liền biết họ đã tới nơi rồi.

Lâm Lang bước lên quan sát, cau mày hỏi, "Đất rộng như vậy ở cửa không nghe thấy mùi hôi. Chúng ta có thể xông vào không?"

Giản Diệc Thừa lắc đầu, "Sợ rằng không thể, bên trong có người."

Lâm Lang ngạc nhiên, "Sao cậu biết? Dựa vào cái gì mà cậu nói vậy?"

"Mắt thấy."

Lâm Lang: "..."

Lâm Lang quay đầu nhìn lại, bên trong có một người đang đi tới cửa, đàn ông trung niên khoảng ba mươi bốn mươi tuổi, mặc âu phục thắt cà vạt lịch sự, một người thành đạt.

Anh ta nhìn hai người nghi ngờ hỏi, "Xin hỏi hai người có chuyện gì không?"

Cái này hơi khó, chẳng lẽ nói rằng bọn họ nhận được báo án từ con chó nên nghi ngờ chỗ này có án mạng?

Lâm Lang gãi đầu, lúng túng nói, "Là con chó này dẫn chúng tôi tới, cứ sủa gâu gâu còn tưởng rằng nó có chuyện gì."

Đàn ông trung niên dờn ánh mắt qua nhìn con labrador, kinh ngạc nói, "A BỐ?"

"Hả? Đây là chó của anh à?"

"Đúng vậy, đây là A BỐ nhà tôi, nuôi được ba năm rồi, mấy ngày trước đột nhiên không thấy làm tôi tưởng nó mất tích rồi." Anh ta vừa nói vừa cầm điện thoại ra, mở một tấm ảnh, quả nhiên là hình anh ta chụp chung với nó. Lâm Lang cảm thấy quạ đen bay qua đầu.

"Cảm ơn các anh cảnh sát còn đích thân đưa về giùm tôi." Anh ta hết sức ôn hòa cười nói.

"Không có gì, đây là chuyện chúng tôi nên làm." Lâm Lang mượn thang leo xuống, làm bộ chính nghĩa.

Labrador kêu lên một tiếng thống thiết nhưng Lâm Lang không quan tâm, anh ta còn nhìn nó nói, "Được rồi, mày trở về đi, đừng nghịch ngợm chạy mất."

"Vậy được, phiền hai anh rồi, chúng tôi vào trước."

Lâm Lang gật đầu kéo Giản Diệc Thừa rời đi.

Người đàn ông nhìn bọn họ đi xa rồi mới cuối đầu nhìn labrador, ánh mắt lãnh đạm nhìn nó, "Đi vào."

Labrador run lấy bầy, qua thời gian dài nó hình thành tập tính vâng lời chủ, theo lời gọi đi vào.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Labrador 2

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Tớ luôn cảm thấy có gì đó không đúng."

Trên đường trở về đột nhiên Giản Diệc Thừa trầm tư nói.

"Cái gì không đúng? Không phải con chó kia tìm không ra nhà nên muốn chúng ta đưa nó về hả?" Lâm Lang vừa lái xe vừa nói, "Tớ nói cậu cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, con chó thứ nhất biết báo án mạng cũng không nhất thiết có con chó hai cũng biết. Làm gì trùng hợp như vậy. Nhưng mà nếu con chó nào cũng thông minh như vậy thì cảnh sát chúng ta khỏe biết mấy."

Lâm Lang càng nói càng hăng hái, "Cậu thử suy nghĩ, động vật khắp thành phố này đều là cơ sở ngầm, nếu xảy ra chuyện thì hung thủ sẽ không biết phải trốn đi đâu.... Chỉ cần chúng ta muốn biết thì đã có tụi nó nói, ày má ơi, càng nghĩ thấy càng đỉnh!"

Lâm Lang ngồi nói một mình hồi lâu, không nghe ai trả lời thì nghiêng đầu nhìn, Giản Diệc Thừa đang nhíu lông mày trầm tư.

"Cậu nghĩ gì vậy?" Lâm lang thuận miệng hỏi.

"Tớ đang nghĩ..." Giản Diệc Thừa chậm rãi mở miệng, "Cả đoạn đường con labrador đó đều tự mình chạy về nhà, hiển nhiên không phải muốn chúng ta giúp nó."

"Không phải đâu người anh em, cậu đang định phân tích suy nghĩ của nó à? Đó là chó, không phải là người, cậu không thể hiểu được suy nghĩ trong lòng nó đâu." Lâm Lang không tưởng tượng nổi nói.

Giản Diệc Thừa không phản bác, chỉ nói, "Còn có cái này, cậu không cảm thấy người đàn ông kia quá bình tĩnh sao? Người bình thường đột nhiên đụng phải cảnh sát đứng trước cửa dù là có phạm tội hay không cũng sẽ khẩn trương một chút, cái này không phải là chột dạ mà là một loại bản năng lo âu. Nhưng anh ta không có, từ đầu tới cuối cũng quá bình tĩnh rồi."

Lâm Lang lơ đãng, "Vậy nếu anh ta có tư chất tâm lý tốt thì sao? Anh ta có tư thái của người tinh anh, chắc là đã gặp phải nhiều biến cố lớn, chỉ hai người lính cảnh sát mà có thể khiến anh ta sợ sao?"

Giản Diệc Thừa lắc đầu một cái, "Không phải là cái loại bình tĩnh đó, tớ cũng không nói lên được anh ta lạ ở chỗ nào nhưng là trực giác nói cho tớ biết người này nhất định có vấn đề."

Lâm Lang cười một tiếng nói, "Này cậu, phá án không thể dựa vào trực giác, chúng ta phải có bằng chứng."

Giản Diệc Thừa không lên tiếng nhưng anh có ý định trở về sở tra cứu tài liệu về người đàn ông này.

Nhị Lang Thần trở về nhà cũng đã gần năm giờ chiều, mặt trời cũng sắp xuống núi.

"Sao rồi? Cảnh sát phát hiện thi thể Tống Duyệt chưa?" Sơ Ngữ vội hỏi.

Nhị Lang Thần thở hốt hển, hiển nhiên là do chạy đường xa. Sơ ngữ bận bịu đổ nước cho nó, "Nghỉ một chút đã, đợi một hồi nói sau."

Nhị Lang Thần thở đều đặn rồi mới nói, "Không có, cảnh sát cũng không vào nhà A Bố. A Bố nói tên hung thủ đó ở nhà, anh ta nói A Bố là con chó nhà anh ta bị lạc mất, cảnh sát liền nghĩ là A Bố nhờ họ tìm nhà giúp, không có vào nhà lục soát."

Sơ Ngữ sững sốt một chút, "Tại sao có thể như vậy?"

Cảnh sát gặp được hung thủ lại không phát hiện thi thể.... Bọn cô không thể thành công báo án mà còn bắt dây động rừng?!

Mặt cô trắng bệch, cả người phát rét ngời yên trên ghế salon. Làm thế nào bây giờ? Cô có lòng tốt giúp người bây giờ lại biến thành chuyện xấu sao?

Đại Miêu nhìn cô có vẻ hoảng loạn nên nhảy đến bên cạnh Sơ Ngữ, lo lắng nói, "Ngôn Ngôn, chị không sao chứ?"

Nhị Lang Thần cũng đi tới cà vào chân cô.

Sơ Ngữ liền bình tĩnh lại, sờ đầu bọn nó nói, "Chị không sao đâu, trước đó không suy nghĩ kỹ bây giờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy!"

Cũng đúng, động vật dù sao cũng không giống người, không có cách nào nói ra hung thủ mà những cảnh sát kia hiển nhiên cũng sẽ không giống cô, có thể nghe hiểu ngôn ngữ động vật. Vì vậy bọn họ cũng chỉ có thể giải quyết như vậy. Suy nghĩ A Bố đi lạc mới tìm cảnh sát giúp lại là suy nghĩ hợp lí nhất trong lúc đó.

Ai cũng sẽ không nghĩ tới A Bố đi báo án.

Không có lí do gì thì cảnh sát cũng không thể vô duyên vô cớ tùy tiện lục soát nhà dân. Nếu là người dân tố cáo thì ít ra bọn họ còn có thể có lý do xông vào, còn đây lại là vì một con chó...

Kế hoạch có quá nhiều sơ sót, Sơ Ngữ cũng không nghĩ tới chuyện sẽ phát triển đến nước này. Cô không phải là nhân viên cảnh sát chuyên nghiệp, làm việc vẫn còn thiếu suy xét. Nhưng mà bây giờ không phải là lúc nên trách cứ bản thân, việc cần làm trước hết là nên cứu vãn tình hình thế nào.

Nếu như cô là hung thủ gặp cảnh sát đến nhà, chuyện thứ nhất phải làm chính là dọn dẹp sạch sẽ các phần thi thể trong tủ lạnh. Như vậy thứ nhất, cảnh sát phá án sẽ khó khăn hơn.

"Ngôn Ngôn, nếu không để gâu qua bên kia rình thử đi xem hẳn định làm gì." Nhị Lang Thần đề nghị.

"Không được, rất không an toàn! Đó là một tên hung thủ giết người phân thân biến thái, hẳn ngay cả người cũng dám giết, huống chi là động vật?" Sơ Ngữ chột nhốt tới cái gì, "A Bố thì sao? Nó dẫn cảnh sát đi tới đó chưa trở về hả?"

"Không về được, A Bố bị chủ nhân của nó kêu vào, gâu thấy nó sợ lắm, nó sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Sơ Ngữ cả kinh, "Tiêu rồi, A Bố rất có thể sẽ bị Hình Thiên Hải giận cá chém thớt hại chết."

Cô suy tư một lúc liền quyết định, "Được rồi, đừng để ý cảnh sát có thể nghi ngờ chị hay không, chúng ta đi báo án trước đi."

Cho dù A Bố là con chó nhưng ở trong mắt Sơ Ngữ, nó cũng là một sinh mạng. Huống chi sau khi cô có thể nghe hiểu ngôn ngữ động vật, những con vật này ở trong mắt cô không có gì khác loài người. Bọn nó cũng có suy nghĩ, cũng có vui buồn hờn giận, mỗi một con đều có cá tính rõ ràng, để cho Sơ Ngữ trơ mắt nhìn A Bố chết đi, cô không làm được.

Sơ Ngữ đang chuẩn bị đi đến đồn cảnh sát báo án thì Đại Miêu chợt vui vẻ nói, "Ngôn Ngôn, chị mau nhìn đi, A Bố trở lại rồi!"

Sơ Ngữ vội vàng nhìn ra phía ngoài, con chó từ phố đối diện đang chạy như điên lại đây không phải A Bố thì là gì?

Sơ Ngữ vạn phần vui mừng mở cửa tiệm, "A Bố, sao em trốn ra được?"

A Bố không lên tiếng, chạy vào trong tiệm hết chống đỡ nổi nữa liền ngã xuống, Sơ Ngữ lúc này mới phát hiện cả người nó ướt đẫm mồ hôi, lớn tiếng thở hào hển, tứ chi hơi co quắp, chớp mũi khô ráo... Sơ Ngữ nhanh chóng đoán được, đây là do mất nước cộng thêm mất sức tạo thành liền vội vàng chuẩn bị bổ sung chất lỏng cho nó.

Lúc này A Bố dùng sức há miệng, từ trong miệng rơi ra một miếng máu thịt mơ hồ có xương trong đó. Da đầu Sơ Ngữ tê dại vội hỏi, "Đây là thi thể của Tống Duyệt?"

A Bố đã không còn sức gật đầu, chỉ nháy mắt một cái.

"Giỏi lắm A Bố, em làm rất tốt!" Có thể đem thi thể Tống Duyệt ra ngoài có thể cho cảnh sát biết được vụ án này nghiêm trọng thế nào. Không cần phải nói gì, chính bọn họ sẽ điều tra tiếp.

Sơ Ngữ lập tức nói với Nhị Lang Thần, "Chị giúp hồi sức cho A Bố, Nhị Lang Thần, nhờ em khổ cực một lần vậy, lại đi tới đồn cảnh sát một chuyến, đưa cái này đến trước mặt cảnh sát."

"Được! Ngôn Ngôn, gâu đi đây."

Nhị Lang Thần lập tức ngậm lấy khối thịt A Bố nhả ra, xoay người rời đi.

Sơ Ngữ bỗng nhiên nói, "Chờ một chút..."

Nhị Lang Thần quay đầu nhìn cô, Sơ Ngữ quẩn quít một chút nói,
"Được rồi, em đi đi, trên đường chú ý an toàn."

Nhị Lang Thần liền xoay người rời đi.

Sơ Ngữ vốn định nói cho Nhị Lang Thần kêu nó tránh Giản Diệc Thừa ra, dù sao anh đã thấy Nhị Lang Thần và Đại Miêu ở cùng với cô, nhất định có thể nhận ra Nhị Lang Thần là thú nuôi của cô. Nhưng mà Sơ Ngữ suy nghĩ một chút lại thôi, đồn cảnh sát tai mắt phi thường, bọn họ muốn kiểm tra cô cũng không gạt được, dứt khoát cứ như vậy đi, binh tới tướng chặn nước tới đất ngăn, chờ tra được ra cô rồi hãy nói.

Nhị Lang Thần chạy như điên về phía đồn cảnh sát thành phố vốn chỉ cách ba con phố, lúc này so khi chạy về hồi nãy thuận lợi hơn chút.

Lúc nó đến cục thì mọi người đang chuẩn bị tan làm.

Lâm Lang lạnh mắt liếc một lần liền thấy được Nhị Lang Thần, vui vẻ nói, "Hắc, mày lại tới à? Thế nào, lần trước giúp chúng ta phá đại án lần này tới đòi lãnh thưởng à? Chắc, để khen ngợi mày tao mời mày đi ăn cơm!" Nói xong quay đầu lại hỏi Lý Trường Phong, "Đội trưởng Lý có thanh toán hay không ạ?"

Bên cạnh có người trêu ghẹo nói, "Hắc tiểu Lâm, cậu đang mượn chó ăn mừng à, thay đổi phương pháp kiếm cơm chùa ăn à?"

Một đám người cười rộ lên, Lý Trường Phong cười một tiếng, "Phải, cậu cũng đừng đòi thanh toán nhé, bữa cơm này tôi mời! Đi thôi, tất cả đều đi, mọi người tụ họp một chút cũng cho chó công thần này một lễ hội nào!"

"Thật tốt quá, đội trưởng Lý hiếm thấy mời cơm, không làm thịt thì rất đáng tiếc nha! Chợ đêm thẳng tiến thôi!"

"Thôi bỏ đi, đồ ăn chợ đêm ăn lúc nào chả được? Chọn như vậy là đang chế giễu xem thường đội trưởng Lý rồi."

Đang lúc mọi người hứng thú ngẩng cao đầu thảo luận nên đi đâu ăn, một giọng nói tinh táo lạ thường đột ngột chen vào, "Sợ rằng mọi người không ăn được bữa tiệc lớn rồi..."

Mọi người quay đầu, Giản Diệc Thừa đang đứng cạnh bên con chó mực, trước mặt nó là một khối máu thịt mơ hồ có xương. Giản Diệc Thừa mang bao tay cầm lên quan sát chốc lát rồi ngược mắt nhìn người trong phòng làm việc, "Là thi thể của con người."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Labrador 3

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân
Lời vừa nói ra tất cả mọi người trong phòng đều giật mình, "Cậu chắc chắn?"

Giản Diệc Thừa gật đầu, "Chắc 8, 9 phần, để chính xác hơn thì nên đưa đến phòng thí nghiệm để nhân viên kiểm tra."

Lý Trường Phong chỉ một người nói, "Tiểu Vương, cậu cầm đi xét nghiệm đi, ở đó chờ có kết quả rồi về."

Tiểu Vương tuân lệnh. Trong phòng làm việc, những người khác đều ngừng tan làm, trở lại chỗ mình ngồi chờ kết quả. Bởi vì tất cả mọi người đều biết, nếu như đó thật là một khối xương người, đoán chừng hôm nay không thể tan ca sớm rồi.

Trong khi chờ kết quả mọi người thuận miệng tán gẫu:

"Con chó này chính là con lần trước báo án vụ của Thẩm Tinh phải không? Nếu như lát nữa lại là một cái mạng thì chuyện này hay lắm đây!"

"Đúng vậy. Một lần thì còn nói là bất ngờ, hai lần thì không phải là trùng hợp rồi. Chỉ có thể nói, con chó này thành tinh."

"Có tinh hay không thì không biết nhưng con chó này có chỉ số thông minh khẳng định rất cao, so với chó cảnh sát cũng không kém!"

...

Giản Diệc Thừa không đứng dậy, anh vẫn ngồi chồm hổm dưới đất, ánh mắt nhìn chăm chăm Nhị Lang Thần, hỏi, "Nói cho anh biết, tại sao mà lại phát hiện được cục xương này?"

Mọi người trong phòng làm việc thấy anh hết sức nghiêm túc cũng vui vẻ nói một chút, "Giản Diệc Thừa cậu định hỏi xem nó từ đâu tới báo án à?"

Lâm Lang cười đùa tham gia náo nhiệt, "Có khi lại được à, con chó này thông minh mà. Lại đây, Giản Diệc Thừa cậu hỏi đi, tớ giúp cậu viết biên bản!"

Cả đám cũng vui vẻ nhìn bọn họ chơi đùa. Lý Trường Phong lắc đầu một cái, người trẻ tuổi bây giờ đầu óc linh hoạt, đồ gì mới cũng tiếp nhận mau, tính tình cũng tương đối nhanh nhẹn, không giống cảnh sát đời trước nghiêm túc ngờ nghệch. Cũng không thể nói như vậy là tốt hay không tốt, nhóm cảnh sát trẻ này sau khi tiếp nhận công việc thì toàn đội sức sống bừng bừng, náo nhiệt hơn trước. Không giống như xưa buồn bực phá án, khô khan nhàm chán.

Giản Diệc Thừa lại không có ý đùa giỡn, anh nhìn chăm chăm Nhị Lang Thần chốc lát, hơi suy nghĩ một chút, liền nói, "Tớ biết đại khái là ở đâu rồi."

Mọi người hết sức ngạc nhiên, "Thật hay giả? Cậu và nó vừa trao đổi ý nghĩ à?"

Giản Diệc Thừa nói nghiêm túc, chó mực cũng làm bộ dạng như đang lắng nghe khiến người khác nghi ngờ hình như một người một chó đang trao đổi thật!

Giản Diệc Thừa không lên tiếng, anh vỗ đầu Nhị Lang Thần một cái, "Cực khổ cho mày rồi, mày đi về trước đi. Trên đường chú ý an toàn."

Nhị Lang Thần nhìn anh một cái rồi lập tức xoay người rời đi.

Lâm Lang liền vội vàng hỏi, "Tại sao cậu để cho nó đi, sao không để cho nó dẫn chúng ta đến hiện trường?"

Giản Diệc Thừa nhìn anh ta nói, "Không phải đã dẫn chúng ta đi một lần rồi à?"

Lâm Lang sửng sốt một chút, "Sao tớ không biết?"

"Trên chân nó lưu lại vết đất bùn màu vàng nhạt, loại đất bùn này ở Giang Thành chỉ có phía Nam bên kia núi."

Lâm Lang bừng tỉnh hiểu ra, "Cậu nói là buổi chiều con labrador đã dẫn chúng ta đi tới đó?"

Giản Diệc Thừa gật đầu một cái.

Mọi người trong phòng làm việc đầu óc mơ hồ, "Hai người sao bí hiểm thế?"

Lâm Lang đang muốn trả lời thì tiểu Vương từ bên phòng xét nghiệm vội vã trở lại, "Đội trưởng Lý, đã xác định được rồi, là xương thịt của người, hơn nữa bên mép thịt đầy đặn, là bị đồ sắc bén cắt, nhân viên pháp y bên kia nghi ngờ là vụ án chặt xác."

Kết quả này vừa đưa tới khiến bầu không khí trong phòng làm việc đột nhiên đông cứng.

Lý Trường Phong thận trọng nói, "Nếu là phân thân, vậy trước tiên cần xác định nguyên nhân thì thế. Tiểu Giản, hai người các cậu nói rõ ra xem nào."

*****

Nhị Lang Thần vừa về tới cửa hàng thì Sơ Ngữ liền vội vàng hỏi,
"Như thế nào rồi?"

"Gâu đem đồ vật đưa qua, người đàn ông lần trước cũng ở đây, chính anh ta nhận ra đó là một khối xương thịt của người."

"Em nói là Giản Diệc Thừa?"

"Đúng vậy."

Sơ Ngữ cũng không cảm thấy bất ngờ, dù sao ban đầu cô cũng đã nghĩ đến Giản Diệc Thừa có thể sẽ ở đó. Nhưng mà cũng không liên quan gì, nếu đã nhận ra đó là xương người, chuyện kế tiếp cô cũng không cần quan tâm nữa.

"Chúng ta trở về nhà thôi, nếu không ngoài dự liệu thì ngày mai có thể sẽ bắt được hung thủ."

"Meo ~ lần tới có thể để meo đi báo án không? Meo cũng muốn làm anh hùng!"

Sơ Ngữ lườm nó, "Em nghĩ gì vậy? Còn lần tới nữa à, em còn muốn gặp án mạng nữa sao?"

"Vậy lỡ mà gặp nữa thì sao?"

"Không có lỡ mà!"

....

Sơ Ngữ mới vừa dẫn Đại Miêu, Nhị Lang Thần và A Bố về đến nhà đã nghe ngoài đường truyền tới tiếng còi báo động rít lên, "Hành động cũng rất nhanh."

Nếu xuất cảnh vậy cảnh sát hẳn đã phong tỏa hung thủ.

Khu biệt thự Nam Sơn, Giản Diệc Thừa và lâm lang đang cùng chó cảnh sát tìm kiếm thi thể.

Lâm Lang vừa tìm vừa trách móc, "Cậu để con chó kia đi nhanh như vậy để làm gì? Theo chân nó trực tiếp tìm được địa điểm vứt xác không phải nhanh hơn sao?"

Giản Diệc Thừa cũng không quay đầu lại, "Cái gì cũng để cho chó làm, cảnh sát chúng ta làm gì?"

"Tuy đúng như vậy nhưng có nó ở đây không phải có thể nâng cao hiệu suất làm việc à? Chúng ta cũng sớm bắt được hung thủ phải không?"

Giản Diệc Thừa không lên tiếng, trên thực tế, anh cũng biết Nhị Lang Thần ở đây sẽ tăng cao hiệu suất, nhưng để cho chạy Nhị Lang Thần chạy đi cũng có lý do.

Nếu như người đàn ông mà họ nhìn thấy chiều hôm nay đúng là hung thủ thì khi anh và Lâm Lang đến thăm hẳn đã làm đứt dây động rừng. Theo quan sát của anh, đối phương là một người hết sức tinh táo lại giỏi ngụy trang, sau khi bọn họ đi anh ta nhất định sẽ lau đi dấu vết gây án. Như vậy thứ nhất, độ khó sẽ tăng lên, không biết cần bao nhiêu thời gian mới có thể chấm dứt vụ án này. Nếu dẫn Nhị Lang Thần đi hiện trường, xui mà bị hung thủ thấy trong khi cảnh sát không thể kịp thời kết án, rất khó nói đối phương có thể sinh ra lòng trả thù hay không.

Mà đối phương lại là một tên ác ma giết người phân thân, lúc không xác định được hẳn có còn gây nguy hiểm nào không, bảo vệ người báo án cũng là bổn phận chức trách của cảnh sát. Vừa bảo vệ Nhị Lang Thần, cũng là bảo vệ Sơ Ngữ, cho nên Giản Diệc Thừa không cho dẫn Nhị Lang Thần tới đây. Nếu đã xác định đại khái phạm vi thi thể thì bọn họ phải gắng sức tìm được, Nhị Lang Thần có tới hay không cũng không liên quan,

"Tìm được rồi!"

Có người kêu một tiếng, Giản Diệc Thừa và Lâm Lang lập tức chạy tới.

Cùng lúc đó ở biệt thự Bá Tước Nam Sơn khu A, Lý Trường Phong dẫn theo một đội người đang khám xét nhà Hình Thiên Hải. Chỉ là bọn họ tra xét nửa ngày cũng không phát hiện gì.

"Đội trưởng Lý, tất cả đều bình thường, không có nơi nào khả nghi. Chỉ có phòng vệ sinh lầu hai vừa lắp ráp, phòng bếp cũng có dấu vết sửa đổi."

Lý Trường Phong cau mày, "Những nơi khác không đụng tới mà chỉ sửa sang phòng vệ sinh và phòng bếp, cái này đã nói lên phòng vệ sinh rất có thể là hiện trường, có thể là tiến hành phân thây ở phòng bếp. Cần thận tra xét hai nơi này, nhất định sẽ có dấu vết."

Nhưng mà bọn họ khám xét cả đêm cũng không tìm được đầu mối gì có ích.

"Chủ nhà tên là Hình Thiên Hải, nam, 43 tuổi, người địa phương, là chủ nhiệm khoa của một bệnh viện, giáo sư của một trường y khoa ở Giang Thành. Sau đó từ chức ở bệnh viện, mở ra một bệnh viện tư nhân và một bệnh viện giải phẫu thẩm mỹ, tài sản không ít."

"Hình Thiên Hải từng có hai đoạn hôn nhân, lần đầu tiên là khi anh ta 26 tuổi, vợ tên là Lâm Kiều Kiều, là một vị giáo sư dạy nhạc, kết hôn năm thứ ba thì bị tai nạn xe cộ qua đời. Người vợ thứ hai tên là Tống Duyệt, năm nay hai mươi bốn tuổi, là học sinh của Hình Thiên Hải ở trường y khoa. Khi cô ấy học năm thứ ba đại học thì kết hôn cùng anh ta. Nhưng mà bọn họ đã ly dị nửa năm trước, nguyên nhân là Tống Duyệt ngoại tình. Sau khi ly dị, Tống Duyệt và đối tượng ngoại tình cùng nhau đi Mỹ."

"Theo lời đồng nghiệp của Hình Thiên Hải thì anh ta có cuộc sống rất gò bó, thành thực chẳng chặc, làm việc nghiêm túc, năng lực rất mạnh, hơn

nữa cái gì cũng giỏi, ở trong trường cũng được học sinh kính yêu. Đường như không phải người xấu."

"Sau khi chúng ta vào đây thì anh ta không nói gì nhưng thái độ rất tốt, chỉ nói có chuyện gì thì tìm luật sư của anh ta."

Lý Trường Phong cau mày hỏi, "Xác định được thân phận người chết chưa?"

"Vẫn chưa, thi thể không lành lặn hoàn toàn, chỉ có thể xác định là phái nữ. Đang tra danh sách những người mất tích trong thành phố."

"Nói cách khác, thân phận người chết cũng không xác định, cũng không có chứng cứ biểu hiện là Hình Thiên Hải giết người?"

Cái này thì hơi lúng túng, bọn họ bởi vì labrador nên hiềm nghi Hình Thiên Hải phạm tội nhưng bây giờ nhìn lại, hoặc là Hình Thiên Hải vô tội, hoặc là hăn che giấu quá tốt. Bất kể nói thế nào nếu không có chứng cứ tối đa chỉ có thể giam hăn 12 giờ.

Lý Trường Phong xoa xoa mi tâm, nhìn mọi người bận rộn cả đêm nói, "Trước tiên phải chắc chắn thân phận người chết, Hình Thiên Hải chưa tra ra cái gì thì thả hăn đi."

"Vâng."

Giản Diệc Thừa nhíu mi suy tư hồi lâu, đột nhiên hỏi, "Tổng Duyệt có liên lạc không?"

"Vẫn chưa, theo lời bạn cô ấy nói sau khi đi Mỹ thì không có liên lạc. Cha mẹ cô ấy ở đây cũng đoạn tuyệt quan hệ từ khi Tổng Duyệt đòi lấy Hình Thiên Hải."

Giản Diệc Thừa như có điều suy nghĩ, "Có thể đem DNA người chết so sánh với DNA cha mẹ Tống Duyệt thử."

Lý Trường Phong, "Cậu hoài nghi người chết là Tống Duyệt?"

"Có khả năng này."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đâu
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Labrador 4

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Kết quả so sánh DNA rất nhanh đã có, cha mẹ Tống Duyệt và người chết có DNA trùng khớp 99,99%.

"Nói cách khác, có thể xác định người chết chính là Tống Duyệt, vợ trước của Hình Thiên Hải. Tống Duyệt ngoại tình ly dị, không loại trừ khả năng Hình Thiên Hải trả thù."

"Ngoài ra chúng ta tìm được những phần cơ thể khác cũng chưa gom góp được thi thể nguyên vẹn, phần chưa tìm được chiếm 60% cơ thể, có thể hoài nghi có những địa điểm giấu xác khác nữa."

"Có thể xác định thời gian tử vong không?" Lý Trường Phong hỏi.

"Tạm thời vẫn chưa thể, thi thể bị đông lạnh, lúc phát hiện được cũng chưa tan hoàn toàn. Phương pháp phán đoán thời gian chết cũng không có giá trị, nhân viên pháp y chỉ có thể đưa ra đại khái thời gian, có lẽ là hơn hai tuần nhưng chưa đến bảy tuần."

"Phạm vi cũng quá lớn, muốn rà soát cũng khó khăn." Lý Trường Phong cau mày nói, "Như vậy đi, trước tiên điều tra những địa điểm vứt xác khác, tìm được thi thể nguyên vẹn sau đó căn cứ nơi vứt xác mà tiến hành kiểm tra. Xem xét CCTV gần đó coi có người nào khả nghi không. Còn nữa, mau sớm tìm ra nơi đầu tiên phát sinh án mạng."

"Dạ."

"Liên lạc với cha mẹ, bạn bè của Tống Duyệt, tra xem nạn nhân về nước khi nào, tại sao về nước, sau khi về nước đã làm cái gì, có kết thù với người nào không."

"Được thưa đội trưởng."

Lý Trường Phong nói xong nhìn quanh một vòng, "Còn có gì muốn bổ sung không?"

"Đội trưởng," Lâm Lang mở miệng nói, "Không điều tra con chó kia sao? Chó không thể thành tinh thật, nó có thể đem xác của Tống Duyệt tới báo án nhất định là do sau lưng có người can thiệp. Nói không chừng người nọ chính là nhân chứng nhìn thấy tận mắt? Chẳng qua là sợ bị trả thù nên không dám lộ mặt?"

Lý Trường Phong gật đầu, "Đúng thật có khả năng này, cậu đi điều tra đi."

"Được."

Giản Diệc Thừa bỗng nhiên lên tiếng, "Tôi cùng đi với cậu, có thể tôi biết con chó này là của ai."

*****

Lâm Lang vừa lái xe vừa nói, "Tớ còn tưởng rằng phải miệt mài nhìn CCTV mới có thể biết được vị trí của nó! Cậu biết thì đỡ một chuyện rồi. Nhưng mà sao cậu biết đó là chó nhà ai?"

Giản Diệc Thừa tỉnh bơ nói, "Nó đi với một người bạn học cũ, chắc là của cô ấy."

"Hả? Cậu ở Giang Thành còn có bạn học?" Anh ta bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, bưng tỉnh hiểu ra, "À, cũng đúng, cậu học cấp 3 ở Giang

Thành mà! Có bạn học ở đây cũng không phải lạ."

Lúc Lâm Lang học cao trung cũng đã nghe nhắc tới Giản Diệc Thừa, khi đó anh ta học ở Nhị Trung có nghe nói Nhất Trung có một người đẹp trai bậc nhất, là tình nhân trong mộng của tất cả nữ sinh cũng là tình địch của nam sinh, học giỏi siêu cấp, đó chính là Giản Diệc Thừa.

Thời học sinh đã dùng hào quang đè ép những nam sinh khác, không ngờ tới lúc tìm việc người ta vẫn còn ưu tú như vậy. Lâm Lang thở dài một cái nói, "Tớ không chạy thoát khỏi cái bóng của cậu."

Giản Diệc Thừa không trả lời, ánh mắt bình tĩnh nhìn ngoài cửa sổ, giọng nói trong trẻo lạnh lùng, "Đến rồi, dừng xe bên lề đi."

Lâm Lang vội vàng đạp thắng xe, "Đến rồi sao cậu không nói sớm?"

*****

Sơ Ngữ thấy Giản Diệc Thừa tới thì hơi kinh ngạc một chút, "Giản Diệc Thừa, sao cậu tới đây?"

"Có chút việc." Ánh mắt anh chuyển từ người cô qua Nhị Lang Thần, Sơ Ngữ trong nháy mắt hiểu rõ mục đích của anh.

Chuyện gì đến thì sẽ đến, chỉ là cô không nghĩ tới đó là Giản Diệc Thừa. Sơ ngữ không hoảng, trong lòng hết sức bình tĩnh, cười một tiếng, "Cậu ngồi xuống đi tớ rót cho cậu ly nước."

Giản Diệc Thừa gật đầu, ngồi xuống ghế salon, ánh mắt quét một vòng cửa tiệm cuối cùng lại chú ý tới A Bố, biểu tình hơi khựng lại, không ngờ con chó này cũng ở đây.

Lúc này Lâm Lang chạy từ bên ngoài vào, "Sao cậu không đợi tớ, tìm chỗ đậu xe mệt muốn chết!" Vừa dứt lời, ngẩng đầu thì thấy Sơ Ngữ, Lâm

Lang lập tức ngây dại, "Ày, cô là Sơ Ngữ?"

Sơ Ngữ nghi hoặc nhìn anh ta, "Tôi là Sơ Ngữ, anh là..." Trong trí nhớ của cô dường như không tồn tại người này.

Lâm Lang vội nói, "Có thể cô không biết tôi là ai đâu, tôi là Lâm Lang ở Nhị Trung, lớp mười hai lúc thi tốt nghiệp, chúng ta thi cùng một trường, tôi ngồi phía sau cô!" Lâm Lang nhìn gương mặt mờ mịt của cô, nói tiếp, "Chính là giờ thi tiếng Anh tôi làm đổ chai nước, ướm bài thi bị thầy giáo mắng đó! Cô nhớ không?"

Sơ Ngữ lập tức nhớ ra, "Oh, là anh à! Tôi nhớ ra rồi!" Dù sao một phòng thi nhiều người như vậy, cô đúng là thật không nhớ được người ngồi phía sau là ai. Nhưng nếu là người làm đổ nước bị thầy mắng, Sơ Ngữ rất có ấn tượng.

Kì thi trọng đại mà xảy ra sơ suất như vậy thầy giáo cũng sẽ không nói gì vì sợ ảnh hưởng tới tâm trạng của học sinh. Nhưng lần đó thầy giám khảo lại đúng lúc là chủ nhiệm lớp của bạn học kia vì vậy có mắng cậu ấy mấy câu, người nam sinh kia còn cười đùa hí hửng chọc ghẹo thầy... Chuyện này lúc thi xong Sơ Ngữ đã từng kể cho Giản Diệc Thừa nghe.

"Trùng hợp như vậy à, ở đây lại gặp anh." Sơ Ngữ lại rót một ly nước, cười gọi anh ta ngồi xuống.

Lâm Lang cũng hết sức hưng phấn, không ngờ tới đây lại gặp nữ thần của Nhất Trung. Anh vừa định lên tiếng thì bị Giản Diệc Thừa cắt đứt, "Nói việc quan trọng trước đi."

Lâm Lang không thể làm gì khác hơn là nuốt lời định nói xuống bụng, lấy ra bản ghi chép, nhìn Sơ Ngữ cười hết sức thân thiện, "À, hôm nay chúng tôi tới đây để tìm hiểu tình huống, cô đừng sợ, biết gì nói đó là được.

Sơ Ngữ gật đầu một cái, "Được."

"Hai con chó kia là do cô nuôi phải không?"

"Nhị Lang Thần thì đúng nhưng labrador không phải, ngày hôm qua nó té xỉu ở trước cửa tiệm của tôi nên tôi đem nó vào chữa trị."

"Năm giờ chiều ngày hôm qua con chó mực này cũng chính là Nhị Lang Thần đã đi đâu? Cô có đi theo nó hay không?"

"Chiều hôm qua..." Sơ Ngữ như đang nhớ lại nói, "Tôi cũng không biết nó đi đâu, trước kia nó là chó hoang hay chạy lung tung, từ sau khi nuôi nó cũng thường xuyên đi ra ngoài chơi, đến giờ cơm thì sẽ quay về, tôi cũng không để ý nó. Sao vậy? Nó gây chuyện à?" Sơ Ngữ kích động, bỗng đứng lên hỏi, "Không lẽ là nó đi cắn người à?!"

"Không có không có," Lâm Lang vội vàng nói, "Nó còn lập công nữa, cô đừng lo lắng."

Sơ Ngữ thở phào nhẹ nhõm, "Như vậy cũng tốt, tôi còn tưởng nó ra ngoài cắn người ta bị thương. Vậy nó lập công gì?"

Lâm Lang do dự một chút, "Bây giờ không tiện nói, sau này cô sẽ biết." Anh ta không nói cho Sơ Ngữ nghe, một là vụ án vẫn chưa phát triển đến đâu cả, nếu như cô không biết vụ án Tổng Duyệt bị phân thân thì cũng không nên kéo thêm người không liên quan vào. Hai là phân thân chặt xác gì đó hù dọa đến cô, dù sao là Sơ Ngữ cũng là dân thường, không chai sạn như cảnh sát rồi!

"Còn có một việc là tuần trước Nhị Lang Thần dẫn chúng tôi đi đến tiểu khu Hình Uyển phát hiện án mạng, chuyện này cô có biết không?"

Sơ Ngữ gật đầu, "Biết, là tôi để cho nó đi."

Lâm Lang cả kinh, "Cô biết? Vậy nói như thế có nghĩa là cô là người đầu tiên phát hiện hiện trường?"

"Không phải, tôi đâu dám tới." Sơ Ngữ cười một tiếng, "Lỡ mũi tôi nhạy bén lắm, mấy ngày đi ngang qua đó người được mùi lạ nên để cho Nhị Lang Thần dẫn mọi người đi tìm."

"Vậy tại sao cô không tự mình đi báo án?"

"Bởi vì khi đó tôi không xác định được, sợ cảnh sát nói tôi báo án giả làm ảnh hưởng người thi hành công vụ gì đó cho nên mới để Nhị Lang Thần đi. Nếu lỡ không có chuyện gì xảy ra thì cảnh sát cũng sẽ không so đo với một con chó." Sơ ngữ cố làm ra vẻ giáo hoạt nói.

Lâm Lang dở khóc dở cười, "Được rồi, chúng tôi quả thật không so đo với một con chó, nhưng nếu chó làm ra chuyện gì thì vẫn phải truy cứu trách nhiệm chủ nhân của nó. Sau này có chuyện gì thì cô cứ trực tiếp tìm chúng tôi, cảnh sát sẽ không làm khó người dân đâu."

"Được, tôi biết rồi."

Lâm Lang hỏi xong, Giản Diệc Thừa yên lặng nửa ngày bỗng nhiên mở miệng, "Con labrador này té xiú trước cửa tiệm của cậu lúc mấy giờ?"

Sơ Ngữ nói, "Hơn năm giờ, khi đó tớ đang chuẩn bị đóng cửa cho nên nhớ tương đối chính xác."

Năm giờ hơn Nhị Lang Thần cũng từ đây chạy đến đồn cảnh sát, thời gian không sai khác lắm. Giản Diệc Thừa gật đầu một cái, "Tớ biết rồi, chúng tớ có thể mang con chó này đi không? Có thể nó biết một ít chuyện, chúng tớ cần nó trợ giúp."

"Có thể, nhưng thân thể nó còn hơi yếu, đừng để nó mệt mỏi quá."

Sắp tới lúc đi, Giản Diệc Thừa nói với Sơ Ngữ, "Hôm nay tớ không có thời gian, tối mai chúng ta cùng ăn cơm đi."

Sơ Ngữ sững sốt một chút, không biết tại sao anh đột nhiên nói tới việc này. Cô nhớ lại hôm trước đúng là đã nói muốn cùng nhau ăn cơm, Sơ Ngữ cũng không hoài nghi, cười đáp ứng, "Được."

Sau đó Giản Diệc Thừa liền lôi Lâm Lang đi, không cho anh ta có cơ hội nói lời nào.

Cho đến khi ngồi lên xe Lâm Lang mới có cơ hội mở miệng, oán trách nói, "Cậu đi nhanh như vậy làm gì? Tớ còn chưa nói tạm biệt với người ta!" Vừa nói vừa nghi ngờ nhìn chăm chăm Giản Diệc Thừa, "Sao tớ cứ có cảm giác giữa cậu và nữ thần có chuyện gì đó?" Quen thân đến nỗi mời người ta ăn cơm mà cũng không cần hỏi xem người ta có thời gian hay không, nếu không phải là rất thân thì làm sao có thể nói như vậy được!

Giản Diệc Thừa hơi ngược mắt, thản nhiên nói, "Cậu đoán xem tại sao tớ phải đến Giang Thành làm việc?"

"Tại sao vậy?" Lâm Lang vội vàng hỏi.

Giản Diệc Thừa bỏ lại một câu hỏi nhưng không thèm trả lời, dựa lưng nhắm mắt nghỉ ngơi, "Đi tới biệt thự Nam Sơn."

"Ừm được." Lâm Lang theo bản năng trả lời, trong đầu còn đang suy nghĩ về câu nói vừa rồi của Giản Diệc Thừa, tại sao cậu ấy lại đến Giang Thành làm việc, Lâm Lang suy nghĩ hồi lâu đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra, chẳng lẽ là vì Sơ Ngữ?

Đúng rồi, nhất định là như vậy! Hèn gì cậu ấy biết Nhị Lang Thần là chó nhà Sơ ngữ, lại còn thân quen với cô ấy như vậy. Đúng rồi, khi vụ án của Thẩm Tinh diễn ra, cậu ấy còn thường xuyên tới đường Ngô Đồng. Không phải Sơ Ngữ vừa nói nhà cô ấy ở đường Ngô Đồng sao? Thì ra Giản Diệc Thừa cứ đứng ở đó là có nguyên do!

Lâm Lang tự cho là mình đã biết hết bí mật của người nào đó, cười đùa, "Được nha, thì ra là như vậy!" Không ừ không hử theo đuổi nữ thần.

Giản Diệc Thừa tròn mắt không lên tiếng, yên lặng nhìn phong cảnh xẹt qua ngoài cửa sổ.

"Ờ đúng rồi, chúng ta tới biệt thự Nam Sơn làm gì?"

"Dẫn nó đi tìm nơi gây án." Giản Diệc Thừa chỉ A Bố đang ngồi phía sau.

*****

"Thừa dịp Hình Thiên Hải chưa bị thả ra, chúng ta nhanh lên!" Lâm Lang vừa đeo găng tay vừa nói.

Giản Diệc Thừa ngồi chồm hồm xuống sờ đầu A Bố, "A Bố phải không? Dẫn chúng ta đi tìm nơi Tống Duyệt bị hại đi."

A Bố u u vài tiếng rồi lập tức chạy lên lầu hai. Thật ra thì nó nghe không hiểu anh ta đang nói gì nhưng trước khi đi Sơ Ngữ đã nói với nó, phải dẫn bọn họ đi tới nơi chủ nhân bị sát hại, còn có nơi Hình Thiên Hải giấu hai con chó kia nữa.

Giản Diệc Thừa và Lâm Lang đi theo nó lên lầu, cuối cùng dừng ở trước phòng vệ sinh, "Chính là chỗ này à?"

A Bố gâu một tiếng rồi lại chạy tới phòng bếp.

"Ý nó là gì đây?" Lâm Lang hỏi.

"Hiện trường gây án có thể không chỉ ở một chỗ."

Ngay sau đó A Bố lại dẫn bọn họ ra ngoài biệt thự, đi tới vườn hoa. Nơi đó có xây một chuồng chó, bên trong nuôi hai con Ngao Tây Tạng

hung dữ. Giản Diệc Thừa vừa tới gần một chút thì bọn nó đã sửa điên cuồng.

"Làm tớ giật cả mình, hai con chó này thật dữ! A Bố dẫn chúng ta tới đây làm gì?"

Giản Diệc Thừa không lên tiếng, từ từ đến gần hai con Ngao, cau mày cẩn thận quan sát. Lâm Lang thấy anh đang suy nghĩ cũng không làm phiền, anh ta đi theo tới bên cạnh nhìn, nhìn tới nhìn lui cũng không nhìn ra cái gì.

Hồi lâu Giản Diệc Thừa rớt cuộc cũng mở miệng, giọng nói có hơi lạnh, "Tớ nghĩ tớ biết thi thể không tìm được đang ở đâu rồi."

"Ở đâu?"

"Ở trong bụng bọn nó."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỨNG

Giang Nam Hồng Đâu
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Labrador 5

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Dưới ánh nắng chói chan của tháng chín, Lâm Lang không nhìn được rùng mình một cái, da đầu tê dại, lớp da lộ ra ngoài nổi lên một tầng da gà, "Cậu nói là..."

"Không sai, chính là cái cậu nghĩ." Giản Diệc Thừa lui về phía sau hai bước, đề phòng việc phá hư hiện trường. Ánh mắt anh tỉnh táo nhìn Lâm Lang nhanh chóng nói, "Cậu lập tức tìm nhân viên pháp y tới đây kiểm tra lông hai con chó này, dấu vết trên khoe miệng và chậu thức ăn, nếu cần thì có thể làm giải phẫu."

"Ngoài ra cậu gọi điện thoại cho đội trưởng Lý, khoan thả Hình Thiên Hải đề phòng anh ta chạy trốn."

Lâm Lang gật đầu, "Được, để tớ đi gọi điện thoại."

Nửa giờ sau, xe cảnh sát u u chạy tới, Lý Trường Phong và nhân viên pháp y cùng nhau chạy tới.

"Sao rồi? Hai người có phát hiện gì không?"

Lâm Lang chỉ hai con Ngao, nuốt nước miếng nói, "Giản Diệc Thừa vừa nói, phần thi thể còn lại của Tống Duyệt không tìm thấy là có thể do nó nằm trong bụng hai con này."

Thân hình Lý Trường Phong đông cứng. Nhìn ánh mắt hung tàn và nước miếng chảy xuống từ hàm răng sắc nhọn của hai con chó, ông mắng nhỏ một tiếng, "Thật là một tên súc sinh!"

Nhân viên pháp y làm việc rất thuận lợi, kết quả rất nhanh đã có.

"Nhân viên pháp y kiểm tra từ bộ lông, khớp miệng đến chậu đựng thức ăn của hai con chó, vùng cỏ xung quanh cũng đã xem kỹ, sau đó so sánh với DNA của nạn nhân Tống Duyệt. Có thể xác định, xương thịt của Tống Duyệt đã bị tụi nó ăn."

"Hai con Ngao đều bị xích lại, vì vậy nhất định có người đem xương thịt của nạn nhân đến nuôi bọn nó. Khả năng cao người làm việc đó chính là chủ nhân của biệt thự số 17 —— Hình Thiên Hải."

"Lập tức thẩm vấn Hình Thiên Hải."

"Dạ."

*****

Lý Trường Phong tự mình thẩm vấn Hình Thiên Hải, so với tưởng tượng của ông, anh ta khó dây dưa hơn nhiều.

Hình Thiên Hải hết sức bình tĩnh ngồi trong phòng thẩm vấn, thần sắc như thường, ánh mắt hàm chứa nụ cười, một bộ dạng vô cùng lịch sự. Tựa như đây không phải là bị thẩm vấn mà là được mời tới uống trà.

"Nói đi." Lý Trường Phong tỉnh rụi nhìn chăm chăm Hình Thiên Hải, ánh mắt uy nghiêm, ý đồ cho đối phương một ít áp lực.

Nhưng anh ta không lúng túng, khớp miệng còn cười một cái làm như không biết Lý Trường Phong đang hỏi cái gì, "Nói gì?"

"Sự thật về tội của anh!"

Hình Thiên Hải hơi kinh ngạc, "Phạm tội? Tôi phạm tội gì?"

Biểu cảm kinh ngạc của anh ta không giống giả vờ, nếu như cảnh sát không biết sự thật anh ta đã làm những gì, có thể họ đã tưởng anh ta vô tội thật.

Lý Trường Phong kiên định nói, "Chuyện sát hại Tống Duyệt, chúng tôi đã nắm giữ chứng cứ, anh giả vờ không biết cũng vô ích. Thẳng thắn trả lời thì chúng tôi còn có thể khoan hồng."

"Ha!" Hình Thiên Hải bật cười, "Anh muốn tôi trả lời cái gì? Gì mà sát hại Tống Duyệt? Cô ấy không phải đang sống tốt ở Mỹ à? Chúng tôi mặc dù ly hôn nhưng tôi cũng không hà khắc với cô ấy. Bây giờ cô ấy cầm tiền không biết đang cùng bạn trai sung sướng ở đâu rồi. Đội trưởng Lý, anh thật biết nói đùa."

"Phải không?" Lý Trường Phong nhìn anh ta, ánh mắt sắc bén, "Nếu anh không nói vậy tôi đành phải giúp anh nhớ lại thôi."

"Năm trước, vợ cũ của anh là Tống Duyệt ngoại tình nên hai người ly dị. Tống Duyệt ra nước ngoài, anh ghi hận trong lòng, vì vậy nửa tháng trước khi cô ấy về nước, anh lấy cớ ôn lại chuyện cũ để lừa gạt nạn nhân tới biệt thự số 17 Nam Sơn, ngay sau đó anh ra tay giết người. Bởi vì sâu trong lòng anh có nỗi hận không thể nào nguôi, giết chết Tống Duyệt mà vẫn không thể hả giận, vì vậy anh lại đem nạn nhân phân thây, tách rời thành từng khối một, cuối cùng còn nấu cho chó ăn. Không chỉ là để che giấu tung tích mà còn để nguôi ngoai nỗi hận tận xương tủy."

Lý Trường Phong không chớp mắt nhìn chăm chú Hình Thiên Hải, không bỏ lỡ bất kì thay đổi nào trên mặt anh ta, nhưng mà ông phải thất vọng rồi, Hình Thiên Hải từ đầu đến cuối mặt vẫn bình tĩnh, ngay cả chớp mắt lo sợ cũng không có.

Lý Trường Phong lại nói, "Sở dĩ anh vô cùng hận Tống Duyệt không chỉ là bởi vì cô ấy phản bội anh mà còn do ám ảnh tuổi thơ không tình thương. Mẹ anh vì không chịu được sự đánh đập của cha anh sau những cơn say rượu mà bỏ anh lại chạy trốn theo người khác. Từ đây, anh không chỉ gánh chịu lời chửi bới của cha mà còn có lời ra tiếng vào của người ngoài, họ nói mẹ anh ngoại tình.... Tuổi thơ khiến anh tổn thương, để lại cho anh nỗi hận những người đàn bà lạc lối. Anh cho rằng bởi vì mẹ mình ngoại tình nên anh mới phải hứng chịu những thứ bất hạnh kia. Cho nên anh mới hận Tống Duyệt đến như vậy..."

Đứa trẻ nhỏ ôm đầu ngồi im trong góc tường, một người đàn ông trung niên say khướt hung hãn đá chân vào người nó, miệng không ngừng chửi rủa, "Tao đánh chết mày cái đứa con tạp chủng này! Người mẹ đê tiện đó của mày dám cảm sùng ông, bỏ chạy với người đàn ông khác..."

Trong trường học không thiếu những ánh mắt soi mói không thèm che giấu, bọn họ thay phiên nhau chỉ trỏ, "Mẹ của nó bỏ đi với người ta rồi, ba nó nói còn chưa biết nó là con của ai..."

Những đoạn phim đen dường như đã quên lại hiện lên trong đầu anh ta, ánh mắt Hình Thiên Hải u ám, khóe miệng nhòe lên nụ cười khinh bỉ, "Phải vậy không? Đội trưởng Lý thật biết kể chuyện, cũng rất biết liên tưởng, nhưng mà những lời anh nói không có chút nào căn cứ nào, chỉ là suy đoán mà thôi."

Lý Trường Phong thấy anh vẫn còn ở đó giả điên giả ngu, ông vỗ bàn một cái, nghiêm giọng quát chói tai, "Có chứng cứ xác thật mà anh còn muốn chống chế!"

Hình Thiên Hải thu hồi nụ cười, ngồi ngay thẳng, người nghiêng về trước, ánh mắt tự tin, "Chứng cứ ở đâu? Đội trưởng Lý không cần hù dọa tôi đâu, nếu có chứng cứ thì anh còn ngồi đây nói chuyện phiếm cùng tôi à?"

Lý Trường Phong mặt tái xanh, "Được, anh muốn chứng cứ, tôi sẽ cho anh thấy chứng cứ!" Ông mở tập hồ sơ trên bàn ra, cầm một phần tài liệu đưa đến trước mặt anh ta, "Đây là mẫu DNA lấy ra từ hai con Ngao mà anh nuôi, trên lông, trên mép, thậm chí trong dạ dày đều đồng nhất với DNA của Tống Duyệt, anh còn gì có thể nói!"

Hình Thiên Hải kinh ngạc nói, "Ý anh nói là hai con Ngao kia ăn Tống Duyệt? Không thể nào đâu? Nhiều nhất cũng chỉ có thể nói Tống Duyệt xui xẻo, bị chó cắn, chuyện này đâu có liên quan tới tôi. Tôi mới mua hai con chó này một tháng, còn chưa thân quen, không chừng có một ngày tôi cũng bị nuốt vào trong bụng tụi nó, chuyện này đâu phải không thể. Súc sinh mà, anh còn tưởng nó hiểu đạo lý à?"

Lý Trường Phong bị sự vô sỉ của Hình Thiên Hải chọc giận, "Chuyện như vậy mà anh còn có thể biện luận à?"

Hình Thiên Hải nhếch môi cười một tiếng, "Đội trưởng Lý là cảnh sát chắc là hiểu luật hơn tôi, không có chứng cứ tôi giết người thì làm sao tôi có thể nhận chứ?"

Lý Trường Phong đen mặt đi ra ngoài, mọi người cũng đã thấy chuyện xảy ra bên trong, rối rít chạy tới, "Đội trưởng, anh ta không nhận tội thì làm sao bây giờ?"

"Đi điều tra! Tìm được chứng cứ để xem anh ta chống chế thế nào!"

"Hai con Ngao kia không được xem là chứng cứ sao?" Lâm Lang hỏi.

Lý Trường Phong lắc đầu, "Cậu cũng nghe rồi đó, anh ta sống chết không chịu thừa nhận, coi như chứng cứ được xác thực, anh ta cũng chỉ bị xử tội sai trái dồn chết người vô tội. Hơn nữa chỗ đó là nhà anh ta, Tống Duyệt sẽ bị kết tội tự ý xông vào nhà dân, chó vì giữ nhà nên mới cắn chết cô ấy, lúc đó tội càng nhẹ hơn."

"Nhưng không phải nhân viên pháp y nói dấu vết lấy ra từ người hai con chó đã được nấu qua sao? Chó trước khi cắn Tống Duyệt còn có thể nấu nướng à?"

Lý Trường Phong gật đầu, "Chúng ta đều biết là do anh ta nấu, người là do anh ta giết, thi thể cũng là do anh ta chặt, nhưng bây giờ chủ yếu là không có chứng cứ."

"Tư chất tâm lý của người này lạnh lùng đến đáng sợ, bị chúng ta biết nạn nhân là do anh ta giết nhưng vẫn ung dung, không lo lắng chút nào. Đây là do anh ta chắc chắn chúng ta không tìm được chứng cứ quyết định sao?"

"Hừ! Chỉ cần là phạm tội chắc chắn sẽ lưu lại dấu vết, anh ta không đặc ý được mấy ngày đâu!" Lâm Lang hừ lạnh nói.

Lý Trường Phong gật đầu, "Cậu nói đúng, lưới pháp luật tuy thưa nhưng khó lọt, nhất định sẽ tìm được đầu mối. Như vậy đi, chúng ta tra lại một lần nữa, hung khí giết người, công cụ cắt thi thể, nồi nấu, tủ ướp lạnh... Những vật này không thể không cánh mà bay. Mở rộng phạm vi lục soát, nhất định phải tìm ra!"

"Dạ!"

*****

Sơ Ngữ mặc dù không tham dự vào vụ án này nhưng cô vẫn một mực chú ý tình huống. Cô không dò hỏi chi tiết của vụ án mà chỉ chú ý thời gian cảnh sát kết án.

Liên tiếp hai ngày rồi Giản Diệc Thừa vẫn chưa hẹn cô chuyện ăn cơm, Sơ Ngữ biết vụ án này gặp phải khó khăn rồi.

Cô suy nghĩ một chút, chủ động gửi tin nhắn cho anh, "Không phải ngày hôm qua cậu nói tối hôm nay xong rồi thì cùng nhau ăn cơm sao? Cậu có rảnh không? Ăn cơm tại cửa đơn vị các cậu nhé, tùy tiện ăn gì cũng được."

Sơ Ngữ đã nói như vậy thì Giản Diệc Thừa đương nhiên sẽ không từ chối. Trên thực tế, vụ án vẫn không có tiến triển, vào lúc này thật ra thì anh cũng không biết nên làm gì, đi ra ngoài ăn bữa cơm vẫn có thể.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỨNG

Giang Nam Hồng Đâu
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Labrador 6

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Giản Diệc Thừa để Sơ Ngữ chọn món, cô chỉ tùy ý gọi mấy món, dù sao cô cũng có dụng ý khác, không phải thật sự đến tìm Giản Diệc Thừa ăn cơm.

Sơ Ngữ trả thực đơn lại cho nhân viên, nói, "Đừng cho hành tỏi, đừng cho tiêu vào món ăn, cậu ấy dị ứng với mấy cái này."

"Vâng."

Tâm tình Giản Diệc Thừa bỗng nhiên vui vẻ, không ngờ nhiều năm trôi qua như vậy mà cô còn nhớ khẩu vị của anh.

Trong lúc chờ món ăn Sơ Ngữ gọi hai ly nước lọc vừa uống vừa cùng anh nói chuyện.

"Mấy ngày nay cậu bận không?"

"Cũng bận, trong tay còn vụ án chưa giải quyết được."

"Chính là vụ lần trước?"

Giản Diệc Thừa gật đầu một cái, "Ừ."

Sơ Ngữ cười yếu ớt, "Thật không ngờ tới cậu sẽ chọn làm cảnh sát, nghề này có khổ cực lắm không?"

"Cũng không phải rất khổ cực." Giản Diệc Thừa bưng ly nước, ngồi ngay thẳng giống như học sinh giỏi đang trả lời câu hỏi của thầy cô.

Sơ Ngữ cười một tiếng, lại nói, "Cậu không nói tớ cũng biết, làm cảnh sát không lúc nào rảnh rỗi. Bạn rộn đến nỗi mỗi ngày phải làm thêm giờ, đối mặt với các loại nguy hiểm. Còn có cái gì mà tội phạm giết người biến thái, tuyệt đối không phải một công việc nhẹ nhõm."

Giản Diệc Thừa cười khẽ một tiếng, "Cũng không phải thường xuyên gặp tội phạm giết người biến thái đâu."

Anh không hay cười, đột nhiên cười lên khiến Sơ ngữ có cảm giác như băng tuyết tan rã, mùa xuân hoa nở.

"Đúng rồi, cậu nhìn những thi thể thối rữa, không rõ hình dạng mà không biết sợ sao?" Sơ Ngữ giống như hiếu kỳ hỏi.

"Thành thói quen thì không có gì đáng sợ cả."

"Cái này cũng có thể thành thói quen?" Sơ Ngữ thể hiện mình hết sức bội phục, sau đó nghĩ đến cái gì, mỉm cười, "Cũng đúng. Lúc tớ ở trường y học giải phẫu thân thể con người, lần đầu tiên thấy thi thể mẫu thì một tuần cũng không dám ăn thịt. Sau đó khi quen rồi, tất cả bạn học lớp tớ có thể ở phòng chứa xác ăn sáng mà mặt vẫn không đổi sắc."

"Nam sinh thì to gan hơn chút, có một lần hai cậu nam sinh đó còn cầm đầu lâu ném qua ném lại. Sau khi thầy thấy thì mắng bọn họ một trận, nói chủ của những tiêu bản này bởi vì để cho chúng ta học tập mà cống hiến thân mình, chúng ta phải biết tôn kính họ. Khi đó tớ mới biết đầu lâu trưng bày trong phòng thí nghiệm đều là thật, tớ còn tưởng là mô hình." Sơ Ngữ càng nói càng hưng phấn, "Lúc ấy tớ sợ hết hồn, sơ ý đem đầu lâu đang cầm trên tay quăng lên bàn. May là nó cứng, không rớt bể, nếu không tớ nhất định bị thầy mắng chết."

Giản Diệc Thừa thật chú tâm nghe cô hớn hờ kể lại chuyện trong trường học, khóe mắt như đang cười, ôn nhu chăm chú nhìn cô.

Sơ Ngữ trông thấy ánh mắt của anh, ngượng ngùng dừng câu chuyện, "Lúc ăn cơm mà nói chuyện này có phải không nên không?"

"Không sao." Lúc bọn họ phá án thì còn cái gì chưa thấy qua đâu? Có thứ còn máu tanh kinh khủng hơn so với chuyện này.

Trên mặt cô nở nụ cười yêu kiều nhưng nội tâm lại có chút nóng nảy. Sao có thể không sao chứ? Cô đã ám hiệu rõ ràng như vậy rồi mà anh không hiểu sao?

Lúc này món ăn của họ đã tới, Sơ Ngữ cũng không nói thêm gì nữa, chỉ có thể ăn cơm trước.

Hôm nay cô hẹn Giản Diệc Thừa tới là muốn nói cho anh biết một ít đầu mối liên quan tới vụ án của Tống Duyệt. Vốn cô định không nói bởi vì cô tin tưởng cảnh sát có thể giải quyết nhanh vụ án. Nhưng xem ra bọn họ dường như gặp phải phiền toái rồi. Cho nên vừa rồi Sơ Ngữ mới tìm cách nói ẩn ý để anh hiểu. Bây giờ nhìn lại hình như anh thật sự không nhìn ra được trong lời cô nói có ý khác.

Chuyện này lại không thể nói rõ, cô không có biện pháp giải thích tại sao mình lại biết.

Thẳng đến khi ăn cơm xong, Giản Diệc Thừa đưa cô trở về Sơ Ngữ vẫn không tìm được cơ hội thích hợp nhắc lại một lần nữa, đành phải bỏ qua.

Giản Diệc Thừa đưa Sơ Ngữ về nhà xong anh cũng không về nhà mình mà quay về cục cảnh sát.

"Ai, Tiểu Giản, chờ một chút."

Giản Diệc Thừa vừa đi ngang qua cửa phòng nghiệm xác thì bị nhân viên gọi lại, "Vừa vặn gặp được anh, anh đưa báo xét nghiệm này cho đội trưởng Lý nhé, tôi không tiện đường."

"Được." Giản Diệc Thừa nhận lấy, mở ra nhìn một cái, "Là của Tống Duyệt?"

"Đúng vậy, nhưng mà đoán chừng không giá trị lắm, hài cốt vẫn còn thiếu nhiều. Chỉ có xương chậu, xương ống là tương đối cứng. Chắc là do chó không gặm nổi nên mới để lại." Nhân viên nghiệm xác thuận miệng nói.

Giản Diệc Thừa cầm báo cáo, như có điều suy nghĩ, đi mấy bước lại trở về hỏi, "Đầu lâu thì sao? Không phải đầu lâu cũng rất cứng sao?"

"Đúng vậy, tôi cũng thắc mắc lắm, đầu lâu cứng như vậy chó không gặm nổi, nó có thể đi đâu chứ? Tôi đoán có thể còn có những địa điểm vứt xác khác mà chúng ta chưa tìm được."

Anh gật đầu một cái, không lên tiếng, cầm báo cáo bước đi.

"Đầu lâu trưng bày trong phòng thí nghiệm đều là thật, tớ còn tưởng là mô hình!" Giản Diệc Thừa đang đi bỗng nhiên liền nhớ lại lời nói của Sơ Ngữ.

Bóng đèn trong đầu sáng lên, anh bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng chạy đến đội kỹ thuật, Lâm Lang vừa vặn cũng ở đây xem CCTV.

"Cậu đang xem CCTV ở đâu vậy?"

Lâm Lang nói, "Cửa số 16 ở biệt thự Nam Sơn, ở trước nhà Hình Thiên Hải không có CCTV, tớ chỉ có thể xem từ bên này để tìm đầu mối."

"Cậu khoan dừng để ý cái này, trước tiên xem giúp tớ CCTV ở trường y Giang Thành đi." Giản Diệc Thừa nhanh chóng nói.

"Được, cậu muốn xem chỗ nào?"

"Trước cửa phòng làm việc của Hình Thiên Hải."

"Cái CCTV đó hư rồi, không ai sửa cả."

Giản Diệc Thừa cau mày, "Vậy cửa lớn trường y?"

"Cái này hình như có."

Lâm Lang vừa nói vừa tìm ra cho anh xem, "Cậu xem từ ngày mấy?"

"Ngày 8,9 tháng 5."

"Hả? Tại sao lại là hai ngày này?"

"Sau khi tựu trường Hình Thiên Hải chỉ có hai ngày này là có giờ học."

"Được rồi."

Hình ảnh từng cái lần lướt thoáng qua, hai người nghiêm túc nhìn chăm chú vào màn ảnh, không bỏ qua dấu vết nào.

"Ngừng!" Giản Diệc Thừa bỗng nhiên mở miệng, Lâm Lang nhấn nút tạm ngừng nhìn hình ảnh trên màn hình, Hình Thiên Hải một tay cầm túi văn kiện một tay cầm một kiện giao hàng hỏa tốc, cười chào hỏi học sinh.

"Sao vậy? Khúc này có gì lạ hả?" Lâm Lang quả thực không nhìn ra cảnh này có vấn đề gì.

"Cậu nhìn xem tay phải anh ta cầm cái gì?"

"Giao hàng hỏa tốc, tớ còn có thể thấy hai chữ Thuận Phong nữa."

Lâm Lang chỉ màn hình nói.

"Cái hộp giao hàng này..." Giản Diệc Thừa ra dấu, trầm giọng nói, "Có phải chứa vừa đầu lâu của phụ nữ trưởng thành đúng không?"

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đâu
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Labrador 7

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Tụi em đã tới phòng thí nghiệm của trường y Giang Thành tìm xương sọ của Tống Duyệt. Xen lẫn trong một đồng xương sọ mẫu nên rất khó phát hiện. Người phụ trách của phòng thí nghiệm nói bọn họ định kỳ kiểm tra, không phát hiện có dư cái nào."

Lý Trường Phong gật đầu, "Không có gì kì lạ, tâm tư Hình Thiên Hải kín đáo, đặt một cái chắc hẳn sẽ mang đi một cái."

Lâm Lang nói tiếp, "Hơn nữa cái mang đi là đồ mẫu, rất dễ dàng tiêu hủy."

"Không sai", Lý Trường Phong gật đầu, nói tiếp, "Dựa vào CCTV có chứng cứ trực tiếp chứng minh Hình Thiên Hải đã đổi xương sọ đi không?"

"Không có, Hình Thiên Hải vô cùng cẩn thận, trừ việc bị quay lại cảnh anh ta cầm hộp giao hàng đi vào cửa thì không tìm thêm được chứng cứ nào cả, CCTV trước phòng làm việc cũng hư. Hơn nữa trên xương sọ không có dấu tay của anh ta, không cách nào chứng minh xương sọ của Tống Duyệt đã được mang vào."

"Mẹ nó!" Lý Trường Phong không nhịn được văng lời thô tục, sắc mặt đen thui, tất cả đầu mỗi đầu chỉ về Hình Thiên Hải nhưng bọn họ vẫn còn thiếu chứng cứ quyết định để kết tội anh ta!

"Nhưng khi tụi em đi tìm hiểu thì đã tra được một việc kì lạ: Nửa năm trước trong trường y có một sinh viên vô tình làm rớt bể dụng cụ phòng thí nghiệm, bởi vì gia đình em ấy khó khăn nên Hình Thiên Hải đã bỏ tiền mua một cái khác thay vào, trường học không truy cứu trách nhiệm của sinh viên. Hành động này của anh ta được sinh viên cả trường hoan hô. Nhưng khi điều tra, bộ dụng cụ hư đó đã bị Hình Thiên Hải mang đi."

"Dụng cụ gì?"

"Cửa điện dùng trong lớp giải phẫu."

"Nói như vậy nghĩa là, cái cửa điện đó có thể chính là dụng cụ gây án mà anh ta đã dùng?" Lâm Lang hỏi.

Căn cứ vào báo cáo xét nghiệm, thi thể Tống Duyệt có dấu vết bị cửa điện cắt.

Nói cách khác, hung khí giết người đã xác định, phương pháp gây án cũng biết, thậm chí ngay cả hung thủ cũng tra ra được, nhưng cái thiếu bây giờ chính là không có biện pháp định tội hung thủ!

Không khí trong phòng làm việc âm u, liên tiếp mấy ngày điều tra nhưng không tiến triển chút nào, tất cả mọi người đều như đưa đám.

"Nghỉ ngơi đi ăn cơm trước đi, vụ án muốn làm tiếp thì cũng phải bổ sung năng lượng chứ." Lý Trường Phong nhìn dáng vẻ mệt mỏi của mọi người nên đề nghị. Vào lúc này cũng chỉ có ăn cơm mới làm mọi người vui vẻ hơn chút. "Đúng rồi, Giản Diệc Thừa đâu? Sao không thấy cậu ấy?"

"Cậu ấy mới vừa đi ra ngoài rồi, đi gấp lắm nên em chưa kịp hỏi."
Lâm Lang nói.

Vừa nói xong thì Giản Diệc Thừa đã vội vội vàng vàng từ bên ngoài đi vào, "Đội trưởng Lý, có phát hiện quan trọng."

Giản Diệc Thừa không phải là người hay đùa, hơn nữa giờ phút gương mặt của anh rất nghiêm túc, mọi người liền biết điểm quan trọng mà anh định nói chắc không nhỏ.

"Phát hiện gì?"

"Đây không phải là lần đầu tiên Hình Thiên Hải gây án."

Một câu nói làm toàn bộ người trong phòng giật mình, "Cái gì?"

Sau khi kinh ngạc, Lý Trường Phong vội nói, "Cậu nói đi, cuối cùng là có chuyện gì?"

"Thủ pháp gây án của Hình Thiên Hải quá mức chuyên nghiệp, xử lý vô cùng sạch sẽ khiến chúng ta không tìm được bất kỳ chứng cứ nào. Cho nên lúc đầu em nghi ngờ rằng có thể đây không phải là lần đầu tiên gây án, chỉ là không có chứng cứ..."

Nhưng khi anh và Lâm Lang cùng nhau đến phòng thí nghiệm trường y để tìm xương sọ của Tống Duyệt, Giản Diệc Thừa bỗng nhiên nhớ lại lần đầu tiên đi đến phòng làm việc trong bệnh viện của Hình Thiên Hải, anh thấy bộ mô hình thân thể con người. Không ít bác sĩ đều có thói quen bày mô hình ở phòng làm việc, tiện việc quan sát, cho nên lúc đầu anh cũng không để ý lắm.

"Ngày hôm qua em lần nữa đi đến đó xem, phát hiện bộ mô hình kia không phải do người chế tạo ra mà là từ chính thân thể người thật ghép thành."

Lâm Lang khiếp sợ, "Sẽ không phải là một cái mạng khác chứ?"

Giản Diệc Thừa gật đầu, tỉnh táo nói, "Em đã lấy một đoạn xương ngón tay đưa đến cho nhân viên pháp y làm DNA kiểm tra, kết quả đã có rồi."

Giản Diệc Thừa vừa nói vừa đưa tới một phần tài liệu.

"Chủ nhân bộ xương tên là Lý Minh, nam, sinh năm 1977. Mười bốn năm trước mất tích ở Giang Thành, cha mẹ anh ta báo án nên để lại DNA mẫu, từ kho DNA đối chứng với đoạn xương ngón tay mà tìm ra."

"Trong tài liệu thì người tên Lý Minh này có quan hệ với vợ trước của Hình Thiên Hải là Lâm Kiều Kiều, hai người là bạn học cấp hai, hơn nữa còn là mối tình đầu. Thời gian Lý Minh mất tích trùng khớp với thời gian Lâm Kiều Kiều tử vong."

Trong phòng làm việc vô cùng tĩnh lặng, trong nháy mắt mọi người đều có suy đoán đáng sợ. Lý Trường Phong nói, "Nói như vậy, Lý Minh cũng là do Hình Thiên Hải giết?"

Nếu quả thật là như vậy, Hình Thiên Hải bị tuổi thơ ảnh hưởng, động cơ sát hại Lý Minh rất có thể là do trả thù. Lý Minh và Lâm Kiều Kiều tình cảm không đối khiến anh ta nổi lòng gian ác. Lấy tính cách hung thủ khi đối xử với Tống Duyệt, cái chết của Lâm Kiều Kiều có khi lại không phải là tai nạn giao thông.

Có thể đây chính là chân tướng.

Lý Trường Phong trầm tư chốc lát, nhanh chóng quyết định, "Lập tức thành lập tổ chuyên án, đem vụ án của Lý Minh, Lâm Kiều Kiều và Tống Duyệt cùng điều tra!"

Giản Diệc Thừa bổ sung, "Có lẽ còn phải thêm một người tên Trần Tử Thành."

Mọi người: "?"

"Đối tượng ngoại tình của Tống Duyệt, hai tháng trước ở Đài Loan vô tình gặp cơn bão Hải Liên mất mạng."

Hoặc đó là chuyện trùng hợp, nhưng có quá nhiều chuyện trùng hợp khiến người khác không thể không nghi ngờ.

*****

Lúc Giản Diệc Thừa gọi điện thoại tới thì Sơ Ngữ đang bận tiếp khách, anh không nói gì nhiều, chỉ nói cảm ơn. Sơ Ngữ không biết có phải là chuyện cô đã nhắc khi đang ăn cơm hay không. Nhưng dù đúng hay không thì vẫn phải giả vờ ngây ngốc, dù sao trừ việc nói chuyện trong trường thì cũng không còn chuyện gì cả.

Cúp điện thoại, Sơ Ngữ lại tiếp tục tiếp tiếp khách.

"Xin lỗi, chúng ta tiếp tục nói đi."

Đối diện cô là một người phụ nữ có khí chất, mặc dù lớn tuổi nhưng chăm sóc da rất tốt. Đeo mắt kính màu trà, rất có dáng vẻ của người trí thức. Phía sau mắt kính là hai con người trong suốt thấy đáy, như một hồ nước sâu. Sắc mặt bà ấy có hơi tái nhợt, đoán chừng là do không thường xuyên ra cửa. Nhưng mà cũng có thể hiểu, người mù ra ngoài có rất nhiều bất tiện.

Sơ Ngữ đứng dậy đi tới bên chân bà ấy, ngồi xuống nhẹ nhàng vuốt ve chú cún dễ thương, cô ôn hòa cười nói, "A Sanh cùng chị đi vào trong nhé?"

A Sanh thân mật dúi vào bắp chân của bà ấy, kêu ăng ăng hai tiếng như là đang hỏi ý kiến.

Người phụ nữ đưa tay trong không khí sờ hai cái mới mò tới đầu chú cún, bà nhẹ nhàng xoa xoa, cười yếu ớt, "A Sanh, đi đi."

Giọng nói hết sức ôn nhu, nhất là khi gọi tên A Sanh, lưu luyến tựa như dổc vào rất nhiều tình cảm.

Sơ Ngữ thăm thương tiếc thay bà ấy, một người phụ nữ dịu dàng xinh đẹp như vậy lại không nhìn thấy.

Nhưng mà cho dù bà ấy không nhìn thấy thì Sơ Ngữ cũng không dám ở trước mặt trực tiếp nói chuyện với A Sanh, vẫn nên mang vào phòng chữa trị nói.

A Sanh có chút hưng phấn, "Chị có thể nghe hiểu em nói chuyện thật à?"

Sơ Ngữ không thấy phiền khi phải giải thích nhiều lần, cô lập tức bước vào chủ đề chính, "Tại sao em không vui chứ? Bà ấy nói mấy ngày nay em rất ủ rũ."

Trong nháy mắt A Sanh xiù lại, nằm trên bàn chữa trị, "Bởi vì tại chủ nhân không vui, bà ấy không vui nên em cũng không vui."

Sơ Ngữ ngạc nhiên, quả thật có lúc tâm trạng của thú cưng và chủ nhân rất giống nhau, như là A Sanh và Trần phu nhân vậy. Quan hệ của bọn họ đã sớm vượt ra khỏi giới hạn chủ nhân và thú cưng, A Sanh là thứ mà bà ấy cần, ý lại, trong cuộc sống không thể thiếu, nếu nói hai bọn họ làm bạn với nhau có vẻ đúng hơn. Cho nên tình cảm của bọn họ càng sâu sắc, A Sanh sẽ lấy tâm trạng của Trần phu nhân làm tâm trạng của mình.

Nói cách khác, người cần đi khám không phải là A Sanh mà là Trần phu nhân. Tâm trạng của bà ấy tốt lên thì A Sanh sẽ phấn chấn hơn.

Sơ Ngữ định không dò hỏi tâm tư của Trần phu nhân nhưng A Sanh tự chủ động khai báo, "Hàng năm vào mấy ngày này chủ nhân sẽ không vui, bởi vì đây là ngày sinh nhật của tiểu chủ nhân. Tiểu chủ nhân không có ở đây sau, bà ấy rất nhớ."

Sơ Ngữ ngẩn ra, xuyên qua cửa thủy tinh nhìn người phụ nữ, mặt bà ấy vẫn mỉm cười, xinh đẹp lại khoan dung, người khác không thể nhìn ra

nỗi buồn của bà ấy.

Một người mẹ mất đi đứa con.

A Sanh vui sướng dụi vào chân bà, Trần phu nhân biết nó đã đi ra, bà ngẩng đầu nhìn về hướng Sơ Ngữ đang đứng, "Như thế nào rồi? A Sanh không sao chứ?"

"Không sao, chị không cần lo lắng." Sơ Ngữ cân nhắc một chút liền quyết định nói thật, "A Sanh đang lo lắng cho chị đó, nó biết chị không vui cho nên tâm trạng nó cũng sa sút theo."

Trần phu nhân ngẩn ra, tiếp đó mỉm cười sờ đầu A Sanh, "A Sanh luôn thân thiết như vậy..."

*****

Vụ án mười bốn năm trước mặc dù thời gian tương đối lâu, nhưng đây là lần đầu tiên Hình Thiên Hải gây án, kinh nghiệm không nhiều, để lại không ít sơ hở. Vì vậy, vụ án rất nhanh có tiến triển mới.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỨNG

Giang Nam Hồng Đậu

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Labrador 8

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Lâm Kiêu Kiêu là giáo viên thanh nhạc, đi làm đều do Hình Thiên Hải đưa đi, hai người ân ái người ngoài ai cũng thấy, nhưng mà ngày Lâm Kiêu Kiêu xảy ra tai nạn xe cộ là do tự cô ấy lái xe.

Lâm Kiêu Kiêu chạy xe đúng luật nhưng người gây tai nạn là kẻ say rượu, còn đi ngược chiều, hoàn toàn là trách nhiệm của đối phương vì vậy cảnh sát cũng không điều tra nhiều tình huống của cô ấy. Bây giờ lại thấy điểm khả nghi trong vụ án này có rất nhiều.

Đầu tiên, một người từ đầu không lái xe đột nhiên lái xe, bản thân chuyện đó tồn tại điểm khả nghi. Thứ hai, thời gian đó Lâm Kiêu Kiêu và Hình Thiên Hải đang xảy ra chuyện bất đồng dẫn đến ly dị, mặc dù không làm lớn chuyện, nhưng bạn thân của Lâm Kiêu Kiêu đều biết.

"Tôi là bạn cùng phòng đại học với cô ấy, cảm tình rất tốt, sau khi tốt nghiệp lại làm việc cùng một thành phố, vì vậy cũng giống như lúc đi học, ba ngày một tụ nhỏ, năm ngày một tụ lớn, cho đến khi cô ấy kết hôn. Hình Thiên Hải khi đó là bác sĩ ngoại khoa, thành tích tốt, dáng dấp lại đẹp trai, đối xử với Kiêu Kiêu cũng tốt nữa. Chúng tôi đều hâm mộ khi cô ấy lấy được người chồng hoàn hảo, nhưng sau đó nghe Kiêu Kiêu nói, thật ra thì cô ấy không hạnh phúc chút nào."

"Kiêu Kiêu nói Hình Thiên Hải có hơi biến thái, muốn khống chế vợ mình. Không để cho cô ấy đi làm, không cho phép cô ấy ra ngoài gặp bạn,

ra cửa không được mặc váy hay quần ngắn, đi gặp mặt người khác phải có anh ta ở đó, đi với chúng tôi cũng không thể đi hơn một giờ. Kiều Kiều tranh chấp với anh ta rất lâu mới được đồng ý cho đi làm, nhưng chỉ có thể dạy tiểu học... Ban đầu chúng tôi còn tưởng là do anh ta quá quan tâm Kiều Kiều, nhưng đằng này lại hạn chế tự do, khiến cô ấy giống như cá bị nuôi trong bể, người bình thường đương nhiên sẽ chịu không nổi rồi!"

"Sau đó Kiều Kiều không nhịn nổi nữa liền nói với chúng tôi rằng cô ấy muốn ly dị nhưng Hình Thiên Hải không đồng ý. Thời gian đó Kiều Kiều hết sức tiều tụy, gần như là vỡ mộng, sau đó gặp lại bạn trai cũ tâm tình cô ấy mới dần tốt lên. Dưới sự khích lệ của bạn trai cũ, rốt cuộc cô ấy cũng quyết định đâm đơn ly dị, ai ngờ còn chưa ra tòa đã xảy ra tai nạn xe cộ..."

Người thuật lại chính là bạn đại học của Lâm Kiều Kiều, chỉ thông qua lời miêu tả của cô ấy đã biết được chân tướng ban đầu. Đoán chừng Hình Thiên Hải trải qua tuổi thơ khắc khổ vì vậy anh ta sợ vợ mình cũng sẽ ngoại tình nên khẳng định tự quyết định, hoàn toàn độc chiếm sự tự do của người khác, người bình thường có ai mà chịu được tính biến thái ích kỉ của anh ta đâu? Ly dị chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Nhưng Hình Thiên Hải không nghĩ bản thân mình sai, việc vợ ly dị càng làm anh ta khẳng định việc làm đúng của mình, nghiêm khắc như vậy mà còn dám ngoại tình, chết là đáng.

"Tìm được tài xế năm đó gây tai nạn rồi, sau khi anh ta ở tù thì mẹ mắc bệnh nặng, đột nhiên nhận được quyền góp từ người giấu tên, nhưng bà ấy đã xác nhận, đúng là được Hình Thiên Hải cho."

"Ngoài ra chúng em còn tra được, sau khi Lâm Kiều Kiều mất không lâu, Hình Thiên Hải đã tới ngân hàng Giang Thành thuê một tủ sắt, bên trong có ba khúc xương tay ngón áp út. Trong đó hai khúc đeo chiếc nhẫn, chúng em nghĩ theo thứ tự là Lâm Kiều Kiều và Tống Duyệt. Sau khi kiểm

tra, quả thật một khúc thuộc về Lâm Kiêu Kiêu, một khúc thuộc về Tống Duyệt, vừa vặn đồng nhất với chiếc nhẫn mà hai nạn nhân cùng đeo. Vậy một đoạn không có đeo nhẫn chính là..."

"Mẹ của Hình Thiên Hải, Lý Thúy Liên."

"Lý Thúy Liên bảy năm trước mắc bệnh qua đời, theo lời kể của người biết chuyện, Lý Thúy Liên biết con trai mình phát đạt nên quay lại để đòi công nuôi dưỡng. Nhưng Hình Thiên Hải không kể đến hiềm khích lúc trước, phụng dưỡng mẹ đànng hoàng, chăm sóc ăn mặc tử tế. Người khác ai cũng nói anh ra có hiếu, sau đó Lý Thúy Liên chết do đột quỵ tim, có người nói bà ấy chưa hưởng được mấy ngày phúc đã chết, thật đáng tiếc."

"Nhưng mà không có ai biết Lý Thúy Liên bị bệnh. Hồ sơ bệnh lý cũng cho thấy thân thể bà ấy rất khỏe mạnh."

Đã nói như vậy đương nhiên là mọi người hiểu hết. Tuy không muốn ôm ác ý đi suy đoán người khác, nhưng lấy kết quả điều tra ra xem, sợ rằng Hình Thiên Hải và cái chết của mẹ anh ta có liên quan.

Lâm Lang ôm cánh tay rùng mình một cái, "Hèn gì người ta nói khi bác sĩ muốn giết người, có một ngàn cách để khiến người khác chết mà thần không biết quỷ không hay, ai má ơi, quá dọa người."

Việc đã đến nước này, có thể xác định Hình Thiên Hải cũng trên người ít nhất bốn mạng người. Lâm Kiêu Kiêu, Tống Duyệt, Lý Minh, Lý Thúy Liên. Đến chuyện của Trần Tử Thành bọn họ cũng đã tra xét, cái chết này đúng là bất ngờ, nếu Hình Thiên Hải có thể lợi dụng thời tiết để giết người vậy thì quá đáng sợ rồi. Nếu Trần Tử Thành không bỏ mạng bất ngờ như vậy, có lẽ anh ta cũng khó trốn khỏi lưỡi dao của Hình Thiên Hải.

Lý Trường Phong xoa trán, "Điều tra cả, không ngại nữa thì điều tra luôn cả nguyên nhân tử vong của bố Hình Thiên Hải, ngay cả mẹ anh ta

cũng không buông tha, đối với người gây ra ám ảnh tuổi thơ cho anh ta, chưa chắc sẽ không trả thù."

"Được, em cũng đi điều tra luôn."

Chỉ tìm hiểu một cái mà đã ra luôn một đồng.

Ba của Hình Thiên Hải tên Hình Thiếu Mạnh, nguyên nhân cái chết là do sau khi uống rượu say thì trượt chân lăn xuống cầu thang, gãy xương cổ chết tại chỗ. Lần này bọn họ đi điều tra thì lại phát hiện điểm khác thường — có người chính mắt thấy Hình Thiên Hải đẩy ba mình xuống lầu.

"... Nó vẫn còn là con nít, nhỏ như vậy đã bị ba mình đánh mắng, không có người thân nào giúp đỡ, ai nhìn thấy không thương chứ? Do ba nó đánh nó chảy máu đầu trước nên nó mới đẩy ngã cái gã say rượu kia, loại người như vậy chết cũng bớt hại đời, cần gì phải hành hạ con mình cả đời? Lúc ấy tôi không đành lòng nên mới thay nó giấu đi..."

Người bị hỏi bà dì hàng xóm, hoàn cảnh gia đình Hình Thiên Hải bà nắm rất rõ, cũng chính bà ấy nhìn thấy tận mắt cảnh Hình Thiên Hải đẩy ba mình xuống lầu, nhưng thay anh ta che giấu đi bởi vì thương cảm.

Nhưng cũng là một cái mạng, trong lòng bà sợ hãi bất an nhiều năm, vì vậy sau hai mươi năm, rốt cục bà ấy vẫn đến sở cảnh sát thẳng thắn trình bày tình huống ban đầu.

Lý Trường Phong nhìn ánh mắt nhẹ nhõm của bà ấy sau khi nói xong, giống như tháo xuống một gánh nặng trên vai, "Vậy bà có biết bởi vì bà thương hại anh ta, không để cho hung thủ giết người bị trừng phạt mà để cho hai mươi năm sau, anh ta lại giết bốn người, bao gồm cả mẹ ruột của mình?"

Bà dì trợn to hai mắt, không dám tin. Lý Trường Phong không nói nhiều, đứng dậy đi khỏi phòng hỏi cung.

Một lúc mềm lòng dung túng kẻ ác nhân.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỨNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Labrador 9

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânBận rộn nửa tháng, vụ án của Hình Thiên Hải cuối cùng có thể kết án. Trong ngân hàng Giang Thành, ba khớp xương ngón tay đủ để chứng minh Lâm Kiều Kiều, Tống Duyệt và Lý Thúy Liên đều do anh ta giết. Bộ xương trong phòng làm việc ở bệnh viện là bằng chứng cho việc sát hại Lý Minh. Ngoài ra căn cứ vào lời hàng xóm tố cáo, việc đẩy Hình Thiếu Minh xuống lầu khiến đối phương tử vong là sự thật, không có cơ hội chối cãi.

Trừ việc này ra, những lần phạm tội khác đều có chứng cứ. Lần này, anh ta rốt cuộc không thể cãi chày cãi cối. Nhiều sự thật bị vạch trần nhưng anh ta vẫn không có phản ứng gì, hết sức bình tĩnh nhận tội.

"Chậc, tư chất tâm lý thật không giống người." Lâm Lang lấy làm kỳ lạ.

"Đây là do anh ta đã chết lặng, giết nhiều người, mất đi sự sợ hãi, bây giờ là mất luôn mạng sống của mình. Sống hay chết đối với anh ta cũng không có gì khác nhau." Lý Trường Phong nói.

"Biến thái thật, quả nhiên không phải là chuyện người phạm có thể hiểu. Anh ta nghĩ như thế nào mà giết người rồi cất giữ hài cốt, tháo xương ngón tay cất trong tủ sắt, còn đem toàn bộ xương cốt của một người đặt trong phòng làm việc của mình? Chẳng lẽ có thể trấn tà à?"

"Trấn hay không trấn thì tôi không biết, nhưng ai cũng có thể hiểu, nơi càng nguy hiểm thì càng an toàn. Cậu nhìn đi, anh ta bày ở đó hơn mười năm, nếu không phải dính đến vụ án của Tổng Duyệt thì ai có thể nghĩ tới đó là xương người? Giải quyết nhanh gọn vấn đề vớt xác."

"Cũng có thể anh ta coi bộ xương kia là chiến lợi phẩm của mình, mỗi lần thấy đều có cảm giác vui thích, hoặc là thấy hưng phấn khi trả thù được. Còn có ba khớp xương ngón áp út nữa, mọi người đều biết ngón áp út đại diện cho hôn nhân, Hình Thiên Hải chỉ lấy đi ngón tay của mẹ và vợ, đoán chừng anh ta làm vậy để trừng phạt người phá hủy hôn nhân." Lâm Lang nói.

Mọi người đồng ý gật đầu, "Nói rất có đạo lý."

Lâm Lang lại nói, "chật, đều là suy đoán của chuyên gia đó."

"Cắt, được rồi!"

Cả tập thể xem thường, Lâm Lang cũng không thèm để ý, cười đùa hí hửng với mọi người, khoảng thời gian này rất căng thẳng, hiếm thấy khi nào được rảnh, Lý Trường Phong cũng kệ họ.

Ông cầm văn kiện lên lâu, gõ cửa phòng Cố cục trưởng sau đó trực tiếp đi vào.

"Trường Phong à, mau vào mau vào, mới vừa pha được trà ngon, tới nếm thử đi." Cục trưởng Cố mời phần nhiệt tình gọi Lý Trường Phong.

Ông cũng không khách khí, kéo ghế ngồi xuống, chờ cục trưởng pha trà cho mình.

Cục trưởng vừa pha trà vừa tán gẫu, "Gần đây cậu rất giỏi nha, vụ án phá nhanh mà lại gọn, hiệu suất ngày càng cao!"

"Hãy, tài nghệ của tôi thì cục trưởng biết rồi đó, hơn mười năm khả năng chỉ vẫn nhiều đó thôi, nếu có tiến bộ thì là nhờ công lao của những người trẻ tuổi hơn kia."

Cục trưởng cười một tiếng, "Đó cũng là do có cậu lãnh đạo."

"Bây giờ có thể coi như là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, đợt sóng trước bị vỗ vào nghỉ ngơi trên bãi cát rồi, người tuổi trẻ bây giờ tài năng lắm!" Lý Trường Phong thở dài nói.

Cục trưởng bưng trà tới, hiếm lạ hỏi, "Xem ra là một kho hạt giống tốt, ngay cả người trước giờ không chịu thua cũng phải bội phục. Rốt cuộc là ai vậy?"

"Lâm Lang, Vương Toàn, Tôn Thành, mấy người này không tệ, nhưng mà người tôi coi trọng nhất vẫn là Giản Diệc Thừa. Nghiêm cẩn, tinh táo, năng lực trinh thám mạnh, mấy vụ án gần đây đều là nhờ công của cậu ấy." Lý Trường Phong nói thật, từ vụ án của Thẩm Tinh đến vụ của Hình Thiếu Mạnh, đa số đều nhờ công Giản Diệc Thừa phát hiện đầu mối trọng yếu.

Cục trưởng đặt ly trà đi lên bàn, cố ý kéo dài mặt, "Được, hôm nay cậu không phải tới tìm tôi uống trà mà là tới có chuyện khác chứ gì?" Cả cục trên dưới ai chẳng biết ông không vừa mắt Giản Diệc Thừa.

Bị đoán được, Lý Trường Phong cũng không phủ nhận, "Tôi chỉ sợ cục trưởng bỏ lỡ nhân tài thôi. Đứa nhỏ Giản Diệc Thừa này không tệ đâu."

Không thể bởi vì ân oán cá nhân mà dùng việc công để báo thù riêng, mằm non tốt như vậy mà bị hủy hoại thì quá đáng tiếc. Cục trưởng bình thường làm việc nghiêm túc, chưa bao giờ thiên vị ai, không biết sao lần này lại như vậy.

Cục trưởng hiểu ý, trừng hai mắt, "Ở trong mắt cậu tôi chính là người công tư không phân biệt được sao?"

Lý Trường Phong cười nói, "Sao có thể chứ, cục trưởng ở trong lòng tôi từ trước đến giờ luôn công tâm rõ ràng, minh bạch thanh liêm, tuyệt đối không thiên vị!"

Cục trưởng trợn mắt nhìn ông, "Biết là tốt." Cuối cùng thở dài một cái, "Lần này thật đúng là tôi làm việc thừa rồi, giúp người nhưng đắc tội với người!" Ông ấy chỉ ly trà của Lý Trường Phong, "Biết đây là trà của ai đưa không?"

Không đợi Lý Trường Phong trả lời cục trưởng đã nói, "Giản hồ ly đưa đó."

Lý Trường Phong sững sốt một chút, "Ba của Giản Diệc Thừa?"

"Đúng vậy, trừ lão hồ ly kia thì còn ai? Cậu ta nói để cho tôi mài giũa tính cách cho Giản Diệc Thừa, cho nó áp lực gì đó, đừng để nó ỷ vào gia thế mà phách lối..." Nếu không ông so đo cùng với hậu bối để làm gì?

Lý Trường Phong chép miệng, "Cục trưởng Giản hiểu lầm con trai ông ấy gì à? Giản Diệc Thừa trầm ổn thế mà lại còn cần mài giũa?"

"Ai biết được, cậu ta yêu cầu như vậy đó, tôi đương nhiên phải cho bạn học cũ mặt mũi chứ."

Lý Trường Phong xoay chuyển ánh mắt, "Cho nên chuyện cục trưởng Giản làm khó dễ ông chỉ là lời đồn à?"

Cố Minh Hoa lập tức trợn mắt, "Dĩ nhiên, Giản hồ ly dám khi dễ tôi à?!" Chuyện mất mặt này nhất định không được lộ!

Lý Trường Phong cười một tiếng, cũng không biết nên tin không tin. Ông đặt ly trà lên bàn, đứng dậy, "Trà không tệ, tôi về trước đây. Đúng rồi, ông nhín chút thời gian nói chuyện với cục trưởng Giản đi, tôi thực chất cảm thấy Giản Diệc Thừa không cần mài giũa gì cả, vốn là cậu ta trầm mặc

không thích nói chuyện, ông mài thêm thành cam làm sao cậu ấy dám nói yêu thương người khác?"

Nói tới chỗ này, Lý Trường Phong chợt nhớ lại, cười một chút, "Cậu ấy thăm mến một cô gái nhiều năm, vất vả lắm mới ở chung một chỗ, ông cũng đừng cho người ta chia rẽ." Lần trước Lý Trường Phong nhìn thấy ở quán cơm đối diện, một nam một nữ rất hợp nhau!

*****

Hai người trai tài gái sắc kia đang gọi điện thoại hẹn nhau hôm nay đi đâu ăn cơm.

Giản Diệc Thừa nhờ vào lời nhắc nhở của Sơ Ngữ mới tìm được xương sọ của Tống Duyệt từ phòng thí nghiệm, anh không biết Sơ Ngữ vô tình hay là cố ý, nhưng chuyện cô giúp mình là sự thật. Vì vậy anh chuẩn bị mời cô ăn cơm để bày tỏ sự cảm ơn của mình.

"Được, khi nào?" Sơ Ngữ vừa vặn cũng không bận, đáp ứng.

"Tối hôm nay?"

"Được, vừa vặn tớ có thời gian rảnh."

Khóe miệng Giản Diệc Thừa cong lên một nụ cười, "Vậy buổi tối tan việc tớ đi đón cậu."

Sơ Ngữ đồng ý, đang nói cô đột nhiên "A" một tiếng.

Giản Diệc Thừa đứng lên, khẩn trương nói, "Sao vậy?"

"Không sao không sao," đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói hốt hoảng của cô, "Tớ bị một con chó hú dọa. Cúp máy nha, tớ đi qua nhìn thử."

"Cẩn thận..."

Sơ Ngữ vội vàng cúp máy, không nghe được lời dặn dò của Giản Diệc Thừa. Ven đường, con labrador toàn thân máu tươi đầm đìa, nhưng còn hô hấp, cô vội vàng xuống xe, đi kiểm tra vết thương của nó.

"Em thế nào rồi?"

Hơi thở labrador yếu ớt nhưng vẫn trợn tròn mắt nhìn về phía trước, nghe được câu hỏi của cô thì ánh mắt sáng lên, trong miệng nức nở, "Cứu, cứu..."

"Cứu ai?" Sơ Ngữ vội hỏi.

Labrador không chú ý tại sao con người có thể nghe hiểu nó nói chuyện, nó chỉ chật vật nhìn phương xa, "Tiểu, tiểu chủ nhân... bị người xấu bắt đi, ở đó, bọn họ lái xe vào đó..."

Sơ Ngữ giật mình, trong đầu hiện lên hai chữ bắt cóc, cô khẽ ngẩng đầu, nhìn theo hướng labrador nói, cách đó không xa là một công xưởng bỏ hoang.

Không hoài nghi lời chú chó, Sơ Ngữ lập tức gọi điện cho Giản Diệc Thừa, "Công xưởng mới toanh ở Thành Đông có đứa bé bị bắt cóc!"

Không cần biết chuyện có bị lộ hay không, sinh mạng của một đứa bé, cô không dám mạo hiểm.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Labrador 10

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Sơ Ngữ không cậy mạnh, cô vẫn là một người bình thường, không biết võ, cũng không có siêu năng lực lấy một chọi mười, vác 10 kí gạo lên lầu cũng sẽ thở hồng hộc. Cho nên việc đối mặt với một đám người bắt cóc không biết lai lịch, cô vẫn tự lượng sức mình không xông vào cứu. Bị thương là chuyện nhỏ, lỡ mà đứt dây động rừng khiến tên bắt cóc làm đứa bé bị thương, hoặc kích động trực tiếp giết con tin mới là chuyện lớn, chẳng phải lúc đó mình càng làm chuyện tệ hơn?

Cho nên sau khi gọi điện thoại báo cảnh sát xong, Sơ Ngữ liền mang con chó bị thương vào bệnh viện. Con chó này bị thương tương đối nặng, Sơ Ngữ giao nó cho bác sĩ có kinh nghiệm phong phú chữa trị.

Bên kia, Giản Diệc Thừa nhận được điện thoại của cô xong lập tức đem chuyện này nói cho đội trưởng Lý Trường Phong, anh không hề nghi ngờ cô, huống chi đây còn là chuyện liên quan tới tính mạng.

"Cậu chắc chắn? Trong cục không có ai đến báo án cả."

"Chắc chắn, người báo án chính mắt nhìn thấy, hoặc có khi tên bắt cóc uy hiếp người thân nạn nhân, không cho phép bọn họ báo án, cho nên chúng ta mới không nhận được tin báo. Bây giờ có thể chắc chắn, tên bắt cóc và con tin ở ngay tại công xưởng mới xây, bọn họ lái một chiếc xe van màu xám tro, tổng cộng có ba tên bắt cóc, có vũ khí hay không thì không rõ. Người bị bắt cóc là một bé trai khoảng bảy tám tuổi, nhân chứng nhìn thấy đứa bé còn trong trạng thái hôn mê."

Có thể nói cặn kẽ như vậy tất nhiên là tận mắt thấy, Lý Trường Phong lập tức tin tưởng, "Lập tức thông báo họp, thảo luận phương án giải cứu."

"Dạ."

Biệt thự ven hồ, Trần gia một phen náo loạn, bà nội Trần khóc không thở được, "Cháu trai đáng thương của ta, nếu cháu có chuyện gì bà nội biết sống thế nào! Đều do bà nội không tốt, không trông chừng cháu để cho cháu bị người xấu bắt đi. Dương Dương nhà mình còn nhỏ như vậy, các người muốn bắt thì bắt ta đi, trả Dương Dương lại cho ta..."

Trần Đông Lai vội vàng từ công ty chạy về, nghe thấy liền tái mét, "Mẹ, chuyện gì xảy ra vậy? Mẹ nói đi!"

Bà nội Trần lau nước mắt, thấy rõ người trước mặt là ai sau đó lập tức nắm tay con trai mình khóc lớn, "Dương Dương bị người ta bắt đi, con mau mau đi cứu nó đi!"

Trước mắt Trần Đông Lai tối sầm, không đứng vững được, vợ của anh ta Hạ Xảo nhất thời ngất đi.

"Xảo Xảo!"

"Phu nhân!"

Trong phòng lại hỗn loạn cả lên, người thì xoa trán của Hạ Xảo, người thì kêu rên, cũng may bà ấy chỉ mê man một chút, lúc tỉnh dậy bà vừa vội vừa hoảng, "Đông Lai, Dương Dương đâu? Dương Dương có sao không?"

Trần Đông Lai nén bi thương, an ủi mẹ và vợ, "Mọi người đừng lo lắng, Dương Dương không sao đâu, chúng ta ít kết thù với ai, bắt Dương Dương chắc chắn là vì tiền, chúng chưa lấy được tiền thì Dương Dương vẫn còn an toàn. Con đi gọi điện thoại báo cảnh sát..."

Lời còn chưa dứt điện thoại ông ta đã reo, tiếng chuông thanh thúy dễ nghe giờ phút này tựa như báo hiệu điều gì đó kì lạ, mọi người trong phòng yên tĩnh lại, theo bản năng ngừng thở.

Trần Đông Lai hít sâu một hơi, ngón tay run rẩy ấn nút trả lời, hoàn toàn không có sự bình tĩnh của trước kia.

"A lô, tôi là Trần Đông Lai, ai vậy..."

"Trần Đông Lai," bên kia điện thoại, giọng nói thô bạo cắt đứt lời của ông ta, âm thanh trầm thấp truyền qua, "Con trai mày bây giờ đang ở trong tay bọn tao, muốn sống thì lập tức chuẩn bị năm trăm vạn, trước khi trời tối tao sẽ liên lạc lại! Nhớ, không được báo cảnh sát, nếu không thì chờ ở đó nhật xác con đi!"

"Chờ một chút," Trần Đông Lai vội vàng nói trước khi đối phương cúp điện thoại, "Tiền tôi có, cũng không báo cảnh sát, nhưng tôi muốn chắc chắn con trai tôi còn sống."

Nghe được lời của Trần Đông Lai, mọi người đều biết suy đoán vừa nãy của ông là sự thật. Hạ Xảo che miệng lại, không tiếng động rơi lệ, tất cả nỗi sợ hãi cũng không bằng sự lo lắng cho tính mạng của con trai.

Đầu kia điện thoại yên lặng chốc lát, Trần Đông Lai nghe rõ tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực mình, trên trán thấm ra một tầng mồ hôi. Ngay lúc ông cho là đối phương sẽ không trả lời thì trong điện thoại truyền tới một âm thanh yếu ớt, "Ba..."

Là giọng nói của con trai, ông vui mừng, vội vàng hỏi, "Dương Dương con sao rồi? Có bị thương không? Đừng sợ, ba tới cứu con ngay!"

"Ba, con mệt quá..." Trong điện thoại truyền ra âm thanh yếu ớt vô lực khiến Trần Đông Lai đau nhói, ông còn định hỏi nữa thì điện thoại đã bị lấy đi.

"Tốt lắm, bây giờ mà biết con trai mà còn sống rồi đó, lập tức đi chuẩn bị tiền, trước bảy giờ tối tao sẽ gọi lại cho mà." "

"Chờ một chút, có phải ông cho con trai tôi dùng thuốc?" Giọng nói đưa nhỏ yếu ớt thều thào, Dương Dương còn nói mệt, ông đoán là bọn họ đã cho con trai uống thuốc ngủ. Ông cầm tay áo lau mồ hôi, "Ông đòi tiền thì tôi đưa ông, nhưng làm ơn ông đừng làm tổn thương con tôi, nó còn nhỏ, không chịu nổi dượng tính..." "

"Mày làm nhảm nhiều quá, mày chỉ cần chuẩn bị tiền, con trai mày tự nhiên sẽ không có việc gì!" "

"Được được được, tôi đi..." "

"Tút tut..." "

Trần Đông Lai còn chưa nói xong thì đối phương đã cúp điện thoại.

Thấy ông để điện thoại xuống, bà nội Trần và Hạ Xảo lập tức hỏi, "Sao rồi? Dương Dương không sao chứ?" "

"Dương Dương khi nào có thể về nhà?" "

Trần Đông Tới cười khổ, an ủi hai người, "Tạm thời không có chuyện gì, mới vừa rồi con còn gọi ba. Đối phương đòi tiền nên sẽ không làm hại thằng bé đâu, mọi người đừng lo lắng, con đi xoay tiền." "

"Còn chuyện báo cảnh sát..." "

Trần Đông Tới lắc đầu một cái, "Không được báo cảnh sát, bọn họ không cho báo cảnh sát, nếu không thì giết con tin." "

Hạ Xảo bị dọa sợ che miệng, bà nội Trần vừa nghe thì trước mắt tối sầm lại, lão đảo một cái ngả xuống ghế sa lon.

"Mẹ!"

"Mẹ!"

Lúc sau bà tỉnh lại, hai hàng nước mắt chảy xuống, "Dương Dương đáng thương của bà..."

Thấy mẹ mình tỉnh, Hạ Xảo cố nén bi thương, nói với Trần Đông Lai, "Đông Lai, anh đi chuẩn bị tiền đi, em sẽ chăm sóc cho mẹ."

"Được, khổ cực cho em rồi."

Trần Đông Lai lập tức gọi điện thoại, bắt đầu gom góp năm triệu.

Ở công xưởng, Ba Tam cúp điện thoại, móc ra một điều thuốc, Lưu Tân lập tức quẹt lửa đốt thuốc cho hẵn.

"Tam ca, chuyện sao rồi? Trần Đông Lai chịu chi tiền không?"

Ba Tam phả ra một lớp khói mù, trong đôi mắt sắc bén hiện ra một cái nhìn thâm độc, "Con trai nó ở trong tay chúng ta, nó dám không cho!"

Lưu Tân vui mừng, "Vậy thì tốt, làm một lần đủ để chúng ta sung sướng cả đời!" Anh ta nhìn hót nhìn Ba Tam cười nói, "Quả nhiên đi theo Tam ca lăn lộn mới có tiền đồ."

"Biết là tốt."

Đang nói, Vương Bưu từ ngoài cửa chạy vào, "Tam ca, lúc em ra thì không thấy con chó kia nữa."

Sau khi bọn họ bắt cóc con trai Trần Đông Lai thì chạy thẳng đến đây, bởi vì khẩn trương nên không chú ý phía sau có một con chó chạy theo, sắp đến nơi rồi mới phát hiện, bọn họ nhận ra đó là chó nhà Trần Đông Lai, sợ nó gọi người tới nên xuống xe định giết chết nó. Đang lúc vội vàng nên

quên đem thi thể nó theo. Sau khi đến đây, Ba Tam cảm thấy không thích hợp, lỡ mà có người phát hiện, bại lộ ra thì không ổn nên sai Vương Bưu đem thi thể nó giấu đi. Nhưng bây giờ anh ta lại nói không thấy con chó đâu nữa.

"Không thấy? Mà thấy gần đó có ai không?" Đây là khu công nghiệp bỏ hoang, rất ít người tới, không lẽ nhanh như vậy đã bị phát hiện.

Vương Bưu nói, "Không có ai nhưng xa xa có một chiếc xe, có thể là nó bị người trên xe mang đi rồi?"

"Nhặt một con chó chết ven đường để làm gì?"

"Ăn?" Lưu Tân bật thốt lên.

Ba Tam vỗ mạnh đầu anh ta, "Ngu xuẩn, mà sẽ nhặt con chó chết ven đường lên ăn à?"

Lưu Tân bần bệ né tránh, lăm bằm, "Còn chưa có chết đâu, lúc em đi nó còn thở hào hển."

Ánh mắt Ba Tam sắc bén trừng lên, "Sao mà không giết chết nó?"

Lưu Tân sợ hết hồn, "Em, em sợ lãng phí thời gian, không chờ nó tắt thở đã lên xe rồi. Nhưng mà nó trúng mười mấy dao, còn chảy máu nhiều như vậy nữa, khẳng định không cứu sống nổi đâu!"

Biết Ba Tam lo lắng cái gì, Vương Bưu nói tiếp, "Nếu như có thể cứu sống thì cũng phải nuôi mười ngày nửa tháng, buổi tối chúng ta lấy được tiền rồi bỏ đi, chờ nó mang người tới là tội mình đã cao chạy xa bay rồi!"

Lưu Tân liền vội vàng gật đầu, "Đúng đúng đúng..."

"Đồ ăn hại!" Ba Tam lại cho Lưu Tân một cái tát, lạnh lùng nói, "Nếu như nó được đưa vào bệnh viện, không lẽ bác sĩ không nhìn ra được dấu

dao à? Lỡ mà người ta báo cảnh sát thì làm thế nào? Không được, chúng ta phải chuyển địa điểm thôi!"

"Không cần phải đi đâu Tam ca," Vương Bưu nói, "Đầu năm nay chó mèò bị giết cũng rất nhiều, đâu thấy cảnh sát nào tới điều tra đâu? Cũng phải nói, chỗ này tốt như vậy, chúng ta còn có thể đi đâu được? Lúc chuyển đi lỡ bị người ta phát hiện thì làm thế nào?"

Ba Tam yên lặng chốc lát, hút xong thuốc, rồi cuộc quyết định, "Được, vậy ở lại đây đi, Lưu Tân mày ra cốp sau lấy bình xăng đổ đầy vào xe, chuẩn bị sẵn sàng đường trốn. Vương Bưu mày đi lên gác canh chừng đi, vừa có người tới thì lập tức thông báo."

"Dạ, Tam ca."

*****

"Đây là bản đồ của công xưởng, xung quanh đều là đồng ruộng, bốn phương tám hướng đều nhìn thấy rõ, đứng một chỗ có thể ngắm ra xa. Đừng nói người, một con chó cũng có thể nhìn thấy, chúng ta tới gần một chút lỡ bị người phát hiện, chọc điên tên bắt cóc, bọn chúng giết con tin thì làm thế nào?"

"Cải trang thành người dân thì sao?"

"Lúc này tên bắt cóc sẽ rất cảnh giác, bất kỳ người nào đến gần bọn chúng cũng sẽ nghi ngờ. Hơn nữa bọn họ có ba người, chúng ta cũng không thể chỉ cho một hai người đi qua. Một đám người tự dưng đi đến, nếu không phải là cảnh sát thì bọn chúng cũng sẽ nghi ngờ."

"Nếu không cứ tiến công?"

Người vừa nói lời này lập tức nhận một đống ánh mắt sắc nhọn như dao găm, "Trong tay bọn chúng có con tin, còn là một đứa bé, tuyệt đối

không thể manh động, cần phải bảo đảm cho con tin được an toàn!"

...

Việc này làm mọi người nhức đầu, biết số lượng tên bắt cóc, vị trí nhưng không có biện pháp càn quét.

Giản Diệc Thừa suy tính nửa ngày, bỗng nhiên mở miệng, "Tôi có một biện pháp, có thể thử một lần."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Labrador 11

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânBa giờ chiều, trong tầm mắt Vương Bưu đột nhiên thấy xa xa chạy tới mấy chiếc xe thương vụ, trong lòng anh ta cả kinh, vội vàng đi xuống lầu báo cho Ba Tam.

"Mày không nhìn lầm chứ? Là xe thương vụ, không phải xe cảnh sát?"

"Là xe thương vụ, bốn năm chiếc đó!"

"Mẹ nó!" Ba Tam bóp dẹp lon bia trong tay, đập xuống đất, "Trần Đông Lai dám báo cảnh sát!"

Hắn đứng lên đi về phía Trần Sơ Dương. Vương Bưu vội vàng ngăn lại, "Tam ca đừng kích động, lỡ như mấy người kia chỉ đi ngang qua thôi. Nếu đại ca giết chết nó, Trần Đông Lai sẽ chịu đưa tiền cho chúng ta sao?"

Ba Tam dừng bước, đột nhiên xoay người, đổi cái sim mới gọi cho Trần Đông Lai.

"A lô?"

"Mày báo cảnh sát?"

Âm thanh lạnh băng như răn độc qua điện thoại truyền tới tai Trần Đông Lai khiến ông không nhịn được rùng mình một cái.

"Không có không có, tôi đâu dám. Con trai tôi còn ở trong tay anh, sao tôi dám báo cảnh sát? Bây giờ tôi đang chuẩn bị ba triệu, trước khi trời tối chắc chắn sẽ có đủ."

Ba Tam nghe giọng ông không giống nói dối, hãnh cười lạnh một tiếng, "Mày tốt hơn là đàng hoàng một chút, nếu không mạng con trai nhỏ nhà mày sẽ không còn đâu!"

"Tôi biết điều, tôi biết điều mà, thật sự tôi không có báo cảnh sát, năm triệu đối với tôi không là gì cả, chỉ cần có thể cứu mạng con trai, anh lấy mạng tôi thế vào cũng được nữa..."

Ba Tam biết ông không báo cảnh sát, trong nháy mắt cúp điện thoại. Lúc này Vương Bưu ở bên cửa sổ kêu lên, "Tam ca, anh nhìn kia!"

Ba Tam đi tới nhìn xuống lầu, mấy chiếc xe thương vụ ngừng ở cửa công xưởng. Con người Ba Tam co rúc lại, trong đầu nghĩ đến việc bại lộ.

Nhưng mà một giây sau, người trên xe bước xuống khiến hãnh không hiểu nổi.

Từ trọng chiếc xe thương vụ sang trọng đi ra một đám người, âu phục cà vạt, giày da sáng bóng, cầm cặp táp, còn có laptop, chắc chắn là nhân tài tinh anh. Những người này cười cười nói nói, nhìn trong công xưởng rồi nhìn đồng ruộng xa xa chỉ chỉ trỏ trỏ, giống như đang bàn luận.

"Tam ca, người đó không phải Cố tổng của bất động sản Bách Phát sao?" Vương Bưu chỉ một người trong đó nói.

Bọn họ có lên kế hoạch trước, khi điều tra thu thập không ít tài liệu về những người giàu có, Cố tổng vốn cũng nằm trong kế hoạch bắt cóc nhưng vì con trai của ông ta đã trưởng thành, không tiện hành động cho nên cuối cùng mới chọn con của Trần Đông Lai.

Ánh mắt Ba Tam thâm trầm, gật đầu một cái, "Là ông ta."

"Vậy ông ta dẫn người tới đây làm gì? Không lẽ làm khảo sát mở rộng chỗ này?"

Anh ta đoán không sai, những người này tới đây để "Khảo sát".

"Cố tổng, mời ngài đi lên trên xem thử, đứng ở trên có thể thấy toàn cảnh khu này, ngài còn có thể quan sát xung quanh."

"Vậy được, đi lên xem thử."

Giọng nói càng ngày càng gần, một đám người tiến đến gần.

"Không ổn rồi, bọn họ muốn lên đây. Tam ca chúng ta phải làm thế nào?" Lưu Tân hoảng hốt nói.

"Im miệng! Mà y la lớn như vậy muốn cho bọn chúng biết chúng ta ở đây sao?" Ánh mắt Ba Tam ác liệt nhìn anh ta, Lưu Tân bị dọa sợ không dám nói lời nào. Ba Tam lúc này mới phân phó, "Vương Bưu, mà y ôm thằng nhỏ, Lưu Tân mà y đem đồ đạc thu dọn lại, bên trái cầu thang có gian phòng chứa đồ, chúng ta vào đó khóa trái cửa lại, chờ bọn chúng đi rồi ra."

"Dạ được, Tam ca, chúng em nghe anh."

Ba người mới vừa lui vào phòng chứa đồ thì bên ngoài đã truyền tới âm thanh của đám người, tiếng ồn càng ngày càng gần, tiếng nói chuyện của bọn họ cũng càng ngày càng rõ.

"... Cố tổng thoải mái nên tôi cũng nói thật với ngài. Cái xưởng này đã bỏ hoang mấy năm, không có ai tới mua. Xây khu dân cư thì sợ chỗ này bị ô nhiễm, xây bách hóa thì vị trí quá xa, xây khu công nghiệp thì chính phủ không cho phép, chúng tôi rầu dữ lắm. Nếu bây giờ Cố tổng chịu mua, đó quả thật là giúp chúng tôi một ơn lớn!"

"Ha ha, Lý tiên sinh khách sáo quá, tôi cũng là thương nhân, làm ăn dĩ nhiên là cần lợi, nếu chỗ này không có giá trị, đương nhiên là tôi sẽ không tới đây đầu tư rồi."

"Đó cũng là nhờ Cố tổng quyết đoán, người bình thường không dám đón lấy cái cục diện rối rắm này đâu. Cảm ơn ngài tốt bụng giúp tôi, vậy lát nữa ra về chúng ta ghé qua Nhất Phẩm Lô, coi như là một phần đền đáp của tôi."

"Được rồi được rồi."

...

Giọng nói càng ngày càng gần tựa như ở ngoài cửa, Ba Tam đã định ninh đám người bên ngoài này là tới khảo sát, có lẽ chỉ lên gác xem thử, không thể nào chú ý tới một căn phòng nhỏ chứa đồ, nghĩ vậy nhưng hãn vẫn khẩn trương. Tim đập rộn lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ở sau cửa một cử động cũng không dám.

Sau lưng hãn là Lưu Tân và Vương Bưu một trái một phải, so với hãn càng khẩn trương hơn, ngay cả thở cũng không dám, sợ bị đám người bên ngoài chú ý.

Trong góc, Trần Sơ Dương vẫn hôn mê bất tỉnh, gò má bụ bẫm đỏ ửng khác thường, môi biến thành màu đen, hô hấp yếu ớt, nhưng ba người kia do khẩn trương cực độ nên không phát hiện. Cho dù phát hiện bọn họ cũng sẽ không làm gì.

Trên cửa không có mắt mèo, Ba Tam chỉ có thể dựa vào thính giác để phán đoán hướng đi của đám người. Tiếng nói chuyện dần dần xa, những người đó hình như đã đi lên gác.

Trên thực tế, ngoài cửa là một cảnh tượng khác. Mấy người Cố tổng tới diễn kịch đã theo kế hoạch đi xuống lầu, đám Giản Diệc Thừa cải trang

rón rén đi ở phía sau cùng.

Bọn họ cũng không dám trắng trợn tìm kiếm, lo lắng tên bắt cóc đang ở cái góc nào đó chú ý nhất cử nhất động của bọn họ, từ đó mà bị phát hiện. Bọn họ chỉ cầm laptop và bút, xem chừng khắp nơi, còn không ngừng gật đầu, vừa đi vừa nhớ, giống như thật sự đang khảo sát.

Tốc độ chậm rì rì, phát huy hết khả năng tìm kiếm chỗ ẩn thân của mấy tên bắt cóc.

Ngay vào lúc này, không biết từ đâu chạy đến một con chó, là giống chó nhà nông bình thường, toàn thân ngăm đen tỏa sáng, uy phong凛冽, khí thế so với chó trong đội cảnh sát chẳng kém bao nhiêu. Bọn họ trong nháy mắt nhận ra đây là con chó đã từng đến cục cảnh sát báo án hai lần. Tất cả mọi người đều vui mừng, dù sao con chó này chưa từng khiến bọn họ thất vọng.

Quả nhiên, nó đi tới bên người Giản Diệc Thừa, cắn vạt áo anh, kéo tới một hướng, cuối cùng dừng trước một cánh cửa.

Cánh cửa đóng chặt, cửa xanh chữ trắng, ba chữ phòng chứa đồ.

Giản Diệc Thừa quét mắt qua đó, cả cái cửa đầy bụi mà trên chốt cửa còn in dấu tay mới, vì vậy anh nhanh chóng đoán được, khả năng lớn tên bắt cóc đang ở trong căn phòng này. Anh ra dấu với những đội viên khác, tất cả mọi người nhanh chóng tản ra, một nửa ẩn núp, một nửa đi theo Giản Diệc Thừa lên lầu.

Trên gác, Cố tổng và mọi người đang tùy ý nói chuyện phiếm, thấy Giản Diệc Thừa đi lên cũng không vội hỏi.

Giản Diệc Thừa nhanh chóng gọi điện thoại xin phép Lý Trường Phong, "Đội trưởng, tìm được vị trí tên bắt cóc rồi, ở lầu hai cạnh cầu thang, bên trái có một phòng chứa đồ."

Trước khi đi bọn họ đã lấy được bản đồ của xưởng, Lý Trường Phong nhanh chóng tìm được vị trí kia, nói, "Căn phòng kia không có cửa sổ, chỉ có lối ra từ cửa chính! Độ khó không nhỏ nha!"

"Nhưng bọn họ ở bên trong tuyệt đối không thể nào biết tình hình bên ngoài, chỉ cần bọn họ mở cửa, chúng ta liền có cơ hội!" Giản Diệc Thừa tinh táo phân tích.

"Được, tất cả mọi người nghe cậu chỉ huy!"

Cúp điện thoại, Giản Diệc Thừa nói với mấy người Cố tổng, "Cố tổng, làm phiền mọi người, giữ nguyên kế hoạch rút lui, lái tất cả xe đi, trực tiếp về cục."

Anh vừa nói xong, đám đông đang ngồi chồm hồm dưới đất và những người khác cùng nhau móc từ túi đựng laptop ra súng, hơi cay các loại.

Cố tổng không hỏi gì cả, cười đáp ứng, "Được, vậy chúng tôi đi về trước."

Vì vậy mấy người lại cười cười nói nói đi xuống lầu, lúc này nội dung đàm luận đã biến thành kế hoạch của Cố tổng đối với khu công nghiệp trong tương lai, nói chuyện rõ ràng mạch lạc, nếu không phải Lâm Lang biết bọn họ tới đây phối hợp phá án, có khi tới anh cũng tin.

Những người tham dự hành động lần này là người mới và một vài cảnh sát đặc nhiệm thường không lộ diện, ngay cả đội trưởng Lý cũng không tham gia. Bởi vì theo suy đoán của bọn họ, tên bắt cóc có thể có tiền án, phần lớn tội phạm đều biết đội trưởng Lý Trường Phong. Lo sợ bị "Người quen cũ" nhận ra, từ đó lộ chân tướng nên không cho ông tham dự.

Những người mới trẻ tuổi kia là lần đầu tiên làm nhiệm vụ, họ lăm le, chuẩn bị làm một trận lớn. Cũng may bọn họ biết đây là chuyện liên quan

đến mạng người nên cho dù hưng phấn, họ cũng không dám buông lỏng chút nào.

Giản Diệc Thừa hạ chỉ thị, đợi đến khi ba người tình nghi đi ra, tốt nhất là lúc tách khỏi con tin thì bắt đầu hành động. Trước tiên là ở đây ẩn núp.

Ba Tam ở sau cửa lóng tai lắng nghe, hẳn nghe được tiếng đi lên đi xuống, nghe được đoạn thảo luận của Cố tổng, nghe được tiếng bước chân hỗn tạp dần dần đi xa. Cuối cùng lại nghe đến âm thanh xe chạy, một chiếc, hai chiếc, ba chiếc... Năm chiếc.

Năm chiếc xe đều rời đi, Ba Tam thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn không dám xem thường, hẳn quay đầu nhìn Lưu Tân, thấp giọng nói, "Mày đi ra ngoài xem bọn nó có đi rồi hay chưa?"

Lưu Tân không chút nghi ngờ kéo cửa đi ra ngoài. Ba Tam và Vương Bưu tránh ở sau cửa, khi Lưu Tân bước ra thì lập tức đóng cửa.

Lưu Tân cũng không nghĩ nhiều, tùy tiện đi tới cửa sổ, nhìn xuống dưới, bên ngoài dường như là người, ngay cả quỷ cũng không có. Vì vậy anh ta quay trở về, vừa đi vừa nói, "Tam ca đi ra đi, bên ngoài không có một bóng người."

Ba Tam nghe giọng anh ta không giống giả bộ, lúc này mới kéo cửa ra, tự mình tra xét một lần. Lưu Tân tùy tiện đứng ở chỗ trống trải trong xưởng, xung quanh không có bất kỳ thứ gì có thể ẩn náu, Ba Tam rất cuộc yên lòng, kéo cửa đi ra ngoài. Vừa đi vừa nói, "Vương Bưu, đem tên nhóc kia ra ngoài."

"Không cần đâu Tam ca. Chúng ta cho nó uống thuốc liều mạnh như vậy, ngủ ba ngày cũng không tỉnh nữa, đợi một hồi anh đi lấy tiền, em với Lưu Tân cố thủ bên trong, nơi này nhỏ, dễ dàng nấp. Bây giờ khiêng ra tí nữa phải khiêng vào, khiêng tới khiêng lui phiền toái." Vương Bưu nói.

Ba Tam hừ lạnh một tiếng, "Tùy mày. Đêm dài lắm mộng, chúng ta phải hành động trước. Mới vừa rồi tao gọi điện cho Trần Đông Lai, nó nói đang chuẩn bị ba triệu, tao đoán khoảng năm giờ là nó gom đủ, chúng ta phải lấy tiền trước rồi chuồn."

"Dạ, tui em nghe Tam ca."

Ba người rồ cuộc cùng đi tới, đứng ở giữa công xưởng, cách phòng chứa đồ không gần, tối thiểu bọn họ sẽ không nhanh bằng đám người Giản Diệc Thừa. Vì vậy, anh ra lệnh một tiếng, "Hành động!"

Nói xong, chính anh từ lầu ba nhảy xuống, vũng vàng đáp ở lầu hai. Cả quá trình không hơn ba giây, bọn Ba Tam cũng không phản ứng kịp.

Giản Diệc Thừa rơi xuống đất trong nháy mắt, lập tức kéo cửa phòng chứa đồ ra, thấy trong góc tường là Trần Sơ Dương đang nằm mới thở phào nhẹ nhõm.

Không có con tin, bọn Ba Tam căn bản không phải đối thủ của cảnh sát.

Một đám cảnh sát mặc âu phục, đeo cà vạt, giày da sáng bóng không biết từ góc ngách nào nhảy ra, thay nhau chế ngự ba tên bắt cóc.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Labrador 12

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Trần Đông Lai còn đang thấp thỏm chờ điện thoại của tên bắt cóc, bà nội Trần và Hạ Xảo cũng ở bên cạnh, hai người có khóc cũng không giúp gì được nên đã ngừng lại.

"Đinh đinh đinh..."

Điện thoại reo, Trần Đông Lai bước một bước dài xông lên, nhận điện thoại, "Tiền tôi đã chuẩn bị xong, chúng ta gặp mặt ở đâu? Con trai tôi thế nào rồi?"

"Hả?" Đầu kia điện thoại im bật một lúc sau đó cười nói, "Trần tiên sinh không cần gấp, tôi là cảnh sát, không phải tên bắt cóc. Con trai ông đã được giải cứu thành công, bây giờ đang bệnh viện nhi thành phố..."

"Có thật không?" Trần Đông Lai đầu tiên là cả kinh, sau đó lại nghĩ rằng tên bắt cóc chơi trò gì đó, vì vậy ông vội vàng nói, "Không phải, tôi đã chuẩn bị xong tiền, tôi không có báo cảnh sát..."

Cảnh sát giải thích mãi ông mới tin con trai mình đã được cứu, Trần Đông Lai luôn miệng cảm kích nói, "Rất cảm ơn, cảm ơn các đồng chí cảnh sát, cảm ơn, cảm ơn..."

Cúp điện thoại, Hạ Xảo và bà nội Trần vội vàng xông tới, "Thế nào rồi? Vừa rồi cảnh sát nói..."

Trần Đông Lai kích động nói, "Mẹ, Xảo Xảo, con trai đã được cảnh sát cứu về rồi!"

"Thật hả?" Sau phút kinh ngạc ngẩn ngui, bà lập tức ôm chầm hai người con, "Cảm ơn đồng chí cảnh sát, quả thật là người tốt! Thời điểm máu chốt rất đáng tin..."

*****

"Cô không cần khẩn trương, chúng tôi chỉ theo thông lệ lấy lời khai, cô biết gì cứ nói."

Được coi như người báo án, Sơ Ngữ bị mời đến cục làm biên bản. Cô nhanh chóng nhăm qua một lần kịch bản trong đầu, chắc chắn không bỏ sót gì, sau đó gật đầu một cái, "Chị hỏi đi."

"Sao cô phát hiện cháu bé bị bắt cóc?"

"Ừm, ngày đó lúc tôi đi ngang qua có thấy xe của bọn chúng. Lúc ấy bọn chúng đậu xe ở ven đường, xa xa thấy có hai người đánh một con chó. Anh biết tôi là bác sĩ thú y mà, đâu nhìn nổi việc động vật bị ngược đãi, vậy là tôi chạy xe chậm lại khuyên bọn họ dừng tay. Nhưng đến gần thì phát hiện bọn chúng có mang theo dao, không dám nói gì mà chỉ lái xe đi."

"Nhưng lúc ngang qua tôi thấy chiếc xe mở cửa, trong xe có một đứa bé trai đang ngủ say, đứa bé co rúc vào ghế không giống như ngủ bình thường, ngược lại có hơi giống hôn mê. Nhưng mà tôi cũng không nghĩ nhiều, bỏ đi."

"Sau đó tôi lại không cam tâm xem như chưa có chuyện gì, tôi lái xe trở lại nhìn con chó kia xem nó còn sống không, đột nhiên ngửi thấy mùi thuốc mê, trong đầu liền liên tưởng đến mấy vụ bắt cóc trong ti vi, sau đó tôi đi báo án." Đây là do con labrador nói cho cô biết sơ qua tình huống,

chỗ đó cũng may không có CCTV, Sơ Ngữ nói vậy có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Nữ cảnh sát ghi biên bản dở khóc dở cười, "Bởi vì nghĩ tới vụ bắt cóc trong ti vi?"

Sơ Ngữ ngượng ngừng gật đầu, "Đúng vậy, tôi cảm thấy người đối xử tàn nhẫn với động vật chắc hẳn cũng không phải người tốt lành gì. Đứa bé kia lại hôn mê, bọn họ còn chạy tới công xưởng bỏ hoang, nhìn thế nào cũng giống bắt cóc. Hơn nữa không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất* mà!"

*Đây là một cách chơi chữ của người Trung Quốc (nhất vạn - vạn nhất). Nói tóm tắt giản đơn thì là: không lo có chuyện gì lớn, chỉ lo điều không may bất ngờ xảy đến

Như vậy còn có thể hợp lí, "Được rồi, cũng nhờ cô lanh lợi mới cứu được một cái mạng. Đúng rồi, tại sao cô lại đi qua con đường đó? Chỗ đó hẻo lánh, rất ít người đi qua."

"Tôi có cho mượn một phòng ở gia viên Ánh Dương, ngày đó vừa vặn người thuê trả phòng, tôi đi lấy chìa khóa, lúc về thì đi đường đó." Cái này là sự thật, hôm đó đúng là cô đi gia viên Ánh Dương lấy chìa khóa. Mà gia viên Ánh Dương ở ngay phía đông Giang Thành, cách công xưởng không xa.

Không chỉ vậy, trên danh nghĩa thì Sơ Ngữ cũng có vài căn hộ và cửa hàng, khi bị phá bỏ cũng được bồi thường cộng với thành quả của ba mẹ, bây giờ cũng cho mượn. Mỗi tháng cô chỉ cần dựa vào tiền cho thuê phòng đã đủ sinh sống, vì vậy công việc trong tiệm cứ làm tùy ý.

*****

Phòng làm việc cục cảnh sát.

Lâm Lang cầm một xấp tài liệu đặt lên bàn làm việc, nói, "Bọn chúng đã nhận tội hết rồi, Ba Tam thiếu hơn một trăm vạn tiền nợ, không trả nổi nên bí quá hóa liều đi bắt cóc. Lưu Tân và Vương Bưu cũng không khác gì, họ đều là dân du thủ du thực côn đồ cắc kè, thiếu tiền xài, ba người bàn kế chuẩn bị kiếm tiền. Đối tượng bắt cóc là Ba Tam chọn, một tuần trước có điều tra mấy nhà giàu ở Giang Thành, cuối cùng lựa chọn xí nghiệp Đông Lai, con trai Trần Đông Lai bởi vì nhỏ tuổi, dễ dàng bắt cóc."

"Đúng rồi, kế hoạch ban đầu là Cố tổng của bất động sản Bách Phát. Nhưng vì Lưu Tân nói mẹ hắn chịu ơn cứu giúp của Cố tổng, hơn nữa con trai ông ấy đã lớn nên mới buông tha."

"Bởi vậy mới nói người sống tốt thì được báo đáp! Mặc dù Cố tổng không thường xuất hiện ở những nơi từ thiện nhưng người ta khiêm tốn quyên góp hơn trăm trường tiểu học, thành lập quỹ cứu trợ người già neo đơn... Đây mới thật sự là từ thiện. Hơn nữa người ta còn quản cả một xí nghiệp lớn, bận rộn nhưng vẫn giành thời gian phối hợp với chúng ta. Cũng may là nhờ ông ấy hỗ trợ mà nhiệm vụ lần này mới có thể thuận lợi hoàn thành, chúng ta phải cảm ơn người ta mới được."

"Đúng, không chỉ là ông ấy, mỗi một công dân giúp phá án chúng ta cũng phải cảm ơn." Lý Trường Phong nói.

...

Đang nói, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng huyên náo, một cảnh sát chạy vào, "Đội trưởng Lý, Trần Đông Lai tới tặng cờ thưởng!"

Trần Đông Lai cảm kích cảnh sát cứu con trai mình, ông muốn làm gì đó để biểu đạt sự cảm ơn, trả ơn trong làm ăn buôn bán cũng không thực hiện được, đưa quà tới thì bị từ chối, vì vậy cuối cùng mới nghĩ đến phương thức tặng cờ thưởng này.

"Cám ơn mọi người cứu con trai tôi, cờ thưởng cũng không thể biểu đạt hết lòng biết ơn của tôi, nếu mọi người không cho tôi cơ hội đền đáp, lòng tôi áy náy không nguôi a!"

"Đúng vậy, các đồng chí cảnh sát, con trai tôi có tiền nhưng chúng tôi chỉ có một người cháu trai bảo bối là Dương Dương. Mọi người cứu mạng nó chính là cứu mạng tôi. Hai mạng người, nói gì cũng phải cảm ơn mọi người nhiều!" Bà nội Trần cũng tới, kéo tay đội trưởng Lý, nước mắt lưng tròng, "Bác sĩ nói, Dương Dương mà đưa tới trễ nữa tiếng nữa là mạng cũng không giữ được. Máy tên bắt cóc đó bỏ thuốc cháu tôi, lúc đưa nó tới bệnh viện thì đã bị sốc thuốc! Là nhờ mọi người giải cứu kịp thời, nếu chờ con trai tôi cầm tiền đi chuộc, chắc chắn không cứu kịp nữa!"

Lý Trường Phong đỡ bà, "Bà đừng kích động, đây là việc chúng tôi phải làm."

Nói hồi lâu, bà lão còn định cho mỗi người một bao tiền lì xì.

Lý Trường Phong đau đầu, vội nói, "Nếu bà muốn cảm ơn thì tôi sẽ nói cho bà biết hai người nào nên nhận lời cảm ơn."

Bà nội Trần sững sốt một chút, "Ai vậy?"

"Một người là người báo án, nếu không phải nhờ cô ấy, chúng tôi cũng không thể nào biết chuyện cháu trai của bà bị bắt cóc, cũng không có khả năng tìm được vị trí tên bắt cóc. Một người khác là Cố tổng của bất động sản Bách Phát, nếu không có ông ấy hỗ trợ, chúng tôi cũng không thể cứu cháu bé ra ngoài nhanh như vậy. Bắt tội phạm là chức trách, cứu con tin cũng là trách nhiệm, hai người không phải cảm ơn. Nhưng hai người này đã giúp cảnh sát cứu đưa bé ra, mọi người có tạ ơn thì hãy tạ ơn họ."

Lý Trường Phong nói xong vừa vịn nhìn thấy Sơ Ngữ đi ra từ phòng điều tra, bên cạnh còn có Giản Diệc Thừa. Ông đưa tay chỉ, "À, cô gái kia chính là người báo án."

Bà lão vừa nghe lập tức đổi phương hướng, "Cám ơn cháu, cháu đã cứu mạng ta và đứa nhỏ rồi..."

Trần Đông Lai bình tĩnh hơn, ông bắt tay cảm ơn Lý Trường Phong, "Cũng phải cảm ơn mọi người, cực khổ rồi."

Sơ Ngữ bối rối nửa ngày mới biết đây là bà nội của đứa bé, cô khoát tay liên tục lui về sau, "Không cần cảm ơn không cần cảm ơn đâu ạ, cháu cũng chỉ trùng hợp gặp được."

Cuối cùng cô còn nói, "Muốn cảm ơn thì cũng phải cảm ơn chú chó nhà bà nữa, nó vì ngăn cản người xấu bắt cóc đứa nhỏ mà liều chết vật lộn, bị bọn bắt cóc đâm mười mấy dao, bây giờ còn đang ở bệnh viện."

Trần Đông Lai, bà nội Trần và cảnh sát: "..."

Còn có chuyện này nữa à?

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đâu

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Mèo Garfield 1

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Vụ bắt cóc kết thúc đã một tuần, mấy ngày qua Sơ Ngữ đều yên lặng đợi trong tiệm, không ra ngoài. Giản Diệc Thừa gọi điện thoại nói cho cô biết người trong cục đã chú ý tới Nhị Lang Thần, có thể họ sẽ hành động.

Liên tiếp là các vụ báo án, lại còn trợ giúp bọn họ tìm tên bắt cóc, trinh sát trong đội không phải mù, họ đã sớm chú ý tới con chó thông minh dị thường này.

Giản Diệc Thừa cũng nói cô không cần lo lắng quá mức, đồn cảnh sát cũng sẽ không làm chuyện gì quá mức, huống chi là đối với đại công thần nhiều lần trợ giúp bọn họ. Cho dù làm gì, họ cũng sẽ hỏi ý kiến cô trước.

Tuy là nói như vậy nhưng Sơ Ngữ vẫn bận tâm, đối với việc có thể nghe hiểu động vật nói chuyện chính cô còn cảm thấy không tin được, không có biện pháp giải thích với người khác. Hơn nữa ban đầu khi vừa biết mình có năng lực này, cô đã nghĩ quá phức tạp, băn khoăn quá nhiều, đưa chuyện này trở thành bí mật sâu kín, không dám để cho người khác biết.

Khoảng thời gian này Sơ Ngữ lên mạng có tra cứu tài liệu, thật ra cô cũng không cần cẩn thận quá mức. Trên cái thế giới này có nhiều người nghiên cứu ngôn ngữ của động vật, không tính những nghệ nhân dân gian giấu mình cũng có nhiều người hiểu ngôn ngữ động vật. Nhân viên sẽ

nghiên cứu động vật thông qua bước sóng, tần số để biết bọn chúng muốn nói gì.

Tuy nói những cái này không giống tình huống của cô lắm nhưng lấy nó làm bia đỡ đạn còn tốt hơn so với lý lẽ bịa đại đây sơ hở.

Một lời nói dối khi nói ra cần dùng nhiều lời nói dối hơn để bảo vệ. Nếu như lúc đầu Sơ Ngữ thẳng thắn nói cho bọn họ chuyện cô có thể nghe động vật nói chuyện, có lẽ bây giờ không khó khăn che giấu như vậy!

Sơ Ngữ nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy mình nên thừa sự thật bản thân "hiểu sơ" tiếng động vật thì sẽ khá hơn một chút. Như vậy sau này có chuyện gì thì có thể nói thẳng, không cần vòng vo phí hết tâm tư nghĩ cố, cũng không cần lo lắng lỡ sau này bại lộ thì phải làm như thế nào. Có một số việc, càng thân nhiên thì người khác càng không thể nghi ngờ. Che giấu ngược lại còn khiến người khác sinh lòng hiếu kỳ.

Vừa nghĩ vậy, trong lòng Sơ Ngữ giống như tháo xuống một tảng đá lớn, dễ thở hơn. Cô quyết định lần sau khi gặp Giản Diệc Thừa, mình nên tiết lộ một chút.

Lúc xế chiều, trong tiệm có hai người tới, chính là đứa trẻ lần trước bị bắt cóc Trần Sơ Dương và mẹ Hạ Xảo.

"Dương Dương biết cô cứu nó nên nó vẫn đòi muốn tới cảm ơn cô, có thể xuống giường được là đòi đi liền." Hạ Xảo cười giải thích mục đích hai người tới đây.

Trần Sơ Dương bệnh nặng mới khỏi, trên mặt còn có chút tái nhợt, giờ phút này đứa nhỏ đang ngước đầu, trợn mắt lạnh lợi nhìn cô, "Chị, cảm ơn chị đã cứu em và Mao Mao."

Sơ Ngữ sờ đầu thằng bé, cười nói, "Đừng khách khí."

Dương Dương có chút xấu hổ nhưng vẫn không tránh, ngoan ngoãn cho cô sờ đầu. Khi nhìn thấy hai con chó sau lưng Sơ Ngữ thì ánh mắt lập tức sáng lên, "Chị thật là lợi hại, chị có tận hai con chó!"

Một con là Nhị Lang Thần, một con là A Bố, sau khi dưỡng thương xong thì chủ của nó cũng đã ở tù, không có nhà để về, được Sơ Ngữ thu nuôi.

Sơ Ngữ ngồi chồm hồm xuống, "A Bố của chị cũng là giống chó labrador, giống Mao Mao của em đó, tụi nó có thể kết giao bằng hữu."

"Thật không ạ? Vậy lần sau em dẫn Mao Mao đến chơi với nó."

"Được."

Hạ Xảo ở bên cạnh nhìn Dương Dương, mỉm cười, "Lần này cũng may là gặp được cô, nếu không Dương Dương xảy ra chuyện gì chúng tôi cũng không biết phải sống sao. Hên một cái là lúc bị bắt cóc Dương Dương đang hôn mê, không để lại bóng đen trong đời thằng bé." Ở nhà dưỡng sức mấy ngày lại vui vẻ như trước.

"Còn có chuyện của Mao Mao nữa, cũng phải cảm ơn cô đã đưa nó đi bệnh viện."

"Chị đừng khách sáo, Mao Mao là một con chó rất dũng cảm, em cũng rất thích nó." Sơ Ngữ cười nói.

"Đúng vậy, bọn chị cũng không biết Mao Mao dũng cảm trung thành như vậy. Năm chị sinh Dương Dương đã mang nó về nuôi, lớn lên cùng thằng bé, Dương Dương rất thích nó, ăn cơm đi ngủ cũng không rời, Dương Dương có một miếng bánh quy thì chia nó một nửa. Nó còn mỗi ngày đưa thằng bé đi học, về nhà... Lần này cũng may lúc ra ngoài hai đứa đi cùng nhau, nếu không thì..."

Nếu không thì Sơ Ngữ cũng không thể phát hiện chuyện Dương Dương bị bắt cóc, cô càng không thể kịp thời báo cảnh sát để cứu đứa nhỏ.

"Một nhà bọn chị đặc biệt cảm ơn Mao Mao, sau này nó chính là con trai thứ hai của chị, nhất định phải đối xử với nó thật tốt mới được."

Nghe vậy, Sơ Ngữ cũng vui mừng thay Mao Mao, chó là động vật trung thành nhất, nó liều chết để cứu chủ nhân, không nghĩ tới việc muốn được báo đáp. Bây giờ được chủ nhân coi trọng cũng là nhờ nó ở hiền gặp lành, hy vọng sau này nó có thể sống thật hạnh phúc.

Đối với sự trả ơn bằng vật chất của Trần gia cô kiên quyết từ chối, Sơ Ngữ cũng giống như Mao Mao vậy, lúc cứu người không nghĩ tới chuyện báo đáp, chỉ làm theo tâm ý của mình thôi.

Trần gia cũng không kiên trì, mạng của con trai nhà họ không phải sử dụng tiền là trả hết được, đối với ân nhân cứu mạng đương nhiên muốn khắc trong tim. Sau này có gì cần giúp thì cứ tới tìm bọn họ.

Sơ Ngữ cũng không nghiêm túc suy nghĩ tới vấn đề này, cô chỉ nghe sơ qua, không nghĩ mình sẽ thật sự tới tìm họ.

Hạ Xảo và Dương Dương ra về, nửa ngày sau Đại Miêu mới bước vào cửa.

"Em đi đâu đấy? Cả ngày không chịu về nhà."

Đại Miêu chột dạ nhìn cô, thấy Sơ Ngữ không tức giận mới ưỡn mặt sấp lại gần, "Em có đi đâu đâu, em chỉ ở cửa tiểu khu khoác lác thôi." Ngôn Ngôn nhà nó lại lập công lớn, có câu chuyện rõ ràng còn không thể phóng đại lên sao?

Sơ Ngữ không nói nổi, khoác lác mà còn nói lý dễ sợ.

"Được rồi, sau này đừng có ra ngoài bìa chuyện nữa."

Dưới miệnng lưỡii cao thâm của Đại Miêu, Sơ Ngử bây giờ đã là idol của giới động vật ở Giang Thành, rất nhiều mèo hoang chó hoang tò mò tới vây xem cảnh cô nói chuyện cùng bọn chúng, mỗi ngày ngoài cửa tiệm đều đông như trong Thế giới động vật. Sơ Ngử vừa ra khỏi cửa thì có một đám động vật lưu lạc tới hỏi, "Chị có thể nghe hiểu chúng em nói chuyện thật à?"

Dưới tình cảnh kia người khác không biết còn tưởng rằng đây là nơi cái bang họp. Mà cô chính là bang chủ cái bang.

Mệt mỏi vô cùng!

Nhưng Sơ Ngử cũng sẽ không xua đuổi bọn chúng, có động vật tới cô sẽ cầm thức ăn chó mèo ra. Đa số tụi nó không ăn, cho dù ăn thì cũng chỉ ăn một bữa rồi đi.

Động vật hoang cũng có lòng tự trọng, nó không muốn bị nghĩ là tới để xin ăn. Bọn nó chỉ tò mò, không muốn ỷ lại hay kiếm lợi từ cô, chỉ đơn thuần là tò mò mà thôi.

Một buổi chiều ánh nắng chói chang, Sơ Ngử đang vui mình trên ghế lướt Weibo, xem bát quái, thức ăn cho thú cưng cô đều nhìn qua, không chú ý tới việc cửa tiệm bỗng nhiên bị đẩy ra.

Một con mèo garfield nhảy lên trên cửa sổ, ưu nhã tự nhiên hất cằm, cao ngạo lạnh lùng mở miệng, "Chị chính là người có thể nghe hiểu mèo nói chuyện?"

Con garfield này giá trị nhan sắc cực cao, toàn thân trắng như tuyết, không lẫn tạp sắc, chỉ có trên chóp đuôi có một đốm màu vàng quýt. Mắt to, mũi nhỏ, con ngươi một màu xanh sẫm, một màu xanh lam, màu mắt vô

cùng đậm, một số gần như với màu đen. Rõ ràng là kiêu ngạo ngẩng đầu nhưng tròng mắt ướt nhẹ, lộ ra mấy phần ủy khuất, dễ thương đến tận tim.

Sơ Ngữ không nhịn được đưa tay sờ một cái.

Mặt garfield khinh bỉ nhưng thân thể rất thành thực, nó lại gần để được... vuốt ve.

Sơ Ngữ cười khẽ một tiếng, từ khi cô có khả năng kì lạ dường như sự tương tác với động vật cũng tăng lên. Mấy con mèo con chó hung hãn khi đến trước mặt cô đều ngoan ngoãn cho sờ.

Sơ Ngữ sờ thêm mấy cái rồi dừng. Con garfield này lông trắng như tuyết, mềm mại tỏa sáng, nhìn một cái là biết nó rất được chủ nhân quan tâm. Có chủ, không thể sờ nhiều.

Garfield đang hí mắt hưởng thụ ai ngờ cô lại ngừng. Nó bất mãn nhìn Sơ Ngữ một cái —— tiếp tục đi, đừng có ngừng!

Không thể nhịn được nữa, Đại Miêu dùng móng vuốt kéo nó xuống, "Ở đâu lòi ra tên yêu tinh này vậy? Tự tưởng mình là đại gia cần được hầu hạ à! Ngôn Ngôn thích nhất là Đại Miêu ta! Là ta!"

Garfield liếc nó một cái rồi lại khôi phục vẻ cao ngạo lúc đầu, khinh thường không thèm cạnh tranh với Đại Miêu.

Sơ Ngữ nhịn cười, ho khan một tiếng, hỏi garfield, "Em đến tìm chị có chuyện gì?"

Garfield rất cuộc nhớ nó tới là có chuyện quan trọng.

Con người xinh đẹp nhìn cô, nói, "Chị thật cái gì cũng có thể làm?"

Nó nghe nói con người này rất lợi hại, cái gì cũng có thể làm được, giang sơn một khối này do cô cai trị, có khó khăn gì cứ đến tìm cô là được.

Sơ Ngữ: "?"

Đại Miêu chột dạ đi ra sau ghế salon né tránh, nó không có nói vậy đâu, đều là những tiểu đệ bên ngoài truyền đi đó! Lúc này Sơ Ngữ cũng chưa nghĩ tới chuyện do Đại Miêu gây ra. Cô hỏi garfield, "Em nói trước là chuyện gì đi, nếu có thể thì chị sẽ giúp, không làm được thì nghĩ cách."

Vì vậy garfield nói, "Xẻng xúc phân nhà em bỏ trốn rồi, ảnh yêu người khác, không thèm meo nữa! Chuyện này chị có giúp được không?"

Sơ Ngữ: "..."

Chuyện này đúng thật là cô không giúp nổi.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đâu
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Mèo Garfield 2

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân*Xéng xúc phân của chương trước là con sen, chủ của mèo đấy mn. Mình nhầm lẫn đôi chút, mong mn thông cảm!

Con mèo bị chủ nhân ngoại tình vứt bỏ tên là Cà Phê, sau khi nó nói tên Sơ Ngữ liền biết tại sao mình có cảm giác quen thuộc với nó.

Cà Phê là một con mèo minh tinh. Nói chính xác hơn nó là mèo của một người nổi tiếng — nữ minh tinh đang ăn khách Quý Phi Yên.

Quý Phi Yên thường xuyên đăng hình nó lên Weibo, Sơ Ngữ cũng từng thấy qua. Chắc là vì cô gặp rất nhiều mèo trên Weibo nên mới không nhận ra nó là mèo của Quý Yên Phi.

Dù sao cuộc sống của đại minh tinh và của cô cách nhau quá xa, Sơ Ngữ không bao giờ nghĩ tới mèo của người ta sẽ đột nhiên chạy đến tiệm của mình.

Nhưng mà sao lại là Quý Phi Yên? Sơ Ngữ lắc đầu một cái, Quý Phi Yên xuất đạo hơn mười năm, cho tới bây giờ chưa từng có bất kỳ scandal nào, mặc dù có phóng viên thường hay chụp hình đăng bài lung tung nhưng cô ấy cũng sẽ lập tức thanh minh. Quý Phi Yên chắc hẳn là nữ minh tinh trong làng giải trí có ít scandal nhất.

Cho nên Cà Phê nói ngoại tình chắc ý là chủ có bạn trai phản bội nó? Tính chiếm hữu của loài mèo rất mạnh, giống như Tiểu Quai vậy, tình yêu

của nó với Thẩm Tinh là loại muốn chiếm làm của riêng. Cô ấy có bạn trai nó liền cảm thấy như bị phản bội. Cà phê bây giờ chắc cũng như vậy.

Nhưng mà Cà Phê cũng là con mèo kiêu ngạo, sau khi nghe cô giải thích việc chủ nhân của nó có bạn trai là bình thường thì không chịu, lập tức tức giận chạy ra ngoài, gọi thế nào cũng không quay đầu lại.

Nghĩ lại thì nó đã mò được tới đây vậy chắc nhà cũng cách không xa, Cà Phê có thể tự mình về nhà được chứ?

Mặc dù cô cũng không biết Quý Phi Yên tại sao đột nhiên xuất hiện ở Giang Thành.

Buổi tối, Giản Diệc Thừa mời Sơ Ngữ đi ăn cơm, nói ý định của cục cảnh sát với Nhị Lang Thần.

"Ý của cục là đem Nhị Lang Thần về làm chó cảnh sát, dù sao trên đời này ít có con chó nào thông minh như nó."

Ánh mắt Sơ Ngữ lóe lóe, Nhị lang thần cũng coi là thông minh nhưng không phải thành tinh như bọn họ nghĩ. Nó chỉ làm theo những chỉ thị của cô, nếu cô không ra lệnh thì nó cũng đâu có khác gì loài chó bình thường. Đội cảnh sát kỳ vọng nó quá cao, đến lúc phát hiện nó không khôn khéo như bọn họ nghĩ, có khi nào trong cơn tức giận đem nó đi... Hầm?

Sơ Ngữ bị suy nghĩ của mình làm hết hồn, cô uống một hớp nước sau đó làm như tùy ý nói, "Để Nhị Lang Thần gia nhập vào đội chó? Tớ cảm thấy không được. Tớ là chủ của nó, tình huống của nó tớ là người rõ nhất, nó cũng không thông minh như cảnh sát nghĩ đâu. Những chuyện nó đã làm kia đều là kết quả huấn luyện lâu dài, nhưng Nhị lang Thần chỉ nghe tớ ra lệnh, đối người thì không thể thực hiện được."

"Ừ." Giản Diệc Thừa gật đầu một cái, "Tớ cũng nghĩ như vậy, cho Nhị Lang Thần vào đội chó còn không bằng nhờ cậu giúp cảnh sát huấn luyện

chó, tớ cảm thấy cậu rất có thiên phú trong lĩnh vực nói chuyện với chó."

"E hèm". Hớp nước thiếu chút nữa phun ra ngoài, cô định nói "Làm sao cậu biết?", may mà kịp thời thu lại, cuối cùng bật thốt ra, "Cậu... Cậu nói với bọn họ vậy hả?"

Ôi trời! Sơ Ngữ còn cho là mình giấu rất kỹ, không ngờ đã bị anh nhìn ra! Đúng là không thể nói bậy trước mặt trinh sát!

Cũng may người bình thường sẽ không nghĩ đến những phương diện khác, chỉ có anh mới nghĩ như vậy, cảm thấy cô có khả năng thiên phú đối với việc nói chuyện với động vật. Dù sao cô là bác sĩ tâm lý của thú cưng mà, đặc biệt nghiên cứu lĩnh vực này, đúng, chính là như vậy.

Giản Diệc Thừa cầm khăn giấy đưa cho cô, tay lại bận bịu rót một ly nước, sau đó lắc đầu nói, "Không có, tớ phải hỏi ý kiến cậu trước."

Sơ Ngữ thở phào nhẹ nhõm, như vậy cũng tốt, cô cũng không muốn đi làm chuyện huấn luyện chó cảnh sát gì đó, phương pháp huấn luyện của cô khác với người bình thường, cũng không thể sau khi huấn luyện chỉ có mình cô mới sai bảo tụi nó được. Mỗi người đều có chuyên môn, cô chỉ cần làm tốt việc huấn luyện thú cưng của mình là được rồi.

Suy nghĩ một chút, Sơ Ngữ nói, "Nếu như cảnh sát cần giúp gì thì cứ gọi tớ tới, nhưng còn việc huấn luyện chó thì tớ không làm được. Dù sao tớ không có kỹ năng cơ bản, sợ rằng kết quả huấn luyện không như mong muốn của cảnh sát các cậu."

Giản Diệc Thừa gật đầu một cái, "Ừ, tớ hiểu ý cậu." Cuối cùng anh lại nói thêm một câu, "Cậu không cần áp lực, việc của cậu chỉ có tớ biết, tớ sẽ không nói với ai cả."

Anh có thể nhìn ra, cô không hy vọng người khác biết mình có loại năng lực này.

Sơ Ngữ cảm kích cười một tiếng, "Cám ơn cậu."

Coi như là anh đã giúp bảo vệ bí mật, Sơ Ngữ nói một câu, "Lần tới mà cậu gặp phải vụ án có động vật ở đó thì có thể nhờ tớ hỗ trợ. Mặc dù thông tin từ động vật không thể làm bằng chứng nhưng tớ có thể cung cấp cho cậu một ít đầu mối."

Giản Diệc Thừa gật đầu một cái nói, "Được."

Cơm nước xong, Giản Diệc Thừa theo lệ thường đưa cô về nhà. Trên đường trở về có đi ngang qua cửa tiệm, Sơ Ngữ liếc thấy trước cửa có một thân ảnh màu trắng, cô nóng nảy vội vàng nói, "Dừng xe!"

Giản Diệc Thừa không biết có chuyện gì xảy ra nhưng vẫn nghe lời ngừng xe ở ven đường.

Sơ Ngữ nhanh chóng mở xuống xe chạy đi. Giản Diệc Thừa cũng chạy theo phía sau cô.

Cà Phê nóng nảy vọt phần cào cửa, thê lương kêu, "Mở cửa! Mở cửa! Bà chủ mau mở cửa! Cứu mạng a!"

Sơ Ngữ vừa nghe tiếng cứu mạng liền khẩn trương, "Sao vậy Cà Phê, xảy ra chuyện gì?"

Cà Phê nghe được giọng của cô thì ngạc nhiên mừng rỡ quay đầu, "Ô ô, chị đi đâu vậy, meo kêu nửa ngày cũng không tìm được chị!"

Sơ Ngữ ôm nó vào lòng, an ủi, "Đừng khóc đừng khóc, em nói đi, xảy ra chuyện gì vậy?"

"Ô ô, chủ nhân của meo sắp chết, chảy thật là nhiều máu, thật là nhiều máu..."

Sơ Ngữ hoảng hồn, vội hỏi, "Ở đâu? Mau dẫn chị tới đó!"

Giản Diệc Thừa nghe cô nói thì kinh ngạc, "Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?" Anh nhìn Sơ Ngữ và con mèo một hỏi một đáp, mặc dù nghe không hiểu tiếng mèo nhưng trực giác cảm thấy có thể Sơ Ngữ hiểu. Xem ra, cô thật sự giỏi ngôn ngữ động vật, thậm chí đạt tới trình độ có thể trao đổi.

Sơ Ngữ cũng không che giấu trước mặt anh nữa, nói thẳng, "Chủ nhân của nó có thể đang xảy ra chuyện, chúng ta cần đi xem thử."

Giản Diệc Thừa vừa nghe lập tức nghiêm túc nói, "Được, tớ đi lái xe."

Hai người được Cà Phê chỉ đường đi đến một khu biệt thự. Theo Cà Phê nói, đây là nơi chủ nhân nó ở.

Sơ Ngữ cảm thấy kỳ quái, chủ nhân của nó không phải là Quý Phi Yên sao? Cô ấy cũng không phải là người Giang Thành vậy tại sao lại mua biệt thự ở chỗ này?

Nhưng mà cái tiểu khu này nghiêm thật, Giản Diệc Thừa xuất trình thẻ cảnh sát ra bảo vệ mới cho bọn họ vào, vậy mà họ vẫn còn cử quản lý đi theo thuyết phục hai người trở về.

"Cảnh sát, trị an ở tiểu khu của chúng tôi rất tốt, đi cả Giang Thành cũng không tìm được tiểu khu nào có trị an tốt hơn ở đây đâu. Nhân viên an ninh tuần tra 24/24, làm sao có thể xảy ra chuyện chứ?"

Giản Diệc Thừa nghiêm túc nói, "Chúng tôi nhận được tin báo án nên mới tới, mong các anh đồng ý phối hợp."

Quản lý thấy anh nói chắc chắn nên cũng miễn cưỡng tin tưởng, "Vậy cũng tốt, nhưng mà tôi nói trước, anh không thể lục soát nhà người khác đâu nếu không chủ nhà sẽ kiện chúng tôi đấy." Người trong cái tiểu khu này không giàu thì sang, ngay cả đại minh tinh cũng có, bị khiếu nại chắc chắn ông ta sẽ mất chén cơm. Hai người này tới cũng không nói muốn tìm

nhà nào, mặt nghiêm trọng đi vào trong. Còn có người nữ ôm con mèo, đi theo phía sau là hai con chó, một con trong đó còn đeo trên người mình thêm con mèo nữa, dáng vẻ này mà tới phá án gì? Đưa tình nhân đi dạo với mèo và chó thì đúng hơn!

Đi theo chỉ dẫn của Cà Phê tới trước biệt thự số 9, vừa định đẩy vào thì quản lý lập tức nóng nảy, "Nhà này không được, không thể đi vào."

Giản Diệc Thừa trầm mặt hỏi, "Tại sao không được vào?"

"Ây da anh đừng hỏi, dù sao cũng không được." Chỗ này là nhà của đại minh tinh, lúc đầu đã thương lượng rồi, không được cho bất cứ ai vào. Ai biết hai người này là người xấu hay là phóng viên. Nếu ông tùy tiện cho người ta vào, chủ nhà trách tội xuống là ông có thể thôi việc luôn.

Thật là, hai người này cũng không giống như đang phá án, giống nguy trang tới gần minh tinh hơn!

Sơ Ngữ có chút nóng nảy, "Nhưng mà bên trong thật sự có người xảy ra chuyện, ông để cho chúng tôi vào xem chút đi!"

"Không được, đây là cam kết của chúng tôi với chủ nhà, không có sự đồng ý của chủ nhà, chúng tôi không thể cho hai người vào." Quản lý giữ vững đạo đức nghề nghiệp, ngay cả thẻ cảnh sát cũng không có tác dụng.

Sơ Ngữ còn định nói nữa thì Giản Diệc Thừa không biết đã dùng cái gì mở khóa bước vào. Cô vội vàng đi theo sau lưng anh, vừa chạy vào vừa nói, "Chúng tôi biết đây là chức trách của anh nhưng chuyện mạng người quan trọng hơn, xin lỗi, nếu xảy ra chuyện gì chúng tôi thay anh chịu trách nhiệm!"

Quản lý tức giận không ngừng trợn mắt, nhưng người đã bước vào, ông có tức nữa cũng vô ích, cuối cùng đành theo hai người đi vào. Lỡ mà hai người này là tên lừa gạt, ông cũng có thể bảo vệ cho chủ nhà an toàn.

Giản Diệc Thừa vừa đẩy cửa biệt thự đã nghe mùi máu tanh, anh lập tức cau mày, sợ là xảy ra án mạng nữa.

Sơ Ngữ được Cà Phê nhắc nhở, vội vàng nói, "Ở lâu hai!"

Giản Diệc Thừa sải bước xông lên, theo mùi máu tanh đi đến phòng ngủ lầu hai.

Trong phòng, một người phụ nữ nằm trên đất, dưới người chảy ra một mảng lớn vết máu.

Sơ Ngữ bước vào, Giản Diệc Thừa đã chặn trước mặt cô, "Đừng nhìn." Lui ra cửa, anh nói, "Vẫn còn hô hấp."

Sơ Ngữ thở phào nhẹ nhõm, Giản Diệc Thừa lập tức nhìn về phía quản lý, "Người còn sống, ông mau đưa cô ấy đi bệnh viện, liên lạc với người thân nữa."

Quản lý giật mình, "Xảy ra chuyện thật à?" Không đợi Giản Diệc Thừa trả lời đã vội vàng chạy đến phòng ngủ nhìn một cái, thật có người đang nằm trong vũng máu. Quản lý sợ đến nỗi chân cũng mềm nhũn, bèn bịu gọi điện thoại kêu xe cứu thương.

Giản Diệc Thừa nói với Sơ Ngữ, "Trên người vết máu chảy khá nhiều, trên đầu có cục sưng, chắc là do ngã xuống đập đầu, còn có, máu chảy là do sinh non gây ra."

"Sinh non?" Sơ Ngữ giật mình, chưa bao giờ nghe nói Quý Phi Yên mang thai cả? "Người bên trong đó là Quý Phi Yên đúng không?"

Người không bao giờ chú ý tới làng giải trí Giản Diệc Thừa, nghi ngờ hỏi, "Quý Phi Yên là ai?"

Sơ Ngữ: "..."

Cũng may có Cà Phê trả lời cô, "Đúng vậy, chủ nhân em là Yên Yên, bà chủ chị giúp chị ấy đi, đừng để mọi người nhận ra. Nếu không người khác biết chị ấy chưa lập gia đình mà đã sinh non nhất định sẽ mắng chị ấy tơi tả!"

Sơ Ngữ: "..."

Em cũng biết nhiều thật!

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Mèo Garfield 3

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Cà Phê nói chậm một bước, nó mới vừa nói xong thì bên trong đã truyền tới tiếng kêu, nhân viên an ninh được quản lý dẫn đến lên tiếng bàn tán, "Đây không phải là đại minh tinh Quý Phi Yên sao?"

"Cô ấy bị người ta giết hả?"

"Còn sống chứ?"

"Đại minh tinh ngã trong vũng máu, không rõ sống chết, tin tức này mà phát ra ngoài là tuyệt đối hot đó!"

...

Sơ Ngữ cả kinh, mắt thấy bọn họ định móc điện thoại ra chụp thì vội vàng xông vào cản lại. Trong phòng, Quý Phi Yên mặc đồ ở nhà, nằm trên đất, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, dưới người là một mảng lớn vết máu, tình cảnh có chút dọa người.

Khó trách Giản Diệc Thừa không muốn cho cô nhìn.

Bất quá anh lo lắng thừa rồi, dù gì Sơ Ngữ cũng là sinh viên ngành y, không đến mức không thể nhìn nổi. Cô vớ đại một cái áo trên móc treo sau cửa khoác lên người Quý Phi Yên, ngăn mấy nhân viên an ninh kia lại,

"Không được chụp hình, minh tinh cũng là người, mấy người tôn trọng cô ấy chút đi được không?"

Mấy người đó có hơi bất mãn, "Cô là ai? Dựa vào cái gì mà không cho chúng tôi chụp hình?"

Không phải tất cả mọi người đều có đạo đức nghề nghiệp giống như quản lý, nghiêm túc bảo vệ sự riêng tư của chủ nhà. Có lẽ bọn họ cũng không có ác ý, chẳng qua là người bình thường thấy đại minh tinh thì hưng phấn trong lòng, nhưng bọn họ không nghĩ đến việc truyền đi những tấm hình sẽ tạo thành bao nhiêu thương tổn đối với Quý Phi Yên.

Sơ Ngữ đối với Quý Phi Yên cũng có hảo cảm, cô cho rằng những người chân chính yêu thương động vật nhỏ thì không phải là người xấu, tình cảm của Quý Phi Yên dành cho Cà Phê không phải là giả bộ, hơn nữa nhân cách của cô ấy cũng rất tốt, cho nên Sơ Ngữ không hy vọng cô ấy vừa mất đi con lại còn phải đối mặt với sự chửi rủa của dư luận.

Sơ Ngữ biết phóng viên bây giờ không có lương tâm, anh hùng bàn phím ngày càng độc miệng, người chết cũng có thể thành người sống!

Dĩ nhiên cũng có một phần là do Cà Phê nhờ cô giúp đỡ.

Sơ Ngữ không trả lời bọn họ mà nói với quản lý, "Bảo vệ sự riêng tư của chủ thuê nhà là trách nhiệm của ông phải không? Vậy đối với người xâm phạm quyền cá nhân của chủ nhà thì không biết ông có biện pháp gì trừng trị không?"

Lúc này Giản Diệc Thừa cũng đi vào chắn trước mặt Sơ Ngữ, "Tôi nghi ngờ đây là một vụ mưu sát, để phòng ngừa người ngoài phá hư hiện trường thì xin mời mọi người đi ra ngoài trước!"

Sơ Ngữ ở sau lưng anh lặng lẽ giơ ngón cái, không ngờ Giản Diệc Thừa cũng sẽ nói mò hù dọa mọi người.

Quản lý bị lời nói của cô làm xấu hổ lại nghe Giám Diệc Thừa nói thì vội vàng, "Đúng đúng, mọi người đi ra ngoài trước, đừng làm trở ngại cảnh sát phá án!"

Những người đó không cam lòng cũng phải lui ra. Xa xa cũng đã truyền đến âm thanh của xe cứu thương.

Sơ Ngữ suy nghĩ, bây giờ hẳn là mình nên gọi điện thoại thông báo cho quản lý của Quý Phi Yên, đối phương chắc chắn có kinh nghiệm xử lý chuyện của Quý Phi Yên. Nhưng mà cô không biết cách nào liên lạc với người kia.

Cà Phê nghe vậy thì vội vàng nói, "Meo biết mật mã điện thoại của Yên Yên, chị dùng cái đó gọi đi!"

Điện thoại đang nằm trong tay cô ấy, chắc là khi ngã xuống định gọi nhưng chưa làm được đã hôn mê.

"Mật mã là 881017, sinh nhật Lâm Khai."

"Lâm Khai?" Sơ Ngữ kinh ngạc, "Chính là Lâm Khai mà năm ngoái đột nhiên nổi tiếng ấy hả?" Năm ngoái có một nam thứ số 2 đột nhiên nổi tiếng sau khi đóng trong một bộ phim dân quốc, vô cùng đẹp trai, một đồng fan còn mê muội đòi sinh cho anh ta khi con. Năm nay liên tiếp đóng mấy bộ nam chính. Nghe nói là sau mười năm mới phát lên, cố gắng, khiêm tốn, tính cách tốt, đại biểu cho sự thành công muộn.

Cà Phê buồn buồn không vui "ừ" một tiếng, Sơ Ngữ hiểu nên không hỏi nhiều, cô bắt đầu tìm số điện thoại của quản lý Sở Lam.

"Yên Yên? Ôi trời bà cô của chị! Em chạy đi đâu vậy? Điện thoại không nhận, tin nhắn cũng không trả lời, chị cứ nghĩ là em bốc hơi khỏi nhân gian rồi đó! Đạo diễn Trần chờ sốt ruột lắm rồi, phân cảnh của mấy

người khác cũng quay xong hết rồi, còn mỗi em thôi, nghỉ ngơi đủ rồi thì trở lại đi..."

Sở Lam nói cực nhanh, Sơ Ngữ căn bản không chen vào được, vất vả chờ đầu bên kia ngừng lại thì cô vội vàng nói, " Xin lỗi, tôi không phải Quý Phi Yên, cô ấy ở Giang Thành xảy ra chuyện rồi, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, chúng tôi đang chuẩn bị đưa cô ấy đi bệnh viện."

"..."

Đầu kia trầm mặc mấy giây, "Cô là ai? Không phải lừa gạt chứ? Cô làm sao có điện thoại của Yên Yên? Yên Yên bị sao vậy? Mấy người không chụp loạn lung tung đó chứ?"

Sơ Ngữ vội vàng nói, "Không có, tôi không phải tên lừa gạt, bạn tôi là cảnh sát, chúng tôi nhận được báo án mới tới. Lúc tới thì cô ấy đã hôn mê, sau đó có cục sưng, dưới người có mảng lớn vết máu, đã gọi 120, bây giờ đang đợi xe cứu thương."

"Được, tôi lập tức tới đó, mọi người đưa cô ấy đi bệnh viện trước đi, chờ tôi đến nói sau. Đúng rồi, ngàn vạn lần đừng để thân phận cô ấy bị bại lộ, đừng để cho phóng viên biết..."

"Cô yên tâm, chúng tôi sẽ tận lực bảo vệ sự riêng tư của cô ấy." Lúc sắp cúp điện thoại Sơ Ngữ chợt nhớ, lại vội vàng nói, "Có thể cô ấy sẽ sinh non, cô phải chuẩn bị tâm lí thật tốt."

"Cái gì?!!"

Bên kia điện thoại Sở Lam la lên, "Chờ một chút, cô chắc chắn? Cô ấy thật... Chờ một chút, đừng đưa đến bệnh viện, anti mà biết sẽ mắng cho đến chết!"

"Không được, bây giờ cô ấy đang hôn mê bất tỉnh, chúng tôi không biết tình huống của cô ấy hiện tại như thế nào, lỡ mà xảy ra chuyện nguy hiểm đến tính mạng thì ai gánh nổi?" Sơ Ngữ không chút suy nghĩ liền cự tuyệt.

Sở Lam cũng nghĩ đến, thỏa hiệp nói, "Vậy cô đưa cô ấy đến bệnh viện đi, tìm mọi cách đừng để cho người khác nhận ra... A a a! Bà cô nhỏ ơi em gây chuyện cho chị rồi! Bị người ta biết chắc chắn là chửi cho đến chết rồi a..."

Giọng nói Sở Lam dần dần biến mất, Sơ Ngữ nhìn đối phương đã cúp máy, tạm thời cắt điện thoại vào.

120 đến rất nhanh, Sơ Ngữ và Giản Diệc Thừa coi như thân nhân nên cùng đi theo. Trước khi đi anh đã gọi điện đến đồn cảnh sát cho người qua khám xét hiện trường, anh không hù dọa ai cả mà hoài nghi đây đúng là một vụ cố ý mưu sát.

Cùng lúc đó tin tức hot nhất liên quan tới minh tinh đang ăn khách Quý Phi Yên bị hại bỏ mạng đang lưu truyền trên mạng.

Người tự xưng là nhân viên an ninh của tiểu khu Quý Phi Yên đang ở nói, chính mắt nhìn thấy Quý Phi Yên nằm trong vũng máu, sinh tử không biết. Bất quá trên đất máu nhiều như vậy thì khả năng chết có thể lớn hơn.

Quý Phi Yên là ai? Sau mười năm tranh giành vị trí ảnh hậu trong nước thì năm ngoái chính thức tiến quân ra quốc tế, diễn một vai phụ trong một bộ phim Hollywood, được đề cử cho giải Oscar cho diễn viên phụ xuất sắc nhất. Mặc dù cuối cùng không thắng cử nhưng có thể chứng minh được thực lực của cô ấy. Thời gian này lại rất hot, đang đóng một bộ phim lịch sử được dân chúng vô cùng mong, phía nhà đài công bố lịch trình, cô ấy lúc này đang gấp rút dành thời gian cho đoàn phim.

Kết quả hôm nay tuôn ra tin tức cô ấy bị sát hại, trong nháy mắt cả nước náo động.

Người hâm mộ của Quý Phi Yên rối rít tới dưới bài đăng của chính chủ mạng to, nói anh ta tung tin vịt, Yên Yên nhà bọn họ không bao giờ xảy ra chuyện.

Nào ngờ người nọ lại thả lên một tấm hình, mặc dù có chút mơ hồ giống như là chụp vội chụp vàng nhưng vẫn có thể thấy rõ, một người đàn bà nằm trong vũng máu, đầu bị che bởi một cái áo, không thấy được mặt mũi.

Nhưng có thể phân tích, trên tay cô gái có đeo vòng tay, là cái là Quý Phi Yên hay đeo; trên mu bàn tay có một nốt ruồi nhỏ, vị trí cũng không khác với nốt ruồi của Quý Phi Yên....

Các chi tiết cho thấy cô gái trong hình đúng là Quý Phi Yên.

Kết quả vừa ra toàn dân xôn xao, phóng viên toàn bộ được điều động chạy tới Giang Thành. Vô số fan bị thương không dứt, thần tượng của mình bị người xấu sát hại; dĩ nhiên, còn có bộ phận fan lý trí vẫn còn hoài nghi, không tin lời giải thích trên Internet.

Sau khi Sở Lam xuống máy bay mở điện thoại lên thì thiếu chút nữa bị những tin tức này dọa ngất đi, ai mà thất đức như vậy trù Yên Yên nhà cô chết?

Tin xấu đang lan rộng, Sở Lam vội vàng lên Weibo chính chủ đăng một tin, "Bất kỳ ai tung tin vịt sinh sự, kích bác hành động của dư luận chúng tôi đều truy cứu trách nhiệm pháp luật! Các fan hâm mộ của Yên Yên nên theo dõi thông tin từ Weibo chính chủ, không nên tin tin vịt trên mạng."

"Có thật không? Yên Yên không sao chứ?"

"Biết ngay là truyền thông vô lương tâm tung tin bậy bạ mà!"

"Tung tin vịt cũng phải có mức độ chứ, dùng cả tính mạng người khác đem ra làm trò đùa, thật là quá đáng!"

"Chết mới đúng! Kỹ nữ Quý thật buồn nôn!"

"Anti nhà mày! Mẹ mày lâu trên mày có còn có nhân tính không?"

"Nhưng mà mọi người chẳng lẽ không phát hiện, trên Weibo cũng không bác bỏ chuyện Quý Phi Yên bị sát hại sao?"

"Hay là xảy ra chuyện thật?"

"Chó má! Không chịu nói rõ cho người ta biết gì cả!"

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯƠNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Mèo Garfield 4

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân
Lúc Sở Lam xuống máy bay là Quý Phi
yên đã ra khỏi phòng cấp cứu, chuyển đến phòng VIP, bác sĩ nói cô đã thoát
khỏi nguy hiểm, còn cần nằm viện quan sát.

Sơ Ngữ đứng ngoài cửa chờ Sở Lam tới. Một y tá tò mò hỏi cô người
nằm bên trong kia có phải Quý Phi Yên không. Sơ Ngữ đã bị hầu hết nhân
viên y tế hỏi, cô cười ha hả lừa bịp họ.

Sau khi y tá bỏ đi, Sơ Ngữ lau mồ hôi một cái, Giản Diệc thừa vừa rồi
đi ra ngoài cũng trở lại, trên tay cầm một ly nước ấm, đưa tới trước mặt cô,
lời ít ý nhiều nói một chữ, "Đây."

Sơ Ngữ đang khô miệng khô lưỡi vội nói câu cảm ơn sau đó nhận lấy.

Lúc Sở Lam tới liền thấy cảnh tượng như vậy: Người đàn ông anh
tuấn đẹp trai, cả người tràn đầy khí lạnh đang đưa một ly nước cho cô bé
đối diện, ánh mắt ôn nhu, ẩn chứa ý cười. Cô gái hết sức đẹp, khí chất ôn
hòa, ngửa đầu cười nói câu gì đó rồi nhận lấy ly nước, tự nhiên uống.

Trời đất tạo nên một đôi, hết sức phù hợp.

Đây là Sở Lam lấy ánh mắt hành nghề nhiều năm của mình ra phán
đoán. Giá trị nhan sắc của hai người đều không thấp, đặc biệt có khí chất,
chỉ cần học diễn xuất nữa thôi là có thể nổi tiếng rồi. Trong nháy mắt Sở

Lam liền cảm thấy vui, chợt nhớ mục đích mình tới đây làm gì thì lập tức tưới một chậu nước lạnh, về chuyện chính.

Cô vội vàng lên tiếng, "Cô là Sơ Ngữ phải không? Tôi là Sở Lam, quản lý của Yên Yên."

"Mọi người tới rồi!" Sơ Ngữ bận bịu bỏ ly nước xuống, dẫn bọn họ vào phòng bệnh của Quý Phi Yên.

"Bác sĩ nói mất máu quá nhiều dẫn tới bị sốc cộng với việc não bị chấn động nhẹ. Đứa bé không giữ được, cũng may cô ấy không sao, tịnh dưỡng một thời gian là tốt."

Vừa nói xong đám người liền đến trước giường bệnh, bọn họ nhìn Quý Phi Yên, gương mặt khó xử, "Đây là..."

Trên giường bệnh là Quý Phi Yên, trên mặt đầy vết vẽ như hóa trang, hai mắt bị khoanh một vòng thật to, mặt bị che hơn nửa, không phải người quen thì có lẽ không nhận ra đây là Quý Phi Yên.

"Cái này... Đây là tôi trang điểm đó, không phải cô nói là đừng để người khác nhận ra sao? Đang lúc vội vàng tôi cũng không nghĩ ra cách khác, thật xin lỗi." Sơ Ngữ che mặt nói.

Cô thật không nghĩ ra cách khác, chỉ có thể làm qua loa như vậy. Lúc vào phòng giải phẫu bác sĩ còn nổi giận, vẽ như vậy rồi thì làm sao quan sát sắc mặt bệnh nhân cho được, Sơ Ngữ không thể làm gì khác hơn là nói bọn cô đang tham dự vũ hội hóa trang thì cô ấy đột nhiên ngã xuống, còn chưa kịp tẩy đi. Có lý do ứng phó là được.

Đến bây giờ vẫn chưa có ai phát hiện thân phận của cô ấy, mấy nhân viên y tế hỏi là do bọn họ chỉ mới hoài nghi thôi.

Sở Lam kích động nói, "Ai da thật là cảm ơn cô, cô đã giúp chúng tôi một chuyện lớn rồi!"

Lúc ở trên máy bay cô đã chuẩn bị tinh thần đón chuyện xấu rồi, không ngờ tốt hơn nhiều so với dự đoán.

Giao phó xong chuyện Sơ Ngữ và Giản Diệc Thừa cũng ra về. Chuyện xảy ra bất ngờ khiến bọn họ bận đến hơn nửa đêm, Sở Lam cũng không dám phiền tới hai người nữa, đưa họ đi ra ngoài. Lời cảm ơn hẳn để khi Yên Yên tỉnh lại tự mình nói thì có thành ý hơn.

Giản Diệc Thừa đưa Sơ Ngữ về nhà trước, cô rửa mặt xong trực tiếp ngã xuống giường không dậy nổi. Sống như một cụ bà 90 tuổi, rất lâu rồi cô chưa thức đêm như hôm nay.

Sơ Ngữ ngủ một giấc đến giữa trưa ngày hôm sau, khi tỉnh lại vẫn mơ mơ màng màng, không biết bây giờ là ngày hay đêm.

Cô móc điện thoại di động ra, có một tin nhắn ngắn từ Giản Diệc Thừa, lúc 11 giờ hỏi cô có muốn cùng đi ăn cơm không. Sơ Ngữ nhìn thời gian, đã 12h15 rồi, giật mình nháy mắt tỉnh không ít. Cô vội vàng trả lời tin nhắn ——

"Xin lỗi, tớ mới vừa tỉnh ngủ... Ừ, cậu ăn rồi chưa? [che mặt]"

"Vẫn chưa, hôm nay bận quá." Anh yên lặng đẩy hộp cơm qua cho Lâm Lang.

"VẬY TRÙNG HỢP QUÁ, CÙNG ĐI ĂN ĐI? [mỉm cười]"

"ĐƯỢC, TỚ QUUA ĐÓN CẬU."

Sơ Ngữ nhanh chóng rửa mặt, trước khi ra cửa còn son môi. Xuống lầu vừa vặn xe Giản Diệc Thừa cũng tới.

Hôm nay anh tìm Sơ Ngữ là do có việc.

"Vụ án ngày hôm qua bọn tớ đã điều tra xong, hiện trường có dấu vết ấu dả, người đàn ông đẩy nạn nhân sau đó bỏ đi, có lẽ là cố ý, có lẽ là vô tình. Sau khi ngã xuống nạn nhân gọi điện thoại nhưng người kia không bắt máy. Hai bên đều là nhân vật của công chúng hơn nữa rất có thể là tranh chấp thuộc về gia đình, Quý Phi Yên không báo án thì bọn tớ cũng không lập án."

Thật ra thì trước đó Sơ Ngữ cũng suy đoán như vậy, bây giờ đã được xác nhận.

"Tớ cảm thấy cô ấy chắc sẽ không báo án đâu? Dù sao cô ấy là đại minh tinh, phải cân nhắc rất nhiều chuyện, cố kỵ quá nhiều, cuối cùng có khi lại không giải quyết được gì. Hơn nữa Quý... hình như rất thích anh ta, ngay cả mật mã điện thoại cũng đặt là sinh nhật anh ta."

Cô uống một hớp nước trái cây, khẽ thở dài một cái, "Thật là một người đàn ông tồi, dù là có chuyện gì cũng không thể ôn hòa nhã nhặn nói chuyện à? Động thủ với phụ nữ, lại còn là phụ nữ có thai, lương tâm đâu mất rồi chứ?"

Giản Diệc Thừa gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý, cuối cùng anh lại bỗng nhiên nói một câu, "Tớ không phải người như vậy."

Hớp nước trái cây trong miệng cô thiếu chút nữa phun ra ngoài, ho khan một cái.

Không phải như vậy? Ý là sẽ không động thủ với phụ nữ hả? Không cần nói cũng biết cậu ấy không phải loại người như vậy rồi! Đặc biệt cậu ấy lại nhấn mạnh một cái, thấy hơi lạ... Cảm giác như là Giản Diệc Thừa không phải người sẽ khẳng định mình như vậy.

Sơ Ngữ không lên Weibo vì vậy cô vẫn chưa biết trên đó đã nổ tung.
Trên hotsearch đều là tin Quý Phi Yên sinh non.

Quý Phi Yên có bầu trước khi lập gia đình!

Quý Phi Yên sinh non!

Quý Phi Yên làm fan sục đổ!

Kim chủ của Quý Phi Yên

Cha đứa bé là ai?

...

Sở Lam muốn sút đầu mẻ trán, những tin này tới quá nhanh, muốn đề
xuống cũng không được.

Nguyên nhân sự việc vẫn phải kể từ tối hôm qua lúc bọn họ đến Giang
Thành, Sở Lam là quản lý của Quý Phi Yên, công chúng có thể không nhận
ra nhưng ký giả truyền thông và anti làm sao không biết được? Từ khi ra
khỏi sân bay là bọn họ đã bị theo dõi.

Mới vừa xảy ra tin Quý Phi Yên ở Giang Thành bị người ta hại, cô là
quản lý, đột nhiên xuất hiện ở Giang Thành đương nhiên là khiến người ta
chú ý. Vì vậy liền theo chân bọn họ đến bệnh viện, thấy Sở Lam vào phòng
bệnh nào đó thì bọn họ liền đi tìm bác sĩ y tá hỏi. Vốn là chỉ muốn biết tình
huống bây giờ của cô ấy, là nguy kịch hay chỉ bị thương nhẹ, ai ngờ hỏi ra
được tin tức khác kinh thiên động địa hơn!

Trong cái phòng bệnh kia là Quý Phi Yên, lại bởi vì ngã xuống sinh
non dẫn đến chảy máu nhiều bị đưa tới bệnh viện!

Phóng viên biết tình huống này, không cần biết là thật hay không, lưu
lượng mới thứ bọn họ muốn! Vì vậy mau chóng tung tin nóng hổi.

Kết hợp từ việc Sở Lam bước vào phòng bệnh cho đến ghi chép của bác sĩ, cộng thêm tấm ảnh Quý Phi Yên nằm dưới vũng máu, bằng chứng lần này đã đủ cả.

Trên mạng bây giờ vô cùng náo nhiệt, một nhóm người bày tỏ thất vọng đối với Quý Phi Yên, cho là trong quá khứ đã bị sự nguy trang của cô lừa gạt; một nhóm khác là fan tương đối lý trí, cho là Quý Phi Yên là người trưởng thành, kết hôn sinh con là chuyện bình thường, không nên phóng đại chuyện này làm người khác hiểu lầm, càng lo lắng hơn về tình trạng sức khỏe của cô. Còn có một bộ phận khác là anti fan hòa theo toàn mạng lời khó nghe, còn nói Quý Phi Yên bồi ngủ, ngủ với đạo diễn ngủ với nhà sản xuất mới đạt được thành tựu như bây giờ, thậm chí còn âm ỉ bắt cô ấy cút ra khỏi làng giải trí...

Cũng không thiếu người bỏ đá xuống giếng, cười trên sự đau khổ của người khác, nữ minh tinh tuyến ba nào đó đã từng xích mích với Quý Phi Yên đăng Weibo nói, "Rốt cuộc đã lộ ra mặt mũi thật." Mặc dù cô ta đăng xong thì xóa nhưng đã có người chụp lại. Lời nói như vậy càng làm dân chúng hiểu lầm, cuối cùng truyền ra biết bao phiên bản, cái gì mà Quý Phi Yên đùa giỡn với người có tiền, lấn át hậu bối, ăn hiếp người mới, tất cả đều bịa ra.

Sở Lam tức giận vô cùng, định mua thủy quân chìm những lời này xuống thì bị Quý Phi Yên vừa tỉnh dậy ngăn lại.

Quý Phi Yên tựa vào đầu giường, sắc mặt tái nhợt, môi không có chút huyết sắc nhưng không che giấu được vẻ đẹp của cô, ngược lại càng tăng thêm mấy phần khí chất điềm đạm đáng yêu.

"Chị đừng làm gì cả, chờ một chút đi."

Sở Lam hận rèn sắt không thành thép nói, "Đến lúc này mà em còn nghĩ cho cậu ta nữa à! Sao em ngốc dữ vậy, em vào bệnh viện lâu như vậy

ngay cả một lời hỏi thăm cũng không có. Cậu ta cũng đâu phải là đang ở xa, cậu ta đang quay phim ngay tại Giang Thành kia, gần như vậy mà cũng không thèm xuất hiện, em lại còn tưởng bỏ cậu ta sẽ đứng ra thay em nói chuyện à!"

Quý Phi Yên lắc đầu một cái, "Không phải em đợi anh ta xuất hiện, em đã không còn trông chờ gì nữa rồi." Vào khoảnh khắc đó, anh ta đẩy cô xong bỏ đi, không quay đầu nhìn dù chỉ một lần, lúc cô cảm nhận được con mình đang mất đi, gọi điện thoại cho anh ta nhờ giúp đỡ thì bị cự tuyệt...

Giây phút đó, tất cả tình cảm ấp ủ đều đã từ từ bị biến mất...

Cô nhẹ giọng nói, "Em chẳng qua là đang đợi, chờ một lý do để không cần đuổi cùng giết tận anh ta..." Chỉ cần anh ta xin lỗi cô dù chỉ một chút thì cô sẽ bỏ qua hết thảy, chuyện coi như sớm hợp sớm tan, chưa từng có gì diễn ra.

Sở Lam: "?"

Sơ Ngữ ở nhà lướt Weibo thì bị những tin tức này đập vào mặt, không khỏi lo lắng cho Quý Phi Yên, liệu khi thấy những bình luận ác độc kia thì cô ấy có đau khổ hay không. Còn có con mèo Cà Phê ngào kiêu kia nữa, không biết vào lúc này nó thế nào, chủ nhân đang thống khổ, nó cũng sẽ không làm gì đại đột chứ?

Liên tiếp ba ngày, trên mạng đều là lời nghị luận về chuyện Quý Phi Yên sinh non, anti fan ra sức chửi rủa, tình hình càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng không hề thấy Quý Phi Yên hoặc công ty ra mặt giải thích. Vì vậy phần lớn fan cũng nhận định là cô ấy đang chột dạ, không dám giải thích. Anti fan càng không sợ hãi, cái gì bẩn thỉu cũng hất lên người cô ấy.

"Giả bộ thuần khiết gì nữa? Không biết đã ngủ với bao nhiêu người rồi!"

"Quý Phi Yên như hạch! Cút ra khỏi làng giải trí!"

"Đến bây giờ cũng chưa lộ diện đoán chừng là bởi vì chính cô ta cũng không biết cha đứa trẻ là ai."

"Ha ha! Có lý!"

"Để tui nói cho nghe nè, Quý Phi Yên có bạn trai, chính là Lâm Khai, đoán chừng đứa trẻ có khi là của anh ta."

"Cút! Lâm soái của chúng tôi đời nào mà vừa ý loại con gái đó chứ?"

"Đừng lôi Lâm soái của tui vào, đừng bày trò đẩy ảnh xuống nước! Quý Phi Yên không xứng với ảnh, cảm ơn!"

"Tôi không tin làng giải trí có người nào sạch sẽ nữa!"

"Quý kỹ nữ cút ra khỏi làng giải trí!"

...

Mỗi giây phút lại có thêm tin Quý Phi Yên làm cái này làm cái kia, cái gì cũng nói được. Núp ở sau màn hình, mười ngón tay lướt trên bàn phím, tự cho là người khác không nhìn thấy nên không thèm kiêng dè.

Ngay khi tất cả mọi người cho là Quý Phi Yên dơ bẩn, ngầm thừa nhận những chuyện này thì rạng sáng ngày thứ ba, cô đăng một tin lên Weibo.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Mèo Garfield 5

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân# Quý Phi Yên: Cảm ơn người hâm mộ và bạn bè đã lo lắng cho tôi, ủng hộ và hiểu, lúc toàn thế giới dùng lời lẽ ác ý nhất công kích tôi, chỉ có các bạn là một lòng bảo vệ, tôi rất cảm ơn. Ngoài ra tôi muốn nói là, trừ việc không công khai yêu đương và mang thai ra, tôi chưa từng làm bất kỳ điều gì mà trên mạng đã đăng, những người ác ý chê, tung tin vịt, mời các bạn chuẩn bị sẵn sàng, tòa án đang chờ các bạn. #

Tin này vừa tung ra, antifan chần chừ, phóng viên không lương tâm cũng yên lặng. Chỉ có người hâm mộ vui mừng, Quý Phi Yên đã giải thích rồi, cuối cùng cũng giúp người hâm mộ cô ấy lâu nay giải tỏa gánh nặng.

"Tôi cũng biết Yên Yên không phải là người như vậy mà, vĩnh viễn ủng hộ Yên Yên, cố gắng lên!"

"Vui quá, tôi không có làm fan sai người rồi! Yên Yên ba mươi tuổi chứ đâu phải là ba tuổi, sao không nói yêu đương được chứ?"

"Những người tung tin tạt nước dơ vào Yên Yên có phải nên xin lỗi không?"

"Chúc mừng Yên Yên, rốt cuộc chị cũng có đại sự đời người! Tò mò không biết nửa kia của Yên Yên là ai nữa? Không phải người trong làng giải trí đúng không? Nếu không nhìn chị bị người ta chửi lâu như vậy chắc chắc là sẽ đứng ra giải thích rồi."

Bình luận vừa đăng, mọi người tranh nhau trả lời ở dưới ——

"Đúng vậy, chắc không phải là người nổi tiếng, nếu không đã đứng ra rồi."

"Nếu như trong làng giải trí mà lại không đứng ra ngăn cản lời lẽ ác độc cho Yên Yên, đàn ông như vậy không có cũng được!"

"Quả thật vậy, nếu anh ta không chịu trách nhiệm tôi sẽ không làm fan anh ta nữa đâu."

"Đừng nói như vậy, có lẽ đối phương có nỗi khổ gì đó. Chỉ cần Yên Yên thích, chúng ta liền ủng hộ!"

...

Những câu trả lời này Quý Phi Yên đều thấy hết, người hâm mộ nhìn một cái là có thể hiểu, đáng thương cho cô phải tổn mất mười lăm năm chung tình, quả nhiên phụ nữ rơi vào tình yêu là ngốc đi.

Vì vậy cô cũng trả lời ở phía dưới, "Cám ơn mọi người nhắc nhở, nhưng mà mọi người không cần lo lắng, tôi và anh ta đã chia tay, yêu nhau mười lăm năm, hôm nay mỗi người một hướng đi."

Mới vừa lộ ra tin tức sinh non một phút sau lại có tin đã chia tay, người hâm mộ đều sợ ngây người. Rồi rít hỏi thăm đã có chuyện gì xảy ra? Đối phương cuối cùng là ai?

Nhưng mà Quý Phi Yên không trả lời về vấn đề này.

Lòng hiếu kỳ của mọi người trỗi dậy, bắt đầu suy đoán, trước kia cũng có một scandal về Quý Phi Yên và một người nhưng không tìm được chứng cứ, chỉ có mấy đối tượng được đưa vào, trong đó Lâm Khai là nghi ngờ lớn nhất.

Nhưng mà quản lý của Lâm Khai lập tức ra mặt giải thích, Lâm khai không liên quan gì tới Quý Phi Yên.

Quý Phi Yên thấy đã đúng thời điểm, trong lòng cũng không còn cảm giác gì nữa. Lúc cô yêu Lâm Khai sâu đậm đã bị tình yêu che mờ mắt, bây giờ cô muốn buông bỏ, đã không còn gì có thể ảnh hưởng đến mình.

Weibo của quản lý Lâm Khai vừa đăng chưa tới ba phút đã có người khác tung lên hai tấm hình chụp văn bản hầu tòa, lý do của tấm đầu tiên là cố ý tổn thương Quý Phi Yên, truy tố Lâm Khai. Tấm còn lại là truy tố Trương Hân Hân vì tội mua thủy quân tung tin vịt phỉ báng người bị hại.

Bất kể người hâm mộ khiếp sợ như thế nào, Quý Phi Yên chỉ làm chuyện cô phải làm, một tra nam hại mình sinh non, một tiểu tam mua thủy quân phỉ báng mình, hai người này cô sẽ không bỏ qua cho ai cả. Nhưng ở trên mạng dồn ép hai người họ cũng không phải là cách tốt, bất kể thắng thua kết quả cuối cùng vẫn để lại tiếng xấu, đã phạm luật thì để pháp luật giải quyết.

Không nói đến fan hâm mộ, cả Sơ Ngữ khi nhìn thấy cũng kinh ngạc không thôi, không ngờ Quý Phi Yên lại kiện Lâm Khai ra tòa thật, cô chỉ muốn nói...

Làm tốt lắm!

Cho tới nay hình tượng của Quý Phi Yên đều là người rộng rãi, rất khó tưởng tượng ra cảnh cô ấy vì yêu mà ủy khuất. Bây giờ làm như vậy, hẳn là cô ấy đã buông xuống rồi chứ?

Làn sóng người trên mạng rất nhanh tìm ra chân tướng sự thật: Quý Phi Yên và Lâm Khai từng học chung với nhau, lại cùng nhau vào làng giải trí. Chỉ khác nhau ở một chỗ, một người nổi tiếng còn người kia thì im hơi lặng tiếng hơn mười năm. Mến nhau mười lăm năm, cuối cùng Lâm Khai không chịu được, kết thân với Trương Hân Hân, con gái đồng sự Trương

của Thiên Lạc. Trương Hân Hân cũng là người trong làng giải trí, mặc dù tài nguyên tốt nhưng diễn xuất kém, tính khí cũng không tốt nên mãi mãi không nổi tiếng. Hai người này quen nhau sau đó Trương Hân Hân lập tức cho Lâm Khai làm nam chính bộ phim cô ta đang đóng, cũng qua đó mà Lâm Khai vụt sáng.

Nói cách khác, Lâm Khai vì tiền đồ mà bán rẻ nhân phẩm. Nếu là như vậy thì cũng chỉ có thể nói anh ta nịnh bợ mà thôi, nhưng Lâm Khai và Trương Hân Hân quen nhau lại còn làm cho Quý Phi Yên mang thai, một chân đạp hai thuyền, hơn nữa lúc Quý Phi Yên phát hiện anh ta ngoại tình rồi chất vấn, trong lúc tranh chấp đã đẩy ngã cô ấy, làm cho đứa trẻ mất mạng, người mẹ bị chấn động não nhẹ. Đây là cái hành động gì? Chắc chắn là tra nam điển hình!

Trương Hân Hân cũng không phải vô tội, cô ta biết Lâm Khai và Quý Phi Yên có quan hệ tình cảm nhưng vẫn bước một chân vào, sau khi Quý Phi Yên xảy ra chuyện còn mua thủy quân tung tin vịt bôi đen cô ấy. Có thể nói, tra nam và tiện nữ phối hợp thật ăn ý!

Vì vậy hai người này ở trên Weibo bị người ta chửi thê thảm, Lâm Khai vừa có một ít người hâm mộ thì trong nháy mắt sọt đột ngột.

Điện thoại của cô bị Lâm Khai gọi muốn cháy máy, Quý Phi Yên trực tiếp đưa số anh ta vào danh sách đen, sau đó Lâm Khai đổi một số mới tiếp tục gọi, cô cũng bắt máy, chẳng qua là muốn nghe xem anh ta còn định nói gì.

"Yên nhi, anh sai rồi, anh không nên đẩy em, anh không biết khi đó em mang thai con của chúng ta. Chúng ta đã đợi con lâu như vậy mà nó đã không thể nhìn thấy thế giới này, không thể nhìn thấy ba mẹ nó... Yên nhi, chúng ta bắt đầu lại có được không? Anh sẽ chăm sóc em thật tốt, đứa nhỏ sẽ còn trở lại với chúng ta..."

Cô không nhịn được, trong dạ dày chực muốn sôi trào, lời tỏ tình làm như chân thật của Lâm Khai thật muốn buồn nôn, "Lâm Khai, đến lúc này anh còn không biết xấu hổ mà nói ra hay sao, sao trước kia tôi lại không phát hiện anh là người tồi tệ như vậy chứ!"

Lâm Khai vốn nhịn tức, im hơi lặng tiếng nói với cô những lời này, bây giờ nghe cô nói vậy lập tức không nhịn được nữa, găm thét qua điện thoại, "Quý Phi Yên bây giờ cô muốn thế nào? Cô nổi tiếng nhiều fan hâm mộ, tiện tay cũng có thể giúp tôi tranh thủ được tài nguyên, vậy mà cô đã bao giờ làm chưa? Ngoại trừ suốt ngày cứ nói sẽ ủng hộ khích lệ tôi, cô còn làm được gì nữa? Chúng ta chênh lệch càng ngày càng lớn, cô hưởng thụ sự rục rờ của cô, tôi chỉ đành nhân nhượng cô, có bao giờ cô nghĩ cho cảm nhận của tôi chưa?"

Giọng anh ta chứa đầy vẻ không cam lòng, giống như nổi khuấy nhục áp chế bấy lâu nay vào giờ phút này rất cuộc bùng nổ.

Quý Phi Yên không tức giận mà ngược lại là buồn cười, thì ra anh ta luôn nghĩ như vậy.

"Ra là quen tôi để tranh thủ hưởng lợi lộc, tôi khiến anh chịu tội nhục? A! Lâm Khai anh không biết xấu hổ dù chỉ một chút sao? Tôi chưa từng nói sẽ cho anh tài nguyên à? Là tự anh nói anh không cần, anh muốn dựa vào bản thân mình cố gắng chứng minh thực lực, khi đó tôi còn nghĩ quả là một người đàn ông có trách nhiệm, có cốt khí. Mỗi lần muốn giúp anh tôi đều uyển chuyển trưng cầu ý kiến anh, anh nói không muốn tôi liền lập tức buông tha, sợ làm tổn thương lòng tự trọng của anh..."

"Cô nghĩ tôi là nhân vật thế nào? Chỉ có mấy vai nhỏ vai phụ thôi mà cũng không biết xấu hổ nói là giúp tôi? Nếu cô muốn giúp thật vậy sao không tranh thủ giúp tôi lấy được vai nam 1 nam 2?"

"Ha ha..." Quý Phi Yên cười nhưng nước mắt tràn ra, "Lâm Khai ơi Lâm Khai, tôi thật không ngờ anh tự đánh giá cao mình quá đấy, có khi anh nói thì hay mà làm thì dở. Lấy diễn xuất của anh, nếu tôi tranh thủ được cho anh vai nam chính, anh có thể diễn nổi không? Cho dù được diễn nhưng khán giả liệu sẽ để yên cho anh không, hay sự nghiệp của anh sẽ từ đó mà biến mất luôn? Tôi đi khắp nơi để giúp anh, anh không hiểu thì thôi ngược lại còn oán trách tôi. Đáng ghét nhất là, nếu anh muốn trèo cao thì tại sao không nói chia tay? Một bên ngoại tình lại còn để tôi mang thai, con mẹ nó anh sao tồi tệ như vậy!"

Cô mong đợi đứa bé kia bao lâu, năm mộng cũng nhớ nó. Ngay tại lúc cô biết trong bụng mình có một tiểu sinh mệnh, cô vô cùng vui mừng, lập tức chạy đến Giang Thành muốn chính miệng nói cho anh nghe tin tức này, nhưng ở trong biệt thự mà cô từng mua cho Lâm Khai, thấy anh ta và Trương Hân Hân ở trên giường ân ái... Một khắc kia, cô cảm thấy đời mình như một câu chuyện tiểu lâm.

...

Cậu chuyện yêu hận tình cừu của Quý Phi Yên, Lâm Khai và Trương Hân Hân nóng hổi trên mạng hơn nửa tháng, mọi người ăn dưa nồng nhiệt. Quý Phi Yên được phần lớn bạn trên mạng ủng hộ, danh tiếng không bị tổn thương, ngược lại bởi vì buông tay không lưu luyến mà càng nổi thêm. Lâm Khai và Trương Hân Hân thì bị dân chúng mắng thảm, ngay cả cha của Trương Hân Hân cũng không thể giúp cô ta gỡ đi những lời bình luận này.

Bất kể trên mạng nghị luận thế nào, Quý Phi Yên cũng đang dưỡng tốt thân thể, sau đó cô ấy dẫn Cà Phê tự mình đi đến tiệm của Sơ Ngữ nói lời cảm ơn.

Lúc Quý Phi Yên tới Sơ Ngữ đang bận tiếp khách. Không biết con chó con mèo nào đã nói cứ ai gặp khó khăn ở Giang Thành, có chuyện gì đều

có thể đến tìm cô nhờ giúp đỡ.

Vì vậy, tất cả động vật có chuyện gì lớn nhỏ cũng đến tìm cô ——

"Bà chủ, con sen nhà ta ân ái ngược meo chị có giúp được hay không?"

"Bà chủ, xương của em dành dụm hơn nửa tháng mất tiu rồi!"

"Bà chủ, chủ nhân nhà em có vợ bé bỏ trốn rồi, chị giúp em được không?"

"Bà chủ, sen nhà em mất tích rồi!"

...

Sơ Ngữ: "..."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đâu

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Mèo Ragdoll

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Sơ Ngữ rót cho Quý Phi Yên một ly nước, nói, "Xin lỗi chị, vừa rồi bạn bị quá."

Quý Phi Yên lắc đầu một cái, khóe miệng mang nụ cười, "Không sao, bọn chúng đều rất dễ thương." Cô ấy đang nói tới mấy động vật nhỏ vừa rồi vây quanh cửa tiệm, những con chó con mèo kia vô cùng thích Sơ Ngữ, bọn chúng giống như là người hâm mộ nhìn thấy minh tinh vậy. Mà Sơ Ngữ lại hết sức kiên nhẫn, dỗ từng con một, y như là đang trao đổi với bọn chúng.

"Thật hâm mộ em, trẻ tuổi có thể làm chuyện mình muốn làm. Trước kia mơ ước của chị chính là mua một căn nhà lớn có vườn hoa, nuôi một đồng chó mèo, cùng nhau phơi nắng, cùng nhau tản bộ, nhàn nhã, thư thái..." Khi đó trong giấc mơ của cô còn có một người đàn ông tên là Lâm Khai, bọn họ sẽ cùng nhau nấu cơm, cùng nhau trồng hoa... Chẳng qua là bây giờ cảnh còn người mất.

Sơ Ngữ nhìn khuôn mặt buồn bã của cô ấy, cười một tiếng, "Chỉ cần chị muốn, lúc nào cũng có thể làm." Quý Phi Yên thành danh nhiều năm, tài sản không ít, nếu không đi làm thì tài sản tiêu xài nửa đời còn lại cũng không cần bận tâm. Nguyên vọng đơn giản như vậy lúc nào cũng có thể thực hiện được.

Quý Phi Yên ngẩn ra, tiếp đó bật cười, gật đầu nói, "Em nói đúng."

Chẳng qua bây giờ bản thân nổi tiếng, có quá nhiều người quan tâm và ganh ghét, cô cố gắng phấn đấu đến vị trí hôm nay, nói buông cũng không phải dễ. Con người chính là như vậy, nguyện vọng càng đơn giản càng khó thực hiện.

Tính tình Sơ Ngữ và Quý Phi Yên vô cùng hợp nhau, nói chuyện một lúc là đã nói tới chiều, lúc gần đi Quý Phi Yên còn chưa muốn về, cho nhau số điện thoại kết bạn WeChat, nói sau này muốn thường xuyên liên lạc.

"Cửa tiệm của em không tệ, lâu rồi chị mới gặp nơi mà chị thoải mái như vậy." Quý Phi Yên thở dài nói. Chỉ ngồi ở chỗ này, không làm gì cả nhưng vô hình khiến người ta cảm thấy tâm tình buông lỏng, ngay cả nỗi đau ẩn trong tim cũng tiêu tan không ít.

Sơ Ngữ cười nói, "Nếu như chị thích thì sau này có thể thường xuyên tới đây."

Quý Phi Yên gật đầu một cái, mặc dù cô cũng biết mình bận rộn ngay cả nhà cũng không về được.

Tiền Quý Phi Yên ra ngoài, Sơ ngữ lại thấy con ragdoll buổi trưa đến nhờ cô tìm chủ của nó lại tới.

"Huhu, con sen nhà em còn chưa về, meo vội muốn chết nè!" Vừa nói xong, đôi mắt màu xanh thắm của nó ướt nhep, nhìn đáng thương cực kỳ.

Sơ Ngữ ôm nó nhẹ giọng an ủi, "Em đừng vội, từ từ nói."

Sáng hôm nay nó tới nói nó chủ nhân nhà nó mất tích rồi, Sơ Ngữ hỏi thì nó nói là buổi sáng đã không thấy tăm hơi. Sơ Ngữ biết mèo ragdoll tương đối mẫn chủ nhân, chủ nhân cách xa nó một hồi thì nó sẽ hết sức nóng nảy. Buổi sáng chủ nó mới rời đi, vì vậy Sơ Ngữ cho là người đó chẳng qua chỉ đi ra ngoài làm việc, cô an ủi nó một lúc rồi bảo nó về nhà chờ.

Không ngờ bây giờ nó lại tới.

"Meo đợi một ngày mà chị ấy vẫn chưa về. Oản Oản cho tới bây giờ chưa từng rời khỏi miêu lâu như vậy, huhu, có phải Oản Oản gặp phải người xấu rồi hay không?"

Đi làm buổi sáng buổi tối về nhà là chuyện bình thường, nhưng mà có vẻ chủ nhân của Nguyên Nguyên không giống như vậy. Nguyên Nguyên nói chủ nhân nó chưa từng ra ngoài lâu như vậy, có lẽ là người thường xuyên làm việc ở nhà. Đột nhiên đi ra ngoài cả ngày quả thật có chút khác thường.

Lỡ mà thật có chuyện gì đó xảy ra giữa chừng thì sao? Hơn nữa từ sáng đến giờ vẫn chưa tới mười hai giờ, đi báo án cảnh sát cũng sẽ không thụ lý.

Sơ Ngữ suy nghĩ một chút, hỏi, "Nhà em chỉ có em và Oản Oản sao?"

"Đúng vậy, chỉ có em và Oản Oản."

"Vậy bình thường cô ấy có đi ra ngoài không?"

"Oản Oản bình thường ra ngoài cũng hay mang meo theo, đi siêu thị, mua thức ăn, dạo bộ đều đi cùng em."

"Cô ấy không ra ngoài đi làm hả?"

"Không đi, mỗi ngày cô ấy chỉ ở nhà gõ máy tính thôi, đó chính là công việc."

Được rồi, lại là cô gái sống độc thân nữa, bây giờ Sơ Ngữ gặp phải loại này thì da đầu tê dại, theo bản năng liên tưởng tình huống xấu nhất. Nói không chừng cô ấy cũng...

Phi phi phi! Làm gì có chuyện gì xảy ra chứ, có khi là bạn gì đó?

Sơ Ngữ thu hồi ý tưởng kinh khủng trong đầu mình lại, hỏi Nguyễn Nguyễn, "Em biết số của cô ấy không? Để chị gọi hỏi giúp." Thời gian mất tích của Oản Oản quá ngắn, báo cảnh sát cũng không được, cô chỉ có thể tự mình tìm cách.

"Có, meo đi lấy!" Trước kia Oản Oản làm cho nó một thẻ tên, lỡ mà nó đi lạc thì còn có người biết mà gọi cho chủ. Nhưng mà sau đó hai người hình bóng không rời, thẻ tên nó cũng không đeo thường xuyên.

Sơ Ngữ đuổi theo nó, "Chị đi cùng với em." Cũng sắp đến giờ tan việc.

"Meo ~ cảm ơn bà chủ!"

Sơ Ngữ vui vẻ xoa xoa đầu nó, "Không cần khách sáo."

Giản Diệc Thừa xuống xe đứng dịp thấy một màn này: Cô gái ôm mèo, cười làm mi mắt cong cong, nắng chiều sau lưng như vầng sáng, làm cảnh càng thêm đẹp.

Sơ Ngữ cũng nhìn thấy anh, cô vẫy tay một cái, "Giản Diệc Thừa, cậu tới rồi à?"

Giản Diệc Thừa rũ tròn mắt, xua tan sự bối rối trong lòng, "Ừ, vừa vặn đi ngang qua."

Tan việc cố ý vòng một vòng mới đi được qua đây.

Sơ Ngữ cũng không suy nghĩ nhiều, bây giờ cô phải đi tới nhà Nguyễn Nguyễn, liên quan tới chuyện của Oản Oản cô cũng có thể hỏi ý kiến của anh.

"... Cho nên tớ muốn đi tới nhà cô ấy tìm số điện thoại gọi thử, nếu không có chuyện gì thì tốt rồi." Sơ Ngữ nói sơ qua một lần với Giản Diệc

Thừa về chuyện của Nguyên Nguyên, anh không nói thêm gì chỉ đồng hành cùng cô.

Đi theo chỉ dẫn của Nguyên Nguyên, bọn họ lái xe đến một khu dân cư nhỏ, Nguyên Nguyên ở lầu hai, bên hông cầu thang có một cái cây, nó leo lên, đến lầu hai thì tung người nhảy qua, nhảy vào ban công nhà mình sau đó len qua khe hở của cửa sổ chống trộm chui vào.

Có thể thấy được, đây không phải là lần đầu tiên Nguyên Nguyên làm chuyện này, động tác rất thuần thục.

Chỉ chốc lát sau, nó lại từ đường cũ quay ra, trong miệng ngậm một thẻ tên hình bầu dục.

Sơ Ngữ nhận lấy lật xem, trên đó viết ——

Con mèo này tên là Nguyên Nguyên, nếu như bạn thấy nó thì cảm phiền liên lạc với tôi: 139xxxxxxx. Hà Oản Thu.

Sơ Ngữ liền nhấn phím điện thoại gọi tới.

"Đô đô..."

****

Trong phòng sáng như ban ngày, mỗi xó xỉnh đều có một bóng đèn bật sáng choang. Giữa phòng có một cái giường sắt, cô gái trần truồng bị trói ở phía trên. Sắc mặt cô ấy ảm đạm, thân thể run rẩy, nỗi sợ hãi trong ánh mắt ngày càng dâng cao.

"Ting ting ting..."

Bỗng nhiên một tràng chuông điện thoại truyền tới, di động bị che giấu dưới tầng tầng lớp lớp quần áo tán loạn nơi góc phòng, màn hình chớp

nháy liên tục, kiên nhẫn không tắt. Cô gái nghe được tiếng chuông, ánh mắt đột nhiên sáng lên, quay đầu, liều mạng giãy giụa.

Tiếng chuông một tiếng lại một tiếng kêu như thúc giục, âm thanh kia như mang chút hy vọng để cho cô gái dấy lên ý chí chiến đấu, càng kịch liệt giãy giụa. Tay cô ấy bị còng tay sắt mài ra máu vết, máu từ từ nhiễm đỏ còng tay, nhưng cô vẫn không có cách nào trốn thoát.

Bỗng nhiên, một cái tay từ trong góc ló ra nhặt điện thoại lên. Chủ nhân cái tay kia nhìn cô gái, cô ấy trợn to hai mắt, hoảng sợ, cô sợ người đàn ông này sẽ tắt điện thoại, tắt đi niềm hy vọng duy nhất.

Nhưng mà ngoài dự đoán, người đàn ông kia chậm rãi nhấn nút trả lời.

"Alo, cô là Hà Oản Thu phải không? Mèo của cô muốn tìm cô nên tôi đã lấy số điện thoại từ thẻ tên của nó gọi tới..."

Một giọng nói nữ giới xa lạ, truyền qua điện thoại vô cùng rành mạch. Ở nơi yên tĩnh này, không mở loa cũng có thể nghe rõ ràng.

"Ưm ưm ưm..." Cô gái định phát ra âm thanh đưa tới sự chú ý của đối phương, nhưng bởi vì cách quá xa, cô đành phải thất vọng.

Điện thoại bị cắt đứt.

Sơ Ngữ không hiểu nhìn Giản Diệc Thừa, "Có bắt máy nhưng không ai nói chuyện, một hồi lại cúp."

Đinh. Một tin nhắn vừa được gửi tới.

Sơ Ngữ vội vàng mở ra xem ——

[Bây giờ tôi không tiện nghe điện thoại, có việc gấp không trở về được, mèo xin nhờ cô giữ giúp hai ngày, tôi trở về sẽ liên lạc với cô, cảm ơn.]

Sơ Ngữ nhìn xong lại đưa cho Giản Diệc Thừa nhìn. Cô ôm Nguyên Nguyên nói, "Được rồi, em không cần lo lắng quá, Oản Oản nhà em chỉ là tạm thời có việc gấp thôi, hai ngày nữa sẽ trở về, cô ấy nhờ chị nuôi em hai ngày, cùng chị về nhà nhé?"

Nghe vậy, Nguyên Nguyên khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn lo âu, "Lúc Oản Oản ra khỏi nhà không có nói với meo, lúc trước khi có chuyện đi ra ngoài đều nói cho meo biết."

"Có thể là sau khi đi ra ngoài mới có chuyện, không kịp nói cho em biết?"

Nguyên Nguyên bị thuyết phục, gắng gượng đón nhận giả thuyết này, "Được rồi, meo ở nhà chờ chị ấy, như vậy chị ấy về là có thể thấy meo."

"Vậy ở nhà em có đồ ăn không?"

"Có, Oản Oản chuẩn bị cho meo rất nhiều thức ăn, toàn đặt ở nơi meo có thể tìm thấy. Bà chủ yên tâm đi, meo đã trưởng thành, có thể tự lo cho mình."

Sơ Ngữ cười một tiếng, "Vậy cũng tốt, em phải cẩn thận đó."

"Meo ~ "

Tạm biệt Nguyên Nguyên, Sơ Ngữ và Giản Diệc Thừa trở về, cô xin lỗi nói, "Lại làm phiền cậu rồi, để tỏ lòng cảm ơn, để tớ mời cậu đi ăn cơm."

"Không có gì, được thôi."

Lời ít ý nhiều, Giản Diệc Thừa trả lời.

Hai người đi đến tiệm ăn, chưa ăn xong đã trở lại nhà Nguyên Nguyên.

Bởi vì Sơ Ngữ cảm thấy hơi lạ, "Cậu nghĩ thử xem, tớ cũng là người nuôi chó mèo, tớ kể với cậu về bọn chúng thì đều nói Đại Miêu như thế nào, A Bố làm sao chứ không phải nói mèo của tôi. Hà Oản Thu và Nguyên Nguyên lại rất thân thiết, cô ấy gửi tin nhắn cho tớ lại gọi Nguyên Nguyên là mèo, tớ cảm thấy rất kỳ quái."

"Có lẽ là bởi vì cậu là người lạ, sợ gọi Nguyên Nguyên thì cậu không biết là ai?" Giản Diệc Thừa nói.

"Trên thẻ tên có viết nó gọi là Nguyên Nguyên mà, hơn nữa coi như là người xa lạ thì tối thiểu cũng gọi mèo cưng của mình là miêu miêu chứ không phải là chỉ có một chữ mèo, cảm giác như người nhắn tin là người lạ vậy." Sơ Ngữ vừa nói vừa phân tích, "Hơn nữa lúc tớ gọi đến, đầu bên kia hết sức yên tĩnh, xung quanh không có bất kỳ tiếng huyên náo, giống như là một mình một phòng vậy đó, nhưng cô ấy lại nói mình không tiện nghe điện thoại. Mấu chốt là không tiện lai còn bắt máy, nghe tớ nói một lúc lâu rồi mới cúp điện thoại, nhắn qua cái tin kia. Nếu quả thật không tiện thì có thể trực tiếp không bắt máy, nhận rồi mà lại không nói lời nào, thay vào đó là gửi tin nhắn, cậu cảm thấy là không tiện nói hay không thể nói?"

Sơ Ngữ cảm thấy khoảng thời gian này mình xem sách trinh thám không uống phí, vấn đề nhỏ như vậy mà có thể tỉ mỉ tinh tế phân tích từng chi tiết.

Giản Diệc Thừa nghe cô nói xong thì bật cười, vừa lái xe vừa nói, "Gọi tên nó là meo không phải là vấn đề gì lớn, đã hành động thì sẽ có mục đích. Ví dụ như cô ấy gọi Nguyên Nguyên là mèo vì mèo chỉ có một chữ, bớt chữ bớt chuyện."

Sơ Ngữ: "..."

"Được rồi, cậu nói rất có lý, nhưng mà tớ vẫn cảm thấy không hợp lý lắm, cái này có thể gọi là giác quan thứ sáu của phụ nữ."

"Tớ rất tin tưởng, trực giác của tớ từ trước đến nay đều rất chính xác."

Hai người xuống xe, Nguyễn Nguyễn ở trên ban công nhìn cửa lớn, chờ đợi chủ nhân trở về. Vì vậy khi hai người Sơ Ngữ vừa xuất hiện là nó lập tức thấy liền, nhanh chóng xuống lầu, chạy như bay đến, vui vẻ nói,
"Bà chủ, sao hai người còn trở lại?"

"Chị tới xem em có ăn nhiều cơm hay không." Sơ Ngữ ngồi chồm hổm xuống xoa xoa đầu nó.

Nguyễn Nguyễn ngượng ngùng cúi đầu xuống, Oản Oản chưa về, nó cũng không có tâm trạng ăn cơm.

Sơ Ngữ cũng không hỏi nhiều, chỉ nói, "Chị hỏi em chút chuyện, tại sao sáng sớm hôm nay Oản Oản lại đi ra ngoài? Cô ấy có nói với em đi để làm gì không?"

Theo như sự giải thích khi nãy của Nguyễn Nguyễn, mỗi lần Hà Oản Thu có chuyện ra ngoài cũng sẽ nói với nó, lần này không nói thì hiển nhiên là ra ngoài mới gặp chuyện, như vậy lúc đầu cô ấy ra ngoài để làm gì? Mua bữa sáng? Hay là vứt rác?

"Hừm, buổi sáng lúc ra ngoài chị ấy nói xuống lấy kiện giao hàng hỏa tốc, chỉ xuống lầu một chút, lâu sau cũng không về."

"Giao hàng hỏa tốc?" Sơ Ngữ kinh ngạc, như vậy thì có thể gặp phải chuyện gì? Hơn nữa nếu biết là đi xuống lấy hàng vậy chắc là vội vàng đi ra. Thậm chí quần áo cũng không thay, mặc đồ ở nhà, điện thoại di động sẽ mang nhưng không thể nào đeo túi các loại.

Như vậy thì nếu đột nhiên gặp phải việc gấp cũng sẽ phải lên lầu thay quần áo, cầm túi chứ? Nhưng Hà Oản Thu đâu có.

Sơ Ngữ đem tình huống mình biết nói cho Giản Diệc Thừa nghe, anh nghe xong thì vẻ mặt có hơi cứng lại, "Cậu nói cô ấy xuống lầu lấy hàng rồi không quay lại nữa?"

"Đúng." Sơ Ngữ có chút lo, "Cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Khó mà nói được." Anh trầm tư chốc lát, "Tớ đưa cậu về trước, một lát nữa tớ đến cục nhìn thử CCTV đã."

"Mất tích chưa tới bốn mươi tám giờ thì không thể lập án đúng không? Không phải là cậu tự tăng ca để điều tra đó chứ?" Sơ Ngữ nghĩ tới ý định của anh, "Không được không được, phiền cho cậu lắm."

Chính cô làm ra chuyện nhưng Giản Diệc Thừa phải chịu đựng mệt mỏi, cho dù việc được giải quyết nhưng lòng cô vẫn áy náy lắm.

"Nếu không thì vậy đi, cậu dẫn tớ và Nguyên Nguyên cùng đi, hai người tìm nhanh hơn, cậu cũng đâu biết Hà Oản Thu có dáng vẻ thế nào đúng không?"

Giản Diệc Thừa gật đầu một cái, "Cũng được."

Lúc này đã hơn chín giờ tối, phần lớn người trong cục công an đã tan sở, Giản Diệc Thừa dẫn Sơ Ngữ đi ghi danh sau đó trao đổi điện thoại với cục giao thông, muốn xem CCTV gần nhà Hà Oản Thu.

"Nguyên Nguyên, Oản Oản ra ngoài lúc mấy giờ?"

Nguyên Nguyên nhớ lại một chút, "Hình như là hơn chín giờ."

"Vậy chúng ta xem từ lúc chín giờ đi."

Giản Diệc Thừa mở đoạn clip quay lại cảnh khu nhà Hà Oản Thu, bắt đầu nhìn. Sơ Ngữ ôm Nguyên Nguyên đứng bên cạnh.

Tra CCTV cũng không phải chuyện đơn giản, ánh mắt phải nhìn chăm chăm lên màn hình, Sơ Ngữ nhìn chưa được bao lâu mà đã xót. Cô quay qua nhìn Giản Diệc Thừa, anh vẫn chăm chú nhìn màn hình, tìm kiếm từng góc nhỏ, không buông tha dấu vết nào.

Ánh mắt anh nhìn chăm chăm máy vi tính, môi mỏng mím chặt, gò má có góc cạnh rõ ràng. Bóng sáng trong máy vi tính chiếu vào mắt anh lấp lánh như bầu trời đêm đầy ắp ánh sao. Người ta nói đàn ông đẹp trai nhất khi nghiêm túc chắc là chỉ Giản Diệc Thừa vào giờ phút này.

Giản Diệc Thừa làm chuyện gì cũng rất nghiêm túc, lúc đi học đã là như vậy. Lúc làm bài tập, thuyết trình, suy nghĩ... Sơ Ngữ nhớ tất cả, khoảnh khắc đó cộng với bây giờ hợp lại, một cảm giác nghiêm túc vô cùng thiêng liêng.

Anh nhìn máy vi tính, Sơ Ngữ nhìn anh, tổ hợp tuấn nam mỹ nữ, nhìn hết sức mát mắt.

"Tìm được rồi."

Giản Diệc Thừa đột nhiên mở miệng, Sơ Ngữ vội vàng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía anh đang chỉ: Một chiếc xe van màu nâu đậu trong góc, xe van dừng vị trí tương đối kín, CCTV chỉ có thể quay được nửa xe, thấy được chữ giao hàng hỏa tốc nhưng không thấy được tên công ty giao hàng.

"Là giao hàng hỏa tốc Viên Thông." Sơ Ngữ nói. Không giống công ty giao hàng hỏa tốc khác, kiểu chữ và màu sắc của bọn họ không giống nhau. Sơ Ngữ thường xuyên mua hàng trên mạng nên rất am hiểu mấy kí hiệu này.

Giản Diệc Thừa bấm phát tiếp, tài xế từ trên xe bước xuống, mặc đồng phục của Viên Thông, trên lưng tròn có mấy chữ giao hàng hỏa tốc Viên Thông có thể thấy rõ ràng. Người này đeo mũ bóng chày, vành nón kéo cực thấp, không nhìn thấy mặt mũi.

Anh ta kéo một bên cửa xe, bên trong có thể thấy một đồng kiện hàng cần giao, chất nửa buồng xe.

Sơ Ngữ có chút nghi ngờ, nhìn dáng vẻ giống y hệt một người đưa hàng.

Hình ảnh tiếp tục phát, nhân viên cầm ra một kiện hàng, gọi điện thoại sau đó lại đem cái hộp kia thả lại chỗ cũ. Ngay sau đó anh ta trở về ghế lái đóng cửa xe. Sơ Ngữ nhìn qua cửa xe, mơ hồ thấy anh ta đang cầm tờ đơn giao hàng.

Rất nhanh, một cô gái mặc đồ ở nhà từ trong tiểu khu chạy ra, nhìn xung quanh, thấy xe giao hàng thì lập tức chạy tới.

"Là Oản Oản!" Nguyên Nguyên lập tức nói.

Sơ Ngữ vội vàng nói lại với anh, "Người này chính là Hà Oản Thu."

Giản Diệc Thừa gật đầu, lại tiếp tục nhìn màn hình.

Hà Oản Thu đến bên cạnh xe giao hàng, nói gì đó, nhân viên cũng không xuống xe mà chỉ một đồng kiện hàng phía sau, hình như là để cho cô ấy tự lấy. Vì vậy Hà Oản Thu liền mở cửa xe, cúi đầu tìm kiếm đồ của mình. Chốc lát sau lại bước lên xe, đi vào sâu bên trong tìm.

Ngay lúc này, nhân viên đột nhiên giơ tay về phía Hà Oản Thu, trong tay anh ta còn đang cầm gì đó. Hà Oản Thu vùng vẫy một cái sau đó nằm bất động trong xe. Nhân viên bước xuống xe đóng cửa lại, sau đó nổ máy bỏ đi.

Sắc mặt Sơ Ngữ tái nhợt, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh, "Xảy, xảy ra chuyện thật rồi."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đâu

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Mèo Ragdoll 2

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Đã tra được rồi, chủ nhân xe giao hàng hỏa tốc xe tên là Lý Song Hỷ, nam, 37 tuổi, là nhân viên giao hàng của Viên Thông khu Hoa Khê."

Một cú điện thoại được gọi vào buổi tối, nhân viên cảnh sát lại từ trong chần bò ra ngoài, xử lý vụ án. Chuyện sinh mạng quan trọng, không ai oán thán gì.

Lâm Lang ngáp, nhìn chăm chăm Lý Song Hỷ trên màn hình, bỗng nhiên nói, "Ừa? Người này không phải là sáng sớm hôm nay mới tới báo án đó sao?"

"Cậu biết anh ta?"

"Ừ, sáng sớm hôm nay mới tới, thấy anh ta tới báo án cho tiểu Lưu. Anh ta nói đang dừng xe ở quốc lộ để đi tiểu, sau khi giải quyết xong trở lại thì không thấy xe mình đâu cả. Còn nói cái xe đó là đồ secondhand, bán cũng không được bao nhiêu, quan trọng là cái xe giao hàng hỏa tốc đó mới từ thành phố chạy ra, còn chưa có giao hàng cho ai, nếu bị mất đồ chắc chắn sẽ bị rất nhiều khách hàng khiếu nại." Lúc ấy anh còn xúc động, đúng là nhân viên giao hàng chuyên nghiệp, xe mất không đau lòng mà lại đau lòng hàng hóa của khách hàng.

Giản Diệc Thừa hỏi, "Khi đó là mấy giờ?"

"Bảy giờ rưỡi." Lâm Lang nhớ lại nói.

"Bảy giờ rưỡi báo án vậy mất xe khoảng bảy giờ. Mà người trộm xe lúc chín giờ hai mươi lái xe xuất hiện ở tiểu khu của người bị hại. Trong thời gian ngắn như vậy mà nảy sinh ý đồ bắt cóc, rốt cuộc là mưu đồ nhất thời hay đã lên kế hoạch từ lâu?"

"Các mối quan hệ xung quanh Hà Oản Thu rất đơn giản, công việc tự do, đều giao tiếp trên mạng, rất ít đi ra ngoài, có thể loại bỏ nguyên nhân trả thù."

"Vậy có khả năng là cướp tiền hoặc cướp sắc hay không?"

Giản Diệc Thừa chen vào một câu, "Không loại bỏ những khả năng này, nhưng người bắt cóc nhất định là biết Hà Oản Thu."

"Tại sao?"

"Chiếc xe này giao hàng hỏa tốc ở khu Hoa Khê, mà Hà Oản Thu ở khu Tây Hà, mỗi xe giao hàng sẽ đi từng khu riêng biệt. Như vậy trên chiếc xe này sẽ không có kiện hàng của Hà Oản Thu nhưng hung thủ lại có thể trực tiếp tìm được địa chỉ của cô ấy, sau đó gọi điện thoại, thông báo xuống lầu nhận hàng. Như vậy có thể thấy, hung thủ có biết Hà Oản Thu. Tối thiểu là thông tin cá nhân."

"Có lý, cho nên lấy trộm xe giao hàng là ý muốn nhất thời, còn bắt cóc Hà Oản Thu là mưu đồ từ trước, ý cậu là vậy phải không?"

Giản Diệc Thừa gật đầu.

"Được, chúng ta liền chia đội thành hai, một nhóm theo dõi xem xe giao hàng hỏa tốc đi đâu. Nhóm khác điều tra các mối quan hệ xã hội của Hà Oản Thu, xem gần đây cô ấy đã tiếp xúc với những người nào." Giang

Liên Thành nói. Đội trưởng Lý thời gian này đi lên tỉnh họp rồi, công việc của đội bây giờ là do đội phó Giang Liên Thành phụ trách.

"Dạ, đội phó!"

Sơ Ngữ ở phòng nghỉ ngơi bên cạnh chờ, thấy Giản Diệc Thừa tới, lập tức hỏi anh, "Thế nào rồi? Hà Oản Thu không sao chứ?"

Giản Diệc Thừa an ủi, "Đừng lo lắng, bọn tớ sẽ tìm được cô ấy, tớ đưa cậu về trước."

Sơ Ngữ lắc đầu, "Tớ vẫn nên chờ ở đây thôi, Nguyên Nguyên không chịu trở về, nó lo lắng cho Oản Oản, nhất định phải ở lại đây cho tới khi nhìn thấy cô ấy mới chịu."

"Cũng được, có chuyện gì cậu cứ gọi, tớ ở ngay bên cạnh."

"Được."

Giản Diệc Thừa trở về phòng làm việc, một đám đồng nghiệp nhìn anh nháy nháy mắt, "Bạn gái à?"

Không đợi Giản Diệc Thừa trả lời, Lâm Lang đã giành trước, "Chứ gì nữa? Cô ấy là nữ thần của trường Nhất Trung năm đó, bị Giản Diệc Thừa âm thầm bắt lại, quá gian xảo!"

Nói xong anh ta lại kéo dài giọng thờ dài, "Ai! Người và người không thể so sánh, người ta làm thêm giờ có bạn gái ở bên cạnh quan tâm, chúng ta làm thêm giờ mắt lớn trừng mắt nhỏ với một đám đàn ông, hầy, tổn thương quá! Đội phó Giang lần sau nên tuyển thêm mấy cảnh sát nữ đi thôi, đội chúng ta âm dương mất cân bằng, làm việc không có hứng thú!"

Đội phó Giang vỗ vai anh ta một cái, cười nói, "Muốn tôi giới thiệu cho cậu một người bạn gái không?"

Ánh mắt Lâm Lang sáng lên, "Được đó! Đội phó nói thật à? Chú thật giới thiệu bạn gái cho con sao?"

Giang Liên Thành đẩy vai anh ta, "Được rồi, đừng có làm nhảm nữa, mau làm việc, làm việc."

"Được ạ! Vì bạn gái cố gắng làm việc!"

Giây phút đùa giỡn cũng đã qua, tất cả mọi người nhanh chóng vùi đầu vào khẩn trương làm việc. Ai ai cũng bận rộn, không có thời gian nghỉ ngơi, ngay cả Sơ Ngữ đang ở trong phòng nghỉ cũng lo lắng chờ đợi, sự mệt mỏi buồn ngủ cũng không thể khiến cô bớt lo âu. Cô an ủi Nguyên Nguyên, "Đừng lo lắng, chị em sẽ không có chuyện gì đâu."

Cũng không biết cô đang an ủi Nguyên Nguyên hay an ủi chính mình nữa.

Ba giờ sáng, công việc rốt cuộc có tiến triển.

"Xe của Lý Song Hỷ bị trộm trên quốc lộ gần thôn Đào Lý, mà sau khi từ tiểu khu của Hà Oản Thu đi ra thì xe chỉ chạy một đường tới thôn Đào Lý, cuối cùng biến mất ở chỗ này. Quốc lộ Đào Lý chính là đường vành đai của thôn, như vậy hung thủ có khả năng cao là trốn ở thôn Đào Lý."

"Hung thủ này cũng thật phách lối, ngay cả xe cũng không thềm che giấu, tùy tiện trộm xe, trói người rồi về lại chỗ mình ở. Vậy có phải anh ta cố ý mê hoặc chúng ta không?"

"Không loại bỏ khả năng này, nhưng điều lo lắng nhất bây giờ là, hung thủ thân nhiên phạm tội. Anh ta vội vã đem Hà Oản Thu về nhà mình, có thể hay không đã..."

Tất cả mọi người đều biết câu nói này nghĩa là gì, chỉ là không dám nghĩ sự việc sẽ đi theo hướng kia.

Sắc mặt Giang Liên Thành nghiêm túc, nói, "Chúng ta phải mau chóng hành động."

"Nhưng vấn đề bây giờ là chúng ta còn chưa biết hung thủ là ai. Thôn Đào Lý lớn như vậy, nhà nhà phức tạp, lãng phí thời gian rà soát không tính, lỡ mà kinh động đến hung thủ..." Thôn Đào Lý là một thôn nằm giữa Giang Thành, bên trong trừ người địa phương còn có đại đa số nhà là cho mướn, dân số nhiều lại phức tạp, chuyện tra soát vô cùng khó khăn.

Khó khăn bọn họ không sợ, chỉ sợ thời gian không kịp, bọn họ phải tranh thủ từng giây, mau chóng tìm được người bị hại.

"Tìm được xe của Lý Song Hỷ trước đã, hung thủ hẳn sẽ ở gần đó."

"Dạ!"

Một đám người sấm rền gió cuốn chuẩn bị lên đường, Sơ Ngữ nhìn thấy thì vội hỏi, "Sao rồi? Có phải đã tìm được Hà Oản Thu rồi không?" Nguyên Nguyên nằm trong ngực cô vừa nghe lập tức vênh tai, trợn to hai mắt nhìn.

Giản Diệc Thừa lắc đầu một cái, "Vẫn chưa nhưng đã tìm được đầu mối."

"Vậy mọi người đang..."

"Đi tìm người." Giản Diệc Thừa lời ít ý nhiều trả lời.

"Cần tớ giúp một tay không?"

Cô vừa dứt lời, Giang Liên Thành đi từ trong ra cười nói, "Biết cô lo lắng nhưng đây không phải là trò chơi." Ông quay đầu nói với Giản Diệc Thừa, "Tiểu Giản, nếu không cậu đưa bạn gái trở về trước đi, cô ấy ở đây

cũng không giúp được gì, còn lo lắng muốn đi theo, để cô ấy về chờ tin tức đi."

Sơ Ngữ bị từ bạn gái làm đỏ mặt, nhưng mà bây giờ không phải là lúc nên bận tâm đến việc này, cô vội vàng nói, "Không cần đâu, mọi người làm việc đi tở tự về được, không thể trễ nãi công việc của mọi người."

Giản Diệc Thừa nhìn cô như có điều suy nghĩ, suy tư chốc lát nói, "Có lẽ bọn tớ cần cậu hỗ trợ."

Giang Liên Thành & Sơ Ngữ: "?"

Mấy cảnh sát và Lâm Lang đã ngồi lên xe, đang đợi Giản Diệc thừa và đội phó, thấy anh dẫn Sơ Ngữ lên xe, đám đông nhất thời trêu ghẹo.

Lâm Lang lặng lẽ nhìn anh giơ ngón tay cái, "Lão Giản, vẫn cậu là nhất! Làm nhiệm vụ còn không quên mang bạn gái theo. Đội phó không mắng cậu à?"

Giản Diệc Thừa nhìn mọi người trong xe, giải thích, "Mọi người hiểu lầm rồi, cô ấy đi theo giúp đỡ."

"Giúp đỡ?"

"Ừ." Giản Diệc Thừa gật đầu một cái, không nói nhiều mà nhìn qua Sơ Ngữ giới thiệu, "Đây là Vương Toàn, đây là Tôn Thành... Cậu này là Lâm Lang, hai người khi trước đã gặp."

Sơ Ngữ dĩ nhiên là biết Lâm Lang, cô nhìn bọn họ chào hỏi, "Chào mọi người, tôi là Sơ Ngữ."

"Ai, xin chào, xin chào..."

Một đám đàn ông đối mặt với mỹ nữ thì tự nhiên nghiêm túc hẳn lên. Cũng may còn có tên dờ hơi Lâm Lang làm sôi động bầu không khí. Xe rất

nhánh đã đến thôn Đào Lý.

Tất cả mọi người đều nghe theo chỉ thị, không xuống xe, chỉ có Sơ Ngữ ôm Nguyên Nguyên, phía sau còn có Nhị Lang Thần đi theo, A Bố và Đại Miêu. Giản Diệc Thừa cũng ở cạnh bên, phụ trách bảo vệ an toàn cho cô.

Sơ Ngữ và Nhị Lang Thần nói mấy câu sau đó ba con liền chia ra nhiều hướng chạy đi.

Lâm Lang và mấy người kia nằm trên cửa sổ nhìn ra ngoài, đầu óc mơ hồ, "Bọn họ đang làm gì vậy? Không phải muốn tìm bị người hại sao?"

"Không biết, lúc tới đội phó còn nói tìm xe giao hàng trước, sau đó lục soát xung quanh, bây giờ tới nơi lại bắt chúng ta ngồi đây, có cách mới chẳng?"

"Không lẽ thật ra chúng ta tới đây để xem hai người bọn họ nói yêu thương hả?"

Cách đó không xa, hai người Giản Diệc Thừa và Sơ Ngữ đứng ở đó tựa hồ đang nói chuyện trời đất, cách nhau rất gần. Nam thanh nữ tú nhìn hết sức môn đăng hộ đối, không biết còn tưởng rằng đây là đôi tình nhân nhỏ nửa đêm hẹn hò nữa đó!

Trong xe, một đám cầu độc thân bị chọc giận nhưng vẫn không nhịn được rình coi, vừa nhìn hai người rải thức ăn cho chó vừa đánh cược, "Cậu nói xem một hồi lão Giản có đi tới hôn cô ấy hay không?"

"Cược một trăm đồng, lão Giản này sẽ tuyệt đối im lìm, không hôn ngay trước mặt chúng ta đâu!"

"Vậy tớ đánh cược bọn họ sẽ hôn!"

"Ta cũng cược sẽ hôn!"

...

"E hèm," trong bộ đàm truyền tới một trận ho khan, sau đó giọng nói nghiêm nghị của đội phó truyền tới, "Lúc thi hành nhiệm vụ thì yên lặng một chút!"

Bọn Lâm Lang lập tức im miệng, sau đó bọn họ nghe được câu nói tiếp theo của đội phó, "Thêm tôi nữa, một trăm đồng đánh cược cậu ta sẽ không hôn!"

Lâm Lang & Vương Toàn & Tôn Thành: "..."

Tiết tháo của chú đầu ròi đội phó Giang?

Trên thực tế, Sơ Ngữ đang lo lắng không biết biện pháp của cô có hữu dụng không. Giản Diệc thừa an ủi, "Không sao đâu, cách đó tốt mà, dù sao trước mắt cũng không có cách nào tốt hơn."

"Ừ, được rồi."

Cũng không lâu lắm, bên ngoài có động tĩnh, đầu tiên là Nhị Lang Thần xuất hiện, sau đó lục tục đi theo phía sau nó là một hàng dài chó, phần lớn là chó hoang, cũng có chó nhà nuôi. Xếp một hàng thật dài.

Sau đó A Bố cũng mang một đội chó trở lại. Tiếp theo Đại Miêu dẫn theo một hàng dài những con mèo nhỏ. Rất nhiều chó chó mèo mèo từ bốn phương tám hướng họp lại, vây đầy xung quanh bọn họ.

Tất cả mọi người khi thấy cảnh tượng này đều trợn mắt há mồm, "Đây là cái gì vậy? Chúng ta bị bao vây rồi?"

"Họp fan chó mèo hả?"

"Xuyt, đừng nói chuyện, nhìn bên ngoài kia."

Cả đám nhìn ra ngoài, Sơ Ngữ đứng giữa đám chó mèo nói gì đó, bọn nó đứng trước mặt cô lại hết sức yên tĩnh. Tiếp đó lại thấy Sơ ngữ cầm một tấm hình giơ ra cho bọn nó nhìn.

"Mấy đứa ai đã nhìn thấy cô gái này?" Sơ Ngữ giơ một vòng để cho bọn chúng thấy.

Một đám động vật rối rít lắc đầu, ngay lúc cô đang thất vọng thì một con mèo mun ngồi đầu tường lên tiếng, "Hình như meo đã gặp."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯNG

Giang Nam Hồng Đâu
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Mèo Ragdoll 3

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Bóng đêm âm trầm, bốn phía đen nhánh, xa xa thỉnh thoảng truyền tới mấy tiếng chó sủa, thôn càng thêm yên tĩnh.

Gió đêm hơi lạnh nhưng lòng Sơ Ngữ lại nóng lên, ngạc nhiên mừng rỡ hỏi, "Có thật không? Em thấy cô ấy thật à?"

"Meo không chắc chắn lắm, cô ấy nhắm mắt, nhìn không giống trong hình."

Nhắm mắt vậy là đúng rồi!

"Em thấy cô ấy ở đâu?"

"Ở nhà bác sĩ Kiều, buổi trưa meo thấy anh ta ôm cổ vào sân." Lúc ấy nó đang nằm trên đầu tường phơi nắng.

"Bác sĩ Kiều? Tên đầy đủ của anh ta là gì?" Sơ Ngữ vội hỏi.

"Meo ~ anh ta tên là Kiều Phương Viễn, meo có thể dẫn mọi người đi tìm anh ta."

"Được, tốt, em chờ một chút để chị báo cho mọi người."

Sơ Ngữ và mèo mun nói xong thì cô quay đầu nói với Giản Diệc Thừa, "Nó nói một bác sĩ tên là Kiều Phương Viễn có ôm cô gái giống

trong hình về nhà, lúc đó người nọ đang hôn mê, chắc là Hà Oản Thu. Nó nói có thể dẫn chúng ta đi đến nhà Kiều Phương Viễn."

"Bác sĩ?" Giản Diệc Thừa nhú mào, sau đó lại nói, "Vậ chúng ta đi với nó qua nhìn thử."

Sơ Ngữ cúi đầu, nhìn mấy con chó con mèo xung quanh, trong lòng hết sức cảm động, không ngờ bọn nó lại tốt như vậy, vừa nghe nói cần giúp đã lập tức chạy tới. Sơ Ngữ nói với bọn chúng, "Cảm ơn các em, mấy đứa giỏi quá, còn sẵn lòng giúp đỡ bọn chị nữa. Mười hai giờ trưa mai mấy em nhớ trở lại đây nhé, chị sẽ mang tới thức ăn ngon, coi như cảm ơn."

Một đám động vật nhỏ vui vẻ, "Không cần khách khí không cần khách khí, giúp được chị chúng em rất vui!" Khiêm tốn xong, tụi nó bắt đầu biến hình ——

"Vậ... có cá khô hay không vậ chị?"

"Có xương to không?"

"Không có thì bánh bao cũng tốt rồi ạ."

...

Sơ Ngữ vui vẻ nói, "Được, có mà có mà, mấy em về nhà đừng để cho người ta phát hiện, bọn chị đi cứu người trước, gặp lại sau."

"Tạm biệt bà chủ!"

"Ngày mai gặp bà chủ nhé."

Sơ Ngữ và bọn nó tạm biệt nhau sau đó đi với Giản Diệc Thừa, theo mèo mun đến nhà bác sĩ Kiều.

Trên xe, đám người Lâm Lang còn bị cảnh mấy con chó con mèo tập hợp lại làm khiếp sợ, sau đó bọn họ thấy tụi nó tản đi, chốc lát đã biến mất. Còn nghe lời hơn so với mấy con chó mà cảnh sát nghiêm chỉnh huấn luyện.

"Gặp quỷ rồi!"

"Cho nên bọn họ đang làm gì vậy?"

"Mấy người có thấy Sơ Ngữ nói chuyện với bọn chúng không? Hay là tôi nhìn nhầm?"

"Không phải một mình cậu đâu, tôi cũng thấy."

Lâm Lang suy tính nửa ngày, "Mấy cậu nói coi cô ấy có phải là Ngữ thú tông trong truyền thuyết không?"

Vương Toàn & Tôn Thành: "...". Cậu đọc hơi nhiều tiểu thuyết rồi đó!

Sơ Ngữ và Giản Diệc Thừa đi theo mèo mun quẹo trái quẹo phải, đến một căn hai tầng nhỏ thì dừng lại, mèo mun nói, "Đây chính là nhà của bác sĩ Kiều."

"Được, cảm ơn em tiểu Hắc, cực khổ rồi, ngày mai chị sẽ mang thức ăn ngon đến."

Tiểu Hắc hài lòng với bữa tiệc lớn sau đó rời đi, Giản Diệc Thừa dùng bộ đàm thông báo với đồng đội trên xe.

"Tìm được rồi, số 17 đường Phú Dân, xe của Lý Song Hỷ đang đậu trước nhà."

Giang Liên Thành đã chờ tới lúc này, nghe vậy lập tức ra lệnh cho đội trinh sát, "Hành động!"

Tất cả mọi người lập tức thu lại vẻ đùa cợt trước, vẻ mặt nghiêm túc, tinh thần tập trung cao độ, động tác nhanh nhẹn. Đoàn người bước nhẹ, lặng lẽ vây xung quanh nhà Kiều Phương Viễn.

Giang Liên Thành không tiếng động làm vài động tác, sau đó Giản Diệc Thừa, Lâm Lang và một số cảnh sát tung người nhảy qua bờ tường, lộn vòng vào trong sân nhà nghi phạm.

Nhà chỉ có hai tầng, yên lặng năm sừng sững trong bóng tối, lâu trên lâu dưới đen thui, không có một tia sáng, thậm chí không có bất cứ âm thanh gì. Khung cảnh yên tĩnh càng làm cho lòng người sợ hãi.

Sơ Ngữ nóng lòng treo lên, vừa lo cho Oản Thu vừa lo cho Đại Miêu. Vừa rồi Đại Miêu xung phong nhận việc đi dò đường, cô còn chưa lên tiếng nó đã như một làn khói biến mất dạng. Cô sợ nó sẽ gặp nguy hiểm, cũng lo lắng việc bứt dây động rừng.

Vẫn còn là một con mèo chưa trải đời, thật khiến người ta không yên tâm.

Trong bóng tối, Giản Diệc Thừa và mấy người nữa lặng lẽ tiến về trước, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, bất kỳ âm thanh nào dù nhỏ cũng sẽ bị phóng đại. Tất cả mọi người ngừng thở, từ từ bước vào phòng.

Lâm Lang vừa bước vào bàn chân đã mềm nhũn, hình như đạp phải cái gì đó còn sống, anh ta hoảng sợ thiếu chút nữa la lên. Lâm Lang cúi đầu nhìn, trong bóng tối, một đôi mắt xanh biếc đang gắt gao nhìn chằm chằm anh ta.

Lâm Lang sợ tới nỗi tim ngừng đập nửa nhịp, sau đó nhìn thấy chủ nhân của đôi mắt xanh kia đang đi về trước mấy bước, mượn ánh trăng ngoài cửa sổ, Lâm Lang nhận ra đây là con mèo của Sơ Ngữ.

Anh ta nhất thời thở phào nhẹ nhõm, ai má ơi, thiếu chút nữa sợ tè ra ngoài rồi.

Đại Miêu trợn mắt nhìn anh ta một cái, khập khểnh đi tới bên người Giản Diệc Thừa, nhẹ giọng meo một tiếng tỏ ý đi theo nó.

Anh nhìn thấu suy nghĩ nó, hình như nó đã phát hiện gì đó vì vậy anh đi theo qua.

Trong phòng sáng ngời, người đàn ông cầm lên một lưỡi dao giải phẫu, dưới ánh đèn lưỡi dao sáng bóng. Người kia đeo khẩu trang, ánh mắt lộ ra ngoài, tinh táo mà hờ hững. Anh ta nhìn khuôn ngực trần trụi của cô gái, ánh mắt lộ tia điên cuồng, sau đó không chút do dự đưa dao ra.

Lưỡi dao sắc bén vạch qua thân thể cô gái, máu tươi phun ra ngoài, văng tung tóe lên áo khoác trắng của người đàn ông.

Giản Diệc Thừa dẫn Đại Miêu theo, ở cầu thang lầu một phát hiện một tia sáng nhỏ chiếu ra từ cửa vào phòng ngầm dưới đất, anh lập tức ý thức được, Hà Oản Thu chắc là đang bị giam dưới đó. Anh ra dấu mấy động tác tay, tỏ ý gọi đồng đội tới.

Mấy người Lâm Lang vén cửa phòng ngầm dưới đất lên, lập tức người được một mùi máu tanh, trong lòng mọi người căng thẳng, sợ nạn nhân có thể đã bị sát hại. Động tác nhanh thêm mấy phần.

Lâm Lang là người đầu tiên đi xuống, lúc xuống đến tận cùng thì lăn một vòng, nhanh chóng đứng dậy, cầm súng chia vào hung thủ, "Đừng động, cảnh sát đây!"

Anh ta nhanh chóng quan sát tình huống dưới phòng ngầm, cảnh tượng nơi đây khiến người ta lấy làm kinh hãi.

Phòng ngăm sáng như ban ngày, bày đầy đủ các loại dụng cụ chữa bệnh, hai cái giường giải phẫu được bày ở chính giữa, phía trên treo đèn, ánh đèn sáng tới mức chói mắt.

Trên một trong hai cái giường mổ có một người đang nằm, người đó mang mặt nạ dưỡng khí, trên người gắn đủ các loại máy móc. Sắc mặt của người kia xanh tái, môi tím bầm, hô hấp yếu ớt, trên máy thở hiển thị con số 52 lần trên phút.

Mà trên cái giường còn lại là một cô gái trẻ, chính là người đang mất tích Hà Oản Thu. Hai mắt cô ấy nhắm chặt, trên người máu tươi đầm đìa. Một người đàn ông mặc áo khoác dài màu trắng, đeo khẩu trang, cầm một cái kềm sắt chuẩn bị đưa lên người cô gái.

Lâm Lang lại vội vàng quát một tiếng, "Đừng động! Cảnh sát đây!"

Bác sĩ nhìn anh một cái, không dừng động tác trong tay lại mà tiếp tục cầm kềm, quan sát nơi hằn ta đã rạch một dao lên lồng ngực Hà Oản Thu.

Lúc này những đội viên khác cũng xuống, thấy tình huống thì giật mình, một đám cảnh sát lập tức chia súng vào người hung thủ, "Dừng tay! Kiều Phương Viễn, anh đã bị bao vây, đừng hòng tiếp tục gây án!"

Cảnh sát chuẩn bị tiến lên ngăn hấn ta lại, nhưng Kiều Phương Viễn lập tức nói, "Đừng tới đây, nếu không cô ta sẽ mất mạng!"

Giọng nói hấn ta trầm tĩnh lại lãnh khốc, không có chút nào là giống như sợ hãi sau khi bị cảnh sát phát hiện. Cảnh sát bị hấn uy hiếp, quả nhiên dừng bước.

Lúc này, Kiều Phương Viễn cầm kềm sắt mở toang lồng ngực cô gái, tất cả mọi người ngừng thở giằng co trong nháy mắt, chỉ nghe "rắc" một tiếng, Kiều Phương Viễn đã cắt đứt một cái xương sườn của Hà Oản Thu.

"Kiều Phương Viên dừng tay!"

Sống lưng mọi người phát rét, hung thủ cắt đứt xương sườn của nạn nhân ngay trước mặt bọn họ, nhưng bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn. Quả thực hẳn ta quá kiêu ngạo, không, đây gọi là mất trí.

Giản Diệc Thừa mắt thấy hẳn ta định cắt lần nữa, anh ngấm ngấm nhìn Lâm Lang khoa tay múa chân một cái, sau đó bình tĩnh nói với Kiều Phương Viên, "Kiều Phương Viên, đây là vợ anh phải không?"

Kiều Phương Viên ngừng động tác một lúc, ngược mắt nhìn về phía anh, Giản Diệc Thừa nói tiếp, "Cô ấy có bệnh tim, đèn đã cạn dầu, cho nên anh muốn đổi trái tim đó cho vợ mình phải không?"

Ánh mắt Kiều Phương Viên hơi sáng lên, không lên tiếng nhưng Giản Diệc Thừa biết mình đã đoán đúng, vì vậy anh nói tiếp, "Anh rất yêu vợ của mình, vì cô ấy mà thậm chí phạm tội để cứu vãn sinh mạng người mình yêu. Như vậy, lúc anh lấy tim người sống cứu vợ, anh đã hỏi ý kiến cô ấy chưa? Cô ấy có nguyện ý cướp đi sinh mạng của người khác để mình tiếp tục sống không?"

"Không, người bình thường cũng sẽ không, chờ sau khi tỉnh lại, cô ấy biết anh đã làm tất cả những việc này, cô ấy sẽ hận anh, sẽ oán anh..."

Giản Diệc Thừa chưa nói xong Kiều Phương Viên đã kích động, thần thái điên cuồng, "Không, cô ấy sẽ không, cô ấy biết tôi làm vậy là vì tốt cho cô ấy, chúng tôi sẽ mãi mãi được ở bên nhau."

"Không, anh không có cơ hội." Ánh mắt Giản Diệc Thừa lạnh như băng nhìn anh ta, nói ra lời mà đối với Kiều Phương Viên, đó là câu nói tàn nhẫn nhất, "Coi như anh cứu được người rồi, anh cũng sẽ bị phán tội giết người, cuộc đời còn lại hai người sẽ gặp nhau qua song sắt nhà tù, đời này hai người vĩnh viễn không thể ở bên nhau!"

Anh vô tình động đến suy nghĩ mà nhiều lần Kiều Phương Viễn đã dối gạt mình, mỗ xẻ thực tế khiến hẳn không thể không dối mặt.

"A!" Kiều Phương Viễn thống khổ che đầu, đôi mắt đỏ thẫm, ngay tại lúc này, "đùng đùng" hai tiếng nổ ra, Giản Diệc Thừa và Lâm Lang hai người một trái một phải, chia ra bắn trúng cánh tay của Kiều Phương Viễn.

Những đội viên còn lại phản ứng cực nhanh xông lên, chế trụ Kiều Phương Viễn. Hẳn ta giùng giăng, "Không, Tiểu Thi sẽ không trách tôi, cô ấy yêu tôi như vậy mà, chúng tôi đã nói cả đời này sẽ ở bên nhau..."

Bộ dạng si tình của hẳn ta đáng thương cực kỳ, nhưng ai cũng không đồng tình với hành động của hẳn ta, thậm chí là còn hận. Bà nhà anh, hai người yêu nhau tại sao lại lôi một người vô tội vào để chôn cùng! Người ta đã trêu ghẹo ai lại đòi lấy sống tim của người ta!

Biến thái! Người điên!

Lâm Lang lấy một mảnh vải khoác lên thân thể của Hà Oản Thu sau đó lập tức gọi 120.

"Chắc là không có chuyện gì đâu nhỉ?"

Mọi người chế phục được Kiều Phương Viễn lại bắt đầu lo lắng cho Hà Oản Thu, khắp người cô ấy đều là máu tươi, quá dọa người.

"Chắc là không, Kiều Phương Viễn chỉ cần tim của cô ấy, chưa hoàn thành mục đích thì nhất định sẽ không khiến cô ấy phải chết. Nhìn bên ngoài, hẳn ta chỉ mới cắt da thịt và cắt một đoạn xương sườn phía bên trái."

Giản Diệc Thừa nhìn vết thương phán đoán.

"Hy vọng không sao, lần này thật đúng là quá mạo hiểm, trễ một bước nữa là Kiều Phương Viễn đã giết chết một mạng người rồi!"

Người sống bị lấy mất tim, tự nhiên chỉ có một con đường chết, bọn họ chỉ cần hành động trễ một chút nữa là sợ khi tìm thấy, Hà Oản Thu chỉ còn một thi thể lạnh tanh.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Mèo Ragdoll 4

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânXe cứu thương rất nhanh chạy đến, hai người Hà Oản Thu và Lục Tiểu Thi cũng được đưa lên xe, mà Kiều Phương Viễn có vết đạn cần xử lý, vì vậy Giang Liên Thành cử mấy người theo tới bệnh viện.

"Lúc ấy meo đau muốn chết luôn, nhưng mà meo biết mình không thể kêu, vì vậy chỉ có thể nhin, Ngôn Ngôn phải ôm meo một cái thì meo mới hết đau được..."

Đại Miêu nũng nịu với Sơ Ngữ, nó xung phong nhận việc đi trước dò đường, kết quả tìm được Kiều Phương Viễn ẩn thân dưới phòng ngầm, cũng coi như là lập công lớn. Chưa đợi nó đặc ý thì bị Lâm Lang đập một cái, trong lòng nảy sinh ý muốn cào chết anh ta luôn. Nhưng vì đại cuộc, nó ráng nhin, đau muốn chết cũng không lên tiếng.

"Đại Miêu là nhất, chuyện này mà em cũng có thể làm được!" Sơ Ngữ không keo kiệt khen nó, vì vậy Đại Miêu lập tức quên đau, nâng đầu lên, dương dương đặc ý, "Chậc, đối với anh hùng thì đây là chuyện nhỏ mà! Nhị Lang Thần làm được thì meo cũng có thể làm được, Ngôn Ngôn cũng phải thưởng cho meo nhiều cá khô nhé."

"Được, cho em ăn đã luôn!"

Ánh mắt Đại Miêu sáng lên, "Thật chứ? Chị chắc chắn?"

"Thật mà thật mà, chị còn keo kiệt với em mấy con cá làm gì?"

Lúc Giang Liên Thành đi ra đã thấy Sơ Ngữ, ông lập tức cười bước tới, "Tiểu Sơ à, hôm nay may mà có cháu hỗ trợ, nếu không chờ chúng ta tìm được nạn nhân thì thi thể cũng đã lạnh rồi."

Lấy tình huống của bọn họ hôm nay, trễ một bước nữa thì tim của Hà Oản Thu đã bị Kiều Phương Viễn lấy đi. Bởi vì Sơ Ngữ nhờ mấy động vật nhỏ giúp tìm tung tích Hà Oản Thu, rút ngắn thật nhiều thời gian, lúc này mới có thể kịp thời cứu người.

Sơ Ngữ cười nói, "Không có gì đâu ạ, đây là nghĩa vụ của công dân như cháu."

Giang Liên Thành nhìn cô khiêm tốn càng thấy thích, "Cháu giúp cảnh sát một đêm lại còn là chuyện lớn nữa, khi trở về chú nhất định sẽ xin cho cháu một lá cờ thưởng!"

Sơ Ngữ vội nói, "Không cần đâu ạ, mấy chú cảnh sát mới thật sự nên được thưởng, mọi người xông lên tuyến đầu, nguy hiểm gì cũng là mọi người chịu, cháu cũng không làm gì to lớn cả."

Giang Liên Thành cười nói, "Cháu đừng khiêm tốn, sợ là sau này chúng ta còn phải làm phiền cháu dài dài."

Sơ Ngữ sửng sốt, không kịp hiểu ý ông ấy là gì thì Giang Liên Thành lại nói tiếp, "Cháu thật lợi hại, có thể trao đổi tự nhiên với động vật, còn có thể giúp cháu dò hỏi tin tức. Nhân tài hiếm thấy như vậy nếu chú không mời về thì đúng là có mắt không trông mà!"

Không mù thì có thể nhìn ra Sơ Ngữ có thiên phú về phương diện trao đổi với động vật, mặc dù không biết tại sao cô làm được nhưng thế giới rộng lớn, không thiếu cái lạ, trong dân gian quả thật cũng có nhiều người tinh thông việc giao tiếp với động vật, chắc hẳn cô là một trong những

người hiểm thấy đó. Có năng lực này thì muốn gì được nấy. Giang Liên Thành chính mắt thấy cô nói chuyện với mấy con chó con mèo rồi được bọn chúng dẫn tới vị trí của người bị hại, năng lực cao siêu làm ông ngạc nhiên không thôi. Nếu vận dụng tốt khả năng thì sau này phá án không sợ thất bại. Động vật to nhỏ rải rác khắp thành phố, bọn họ còn sợ không phá được án sao?

Sơ Ngữ bình tĩnh hiểu ra, không ngờ Giang Liên Thành đã có chủ ý từ trước. Cô không sợ phiền toái, ngược lại còn rất vui lòng trợ giúp bọn họ làm nên chuyện. Khi trước vì lo lắng làm sao giải thích chuyện này nên cô mới che che giấu giấu. Bây giờ đã bại lộ nhưng cũng không có ai truy hỏi gì, đoán chừng là vì họ đã tự mình tìm lý do hợp lý. Vì vậy cô cũng không còn gì cần phải e dè nữa.

"Có thể trợ giúp mọi người cháu rất vinh hạnh, sau này nếu có chuyện gì chú cứ nói, công việc của cháu tương đối tự do, lúc nào cũng có mặt." Sơ Ngữ cười nói.

Giang Liên Thành vui mừng, "Tốt quá rồi, người trẻ bây giờ tính giác ngộ thật cao! Về sở chắc chắn chú sẽ xin cho cháu cái cờ thưởng!"

Ông nhiệt tình như vậy làm Sơ Ngữ không biết nên nói thế nào. Đúng dịp gặp mấy người Giản Diệc Thừa vừa họp xong đi ra. Cuộc nói chuyện của bọn họ cũng kết thúc.

Giang Liên Thành hỏi, "Ồn thỏa chưa?"

"Được rồi ạ, có thể kết thúc công việc rồi!" Lâm Lang cười, đưa cho Giang Liên Thành một trăm đồng, "À đội phó, đây là của chú. Hai chúng ta thắng, hai người Vương Toàn thua. Hai người bọn họ mỗi người một trăm, hai ta chia đều."

Giang Liên Thành không chút khách khí nhận lấy, bỏ vào túi, "Đoán chắc bọn họ thua, không thêm suy nghĩ gì cả, tiểu tử Giản Diệc Thừa

này..."

Ông còn chưa nói xong đã bị Lâm Lang vội vàng che miệng, sau đó cười với Giản Diệc Thừa đang hậm hực đứng sau lưng ông một tiếng, kéo Giang Liên Thành bỏ đi.

Xa xa còn nghe được giọng nói anh ta truyền tới, "Đội phó à, chuyện đánh cược này sao lại nói ra trước mặt người trong cuộc chứ..."

Sơ Ngữ hết sức tò mò, hỏi Giản Diệc Thừa, "Bọn họ cược gì vậy? Hình như có liên quan tới cậu."

Giản Diệc Thừa bình tĩnh nói, "Không có gì đâu, bọn họ nói nhảm đó, không cần quan tâm."

"Ờm."

Sơ Ngữ không hỏi nhiều, không phát hiện trong bóng tối lỗ tai Giản Diệc Thừa lạng lẽ đỏ lên.

Lúc hai người kia thua cược đưa tiền, Giản Diệc Thừa đang ở ngay bên cạnh, đương nhiên biết toàn bộ nội dung vụ cá cược.

*****

Vào sáng sớm lúc Hà Oản Thu được mang ra, Nguyên Nguyên đã đi theo cô ấy, Sơ Ngữ nhờ cảnh sát giúp trông coi nó. Còn cô thì được Giản Diệc Thừa đưa về nhà.

"Không phải trưa nay cậu muốn đi đến thôn Đào Lý cho mấy con chó con mèo kia thức ăn sao? Buổi trưa tớ tới đón cậu đi chung nhé?" Trước khi chia tay, Giản Diệc Thừa nói với cô.

"Có làm trễ nãi công việc của cậu không?"

"Không đâu, vốn chuyện này phải do chúng tớ làm mới đúng, bọn chúng trợ giúp cảnh sát phá án nhưng người móc tiền túi ra trả lại là cậu. Chờ tớ về cục hỏi đội phó xem có thể trả lại tiền cho cậu hay không."

Sơ Ngữ cười một tiếng, "Không cần đâu, tớ rất thích bọn chúng, mang thức ăn tới là do tớ hứa, chuyện nhỏ mà." Giản Diệc Thừa còn muốn nói nhưng đã bị Sơ Ngữ cắt đứt, "Cậu đừng có giành với tớ, sau này còn có nhiều động vật nhỏ nữa giúp, lúc đó tới phiên mọi người đó!"

"Cũng được." Giản Diệc Thừa không cãi lại cô, đồng ý.

Sơ Ngữ về đến nhà đã hơn bảy giờ, cô rửa mặt xong, nhìn thời gian một chút, đoán chừng tiệm cơm đã mở cửa. Sơ Ngữ gọi điện thoại tới tiệm cơm mà cô thường mua, đặt hai trăm phần thức ăn động vật, hẹn làm xong trước mười một giờ. Sau đó cô đặt đồng hồ báo thức, ngủ một giấc.

Bên kia trong bệnh viện, Hà Oản Thu trải qua cấp cứu đã thoát khỏi nguy hiểm, chờ thuốc mê hết thì sẽ tỉnh lại.

Vết thương của cô ấy nhìn rất dọa người, nhưng thực ra cũng không quá nặng, gãy một xương sườn, da thịt bên ngoài bị cắt được may lại, thay thuốc đúng lịch thì sẽ từ từ khỏi.

Cô vừa mở mắt đã thấy trước mặt mình là mặt mèo phóng đại. Thấy chủ nhân tỉnh lại, Nguyên Nguyên vừa vui vẻ vừa kích động.

"Meo meo meo, Oản Oản rốt cuộc chị cũng tỉnh rồi, meo lo cho chị muốn chết! Lần sau ra ngoài nhất định phải mang meo theo, bên ngoài nguy hiểm quá, meo phải bảo vệ chị! Chị biết không, may mắn lần này meo gặp được một người có thể nghe meo nói chuyện, bằng không thì sẽ không còn gặp được chị nữa rồi!"

Mặc dù không hiểu Nguyên Nguyên đang nói gì, nhưng cô biết nó lo cho mình thế nào, vì vậy cô cong khóe miệng cười với nó một cái, "Cám ơn

em, Nguyên Nguyên, vừa mở mắt là có thể nhìn thấy em, thật tốt."

"Meo meo meo, em cũng vậy, em được gặp lại chị cũng rất vui!"

Một người một mèo đang vui mừng, Lâm Lang xách đồ ăn sáng bước vào, thấy Hà Oản thu tỉnh, anh ta cười một tiếng, "Ây, cô tỉnh rồi?"

Hà Oản Thu nghiêng đầu nhìn anh ta, ánh mắt lộ ra vẻ mê man, "Anh là..."

"Tôi tự giới thiệu một chút, tôi tên Lâm Lang, thuộc đội trinh sát thành phố, vụ án của cô do chúng tôi tiếp nhận. Đã báo cho người nhà nhưng để tới đây thì mất chút thời gian, vì vậy không thể làm gì khác hơn, tôi sẽ chăm sóc cô! À, cô ăn một chút gì đi."

Mắt Hà Oản Thu đăm lẹ, "Cám ơn, cám ơn mọi người đã cứu tôi..."
Lúc hôn mê cô đã nghĩ rằng mình chết chắc rồi, không ngờ còn có thể sống được, trốn ra khỏi nơi như địa ngục đó.

Lâm Lang lại cười một tiếng, lộ ra cả hàm răng, "Đừng khách khí, đây là chuyện mà chúng tôi phải làm."

Hà Oản Thu nhìn nụ cười hơi ngu của anh ta, bóng lưng cao lớn, bữa ăn sáng ngon lành ấm nóng... Nỗi thấp thỏm bất an trong lòng của cô bỗng nhiên dịu xuống.

Buổi trưa, Sơ Ngữ và Giản Diệc Thừa đúng hẹn đi tới thôn Đào Lý, đèn đáp cho đồng chó mèo hôm qua một đáp bữa tiệc lớn.

Tất cả bọn chúng đều vô cùng vui vẻ, không chỉ vì bữa tiệc phong phú mà còn vì thứ mà chúng đã cố gắng, con nào cũng cảm thấy tự hào.

Dĩ nhiên, Sơ Ngữ càng thêm cảm động vì bọn chúng, những con chó con mèo này trừ một số ít là chó mèo nhà, phần lớn là chó mèo hoang bên

ngoài. Nói thật, bọn chúng có lẽ cũng không có cảm tình tốt với con người, bọn chúng bị loài người đánh chửi, khi dễ, thậm chí là ngược đãi. Nhưng ở vào lúc Sơ Ngữ cần giúp đỡ, chúng không có câu oán thán gì mà sẵn sàng tới trợ giúp bọn họ. Điều này khiến cô rất cảm động.

Sơ Ngữ luôn muốn giúp bọn nó, nhưng đến giờ phút này mới hạ quyết tâm.

Kiều Phương Viễn xử lý vết thương xong, chắc chắn sẽ không có gì đáng ngại, sau đó bị dẫn về cục làm biên bản.

Người thẩm vấn là Giang Liên Thành, người làm biên bản là Lâm Lang, thẩm vấn tới trưa, Lâm Lang đi ra nhanh như chạy.

"Ây u má ơi, thật không chịu nổi, đội phó hỏi gì anh ta cũng không nói, đắm chìm trong thế giới của chính mình, từ sáng tới trưa chỉ kể về tình yêu sâu thẳm của anh ta và Tiểu Thi! Tôi kể cho các cậu nghe để các cậu san sẻ nỗi tuyệt vọng của tôi nè."

Lâm Lang nói xong, hắng giọng một cái, học theo giọng của Kiều Phương Viễn ——

"Chúng tôi đã quen nhau mười tám năm, từ hồi nhị trung đã yêu nhau. Tôi không thể không có cô ấy, cô ấy cũng không thể không có tôi, nếu mất đi người còn lại hai chúng tôi ai cũng không sống nổi..."

"Tôi và cô ấy là tình yêu thuần túy, không có vật chất, không có lợi ích, thứ mà chúng tôi yêu là tâm hồn tinh khiết của đối phương..."

"Cô ấy tên là Tiểu Thi, tôi tên là Phương Viễn, chúng tôi chính là một cặp thơ ở nơi xa..."

...

Lâm Lang phun một cái, "Bọn họ yêu nhau thế nào mà phải chôn luôn một cô gái vô tội khác vào? Muốn tạo nên tình yêu vĩnh hằng thì khi cô ta chết anh chết theo luôn thì xong rồi, hai người châu trời, vĩnh viễn không chia cách, vậy là được rồi!"

Mọi người cũng nghĩ như vậy, đội phó Giang ho khan một tiếng, nói, "Chú ý lời nói, chúng ta là cảnh sát, không được khích lệ hành động tự sát."

Mặc dù ông cũng không hiểu nổi cái tình yêu biến thái như vậy.

"Nhưng mà sao hôm nay Lâm Lang lại ra vẻ chính nghĩa quá vậy? Cậu mà còn tức giận luôn à? Có vẻ sai sai."

Lâm Lang hậm hực cười một tiếng, "Nhìn ra rồi à? Tớ nói với các cậu nè, tớ thấy hình như mình có hy vọng!"

"Là sao?"

"Tớ cảm thấy Hà Oản Thu có tình ý với tớ."

"Xì ~" Cả một tập thể cho anh ta một cái liếc mắt, Giang Liên Thành vỗ vai anh ta, an ủi, "Ảo tưởng lớn nhất của đời này chính là tôi nghĩ là người ta thích tôi."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đâu

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Mèo Ragdoll 5

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Vụ án Kiều Phương Viễn không có gì khó khăn, Cho dù anh ta cứ đắm chìm trong thế giới của mình không chịu khai báo, cũng không thể thay đổi sự thật rằng anh ta có ý đồ mưu sát nạn nhân. Bây giờ nghi vấn duy nhất chính là tại sao Kiều Phương Viễn lại lựa chọn Hà Oản Thu.

Hai người chưa bao giờ cùng nhau xuất hiện, Kiều Phương Viễn tại sao lại chú ý tới cô ấy, hơn nữa chắc chắn rằng tim của nạn nhân phù hợp với tim của vợ mình?

"Đã điều tra xong, nửa tháng trước Hà Oản Thu đến bệnh viện trung tâm nơi Kiều Phương Viễn làm việc để kiểm tra sức khỏe. Anh ta tình cờ phát hiện nhóm máu của Hà Oản Thu là nhóm máu hiếm thấy A204, đây là nhóm máu cũng được tìm thấy trong máu của gấu mèo, trên thế giới không có nhiều người thuộc nhóm máu này. Quan trọng là nhóm máu này có thể hiến cho tất cả mọi người, tỉ lệ thành công khi vận chuyển các bộ phận cơ thể cao hơn những nhóm máu khác."

"Lúc này Kiều Phương Viễn đang lo lắng cho người vợ bị suy tim của mình, Lục Tiểu Thi là đèn đã cạn dầu, lúc nào cũng có thể mất đi tính mạng. Nhưng bọn họ không tìm được người có trái tim thích hợp, vì vậy chỉ có thể đưa ánh mắt nhìn đắm đắm vào người Hà Oản Thu. Trong bệnh viện có chứa thông tin cá nhân của Hà Oản Thu, anh ta muốn biết địa chỉ nhà và số điện thoại thì rất dễ, anh ta cũng quanh quẩn mấy lần bên ngoài

tiểu khu của nạn nhân, cho đến khi Lục Tiểu Thi té xỉu lần nữa, Kiều Phương Viễn cảm thấy không thể đợi được nữa, vì vậy quyết định ra tay."

Chuyện ăn trộm xe của Lý Song Hỷ là một kế hoạch bất ngờ, Kiều Phương Viễn chuẩn bị lái xe của mình tới nhưng lại sợ Hà Oản Thu cảnh giác hoặc giẫy giụa khiến người khác phát hiện, vì vậy khi thấy xe giao hàng của Lý Song Hỷ không có ai trông coi, kế hoạch chợt lóe lên trong đầu, anh ta ngụy trang thành nhân viên giao hàng để tiếp cận nạn nhân.

"Chuyện về sau giống như trong CCTV đã ghi lại, Kiều Phương Viễn là bác sĩ khoa ngoại bệnh viện trung ương, lấy được thuốc tê đối với anh ta không khó. Kiều Phương Viễn lại còn là một bác sĩ có tài năng. Lúc đầu sở dĩ Kiều Phương Viễn lựa chọn nghề này là do muốn chữa khỏi bệnh cho Lục Tiểu Thi, có thể thấy anh ta thật sự yêu vợ mình."

Cho dù yêu đi nữa cũng không nên liên lụy tới tính mạng của người vô tội. Lục Tiểu Thi cần sống không lẽ Hà Oản Thu không cần? Bất kỳ người nào cũng chỉ có một mạng, không ai có thể tùy tiện tước đoạt tính mạng của người khác.

Giang Liên Thành nhận được một cuộc điện thoại, tắt máy, vẻ mặt nghiêm túc, ông nhìn mọi người một vòng, chậm rãi mở miệng: "Mới vừa rời bệnh viện có gọi tới, Lục Tiểu Thi biết Kiều Phương Viễn làm chuyện đại dột, tâm trạng kích động được đưa vào phòng cấp cứu. Nhưng tiếc là không có hiệu quả, đã được bác sĩ tuyên bố qua đời."

Kết quả như vậy khiến mọi người thốn thức, Kiều Phương Viễn vì cứu vãn sự sống của người mình thương mà không tiếc đi phạm tội, nhưng lại không ngờ rằng sinh mạng như một cây rơm rạ của vợ lại bị mình đè chết. Hơn nữa có vẻ như Lục Tiểu Thi thật sự không biết Kiều Phương Viễn đã tự lên kế hoạch.

Chỉ cần là người có giá trị quan bình thường thì rất khó tiếp nhận tim của người sống. Trừ những người tham sống sợ chết, vì tư lợi mà không chừa thủ đoạn nào.

Thoắt một cái đã hơn nửa tháng trôi qua, Hà Oản Thu xuất viện. Sau khi xuất viện thì việc làm đầu tiên đó chính là tới nói lời cảm ơn với Sơ Ngữ. Sơ Ngữ cũng đoán được chuyện này, mặc dù chính mình trước giờ làm chuyện tốt luôn không cần người khác báo đáp, nhưng đã được giúp đỡ thì nói thế nào cũng phải tới cảm ơn một tiếng. Chẳng qua người theo cô ấy tới đây làm Sơ Ngữ bất ngờ.

Lâm Lang cười lộ ra hàm răng, "Haha, lại gặp mặt rồi, tôi giới thiệu cho cô biết, đây là bạn gái tôi Oản Oản."

Sơ Ngữ kinh ngạc, "Hai người —— "

"Đúng vậy, chúng tôi đã quen nhau rồi, Oản Oản bị đánh vè anh tuấn, nụ cười mê người, tư thế hiên ngang như từ trên trời giáng xuống của tôi mê mẩn, muốn lấy thân báo đáp, tôi cũng không thể không đồng ý!" Lâm Lang cười hề hề, lộ ra mấy phần ngu ngốc.

Hà Oản Thu ngượng ngùng đỏ mặt, rõ ràng là Lâm Lang mặt dày, nói cô có ý với anh ta. Mặc dù, cô quả thật cũng có chút chút cảm tình...

Hơn nữa ba mẹ cô rất thích anh ta, một mực tìm cơ hội kết hợp hai người bọn họ, cô chỉ đành đồng ý thôi. Hà Oản Thu không phải người theo chủ nghĩa độc thân, trước kia không yêu không kết hôn là vì chưa gặp được người thích hợp. Sau đó do độc thân quá lâu nên chỉ thích ở một mình, tự do tự tại, không có ràng buộc.

Trái qua một lần bước nửa chân xuống địa ngục, cô cũng phát hiện phụ nữ độc thân sống một mình rất nguy hiểm, bây giờ nhớ lại thời gian ở phòng ngậm kia cô vẫn còn sợ. Cho nên Lâm Lang xuất hiện rất kịp thời, không sớm không muộn, ngay lúc Hà Oản Thu cần nhất mà xuất hiện.

Duyên phận kỳ diệu như vậy, đúng thời điểm gặp đúng người, nếu sớm hơn có lẽ sẽ gặp người mình không muốn.

Sơ Ngữ chân thành cảm thấy vui cho hai người, tuy gặp nhau chưa lâu nhưng đôi mắt không lừa gạt được, ánh mắt bọn họ nhìn nhau có khi lại chảy được đường ra. Sơ Ngữ không chịu nổi, rốt cuộc cô cũng biết cảm giác ngược cầu là gì.

Ê răng, đau mắt.

Mấy ngày qua Sơ Ngữ bận bịu làm một chuyện, đó chính là giúp đỡ động vật nhỏ tìm một mái nhà.

Thật ra cô muốn giúp tụi nó nhưng không biết nên làm gì mới phải. Kinh tế gia đình chỉ có thể coi là bậc trung, không có quá nhiều tiền đi xây trạm cứu trợ các loại, hơn nữa khả năng của cô cũng có hạn, không thể thu nuôi tất cả bọn chúng. Cho nên sau khi cân nhắc rất lâu, cô cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt hơn.

Bây giờ cô có năng lực đặc biệt này, có lẽ sẽ giúp được chuyện gì đó.

Sơ Ngữ định giúp chó hoang mèo hoang tìm gia đình ấm áp. Không phải tất cả tụi nó đều bị vứt bỏ, cũng không phải con nào cũng phòng bị tránh xa loài người. Bọn nó cũng hy vọng có một mái nhà ấm áp, có một cuộc sống ổn định, không cần phải sống lang thang, không có nơi để tựa vào. Chỉ là có rất ít người chú ý tới bọn chúng, thậm chí họ sẽ tránh xa bởi vì sự nhần nhúu bản thủ của bọn nó.

Dĩ nhiên, cũng có rất nhiều người mơ ước được nuôi thú cưng, chỉ là chi phí để mua một con chó con mèo khiến bọn họ chùn bước, hoặc không biết cách nào để tìm thú cưng, mà chó mèo hoang ven đường lại cảm thấy không yên tâm, lo lắng sẽ có bệnh truyền nhiễm các loại. Hơn nữa phần lớn người muốn nuôi thú cưng muốn tìm kiếm tụi nó để bầu bạn, chủng loại đặc biệt gì đó cũng không quan tâm.

Một người muốn nuôi nhưng không biết cách nào, một người muốn được nhận nuôi lại không có người hỏi thăm. Nếu như Sơ Ngử có thể ở giữa hai bên làm cầu nối thì hẳn là mọi chuyện sẽ được giải quyết nhanh thôi.

Sơ Ngử bảo Đại Miêu đi truyền lời cho đám chó mèo, sau đó quả nhiên có đứa tò mò tới hỏi thăm.

"Sẽ có người nguyện ý thu nuôi meo thật hả?" Nó hỏi như vậy đủ thấy nó đang do dự.

Không đợi Sơ Ngử trả lời, một con mèo khác phản bác, "Đừng có nằm mơ, bản thân mình thế nào không tự nhận ra được à?"

"Ai mà không có ước mơ chứ? Lỡ mà thực hiện được rồi sao?"

"Mơ ước cũng phải thực tế chút, cái này gọi là không biết tự lượng sức mình đó!"

...

Sơ Ngử nói ra kế hoạch trước, một đám mèo mèo chó chó phát biểu ý kiến riêng của mình.

Sơ Ngử nghe nhiệt tình, cô thích nghe bọn nó trò chuyện. Tụi nó có thật nhiều kiến thức rộng, biết chuyện bát quái cũng nhiều, có lúc nói một vài câu nghe cũng triết lý lắm, có khi lại thể hiện quy tắc sinh tồn của động vật. Những kinh nghiệm này rất có ích đối với người nghiên cứu động vật như cô. Dù sao người có thể trao đổi trực tiếp cùng bọn nó có vẻ như không có ai.

Chờ bọn nó chấm dứt thảo luận Sơ Ngử mới nói, "Không liên quan đâu, chúng ta thử một lần, Tệ nhất là các em trở lại đây thôi. Yên tâm đi,

chị sẽ có trách nhiệm tới cùng, cho dù đã được nhận nuôi nhưng chị cũng sẽ định kì tới thăm, để xem họ có đối xử tốt với các em hay không."

Nếu có người yêu thích bọn nó thì cũng sẽ có người chán ghét, có vài người thậm chí sẽ ngược đãi thú cưng, phát tiết áp lực trong lòng mình ra, hoặc cho hả giận, thậm chí đơn giản là cảm thấy vui. Cái này thì cần Sơ Ngữ tinh mắt, từ lựa chọn ra người thật lòng muốn nhận nuôi bọn nó.

Nhóm đầu tiên là thử nghiệm, số lượng động vật đăng kí không nhiều, mấy con khác còn đang quan sát. Sơ Ngữ nghiêm túc lập hồ sơ, hỏi rõ sở thích và yêu cầu đối với chủ nhân của bọn chúng, sau đó sửa sang thông tin, đăng lên Weibo.

Weibo của cô mới, không có ai chú ý cũng không có fan hâm mộ. Cho nên Sơ Ngữ tag tên mấy blogger nổi tiếng về thú cưng, chỉ cần có người quan tâm là có hy vọng rồi. Nếu cách này không được nữa thì Sơ Ngữ có thể nhờ Quý Phi Yên giúp đỡ. Từ lần trước tạm biệt hai người chưa gặp nhau lần nào nữa, nhưng trên Wechat vẫn còn kết bạn. Đây không phải là chuyện sinh lời gì nên chắc đối phương sẽ đồng ý giúp đỡ ngay thôi.

Lúc Giang Thanh Nguyệt lướt Weibo thì nhận được thông báo có người tag tên. Weibo về thú cưng Tâm Ngữ của cô trên mạng cũng rất nổi tiếng, thường xuyên đăng lên những câu chuyện cảm động giữa người và thú nuôi. Câu chuyện cảm động cộng với khả năng viết văn hùng hồn của cô đã thu hút không ít fan. Lâu lâu cũng có một số fan đọc được mẩu chuyện hay thì sẽ tag cô vào, nhưng lần này có hơi khác.

Phòng hỏi ý kiến thú cưng

Đây là bảng tin thứ nhất, thú nuôi lưu lạc nơi phố lớn hẻm nhỏ, tìm chủ nhân định mệnh, người đó sẽ là bạn sao?

Ở dưới là 9 ô vuông như trò Sudoku, trên là hình thú nuôi, dưới là thông tin về chúng.

Ma Hoa: Một con mèo quý tộc, tự xưng là công chúa Ba Tư của hoàng thất. Quê quán Thiên Tân, hiện đang ở Giang Thành, vì vậy thông thạo hai ngôn ngữ, tiếng Thiên Tân và tiếng phổ thông. Thân thể khỏe mạnh, không tàn tật. Hy vọng tìm được chủ nhân thích thức ăn ngon và tập thể thao, cùng nhau ăn ngon rồi lại cùng nhau tập luyện. Em ấy có yêu cầu nghiêm khắc với dáng vóc của mình, tuyệt đối không được mập như Viên Cầu cách vách!

Viên Cầu: Một con mèo quýt... Câu này là đã có thể khái quát tất cả. Thân thể khỏe mạnh, không tàn tật, hy vọng tìm được một cô chủ đáng yêu, tốt nhất là biết nấu cơm, mềm lòng. Cái cuối cùng là điểm quan trọng.

Kiều Sinh: Cái tên đại diện cho tất cả, nó ra đời dưới chân cầu Giang Thành. Anh hùng không hỏi xuất thân, tuy xuất thân thấp kém nhưng nó rất có lý tưởng. Từng học âm nhạc ở trường nghệ thuật Giang Thành, trước mắt đã tốt nghiệp. Nó hy vọng có thể tìm một cô chủ hiểu âm nhạc và biết đàn dương cầm.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỨNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Mạng Lưới Thú Cưng

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Giang Thanh Nguyệt hết sức hứng thú, không ngờ rao vặt tìm kiếm chủ nhân cho thú cưng mà còn có thể viết ra bản tin ngắn hài hước như vậy. Sau khi xem xong cô giúp một tay chia sẻ lại, hơn nữa còn tag thêm mấy chủ Weibo khác cùng bàn với cô về thú cưng. Giang Thanh Nguyệt nhận ra người đăng tin chắc hẳn có nội tâm rất mềm mại tốt bụng, thật lòng muốn giúp thú nuôi tìm được chủ nhân thích hợp.

Sau khi cô chia sẻ không ít người hâm mộ đã thấy, rất nhiều người bị chiêu rao vặt hấp dẫn, cũng mò tới Weibo của Sơ Ngữ.

"Ha ha ha, nhìn vui quá, đây là mèo thật sao? Chắc là không có nơi nào có bảng thông tin độc đáo như này đâu!"

"Dễ thương quá đi, tôi muốn nuôi Kiều Sinh nhưng không biết đàn dương cầm thì phải làm sao giờ?"

"A a a a! Thật là đáng yêu, em nào cũng muốn nuôi, trái ôm phải ấp, tất cả đều mang về nhà!"

"Thật là đáng yêu, muốn nuôi một con nhưng tôi không biết nấu cơm không hiểu âm nhạc lại không thích vận động, có phải không có cơ hội rồi không? Khóc hức hức."

"Xấu hổ xấu hổ, tiêu chuẩn của tôi không phù hợp với em nào cả, đầu năm nay muốn nuôi mèo mà còn phải có tài nghệ nữa!"

"Ha ha ha, chú mèo Miên Miên muốn tìm một người chủ mập mạp, còn nhất định phải có cái bụng mềm mềm, nó chẳng qua là đang tìm cái ổ phải không?"

"2333*, còn có con mèo yêu cầu con sen chỉ thương 1 mình nó thôi, ha ha ha, sống lâu giờ mới thấy!"

*2333: hahahaha

"Nhìn tới nhìn lui, chỉ có yêu cầu của Miên Miên là tôi có thể đáp ứng.
[hút thuốc] "

"Mèo mập? Phải con mèo mập đó không? Con mèo mà ngày nào cũng nằm trên bệ cửa sổ trong phòng học đàn của trường nghệ thuật Giang Thành ấy hả? Chị cho em con cá khô nhỏ suốt một học kỳ, kết quả em không nói tiếng nào đã bỏ đi, còn dám chạy lên mạng tìm chủ nhân, em xem thường chị à? A? Chị đánh đàn khó nghe lắm hả? Đáng vẻ chị không đẹp à?"

"Ha ha, lâu trên đang nói Kiều Sinh hả? Giọng điệu của bạn giống như là bị bạn trai cho mọc sừng vậy!"

"Tại sao ai cũng tìm cô chủ vậy? Tiểu ca đây cũng rất muốn nuôi một con mà! Sinh năm 95 năm, 1m83, biết đàn dương cầm biết nấu cơm, có em mèo nào nguyện ý để anh nuôi không?"

"Oa, muốn đem tiểu ca lâu trên và Kiều Sinh cùng ôm về nhà quá!"

"Ma Hoa? Là Ma Hoa nhà tôi phải không? Trời ơi! Năm ngoái em gái tôi đi ra ngoài chơi mang Ma Hoa theo, kết quả em ấy bị mất tích, tôi tìm

rất lâu mà mãi không tìm được, cuối cùng cũng tìm ra em rồi! Từ Thiên Tân đến Giang Thành, ôi em ơi, sao em chạy xa đến vậy?"

...

Thế giới rất lớn, rất nhiều người cả đời cũng không gặp được nhau. Thế giới rất nhỏ, internet đem người trời nam liên hệ với người đất bắc, cho dù cách xa chân trời cũng như gần trong gang tấc.

Sơ Ngữ không nghĩ tới thế giới này nhỏ như vậy, không chỉ có người gặp Kiều Sinh ở học viện nghệ thuật mà còn có người đã từng là chủ nhân của Ma Hoa.

Duyên, hay vô cùng.

Chuyện này trùng hợp đến mức Sơ Ngữ không dám tin, vì vậy cô trả lời chủ nhân Ma Hoa một câu, "Chị có thể nói sơ qua về tuổi tác và đặc điểm của Ma Hoa không? Em cần xác nhận một chút."

Đối phương trả lời rất nhanh, "Cảm ơn em đã giúp đỡ Ma Hoa, nó đúng thật là mèo nhà chị, chị không thể nào nhìn lầm đâu. Nó ra đời vào ngày 14 tháng 5, tới hôm nay vừa vặn ba tuổi lẻ bảy tháng. Thích ăn bánh quai chèo Thiên Tân, không bám người, có hơi cao lãnh. Đúng rồi, phía sau tai phải của em ấy có một vết bỏng, khi sáu tháng tuổi em ấy nghịch ngợm nhảy vào nhà bếp, mẹ chị không nhìn thấy, lúc xào rau thì bị dầu sôi bắn lên làm bỏng..."

Sau đó là những câu chuyện khác liên quan tới Ma Hoa, cô ấy còn để lại số điện thoại, dặn Sơ Ngữ nhất định phải liên lạc với cô ấy. Sơ Ngữ kể hết ra cho Ma Hoa nghe, kết quả đúng là như vậy. Để Ma Hoa nhìn mặt cô ấy trên Weibo, nó cũng nhận ra đây đúng là chủ nhân nó ngày xưa.

Ma Hoa hết sức kích động, "Thật sự là chị ấy, đúng là chị ấy rồi! Ra là chị ấy luôn tìm meo, tại meo quá đần, lên sai xe rồi bị chở tới đây."

Chuyện là Ma Hoa và em của cô gái kia ra ngoài chơi, vô tình lên nhầm xe, sau đó trời đất xui khiến bị dẫn tới Giang Thành, thành một con mèo hoang.

Sơ Ngữ không ngờ có chuyện trùng hợp như vậy, thoáng chốc đã tìm lại được chủ nhân. Thật ra mà nói, cũng có thể nhìn ra chủ nhân Ma Hoa hết sức quý trọng nó, chú ý những blogger thú cưng là để tìm ra chút ít gì đó tin tức về Ma Hoa. Cho dù cơ hội mong manh, nhưng cũng là một cách an ủi tinh thần, cực khổ không phụ lòng người, rốt cuộc đã được đền đáp xứng đáng.

Sau đó Sơ Ngữ gọi điện thoại cho cô ấy, chuông đổ một tiếng là có người bắt máy liền, đầu bên kia truyền tới giọng nữ lo lắng, "Là cô sao? Người vừa đăng tin về Ma Hoa lên Weibo?"

Chỉ nghe giọng đã biết cô ấy chờ cú điện thoại này lâu lắm rồi.

Sơ Ngữ ôn hòa nói, "Là tôi, chúc mừng cô, Ma Hoa còn nhớ cô, tôi cho nó nhìn hình cô là nó nhận ra liền."

Đối diện oa một tiếng khóc, "Cảm ơn cô, rất cảm ơn cô, rốt cuộc tôi cũng tìm được Ma Hoa rồi. Cô không biết đâu, đối với tôi em ấy không chỉ là một con mèo mà còn giống như một đứa trẻ, tôi dành cho nó rất nhiều tình cảm. Sau khi làm mất mèo em gái tôi vô cùng tự trách, nói phải đền cho tôi một con khác, nhưng dù là con nào cũng đều không phải là em ấy, tôi chỉ muốn tìm về Ma Hoa về..."

Sơ Ngữ có thể hiểu được cảm giác này, người không nuôi thú cưng thì không thể hiểu, bọn họ chỉ xem tụi nó là một con mèo chó, thậm chí có khi còn gọi tụi nó là súc sinh. Nhưng đối với người nuôi mèo, nhìn bọn nó từ khi bé tí xíu cho đến lớn, mua thức ăn cho mèo, bố trí ổ nhỏ cho nó, chơi đùa cùng nó... tình cảm dành ra không thấp hơn nuôi một đứa bé chút nào. Nếu như bạn bị mất con, một người khác đền cho bạn một đứa thì bạn có

nhận không? Không bao giờ. Giống như trên thế giới này không có hai người hoàn toàn giống nhau, cũng sẽ không có hai con mèo giống nhau, đên cho mình một con khác có vẻ ngoài giống vậy, nhưng nó cũng không phải là con mà bạn yêu thương...

Quyết định thời gian đến đón Ma Hoa xong, Sơ Ngữ cúp điện thoại, thấp thỏm chờ đợi nói với Ma Hoa, "Được rồi, em có thể yên tâm rồi, bây giờ cô ấy đang chuẩn bị tới đón em về nhà đây."

"Meo meo meo! Thật hả chị?"

Ma Hoa mừng rỡ như điên, lại có chút không dám tin, luôn cảm thấy đây là mình đang nằm mơ, tỉnh mộng thì lại trở về cuộc sống lưu lạc.

Sơ Ngữ chừa cho nó thời gian vui mừng, quay lại bắt đầu hỏi một con khác, "Kiều Sinh, có một nữ sinh của học viện nghệ thuật nói cô ấy cho em cá khô, em không nói tiếng nào đã bỏ đi, có chuyện này à?"

Kiều Sinh sững sốt, như là đang nhớ tới việc gì đó, hơi buồn buồn ừ một tiếng.

Sơ Ngữ nhìn một cái cũng biết có chuyện gì, tỉnh rụi hỏi, "Cô ấy nói em mập?"

Kiều Sinh buồn bực nói, "Chị nói vậy, mèo không có mập, làm nghệ thuật sao có thể không quản lý tốt vóc người chứ!"

Sơ Ngữ bật cười, "Cho nên, bởi vì cô ấy kêu em mập nên em mới lơ người ta?"

"Dĩ nhiên không phải, mèo đâu phải là người nông cạn vậy đâu. Chủ yếu là mèo đợi chị ấy một năm, chị ấy cũng không có ý định dẫn mèo về nhà, quan hệ như vậy không ổn định, mèo không có cảm giác an toàn. Mèo

cũng có mặt mũi mà! Chị ấy lúc nào cũng cười mấy cái, có chuyện này cũng không thèm để ý, chị ấy có cho meo chút mặt mũi nào đâu!"

À, ra là ngại người ta không cho nó một cái danh phận. Ai, nội tâm của những chú mèo này cũng hết sức đặc sắc.

Vì vậy Sơ Ngữ nhắn cho nữ sinh học viện nghệ thuật kia một câu, "Kiều Sinh có lòng tự ái rất mạnh, nếu như cô không có quyết tâm nhận nuôi nó, thì đừng trêu chọc nó nhiều, nó không thích lắm."

Nữ sinh kia cũng đang chờ tin tức từ Sơ Ngữ, vừa nhận được tin nhắn lập tức trả lời, "Oan uổng quá, khi đó tôi còn đang đi học, kí túc xá không cho nuôi thú cưng nên tôi không dám dẫn nó về. Sau khi tốt nghiệp tôi đi mượn nhà, chuyện đầu tiên muốn làm chính là dẫn nó về, nhưng tôi tìm trong trường học rất lâu cũng không thấy nó, còn tưởng rằng nó đã xảy ra chuyện gì, tôi lo lắng rất lâu."

"Mèo mập, à không, Kiều Sinh bây giờ ở đâu? Tôi có thể gặp nó một chút được không, nếu như nó không muốn tôi nuôi thì tôi cũng không ép. Chẳng qua tôi thật lòng thích nó, nếu như không cố gắng mà đã bỏ qua, tôi nhất định sẽ tiếc nuối cả đời."

Được rồi, cũng là hiểu lầm thôi, Sơ Ngữ đồng ý, hơn nữa còn hẹn thời gian gặp mặt và địa điểm.

Lúc này, càng có nhiều chủ Weibo về thú cưng share lại bài viết về nhà mình, số người thấy được bài đăng cũng tăng cao. Không ngoại lệ, rất nhiều người bị Kiều Sinh và những chú mèo khác hấp dẫn.

Người theo dõi các chủ Weibo thú cưng đều nuôi hoặc thích thú cưng, bọn họ khá hòa hợp thân thiện, cho nên khu bình luận cũng rất có văn hóa.

Có rất nhiều người tự nhận mình có điều kiện, giàu có đủ để nuôi mấy chú mèo, Sơ Ngữ lần lượt lựa chọn. Cũng có nhiều đứa nhỏ mười lăm tuổi

đang học cấp 3, dựa vào bề ngoài của mấy con mèo mà yêu thích, kích động muốn xin nuôi, loại này Sơ Ngữ sàng lọc loại ra ngoài. Nói thật, những đứa nhỏ này có tâm là chuyện tốt, chỉ là bọn nó không có năng lực chịu trách nhiệm với một sinh mạng, ngay cả mình cũng phải dựa vào cha mẹ nuôi, không có năng lực kinh tế, còn phải học cách chăm sóc thú cưng. Sơ Ngữ sợ giao chó mèo cho tụi nó nuôi, cha mẹ của bọn họ sẽ coi những con mèo này như đồ chơi mà bỏ đi mất, cho nên tuổi càng nhỏ càng không cần cân nhắc.

Cô chủ yếu tập trung ánh mắt vào những người độc thân, kinh tế độc lập, có năng lực đủ chịu trách nhiệm về chi tiêu cho thú cưng. Dĩ nhiên, đó cũng không phải là điều kiện duy nhất, ngoài kinh tế độc lập còn phải sàng lọc nhiều phương diện, nhất là phải lo lắng về thức ăn cho mèo.

Ma Hoa không nói nữa, nó đã tìm được chủ nhân, Kiều Sinh chắc cũng sẽ được nữ sinh học viện nghệ thuật nhận nuôi, những con mèo khác như Viên Cầu thích ăn, muốn tìm chị gái biết nấu cơm, đương nhiên là để thỏa mãn nó. Còn Miên Miên muốn tìm một người mập mạp, Đoàn Đoàn muốn tìm một người thích sạch sẽ... Ai nói chỉ có con người mới lựa chọn thú nuôi, thú nuôi cũng có thể có chút yêu cầu với chủ nhân mình vậy! Nếu không chung sống với nhau không hợp thì lại thành hành hạ lẫn nhau thì sao?

Sơ Ngữ dùng thời gian cả ngày, bước đầu sàng lọc ra một số thí sinh phù hợp, sau đó lại nói chuyện với bọn họ, xác định bọn họ có thích hợp hay không. Cuối cùng cô lại gặp phải một vấn đề, làm sao để gửi các thú cưng qua đó?

Dù là Sơ Ngữ đưa qua hay đối phương tới nhận thì cũng rất phiền toái. Lúc đầu mới chỉ có mấy con, Sơ Ngữ trời nam biển bắc đưa tới cũng mất nửa tháng, huống chi sau này có thể sẽ có nhiều thú cưng hơn được nhận nuôi.

Nhưng để chủ nhân tự mình tới nhận thì cũng không hợp lý, thay vì chạy từ nơi xa tới đây nhận mèo thì ra cửa tiệm mua một con là được rồi. Trừ chủ nhân của Ma Hoa đã có tình cảm với nó từ lâu, không phải nó thì không nhận nuôi con nào nữa, thì mới vội vàng đón nó về nhà.

Cho nên, không biết có giao hàng hỏa tốc thú cưng hay không nữa?

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯNG

Giang Nam Hồng Đâu

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Mạng Lưới Thú Cưng 2

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Sơ Ngữ lên mạng tìm thử, thật là có công ty có thể vận chuyển thú cưng, nhưng mà chi phí tương đối mắc, dựa vào từng nơi mà chia giá từ hai trăm đến tám trăm.

Sơ Ngữ cảm thấy chấp nhận được, giá tiền này đa số người có thể gánh nổi. Ngược lại, nếu như ngay cả cái giá này mà còn không chịu được thì Sơ Ngữ cũng không yên tâm đem thú cưng giao cho họ nuôi dưỡng.

Phương thức cô lựa chọn là giao hàng rồi mới trả tiền, một là có quá nhiều thú cưng để cô bỏ tiền ra vận chuyển, không ổn lắm. Thứ hai là bỏ tiền mới lấy được đồ mình muốn, người ta sẽ càng trân trọng. Không để bọn họ tốn một phen tiền nào mà còn đem thú cưng đến tận cửa nhà, người ta sẽ thấy có được quá dễ, từ đó đám chó mèo sẽ không được quý trọng.

Sơ Ngữ và công ty giao hàng bàn bạc xong xuôi, những người mà cô lựa chọn cũng lần lượt gửi bản thỏa thuận tới. Trước đó Sơ Ngữ đã đặt ra yêu cầu, cô sẽ định kỳ dựa vào video để xem tình trạng của thú nuôi, nếu như phát hiện bị ngược đãi hoặc có những hành động khác tổn thương đến bọn chúng, cô có quyền dẫn tụi nó về.

Còn nếu như bọn họ có biến cố ngoài ý muốn không thể tiếp tục nuôi nữa cũng phải báo cho cô biết, không thể vứt bọn nó đi hoặc đưa cho người khác nuôi.

Rất nhiều chó mèò hoang đã bị chủ nhân vứt bỏ một lần, nếu bị vứt bỏ nữa sẽ tạo thành tổn thương, Sơ Ngữ không hy vọng chuyện này sẽ xảy ra, vì vậy cô phải nói cho bọn họ biết trước.

Cũng may những người này đều thật lòng nguyện ý thu nuôi, cho nên đối với yêu cầu nghiêm khắc của Sơ Ngữ, bọn họ không e ngại. Yêu cầu của cô tuy nghiêm khắc nhưng chỉ cần thật lòng yêu mến động vật thì đây cũng không có gì khó.

Sơ Ngữ ôm Ma Hoa ở trạm xe chờ Miêu Lê từ Thiên Tân tới. Đối phương hẹn cô chờ ở đây.

Không để cho cô ấy trực tiếp đi tới tiệm của mình là bởi vì cô sợ thị phi, không muốn kết nối mạng internet và thế giới thực. Sau một đêm người theo dõi cô tăng vọt lên một trăm ngàn, nhưng không ai biết sau màn hình họ là người như thế nào. Sơ Ngữ không muốn dùng suy nghĩ ác ý này đi dò lòng người khác, nhưng vẫn phải cảnh giác, lúc cần cẩn thận thì phải cẩn thận.

Nếu như Miêu Lê không phải chủ nhân Ma Hoa thì Sơ Ngữ thậm chí không cần tự mình đi. Giống như đối với nữ sinh học viện nghệ thuật Giang Thành, cô chỉ cần đưa Kiều Sinh trở lại học viện, nữ sinh kia sẽ tự đến dẫn Kiều Sinh về.

Bởi vì cô ấy rất yêu quý Kiều Sinh cho nên sau khi gặp mặt nói chuyện, nó đồng ý về nhà cùng chủ nhân mới.

Miêu Lê lái xe tới, cô ấy vừa xuống xe đã nóng lòng hết nhìn đông tới nhìn tây, Sơ Ngữ nấp một bên hỏi Ma Hoa, "Là cô ấy phải không?"

Ma Hoa kích động không ngừng, hưng phấn meo một tiếng, "Là chị ấy là chị ấy!"

"Được rồi, em tự đi đi, đừng quay đầu, về nhà thôi nào, chị sẽ định kỳ gọi video cho em." Sau đó Sơ Ngữ đặt nó xuống đất, nhìn nó chạy ra vui mừng gặp lại chủ nhân.

Miêu Lê thấy bóng mèo quen thuộc, nước mắt trong nháy mắt rớt xuống, "Ma Hoa, em đã chạy đi đâu vậy, có biết chị lo lắng lắm hay không..."

Giống như cha mẹ tìm được đứa con, kích động đến mức oán giận mắng một trận. Mặc dù Miêu Lê nói như vậy nhưng vẫn ôm Ma Hoa vào trong lòng, không chịu buông tay.

Kích động thật lâu, Miêu Lê mới nhớ tới, "A? Người đưa em tới đâu rồi? Chị phải cảm ơn cô ấy mới được, nếu không nhờ cô ấy thì cả đời này chị cũng không gặp lại em!"

Ma Hoa đang phấn khởi cực độ, quên mất lời Sơ Ngữ dặn dò, nhanh chóng quay đầu nhìn lại nơi cô vừa đứng, nhưng nơi đó đã sớm không còn bóng ai...

Sơ Ngữ về lại tiệm, trước tiên đăng Weibo.

Phòng hỏi ý kiến thú cưng # Ma Hoa đã được chủ nhân đón về, chú mèo được ái mộ nhất Kiều Sinh cũng tìm được cô chủ biết đàn dương cầm. Viên Cầu, Miên Miên cũng sắp lên đường đi đến cạnh chủ nhân của các em ấy... Thú cưng tìm chủ nhân lần nhất đã thành công hoàn mỹ. Ngày mai sẽ tới đợt thứ hai, lần này sẽ có các em chó gia nhập nga ~

Weibo vừa đăng lên đã rất nhanh có người bình luận.

"Thật đau lòng, Kiều Sinh lại không chọn tôi. Nhưng mà vẫn chúc em ấy có một mái nhà, tìm được chủ nhân mình thích."

"Vui quá! Vẫn còn có đợt thứ hai à, cứ tưởng mình không có duyên với các em nhỏ đáng yêu này chứ!"

"Đợt hai sẽ nhiều hơn chút chứ? Chín em làm sao đủ?"

"Các em chó à, là chó thì yêu cầu hẳn sẽ thấp hơn một ít chứ? Tôi bị các em mè o chề mà đau lòng quá."

"Mong đợt đợt thứ hai, hy vọng có duyên với một em, ừ, không phải Alaska phá nhà là được."

"Ha ha, lâu trên đã nếm mùi rồi nên biết."

...

Người hâm mộ mong đợi khiến Sơ Ngữ càng bỏ ra nhiều công sức cho đợt thứ hai này. Chỉ là bận rộn một chút mà thời gian đã trôi qua rất nhanh, mấy ngày nay cô bận xử lý weibo, sàng lọc tài liệu, sửa sang lại hồ sơ cho chó mè o, đã sớm quên mất công chuyện mà đội phó Giang nhờ vả. Ngay cả Giản Diệc Thừa hẹn cô mấy lần cô cũng từ chối. Vì vậy người bị ngó lơ không thể làm gì khác hơn là mượn cớ tới trao tiền thưởng, đến tiệm tìm cô.

"Tiền thưởng hả? Thật ra không cần đâu mà, tớ cũng đâu giúp được gì."

Sơ Ngữ vừa nói vừa cúi đầu ghi chép hồ sơ.

Giản Diệc Thừa thấy cô bề bộn nhiều việc, ngay cả nói chuyện với anh cũng không thềm để ý. Môi đã khô, không có thời gian uống nước. Anh hết sức đau lòng, muốn giúp cô làm gì đó.

Thật ra thì không phải ngày nào Sơ Ngữ cũng bận rộn như vậy, bởi vì hai lần thu thập tin tức liên tiếp từ các thú nuôi nên mới không rảnh như

ngày thường. Sau này cô có thể khống chế thời gian, một tháng chỉ tìm chủ nhân một lần, như vậy sẽ không bận bịu lắm.

Được anh chủ động hỗ trợ Sơ Ngữ cầu còn không được nữa là, "Được a, cậu giúp tớ sàng lọc những người chủ có điều kiện phù hợp trong này đi, có vài người đầu óc nóng lên, khi nhận nuôi chưa chắc có thể gánh vác trách nhiệm, cho nên cậu phải sàng lọc cẩn, đánh giá xem bọn họ thật lòng hay nhất thời kích động."

Giản Diệc Thừa miễn cưỡng cũng coi như là người chuyên nghiệp, anh làm cảnh sát, khả năng nhìn người cũng chính xác cho nên việc này không khó lắm. Có người giúp đỡ lượng công việc của Sơ Ngữ cũng giảm bớt, hai người phối hợp rất ăn ý, nhanh chóng xử lý xong nhiệm vụ.

Cùng lúc đó, nhóm thú cưng đầu tiên cũng lần lượt đến với chủ nhân của mình. Sở dĩ chậm như vậy là bởi vì công ty giao hàng này chỉ đi đường bộ, không đi đường hàng không, mặc dù chậm một chút nhưng như vậy thú cưng mới thấy thoải mái.

Đồng Thư Nhã là một là một người phụ nữ cường công việc điển hình ở Thượng Hải, nghiệp vụ năng lực mạnh, mỗi ngày di chuyển qua lại giữa hai điểm, nhà và công ty. Dĩ nhiên, tiền lương cũng đủ để cho cô ngao du xung quanh với bạn cùng lứa tuổi.

Một người ở lâu trong thành phố sẽ khó tránh khỏi có cảm giác cô đơn, nhưng cô lại không muốn tìm bạn trai, đặt nặng sự nghiệp, thích cuộc sống tự do, cho nên không tính tìm một nửa kia. Nuôi một con mèo làm bạn là chuyện mà cô suy xét rất lâu, chỉ là mãi không có thời gian cũng không có cơ hội đi tìm một con mèo chỉ thuộc về mình.

Quan tâm tới weibo thú cưng để hiểu nhiều hơn một chút về tụi nó, tương lai có thể nghênh đón một em. Lại không ngờ thế mà có cơ duyên tìm được một chú mèo hết sức đáng yêu.

Chuyện này thần kì khó giải thích, có thể người khác không thích nhưng cô thì ngược lại. Đồng Thư Nhã nhìn trúng Nguyễn Nguyễn. Lúc ấy thông tin của nó nằm gần cuối, màu lông không phải xinh đẹp lắm, thậm chí còn tàn tật, què một chân. Chủ Weibo cũng không giấu mà thành khẩn nói cho mọi người biết, Nguyễn Nguyễn vì bị người ta làm tổn thương nên mới tàn phế một chân, cho nên nó cần nhất một người có 120% yêu mến và mười phần kiên nhẫn.

Cũng bởi vì vậy nên mặc dù nhiều người thương cảm, nhưng số người nhận nuôi rất ít ỏi, dù sao đâu có ai muốn nuôi một con mèo tàn tật đâu.

Nhưng mà Đồng Thư Nhã liếc mắt một cái là nhìn trúng nó liền. Nguyễn Nguyễn có một đôi mắt màu trà, yên tĩnh nhìn ống kính, khôn khéo lại hiểu chuyện, động vào tấm lòng của Đồng Thư Nhã, cho nên cô không chút do dự đã lựa chọn em ấy.

Vì em ấy tàn tật một chân nên Sơ Ngữ rất sợ người khác nhận nuôi lại chê bai nó, vì vậy cô luôn nhấn mạnh chuyện này với Đồng Thư Nhã, hy vọng cô ấy đừng nhất thời thương hại mà kích động nhận nuôi nó, sau này đổi ý lại mang đến tổn thương lớn hơn. Cuối cùng cô ấy kiên định mới khiến Sơ Ngữ yên tâm lựa chọn cô ấy.

Hôm nay là ngày đầu tiên Nguyễn Nguyễn có cuộc sống ở nhà mới, Đồng Thư Nhã cố ý nghỉ một ngày, ở nhà chờ nó.

"Đinh đông."

Tiếng chuông cửa vang lên, Đồng Thư Nhã nháy mắt bật dậy, nhìn từ mắt mèo ra ngoài thấy người giao hàng đang ôm một cái hộp, sau đó cô mới mở cửa.

Bởi vì là mèo còn sống cho nên từ đầu đến cuối người giao hàng đều mở hộp, để phòng động vật bị nghẹt thở hoặc xuất hiện những triệu chứng

không tốt khác. Đây là điểm đặc biệt của công ty giao hàng, Sơ Ngữ nhìn trúng điểm này nên mới yên tâm giao động vật cho bọn họ.

Trong khoảnh khắc Đồng Thư Nhã mở cửa, cô liền thấy Nhuyễn Nhuyễn nằm yên tĩnh trong hộp, cực kì ngoan ngoãn, tim cô như muốn tan chảy ra.

Thanh toán tiền vận chuyển, ký nhận sau đó Đồng Thư Nhã ôm Nhuyễn Nhuyễn vào phòng khách, ôm ra khỏi hộp, "Nhuyễn Nhuyễn, em có bị ngộp không? Có khó chịu chỗ nào không?"

Nhuyễn Nhuyễn thận trọng nhìn trộm ánh mắt của cô chủ, thấy từ đầu đến cuối cô ấy không hề lộ ra vẻ chê bai mới yên lòng. Bà chủ Sơ Ngữ đã nói trước tình huống nhưng cô chủ không chê nó. Vì vậy, nó quyết định đáp lại cô ấy.

Đồng Thư Nhã hỏi xong, cũng không nghĩ nó sẽ lập tức đáp lại, em ấy vừa tới nhà mới chắc chắn chưa thích ứng được, gặp là mình mình cũng không quen, có sợ hãi cũng là điều dễ hiểu.

Cô nghĩ như vậy, không ngờ lại nghe được một tiếng, "Meo ~"

Tiếng kêu mềm nhũn, nho nhỏ, giống như là tiểu cô nương mắc cỡ lấy hết dũng khí dò xét.

Đồng Thư Nhã vô cùng hứng khởi, "Nhuyễn Nhuyễn, em mới vừa kêu đúng không? Em cũng thích chị phải không? Chị vui lắm đấy, hai chúng ta quả nhiên có duyên..."

Đồng Thư Nhã và Nhuyễn Nhuyễn hết sức hòa hợp, những người khác cũng như vậy. Lúc nhận được thú cưng thì vội vàng lên mạng chia sẻ niềm vui.

"Ha ha, Miên Miên giá lâm! Không ngoài suy đoán, em ấy quả nhiên thích bụng mập của tôi, nằm bất động trên đó luôn!"

"Quá ghê! Em cứ lên án đi, chúng tôi sẽ thay em khiển trách cô chủ!"

"Viên Cầu nhà tôi thật là đáng yêu. Trước khi tới mẹ tôi đã làm xong cá khô chờ em ấy, kết quả thấy cá khô là không cần tôi nữa, cứ vây quanh mẹ tôi nũng nịu mãi thôi!"

"Bà chủ thật tử tế, còn gửi Viên Cầu đi kiểm tra sức khỏe, thẻ khám bệnh, ngay cả thuốc ngừa cũng chích rồi. Thật sự vô cùng dụng tâm giúp các em ấy tìm một mái nhà."

"Bà chủ chị thật là tốt!"

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỨNG

Giang Nam Hồng Đậu

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Động Vật Giang Thành Nổi Tiếng

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nhóm thú cưng đầu tiên gửi đi đã tới tay từng chủ nhân, có thể thấy cả chủ và tớ sống chung rất hòa hợp, Sơ Ngữ rất cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Trên đường vận chuyển cô không ngừng lo lắng, sợ xảy ra chuyện bất ngờ; sợ chủ nhân không thích bọn chúng, đòi trả lại; sợ tụi nó ở nhà mới không thích ứng được... Các phản hồi tốt được gửi tới thì cô đã có thể yên tâm. Nhưng mà còn phải chờ nửa tháng sau tới kì gọi video lần đầu tiên, sau đó mới chắc chắn bọn chúng ổn hay không.

Cô đăng thông tin của đợt thứ hai lên Weibo.

Phòng hỏi ý kiến thú cưng # Đợt thứ hai, bạn thích em nào thì mau mau đến nhận đi!

Lần này cũng là chín ô vuông nhưng nhiều hơn bình thường một chút, mỗi ô có tư liệu ba con.

Quả Quýt: chó Trung Hoa*, xuất thân bình thường nhưng có thân thủ phi phàm, can đảm nghĩa hiệp thẳng được một đám tiểu đệ đi theo, người ta gọi là đại ca giang hồ. Tuy đã ẩn cư nhưng vẫn lưu lại truyền thuyết. Thân thể khỏe mạnh, không tàn tật. Nó hy vọng chủ nhân mình là một người chính trực, boy nhiệt tình tỏa sáng như ánh mặt trời.

Tiểu Hắc: Mặc dù dân gian đều nói mèo mun không tốt nhưng tiểu Hắc thật sự rất thông minh, là một con mèo dũng cảm, từng trợ giúp cảnh sát phá án bắt cóc (không thể tiết lộ). Tính cách cao ngạo, khinh thường không thèm giao thiệp với loài người ngu xuẩn, cho nên chủ nhân của nó phải là một người cao cao tại thượng, có thể khiến nó nể phục. Thân thể khỏe mạnh không tàn tật.

Đại Thúc: Đại Thúc là con chó sống qua một đời dài đằng đẵng. Tuổi tác hơi cao, năm nay tám tuổi. Thân thể khỏe mạnh nhưng mù một mắt. Nó bị mù là vì dũng cứu nhảy xuống nước cứu một đứa trẻ, bị dây kềm dưới nước đâm bị thương, không được kịp thời cứu chữa nên để lại vết thương về sau. Đại Thúc cứu đứa bé kia sau đó phất áo bỏ đi, ẩn sâu không gặp ai cho nên mắt mới không được trị. Nó không muốn tìm chủ nhân bởi vì cảm thấy mình lớn tuổi, sợ liên lụy người khác. Nhưng tôi hy vọng nó có thể an hưởng tuổi già nên đem tư liệu của nó lên đây.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Động Vật Giang Thành Nổi Điên 2

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânWeibo vừa đăng đã có một loạt hình luận
nhảy ra.

"Giữ ghế! Tôi chưa xem đâu, đào cái hố trước đã!"

"Thích Đại Thúc! Vì nó tự hào cũng vì nó đau lòng!"

"Tiểu Hắc thật lợi hại, mặc dù chủ Weibo nói không tiết lộ nhưng tôi
vẫn tò mò."

"Đại Thúc thật là lợi hại, tôi muốn nuôi nó, em chó tốt như vậy nhất
định phải sống một cuộc đời vui vẻ!"

"Tôi thích Quả Quýt, em ấy lăn lộn giang hồ nhất định không tầm
thường."

"Thích nhất Đại Thúc! Tiểu Hắc, Quả Quýt tôi cũng thích! A a a, quần
quít quá, rốt cuộc nên chọn em nào đây?"

"Lâu trên không cần bản khoản, có thể tất cả đều coi thường bạn. [
mím cười] "

"Đại Thúc! Ai cũng đừng hòng cướp em ấy khỏi tay tôi! Ba năm trước
con trai tôi cũng vô tình rớt xuống sông, được một con chó cứu lên. Thế
nhưng con chó kia có chủ, gia đình chúng tôi cảm ơn họ sau đó tạm biệt.

Bây giờ lại thấy Đại Thúc, mặc dù tôi biết nó không phải con chó kia nhưng tất cả những anh hùng đều xứng đáng được cảm ơn!"

...

Thông tin lần này không thuộc phong cách vui vẻ dễ thương như lần trước, nghiêng về tả thực nhiều hơn, nhưng bất ngờ lần này càng được hoan nghênh.

Lần này 27 em thú được trình diện, vô cùng bất ngờ Đại Thúc lại được chào đón nhiều nhất. Nói thật, Đại Thúc lớn tuổi lại bị thương mù mắt, thân thể cũng không tốt như những em khác. Nó bị những con mèo con chó khác dẫn tới tham gia náo nhiệt, cũng không có ý định tìm chủ nhân. Sơ Ngữ vì thương nên đem tài liệu của nó lên mạng, cô nghĩ nếu có người nhìn trúng thì cũng tốt, nó có nhà để an hưởng tuổi già.

Cô cũng không ngờ tới Đại Thúc lại được rất nhiều người hoan nghênh.

Sơ Ngữ đọc lại những bình luận này cho Đại Thúc nghe, muốn dùng chuyện này khích lệ nó, để nó yên tâm đi tìm chủ nhân. Đại Thúc nghe xong vẫn thấy không tốt, lắc đầu liên tục, "Vẫn là thôi đi, em vừa già vừa xấu xí, vào nhà người khác chỉ chuốc thêm phiền toái thôi."

"Không phiền không phiền, bọn họ đều rất thích em đó. Em nhìn đi, người mẹ có con được chó cứu nè, cô ấy nhắn tin riêng cho chị, nói nhất định phải nhận được quyền nuôi em. Còn người này nữa, anh ta nói chó nhà mình cũng vì cứu người mà chôn trong biển lửa, không trở về nữa, anh ta nhìn thấy em như nhìn thấy chó của mình, cho nên muốn đón em về chăm sóc, đền bù tình yêu thương mà chú chó nhà mình chưa nhận được..."

"Cứu con cô ấy là một con chó khác, cứu người trong biển lửa cũng không phải là em, vậy em chẳng khác gì đi cướp công lao của người ta rồi."

Đại Thúc vẫn lắc đầu.

Nhưng Sơ Ngữ có thể nhìn ra, nó cũng muốn được nhận nuôi, nếu như có thể có một cuộc sống yên ổn, ai lại đi từ chối?

Vì vậy cô nói, "Nhưng có lẽ em không biết, ở nơi nào đó cũng có một chú chó giống như em, dũng cảm cứu đứa bé rồi được người nhà yêu thương. Sống tốt thì được đền đáp, em xứng đáng được sống bình yên như nó."

Đại Thúc cuối cùng cũng bị cô thuyết phục, đồng ý tìm chủ nhân. Sơ Ngữ rất vui vẻ, cô hy vọng Đại Thúc có một kết cục tốt đẹp. Chẳng qua là chọn chủ nhân hơi khó khăn, người mẹ có đứa con được cứu đó rất phù hợp điều kiện, hơn nữa Sơ Ngữ tin tưởng nếu như Đại Thúc tới nhà bọn họ, nhất định sẽ được chăm sóc như ân nhân. Chủ nhân của chú chó giúp người trong lửa cũng rất thích Đại Thúc, Đại Thúc đi cũng có thể được quan tâm.

Hơn nữa hai người này đều rất muốn nhận nuôi nó, Sơ Ngữ không biết nên chọn người nào.

*****

"Tiểu Hắc, có phải anh muốn tìm người nuôi không?"

Mấy con mèo nằm trên đầu tường phơi nắng, lười biếng trò chuyện, trong đó có một con là Sơ Ngữ biết, tiểu Hắc. Tiểu Hắc hí mắt, ừ một tiếng.

Tiểu Hoa lập tức không vui, "Loài người thì có gì tốt, bọn họ chẳng qua coi tụi mình như một món đồ giải trí nhỏ, vui thì cười hai cái, giận thì ném mình đi!"

"Đúng vậy, bọn họ căn bản không xem chúng ta ra gì cả, vứt bỏ vật nuôi của mình mà không cần suy nghĩ." Một con mèo khác bị vứt bỏ cũng phụ họa.

Tiểu Hắc híp mắt, vẻ mặt cao ngạo, "Tụi bây nói sai rồi, tao không phải tìm chủ nhân mà là tìm con sen. Tao mới là chủ, con sen phải phục vụ thì tao mới chịu, phục vụ không tốt thì tao đổi chủ! Con người vứt bỏ tao thì cũng sẽ bị tao đá đi! Hừ, tao quyết sẽ không cho bọn họ cơ hội vứt bỏ tao, chỉ có tao mới được bỏ bọn họ!"

Tiểu Hoa lộ vẻ mặt sùng bái, "Tiểu Hắc, anh thật là lợi hại!"

"Đó là đương nhiên, tao là người có công mà, trong đồn cảnh sát ai cũng biết!"

"Hắc ca uy vũ!"

...

Tiểu Hắc được sùng bái giờ này lại không ngênh ngang, nó đang híp mắt nhìn cửa siêu thị nhỏ đối diện, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, thỉnh thoảng lăm lét nhìn trái nhìn phải, lén lén lút lút. Đột nhiên anh ta ôm lấy đứa bé đang chơi đùa ngoài cửa, lấy tay che miệng đứa nhỏ rồi nhanh chóng bỏ đi.

Tiểu Hắc thấy anh ta vòng qua tường bên kia đi mất. Lúc này, trong siêu thị có một người phụ nữ từ bên trong đi ra, "Mao Mao, con chạy đi đâu rồi? Mau tới đây, chúng ta phải về thôi."

Không thấy có người trả lời, bên ngoài phố cũng không có bóng ai, cô gái luống cuống, "Mao Mao, Mao Mao, con đi đâu rồi?" Cô ấy chạy vào trong siêu thị, "Có ai thấy con tôi không? Một đứa bé trai ba tuổi, mặc quần áo đỏ, đội mũ trắng, cao tầm này..."

Lúc này, bọn Tiểu Hoa cũng chú ý tới, ríu rít nghị luận:

"Thật đáng thương, con cô ấy bị bắt cóc rồi."

"Người mẹ này cũng không chịu cẩn thận, sinh con ra rồi mà không giữ con."

"Nhất định không được để đứa nhỏ rời xa tầm mắt mình đâu!"

...

Tiểu Hoa và mấy con mèo kia mồm năm miệng mười thảo luận, tiểu Hắc không chen vào, nó nhìn người đàn ông ôm đứa nhỏ đi, tiểu Hắc quyết định thật nhanh, nói với bọn Tiểu Hoa, "Tụi bây mau đi tìm bà chủ, nói bên này có một một người bắt cóc trẻ con! Mau gọi chị ấy tới!"

Những người khác nghe không hiểu lời bọn họ nói, chỉ có bà chủ là có thể, để chị ấy báo cho mẹ đứa nhỏ.

Bọn Tiểu Hoa đã đi qua tiệm của Sơ Ngữ rồi nên biết đường. Bọn họ không có sức phán đoán nhạy bén như tiểu Hắc, cũng không liên tưởng liệu người đàn ông đó và người mẹ có quen biết nhau không, nhưng lại hết sức tin tưởng tiểu Hắc. Vì vậy khi nghe tiểu Hắc nói xong, bọn họ ngay lập tức đi truyền lời cho Sơ Ngữ.

Mà bên đây tiểu Hắc lặng lẽ đi theo anh ta.

Bước chân của mèo nhẹ vô cùng cho nên anh ta không phát hiện phía trên đầu tường có một con mèo đang đi theo. Cho dù phát hiện cũng sẽ không bao giờ nghĩ rằng nó đang theo dõi mình.

Người đàn ông áo đen ôm đứa trẻ vội vã đi tới hẻm nhỏ cuối đường, nơi đó có đậu một chiếc xe van. Anh ta còn chưa đến gần thì bên trong đã có người mở cửa xe chờ.

Tiểu Hắc nhanh mắt phát hiện, bên trong trừ tài xế lái xe và người đàn ông mặc áo xám mở cửa xe ra thì còn có hai đứa bé, chúng đang nằm ngủ trên ghế.

Người đàn ông nhanh chóng lên xe, cửa xe bị đóng lại, tiểu Hắc còn nghe được giọng nói của người áo đen truyền tới: "Mau mau mau, lái xe đi, bên kia đã phát hiện đứa trẻ bị mất rồi."

Xe nhanh chóng chạy, tiểu Hắc từ trên đầu tường nhảy xuống, đánh thức một con mèo trong hẻm, "Mau đi tìm bà chủ, nói có người bắt cóc ba đứa bé, xe vừa chạy về phía nam!"

Nói xong tiểu Hắc lập tức chạy theo chiếc xe van.

Con mèo hoang bị tiểu Hắc đánh thức còn đang mơ hồ, nhưng nó cũng ngoan ngoãn đi tìm Sơ Ngữ. Bởi vì tất cả động vật lưu lạc ở đây đều biết tìm bà chủ là có thịt ăn. Huống hồ đây còn là tiểu Hắc bảo nó đi.

Tiểu Hắc cũng là một con mèo đại ca.

Sơ Ngữ đang ở trong tiệm sàng lọc, trao đổi với những người chủ muốn nhận nuôi thú cưng. Sau khi nghiên cứu nói chuyện, cô quyết định đem Đại Thúc giao cho người chủ có con chó bị chết trong biển lửa nuôi dưỡng. Bởi vì nhà bọn họ không có nuôi con nào cả, chỉ có mỗi Đại Thúc thôi. Mà nhà người mẹ kia thì nuôi thêm ba con chó nữa, có lẽ là bởi vì cảm kích tội nó.

Giống như là có nhiều trẻ trong một gia đình, cha mẹ không có cách chia đều tình yêu thương. Thú nuôi nhiều thì không thể chăm sóc hết tất cả. Đại Thúc còn là một con chó yên tĩnh không nói nhiều, cái gọi là biết khóc biết nháo thì mới có kẹo ăn, tính cách Đại Thúc không hợp để đi tranh sự cưng chiều như những con chó khác. Cho nên so sánh một lần, nhà kia thích hợp với nó hơn.

Sơ Ngữ và người mẹ kia đang nói chuyện, cô ấy tiếc nuối nhưng có thể hiểu được. Cho dù là ai nhận nuôi, chỉ cần Đại Thúc có thể sống tốt là được rồi.

Ngay vào lúc này, bọn Tiểu Hoa chạy tới, "Bà chủ bà chủ, không xong rồi! Có người bắt cóc trẻ em!"

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯỜNG

Giang Nam Hồng Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Động Vật Giang Thành Nổi Điên 3

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânGiản Diệc Thừa rất nhanh chạy tới, "Sao rồi?"

Sơ Ngữ chỉ cái xưởng chế biến không xa, "Vào kia rồi, nãy giờ không đi ra."

Giản Diệc Thừa nhìn thử nhưng vì xa quá nên cũng không thấy gì bất thường. Anh nhìn Sơ Ngữ, "Có thể nghĩ cách nào để biết tình hình bên trong không?"

Sơ Ngữ gật đầu một cái, "Cũng có thể, còn có mấy con mèo chạy theo bọn họ vào đó. Tớ đến tìm bọn chúng hỏi thử thì có thể thăm dò tình hình."

"Không được, như vậy quá nguy hiểm, bây giờ còn không biết bên trong thế nào, cậu không được mạo hiểm." Nếu như là anh, anh sẽ xông vào bởi vì anh là cảnh sát, đây là trách nhiệm. Nhưng Sơ Ngữ thì khác, cô là một người bình thường, cô mạo hiểm giúp cảnh sát chạy theo tên bắt cóc nhưng không thể liều mình xông vào đầm rỗng hang hổ.

Sơ Ngữ biết anh đang lo lắng cho mình, trong lòng ấm áp, cười nói, "Đừng lo lắng, tớ có biện pháp không làm kinh động tới bọn họ."

*****

Một xưởng chế biến đơn giản, gạch xanh ngói đen, tường tróc ra hết, đá xanh trải đầy mặt đường trong sân, giữa các khe đá là cỏ dại dài, trong gió thu trung chập chờn lay động.

Trong phòng, sáu nam một nữ đang đứng giăng co. Trên giường lớn, xếp thành một hàng là bảy đứa bé đang ngủ, đứa lớn nhất mới năm tuổi, nhỏ nhất là mấy tháng. Trong phòng, mấy người Cường Tử đang phát sinh tranh chấp với ba nam một nữ đối diện.

"Đã nói một đứa bé mười lăm ngàn mà, sao khi bọn em mang tới ba đứa thì chỉ cho ba mươi tám ngàn?"

"Con trai mới mười lăm ngàn, con gái tám ngàn, do nể mặt tình cảm anh em nên anh mới cho chú mày cái giá này đây. Đã nói rồi, đừng đem con gái tới, tụi anh bán không được, giữ trong tay anh còn chịu lỗ cho chú mày tám ngàn đó!"

Trương Vĩ cau mày nói, "Ba mươi tám ngàn bọn em không chia được, Vương ca anh cho chúng em thêm một ngàn đi, chúng ta không phải chỉ mua bán có mỗi một lần, có qua có lại mới có thể hợp tác lâu dài phải không?"

Wương ca suy nghĩ một chút, căn rằng, "Được, chú mày đã nói như vậy thì anh cũng không đòi co nữa, ba mươi chín ngàn thì ba mươi chín ngàn, sau này chú mày đừng mang con gái tới nữa, con gái không bán được..."

Lại nói mấy câu, Vương ca đếm tiền đưa cho ba người Trương Vĩ, bọn họ đếm tiền lại một lần, chắc chắn không thành vấn đề sau đó mới định bỏ đi.

Lúc này ngoài cửa truyền tới tiếng động cơ xe hơi, mọi người tại đây biến sắc, Vương ca hạ thấp giọng mắng bọn Cường Tử, "Con mẹ nó, tụi bây bị theo dõi?"

Lưu Bằng vội vàng nói, "Không có không có, Vương ca, dọc theo đường đi chúng em đều quan sát, phía sau không có người đi theo."

Ngay vào lúc này bên ngoài truyền tới một giọng nữ trẻ tuổi, "Đại tỷ, thôn này gọi là gì vậy?"

Tiếp đó là tiếng của dì làm vườn, "Vương Gia thôn, cô hỏi để làm gì vậy?"

"Vương Gia thôn à, chúng tôi Long Loan chơi, đi lộn chỗ." Rất nhanh cô gái lại nói, "Em đã nói là đi nhầm mà anh không tin, có lối ra ở trên cầu Từ Gia đó, qua cầu là Long Loan, chúng ta đi qua mất rồi!"

Một giọng nam truyền tới, "Anh đi theo bản đồ mà, ai biết bản đồ cũng sai đâu?"

"Tín hiệu không tốt, bản đồ đi chậm, em thấy bảng hướng dẫn rồi mà anh không tin..."

Hình như là đôi tình nhân nhỏ, hai người tranh chấp một lát, người nữ lại hỏi dì làm vườn, "Đại tỷ, từ bên này có thể đi đường vòng qua Long Loan không? Chạy về quốc lộ nữa phiền lắm."

"Có thể, hai người đi từ phía Tây của con đường này, qua thôn quẹo phải ra đại lộ, đi thẳng là đến cầu Từ Gia rồi."

"Quá tốt rồi, không cần quay về nữa, cảm ơn đại tỷ nha."

"Không sao không sao." Dì làm vườn vui tươi hơn hờ nói.

Âm thanh nổ máy xe truyền tới, sau đó xe hơi nhanh chóng rời đi. Dì làm vườn nhìn bên ngoài gió êm sóng lặng, đẩy cửa ra, khăn trương nói với mọi người bên trong, "Cặp tình nhân nhỏ đi Long Loan, quẹo qua ngã ba rồi."

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, Vương ca nhân đạo với Trương Vĩ,
"Tụi bây mau đi đi, bọn tao cũng rút lui đây!"

"Dạ."

*****

Đôi "tình nhân nhỏ" đi qua cầu, nam lái xe, nữ ngồi phía sau nhìn một
con mèo hỏi, "A Hồ, em thấy bên trong có gì?"

"Rất nhiều con nít đang ngủ, còn có rất nhiều người lớn đứng nhìn bọn
họ. Tụi em đi theo ba người đó, bọn họ giao đám con nít cho mấy người
trong đó, cãi lộn một hồi sau đó cho mấy người kia một chồng tiền, lúc em
đi ra bọn họ vẫn còn đang đếm tiền..."

"Bọn họ có mấy người? Mấy đứa bé?"

"Meo đếm không hết, meo bây giờ chỉ biết đếm đến năm thôi."

"Vậy em tách ra đếm, đếm tới năm sau đó đếm lại."

Đây là một giải pháp tốt, A Hồ cố gắng nhớ lại tình cảnh nó thấy khi
này, "Người là một hai ba bốn năm, một hai ba, con nít là một hai ba bốn
năm, một hai."

Sơ Ngữ vội vàng nói cho Giản Diệc Thừa biết, "Tám người bảy đứa
con nít, ba người mà chúng ta đuổi theo kia là bọn họ giao hàng, lúc A Hồ
đi ra bọn họ đang đếm tiền."

"Nhiều đứa trẻ như vậy, sau lưng khẳng định bọn họ không chỉ có mấy
người này," anh nhanh chóng phán đoán, sau đó lập tức hồi báo tình huống
về cục.

Đồn cảnh sát đang đợi lệnh, Giản Diệc Thừa truyền tin tức, bọn họ lập
tức bắt đầu hành động.

Anh lái xe vòng một vòng, từ cầu Từ Gia trở về lại quốc lộ, gia nhập với đội đang chờ lệnh, để Sơ Ngữ lái xe đi về trước.

Sơ Ngữ gật đầu đồng ý, chuyện cô có thể làm đã làm rồi, tiếp theo là nhìn cảnh sát ra tay. Cho tới bây giờ bọn họ chưa bao giờ khiến cô thất vọng, lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

Sơ Ngữ lái xe đến chỗ tiểu Hắc, đi cùng với tiểu Hắc là mấy con bị mất sức nghiêm trọng đã về tiệm trước, còn dư lại ngồi xe cảnh sát trở về.

Một đám động vật cực kỳ hưng phấn, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ có ý một ngày uy phong lẫm liệt ngồi xe cảnh sát về. Ai da má ơi, sau này có thể nổ rồi!

Vì lấy được tin tức kịp thời nên bớt cảnh sát Giang Thành lần hành động hết sức thuận lợi, nửa đường chặn xe của ba người Cường Tử chuẩn bị bỏ đi, sau đó bất ngờ bao vây sân nhỏ, nhanh chóng bắt gông cổ đám bắt cóc, giải cứu bảy đứa nhỏ.

Tất cả mọi người đều hết sức kích động, đại án không tới nửa ngày đã giải quyết xong. Bọn trẻ được giải cứu thành công, những tên bắt cóc nằm mơ cũng không nghĩ ra mình bị bại lộ từ đâu.

Trên đường trở về được nghe kể chuyện, nhìn thấy những con chó con mèo kia, cảnh sát ai cũng cảm thấy kính nể. Giờ khắc này, bọn họ không còn là động vật hoang ven đường, mà là...

Anh hùng!

Sơ Ngữ nhờ Giản Diệc Thừa dẫn đám chó mèo về, anh xin chỉ thị của đội phó Giang xong cũng tự nhiên đồng ý, "Dĩ nhiên là phải làm vậy rồi, đây là những anh hùng lập công lớn đó!"

Trước khi đi thì cảm thấy hơi chật vật, trên trăm con lặn, xe cũng chen không lọt rồi...

Lưu Tiểu Minh từ nơi khác trở về, lái xe từ vành đai phía nam qua. Đã là đường vành đai mà buổi trưa cao điểm vẫn hơi kẹt. Lưu Tiểu Minh vui mừng vì mình về nhà đúng giờ, lúc này đã là hai giờ rưỡi chiều, không phải giờ cao điểm sẽ không kẹt xe nữa. Nhưng mà chờ anh ta lên đường mới phát hiện hôm nay xe cộ hình như chạy rất chậm?

Là có cảnh sát giao thông hả? Phía trước mơ hồ có thể nghe được tiếng còi xe cảnh sát, xe cộ đều chạy phía sau, không có ai qua mặt, không có ai tăng tốc, không khí hài hòa có hơi kì lạ.

Anh ta không nhịn được chuyển làn, vượt qua, sau đó liền thấy một cảnh hết sức rung động.

Mấy chục chiếc xe bên ngoài giống y đúc xe cảnh sát, xếp thành hai hàng chia ra đi ở làn ngoài cùng bên trái và ngoài cùng bên phải, ánh đèn lóe lên, còi báo động ré dài, tốc độ đều đặn.

Ở làn giữa có hơn trăm con chó con mèo đang chạy. Trên người bọn chúng da lông nhẵn nhịu bẩn thỉu, nhưng đều ngẩng đầu ưỡn ngực, sải bước tiến về trước. Lưu Tiểu Minh thậm chí có thể nhìn ra thần thái tự hào từ bọn chúng...

Gặp quỷ rồi!

Không chỉ là anh ta, tất cả chủ xe cũng thần kỳ nhìn một màn này, thậm chí không ít người lấy điện thoại ra quay lại nữa.

Rất nhiều người không biết cho nên nghĩ là cảnh sát tốt bụng trợ giúp động vật lưu lạc, hộ tống bọn chúng rời khỏi quốc lộ. Nếu không bọn nó chạy loạn trên quốc lộ, một là không an toàn, hai là ảnh hưởng giao thông,

nhất là một nhóm lớn động vật thể này quả thật cũng nên điều động xe cảnh sát.

Bởi vì chủ xe quay lại cảnh này rất nhiều nên nó đã được truyền lên mạng với tốc độ chóng mặt. Thậm chí có trang web đã biên tập tin tức, tựa đề là ——

Ấm lòng! Xe cảnh sát mở đường, hộ tống động vật hoang rời khỏi quốc lộ.

Không ít người bình luận khen cảnh sát thật có tình.

Thấy vậy, cảnh sát Giang Thành cũng dở khóc dở cười, nhưng bây giờ cũng không phải thời điểm nên giải thích, bởi vì khi phát hiện án bắt cóc, sau lưng Vương ca còn có những người khác, đây là một đường dây lừa bán con nít. Bọn họ định tìm hiểu nguồn gốc rồi chuẩn bị bắt hết cả thầy. Nếu như lúc này họ lên tiếng thanh minh, nhờ những động vật này giúp bắt được bọn bắt cóc, sợ là sẽ đứt dây động rừng, vì vậy chỉ đành phải tạm thời lừa gạt, thậm chí ngay cả tin tức trên mạng cũng lặng lẽ đè xuống.

Sơ Ngữ giải thích với đám chó mèo, bọn nó bày tỏ mình hiểu, dù sao cũng đủ vẻ vang rồi, lần đầu tiên trong đời bọn chúng được xe cảnh sát mở đường cho đi, còn oai phong hơn ngòi xe cảnh sát! Ngồi trong xe người khác không thấy được, để cảnh sát mở đường cho mình uy vũ hơn nhiều!

Những con chó con mèo tham gia giúp ích cho cảnh sát vừa hưởng thụ bữa tiệc lớn của Sơ Ngữ, vừa khoái trá khoe khoang chuyện oai phong của mình, mấy con về chung với Sơ Ngữ hối tiếc vô cùng, chỉ hận mình sao không kiên trì thêm chút nữa, để cảnh sát hộ tống bọn chúng luôn.

Địa vị Sơ Ngữ giảm xuống: "..."

Tốc độ của cảnh sát rất nhanh, qua nửa tháng đã truy xét ra, một lưới bắt hết đường dây bắt cóc.

"Cảnh sát Giang Thành phá được vụ án bắt cóc trẻ em lớn! Bọn bắt cóc có 37 người bị bắt hết, giải cứu được 22 đứa trẻ!"

Đây được coi là vụ bắt cóc bán trẻ em lớn nhất trong mấy năm qua, vụ án vừa phá được lập tức thu hút người dân, dân mạng rồi rít khen.

"Tốt quá! Các tiểu ca ca cảnh sát thật giỏi!"

"Giỏi! Đám bắt cóc trực tiếp bắn chết đi! Còn sống là còn gieo họa!"

"Cảnh sát nước ta thật lợi hại, vì các anh mà võ tay! Các anh là siêu cấp anh hùng!"

...

Được mọi người tung hô, Weibo của cảnh sát Giang Thành cũng đăng tin mới.

Bọn họ mới thật sự là anh hùng!

Ở phía dưới kèm thêm video tiểu Hắc dẫn đám chó mèo điên cuồng truy đuổi, cộng với cảnh quay xe cảnh sát mở đường hộ tống bọn họ trở về.

Video được dựng lại, phía trên có ký hiệu xe của bọn bắt cóc, cho thấy toàn quá trình tụi nó đuổi theo xe bắt cóc. Cũng đăng thêm đoạn ghi chú giải thích chuyện đã xảy ra.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Động Vật Giang Thành Nổi Điên 4

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânĐáp ứng yêu cầu của Sơ Ngữ, trong bài đăng không tiết lộ chuyện liên quan tới cô, chỉ nói tiểu Hắc phát hiện tên bắt cóc sau đó không ngừng theo sát, hấp dẫn rất nhiều động vật hoang cùng nhau đuổi theo, vì vậy mới bị cảnh sát phát hiện, từ đó phá được đường dây bắt cóc.

Nếu như không có sự truy kích nhiệt tình của bọn chúng, cảnh sát không thể nào kịp thời thậm chí là thuận lợi phá được vụ án. Vì vậy cư dân mạng đang khen cảnh sát cũng sợ ngây người.

"Thật lợi hại, động vật khắp thành phố truy kích đám bắt cóc, tụi nó nổi điên là vậy đó!"

"Cảm giác như đang xem bom tấn Mỹ vậy! Bốc hỏa! Tôi sôi trào nhiệt huyết thay bọn chúng đổ mồ hôi hột luôn!"

"Tôi nói mà, cảnh sát làm sao mà hộ tống bọn nó về nhà chứ, thì ra là đưa anh hùng trở về! Đáng khen ngợi!"

"Cảm ơn, cảm ơn những con vật đáng yêu này, con trai tôi là một trong những đứa trẻ được giải thoát lần này, cảm ơn các em, thật cảm ơn các em."

"Thiệt hay giả vậy? Mèo sẽ thông minh đến vậy à? Còn biết đuổi theo tên bắt cóc?"

"Để tôi giải thích cho, mèo thông minh lắm đó, thôn chúng tôi trước kia có một đứa bé rơi xuống giếng, con mèo chơi cùng đứa nhỏ chạy về kêu người lớn tới mới cứu được đứa nhỏ. Thật, lúc ấy con mèo kêu thê lương vô cùng, những người khác nói chắc đã xảy ra chuyện gì đó, kết quả đi cùng nó tới xem thử, thì ra là có đứa trẻ rơi xuống giếng."

"Mèo thì tôi chưa thấy chứ đã thấy chó cứu người rồi, một nhà ba người bị trúng độc hơi gas, nhờ chó phát hiện thông báo cho hàng xóm mới cứu được kịp thời."

"Thú nuôi rất thông minh, ông ngoại nhà tôi nuôi một con chó, trước kia mỗi ngày đều đi cùng nó ra chợ mua thức ăn. Sau đó ông ngoại bà ngoại tôi lớn tuổi, đi đứng không lanh lẹ, lại không ở cùng con gái, đều nhờ con chó đó ngậm giỏ thức ăn đi mua. Bên trong để tiền và danh sách đồ cần mua, người khác thấy liền tán thưởng bỏ đồ vào. Cái chợ đó ai cũng biết nó, thấy nó tới còn cho thêm nữa."

...

Nhờ tiểu Hắc ra tay, cư dân mạng rồi rít lên kể ra sự thông minh của bọn chúng. Giờ mới biết thì ra trên đời này có không ít động vật thông minh, so với tiểu Hắc có khi hơn rất nhiều. Qua so sánh, hành động đuổi theo tên bắt cóc cũng không có gì kì quái, mặc dù số động vật đi theo lớn nhưng có tiểu Hắc dẫn đầu nên không khó hiểu lắm.

Chó mèo hoang thường ở chung với nhau, thậm chí có con đầu đàn, tiểu Hắc chính là con đầu đàn kia. Khi nó kêu gọi, những động vật khác đi theo là chuyện bình thường.

"Thì ra bọn chúng dũng cảm như vậy, trước kia nhìn bọn nó bẩn thỉu nên không thích, sau này tôi sẽ đổi đãi với bọn nó thật tốt mới được."

"Cái video này khiến tôi thay đổi thành kiến với các em chó mèo hoang rồi, tôi đã từng bị một con chó dữ cắn nên cho tới bây giờ nhìn thấy

bọn nó là xa lánh. Nhưng giống như loài người có thiện có ác, tụi nó cũng có mặt dễ thương, không nên vơ đũa cả nắm, thật đáng khen."

Người thích động vật càng khen ngợi tiểu Hắc, có một ít người trước kia không thích tụi nó bởi vì bị tụi nó tổn thương, qua chuyện này cũng thay đổi cái nhìn, thậm chí có rất nhiều người nhắc nhở mình phải đối đãi tử tế với bọn nó, thành lập trại thu nuôi động vật các loại.

Kết quả này khiến Sơ Ngữ bất ngờ, nếu quả thật chính phủ ra mặt thành lập trại thu nuôi động vật, giúp đỡ tụi nó có cuộc sống yên ổn, cũng có thể cải thiện hành động của bọn nó, thống nhất quản lý, giảm bớt hành vi người ngược đãi động vật và động vật tổn thương người, như vậy đối với bọn nó là sự bảo vệ cần thiết.

Đối với chuyện thành lập nơi thu nuôi động vật, cư dân mạng bình luận rất sôi nổi, xem ra mọi người rất mong đợi chuyện này. Không lâu sau lại có một bình luận mới nổi lên ——

"Mọi người có phát hiện không... Dẫn đầu đám mèo kia hình như là tiểu Hắc? @Phòng hỏi ý kiến thú cưng."

"@Phòng hỏi ý kiến thú cưng mặc dù không để địa chỉ, nhưng trước kia có người nhận thú cưng tiết lộ điểm giao hàng xuất phát là ở Giang Thành. Người hâm mộ cũng nói thấy tụi nó sống ở Giang Thành. Mà án bắt cóc lần này cũng phát sinh ở đó, từ những điều này cũng đủ để chứng minh tiểu Hắc trong video chính là tiểu Hắc có chỉ số thông minh cao trong Weibo tìm chủ nhân!"

"Oa! Lợi hại quá Hắc ca, thì ra đây không phải là lần đầu tiên nó trợ giúp cảnh sát phá án, hèn gì hành động rất chuyên nghiệp!"

"Hắc ca còn thiếu con sen đúng không? Cái loại dễ thương biết làm ấm giường đó!"

"Hắc ca nhìn tôi nè! Biết ca biết hát đàn còn biết nấu cơm, nhất là cá khô tôi làm rất ngon đó, em có muốn tới đây nếm thử không?"

...

Nhóm cư dân mạng mò tới Weibo của Sơ ngữ, bày tỏ tình yêu với tiểu Hắc. Mặc dù cô không thừa nhận tiểu Hắc chính là con mèo trong video nhưng không ngăn được bọn họ tìm ra. Ngay sau đó tiểu Hắc trở thành con mèo lẩn át tất cả những ứng cử viên còn lại. Bất kể fan có muốn nuôi thú cưng hay không cũng tới cảm một cái cờ trước.

Nhưng mà như lời ban đầu của Sơ Ngữ, tiểu Hắc tương đối cao lãnh, người bình thường nó luôn coi thường, muốn nuôi nó nhất định nó phải đồng ý cái đã. Nhưng mà quá chừng người đòi nuôi tiểu Hắc, nó lại không xem trọng ai cả!

Theo như lời nó nói là, sống chung với người phàm ngu xuẩn sẽ kéo thấp chỉ số thông minh của nó xuống.

Sơ Ngữ: "..."

Cảnh sát Giang Thành cũng phát hiện Weibo của Sơ Ngữ, biết chuyện cô đang tìm chủ nhân cho tiểu Hắc. Sau đó đích thân đội phó Giang tới tìm người, à không, tìm mèo.

Giang Liên Thành đầu lòng ôm đầu nói, "Nhị lang thần là chó của cô, chúng tôi cũng không ép buộc. Nhưng bây giờ lại xuất hiện tiểu Hắc, cô lại tiễn nó đi, sao cô không giữ lại chút vinh dự cho thành phố mình chứ? Đây là đại công thần của thành phố chúng ta đó, con mèo thông minh như vậy mà cô đem nó đến nơi khác, Giang Thành của chúng ta không cần con mèo tài như vậy hả?"

Câu nói làm Sơ Ngữ xấu hổ không thôi, cô chỉ muốn tìm cho nó một người chủ nhân thích hợp, không suy nghĩ nhiều.

Giang Liên Thành còn nói, "Đây không phải là giống mèo bình thường, đây là giống cao quý, anh hùng mèo dồn lực truy kích tội phạm! Nó không chỉ có lòng vì nhân dân phục vụ mà còn có thực lực siêu phàm, sức phán đoán nhạy bén, hành động quả quyết... Cho nên chú quyết định nó sẽ trở thành mèo ngoài biên chế, trợ giúp công việc cho cảnh sát!"

Ông thẳng thắn, cảm xúc mạnh mẽ dâng trào, tựa như đang truyền đạt một chuyện rất bình thường, nhưng Sơ Ngữ lại trợn mắt há mồm, "Chú nói thật?"

"Đương nhiên là thật." Giang Liên Thành nói không chút do dự. Trước kia chỉ biết chó thông minh có thể làm chó đặc vụ, giúp đỡ cảnh sát. Nhưng bây giờ nhìn lại thì ra mèo cũng có thể, mèo cũng thông minh không thua kém gì chó. Hơn nữa hình thể của tụi nó nhỏ, bước chân nhẹ nhàng, như điều tra viên lặng lẽ len vào nhóm tội phạm cũng rất thích hợp.

Cho nên bọn họ xin phép cấp trên, chuẩn bị chiêu mộ tiểu Hắc vào đồn cảnh sát. Chắc hẳn, một con mèo nhiệt tình với công việc hình sự sẽ không cự tuyệt lời thỉnh cầu này đâu.

Sơ Ngữ thay tiểu Hắc vui vẻ nhưng cô cũng không biết suy nghĩ của nó thế nào, tiểu Hắc rất kiêu ngạo, cô không thể thay nó quyết định được. Vì vậy chỉ có thể nói với đội phó Giang, "Để cháu hỏi nó trước đã, chuyện này cháu không quyết định được."

Giang Liên Thành sáng khoái đồng ý, "Đương nhiên là phải hỏi ý kiến nó rồi." Giang Liên Thành có dự cảm tiểu Hắc nhất định sẽ đồng ý. Đúng như dự đoán, tiểu Hắc không chút suy nghĩ đã chấp nhận.

Đối với tiểu Hắc mà nói, trước khi gặp được Sơ Ngữ, nó đang lưu lạc tứ xứ, nhưng mà mèo hoang đâu có giống nhau. Bởi vì có câu "mèo mun xui xẻo" nên màu lông của nó làm người ta không thích. Khi nhìn vào những con mèo hoang đáng thương khác thì bọn họ có chút do dự còn nhìn

vào tiểu Hắc thì không. Tiểu Hắc trải qua sự ghét bỏ của quá nhiều người, người ta không thích nó, chê nó sau đó nó từ từ lạnh lùng, không ôm mong đợi với một người nào nữa.

Động vật có lúc cũng giống như con người, bị tổn thương xong sẽ lặng lẽ co bả mình lại, dùng bộ dạng lạnh lùng vũ trang, làm như mình kiên cường nhưng thật ra nội tâm lại rất mềm yếu. Tiểu Hắc là một con mèo thông minh, mà càng thông minh thì càng có thể hiểu rõ suy nghĩ của loài người đối với nó, tổn thương càng sâu sắc. Vì vậy nó chỉ có thể trưng ra vẻ kiêu ngạo và lạnh lùng ra để tự vệ.

Mà càng không có được thì càng nhớ không quên. Đối với con mèo đã từng nhận quá nhiều ánh mắt lạnh lùng như tiểu Hắc mà nói, sâu trong nội tâm nó mong đợi nhất vẫn là ánh mắt đầy thiện ý của con người. Vì vậy lần đầu tiên nó trợ giúp cảnh sát cứu đứa bé bị bắt cóc về, được Sơ Ngữ khích lệ khen thưởng, được cảnh sát khen cũng cho nó cảm giác ấm áp. Đó là cảm giác mà trước nay chưa từng có.

Nó thích loại cảm giác ấm áp này cho nên sau khi lại gặp đường dây bắt cóc, nó lần nữa xuất thủ hỗ trợ. Gia nhập đồn cảnh sát chính là một sự khích lệ, được coi trọng, được đối xử công bằng, cho nên nó không chút do dự đã đồng ý.

Nếu có thể được sống tốt, ai lại đồng ý sống dưới ánh mắt coi thường của người khác?

Giản Diệc thừa cũng kể cho Sơ Ngữ biết sau khi tiểu Hắc vào đồn cảnh sát ở, nó không có gì không thích ứng được mà ngược lại so với trước còn hoạt bát hơn chút. Đặc biệt đối với các bài huấn luyện cũng không bài xích.

Sơ Ngữ cảm thấy vui giùm tiểu Hắc, định nghĩa về hạnh phúc của mỗi người không giống nhau, loài mèo cũng vậy. Có lẽ đối với những con mèo

khác, được sống yên ổn chính là hạnh phúc, nhưng đối với tiểu Hắc cuộc sống bây giờ mới là cuộc sống mà nó mong muốn.

Sau khi chuyển 26 con vật khác đi tới nhà mới thì Sơ Ngữ cũng lên Weibo thông báo về lựa chọn của tiểu Hắc. Weibo của cảnh sát Giang Thành cũng chia sẻ tin tức tiểu Hắc đã là một thành viên trong đội, là biểu tượng may mắn của đội, để cả đoàn cư dân mạng tiếc nuối.

"Ha ha, mấy anh trai cảnh sát thật là, đang khoe khoang với chúng tôi đấy hả?"

"Khóc huhu, tiểu Hắc của tôi, không còn hy vọng sao?"

"VẬY CŨNG ĐƯỢC, TÔI KHÔNG CÓ TIỂU HẮC THÌ NHỮNG NGƯỜI KHÁC CŨNG KHÔNG CÓ ĐƯỢC! [khóc lớn]"

"Quả nhiên, trai đẹp là của người khác, ngay cả mèo cũng không ngoại lệ! Tiểu Hắc cố gắng lên!"

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Động Vật Giang Thành Nổi Điên 5

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Vụ án bắt cóc này đặc biệt lớn, còn là nhờ tiểu Hắc nên cư dân mạng thảo luận sôi nổi hơn nửa tháng mới thôi. Cái tên Tiểu Hắc này đã từng một lần lên hotsearch Weibo, quen thuộc với cư dân mạng. Phim hoạt hình thiếu nhi [Hắc miêu cảnh trưởng] đã từng thịnh hành cũng được mọi người tìm ra xem lại. Tiểu Hắc lại càng bị gọi là bản thực tế của bộ phim.

Đồn cảnh sát Giang Thành lại có vụ án mới.

"Theo lời khai của Trương Vĩ, ba người bọn họ mới hợp tác lần đầu với Vương ca. Vốn là định bán hai đứa bé kiếm ba chục ngàn, sau đó ba người chia đều. Không ngờ bắt được một đứa bé gái. Theo lời bọn họ nói là cô bé bị người ta cố ý vứt bỏ."

"Bọn chúng nói thế nào?"

"Lúc năm vùng bọn họ thấy một người đàn bà trung niên lén lén lút lút ôm một đứa trẻ đang ngủ đặt trước cửa gần cô nhi viện. Ba người Trương Vĩ nghĩ là dù sao cũng bị bỏ, không nhặt là ngu, vì vậy mang luôn đứa nhỏ bán cho Vương ca."

"Đứa bé kia là của nhà nào?"

"Tôn Chí Dũng."

Lúc đứa nhỏ mất tích gia đình cũng có tới nhận trẻ, cho nên nói tên là Giang Liên Thành liền nhớ lại. Tôn gia là nhà tới báo án sớm nhất, lúc tiểu Hắc thông báo là bọn họ đã tới rồi, cho nên ông có ấn tượng rất sâu.

Hai vợ chồng Tôn Chí Dũng đều là bác sĩ, bình thường bận rộn công việc, đứa trẻ giao cho bà nội giữ. Ngày ngày người bà dẫn cháu gái ra ngoài đi bộ, chớp mắt một cái đã không thấy tăm hơi đứa nhỏ đâu, điện thoại thông báo cho vợ chồng Tôn Chí Dũng, mấy người lập tức tới đồn cảnh sát báo án, sợ trễ nãi thời gian đứa trẻ xảy ra chuyện.

Nhưng từ lời khai của Trương Vĩ thì có lẽ chuyện hiển nhiên không đơn giản như vậy. Từ việc bà nội Tôn lạc mất đứa nhỏ cho đến việc Trương Vĩ nhặt nó, trung gian còn qua tay người thứ ba. Người này dẫn đứa trẻ đi nhưng lại vứt nó trước cô nhi viện...

"Có phải có người ganh ghét Tôn gia? Hành động trả thù?" Lâm Lang nói.

"Nếu có xích mích cũng không nên động tới trẻ em chứ? Có thể làm ra loại chuyện này 80% là có thù oán với đứa nhỏ."

"Không loại bỏ khả năng này, tra xem gần đó có CCTV hay không, hỏi thăm xem Tôn gia có kết thù với người nào nữa." Giang Liên Thành chỉ đạo.

*****

Lúc cảnh sát tới, người nhà Tôn gia đang vây quanh đứa trẻ lạc mất mà tìm lại được, vui mừng không dứt. Thấy bọn họ tới lập tức kinh ngạc hân hoan mời bọn họ vào.

"Cảm ơn đồng chí cảnh sát, cảm ơn mọi người cứu được bảo bảo nhà tôi, nếu không cả nhà chúng tôi cũng không biết nên sống thế nào..."

"Đây là trách nhiệm của chúng tôi." Cảnh sát nói, "Lần này chúng tôi tới là chủ yếu muốn biết một chuyện, nhà mọi người có gây thù với ai không?"

"Kết thù?"

"Đúng, bởi vì chúng tôi điều tra được, đứa trẻ nhà mọi người không phải bị tên bắt cóc bắt mất mà là bị người khác vứt bỏ, trời xui đất khiến bị tên bắt cóc nhặt được."

Người nhà họ Tôn giật mình, "Còn có chuyện này? Nhà chúng tôi không có gây thù với ai cả, là ai mà ác như vậy, muốn hại bảo bảo nhà tôi?"

Bắt đi sau đó vứt bỏ đứa nhỏ, rốt cuộc là ai hiểm độc đến thế?

"Mọi người nhớ lại thử xem, một khi không tìm được thủ phạm, sau này khó mà chắc rằng kẻ đó sẽ không gây án nữa, cứ như vậy, đứa nhỏ nhà mọi người sẽ còn đối mặt với nguy hiểm."

Không cần cảnh sát nhắc nhở Tôn gia cũng biết chuyện này rất nghiêm trọng, vợ của Tôn Chí Dũng gấp đến độ nước mắt cũng chảy xuống, "Bảo bảo nhà tôi mới ba tuổi, còn nhỏ lắm, là ai muốn hại nó? Có thù thì tìm chúng tôi đòi đây này, tại sao phải làm như vậy với một đứa bé chứ?"

Suy nghĩ hồi lâu cũng không có đầu mối, bà nội Tôn đột nhiên nhớ lại, "Có phải là do bà Triệu nhà bên cạnh làm không? Mấy ngày trước cháu gái tôi có chơi chung với cháu trai nhà họ, cháu trai nhà kia cướp đồ chơi của bảo bảo nhưng bảo bảo không cho, còn đẩy ngã đứa nhỏ, bà Triệu lúc ấy tức giận mắng bảo bảo..."

Hai vợ chồng họ Tôn không dám tin, "Chỉ bởi vì đồ chơi? Không đến nỗi vậy chứ?"

Cảnh sát cũng không thể nói gì, lòng người khó đo lường, ai biết đối phương có phải loại người bị trừng mắt cũng báo thù hay không đâu. Bọn họ nói với người nhà họ Tôn, "Có phải hay không thì chờ chúng tôi điều tra mới biết, khoảng thời gian này mọi người nhớ trông chừng đứa nhỏ, nửa bước không rời, đừng để xảy ra chuyện gì rắc rối."

"Được được được, cảm ơn đồng chí cảnh sát." Không cần bọn họ nói, người họ Tôn đã trải qua cảm giác mất con mất cháu, không dám làm gì sơ suất.

Cảnh sát rời đi, Tôn gia không tiêu hóa nổi tin tức bọn họ mang tới, ngoại trừ tên bắt cóc vẫn còn có những người khác muốn hại con cháu họ!

Bà Tôn nói với con dâu, "Thật dọa người, lỡ mà không tìm được bảo bảo thì thế nào? Nhờ có cảnh sát tìm về, nếu không nửa đời sau tụi con còn ai đâu mà nương tựa."

Con dâu Lý Trân Trân gật đầu nói, "Mẹ nói đúng."

...

Vụ án bảo bảo nhà họ Tôn tra xét mấy ngày nhưng vẫn không có tiến triển gì, một là bởi vì thời gian cách hơi lâu, bọn họ mất hơn nửa tháng tùm gọn đường dây bắt cóc, lúc gần kết án mới từ trong miệng bọn Trương Vĩ biết chuyện này. Cho dù thủ phạm có để lại dấu vết gì thì qua thời gian lâu cũng đã được dọn dẹp sạch. Hai là nơi đứa nhỏ bị bỏ rơi đúng ngay góc chết của camera, gần đó cũng không có CCTV.

Lúc ăn cơm cùng Sơ Ngũ, Giản Diệc Thừa có đề cập tới vụ án này.

"Chắc là người quen gây án, chỉ là những người mà nhà họ Tôn quen biết như hàng xóm cũng đã cho xác nhận, đều không phải."

Sơ Ngữ hỏi, "Có cần tớ hỗ trợ không? Tớ có thể tìm động vật gần đó hỏi một chút."

Giản Diệc Thừa lắc đầu một cái, "Nhìn rồi, ở gần đó không có chó mèo hoang."

Sơ Ngữ cười, "Không có mèo chó thì cũng đâu sao, những động vật khác cũng được mà, bay trên trời hay chạy trên đất, chỉ cần không phải sinh vật đơn bào là có thể."

Giản Diệc Thừa sững sốt, anh vẫn cho là cô chỉ có thể nói chuyện với chó mèo, không ngờ lại là tất cả động vật.

Anh suy nghĩ một chút nói, "Đã qua nửa tháng, con người còn rất ít người có thể nhớ chuyện nửa tháng trước, động vật cũng vậy thôi. Chắc là không hỏi ra được manh mối gì hữu dụng."

Quan trọng là anh không muốn chuyện gì cũng làm phiền cô, năng lực của cô rất đặc thù nhưng cuối cùng cũng chỉ là một người bình thường, nếu dính líu quá nhiều vào các vụ án, anh lo sẽ có người phát hiện, cũng gây thương tổn tới cô.

Sơ Ngữ không phát hiện trong lời nói của anh có hàm ý, hơi lúng túng, có vẻ như cô đánh giá năng lực của mình quá cao rồi. Nhưng mà Sơ Ngữ không nghĩ nhiều đến vậy, anh nói cũng đúng, hơn nửa tháng, rất khó hỏi được tin tức có ích. Vì vậy cô gật đầu một cái, "Cũng đúng."

Nhưng mà nếu có người nhìn thấy, lại là người quen gây án, làm sao không tìm được thủ phạm chứ?

Sơ Ngữ suy nghĩ một chút hỏi, "Câu nói bà con hàng xóm thân quen đều đã xác nhận cả rồi à? Không sót một người nào?"

"Ừ, cũng gần như vậy." Giản Diệc Thừa nói xong bỗng nhiên nhớ lại,
"Không, có bỏ sót!"

"Ai?"

Anh hơi chần chừ, không quá tin tưởng ý nghĩ của mình, "Mẹ và bà nội, hai người gần gũi nhất." Nghĩ cũng thấy không thể nào, cho nên không có liệt hai người họ vào danh sách cần xác nhận.

Bóng đèn chợt lóe, Sơ Ngữ bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, cô đang định nói thì thấy Giản Diệc Thừa bật người đứng dậy. Hai cặp mắt nhìn nhau, như là nghĩ đến cùng một chuyện.

Giản Diệc Thừa nói xin lỗi với Sơ Ngữ, "Xin lỗi cậu, tớ có ý kiến mới, cần phải về nghiệm chứng."

Sơ Ngữ hiểu, "Không sao không sao, cậu nhanh đi về đi."

Từ đây đi về tiệm rất gần, cơm nước xong tự về cũng được. Sơ Ngữ đưa mắt nhìn anh đi, trong lòng có hơi buồn bã, chỉ hy vọng chuyện không phải như cô nghĩ.

*****

Giản Diệc Thừa trở lại cục, lập tức thăm vấn ba người Trương Vĩ, cầm một tấm hình, hỏi, "Là người này phải không?"

Trương Vĩ nhìn chốc lát, lập tức nói, "Đúng đúng, chính là bà ấy!"

Giản Diệc Thừa lại đổi mấy tấm hình, Trương Vĩ vẫn có thể nhận ra được người đàn bà kia. Trong lòng Giản Diệc Thừa có suy tính, bắt chước hỏi Cường Tử và Lưu Bằng, hai người này cũng xác nhận.

Sắc mặt anh bình tĩnh trở lại phòng làm việc, nhìn mọi người nói, "Có kết quả rồi."

*****

Ở Tôn gia, Lý Trân Trân và bà Tôn đang dụ bảo bảo chơi đùa. Từ khi cảnh sát nói có người cố ý hại bảo bảo, chưa điều tra ra, hai người phập phồng lo sợ, lúc nào cũng chú ý trông nom bảo bảo, không dám để cho đứa nhỏ rời khỏi tầm mắt nửa bước.

Cảnh sát tới, Lý Trân Trân vui mừng, "Sao rồi? Có phải mọi người tìm được người hại bảo bảo rồi hay không?"

Lâm Lang gật đầu một cái, "Đã tìm được."

"Là ai? Tại sao phải hại con tôi?" Người mẹ khẩn cấp muốn biết người hại con mình là ai, vì vậy không chú ý sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt của mẹ mình.

Lâm Lang có hơi không đành lòng nhưng vẫn mở miệng nói, "Tôn Cúc Hương, mời bà đi theo chúng tôi về cục."

Lý Trân Trân còn chưa kịp phản ứng, "Hả? Anh nói cho tôi biết là được rồi, mẹ tôi lớn tuổi, hù bà ấy giết mình thì sao?"

Lâm Lang không nói, chỉ nhìn Tôn Cúc Hương. Hồi lâu sau Lý Trân Trân rốt cuộc mới kịp phản ứng, cứng ngắc xoay người lại, không dám tin nhìn mẹ mình, "Mẹ? Là mẹ?"

Tôn Cúc Hương ánh mắt né tránh, không dám nhìn thẳng.

Không nghe được lời phản bác, tia hy vọng cuối cùng của Lý Trân Trân cũng tan vỡ, điên cuồng nhào tới lắc lắc Tôn Cúc Hương, "Tại sao? Tại sao vậy mẹ? Bảo bảo là cháu gái ruột của mẹ đó! Sao mẹ nỡ xuống tay vứt bỏ cháu mình?"

Lý Trân Trân nằm mơ cũng không nghĩ người vứt bỏ cháu mình lại chính là người bà ruột thịt! Cô ấy tự thấy quan hệ giữa hai người không tệ, gả cho Tôn Chí Dũng mấy năm qua, hai mẹ con chưa bao giờ gây lộn. Thậm chí bởi vì bà ấy giúp đỡ nuôi dưỡng bảo bảo nên cô còn thấy bà tốt hơn mẹ ruột...

Lúc này Tôn Cúc Hương cũng sợ hãi, nước mũi nước mắt tuôn trào, "Mẹ không muốn hại bảo bảo, bảo bảo là do một tay mẹ nuôi lớn, mẹ còn thương nó hơn bất cứ ai, làm sao lại hại nó! Mẹ chỉ là nhất thời hồ đồ, muốn hù dọa con một chút. Mẹ chỉ có Chí Dũng là con trai nhưng con lại không tính sinh con trai cho nó... Mẹ, mẹ nhất thời hồ đồ..."

Lý Trân Trân chết lặng, đúng rồi, thì ra là như vậy. Mấy lần mẹ thúc giục cô sinh thêm đứa nữa, cô liền từ chối, mặc dù chính sách sinh hai con mở ra nhưng cô và Chí Dũng bận bịu công việc. Hơn nữa nuôi hai đứa tốn nhiều tiền, chỉ sinh một đứa con gái là đỡ, cô có thể cho con cuộc sống tốt nhất, tiếp nhận nền giáo dục tốt nhất, chuyên tâm nuôi dạy con... Cô chưa từng nghĩ con gái kém cỏi gì hơn so với con trai, lại không nghĩ rằng mẹ mình trọng nam khinh nữ, còn muốn cô sinh cho bà một đứa cháu trai!

Lúc trước khi mẹ khuyên nhủ, bà chỉ nói có hai đứa dễ bầu bạn, cũng không nói nhất định phải có cháu trai nên cô không nghĩ nhiều tới chuyện này nữa. Lúc tìm được bảo bảo, bà còn nói với cô lỡ mà bảo bảo xảy ra chuyện gì thì nửa đời sau cô và Chí Dũng biết dựa vào ai? Lúc ấy cô thậm chí đã động lòng, chuẩn bị sinh thêm một đứa bé nữa.

Lại không ngờ rằng tất cả đều là mưu kế của mẹ. Vì để cho cô đồng ý sinh con mà không tiếc tình lấy cháu gái ra dụ dỗ...

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đậ

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Chim Anh Vũ 1

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Theo lời khai của Tôn Cúc Hương, bà cũng không có ý muốn vứt bỏ cháu gái, chỉ định để cho cháu gái "lạc mất" một lần, cho Lý Trân Trân biết nếu chỉ sinh một đứa, lỡ mà mất rồi thì cái gì cũng không còn. Nếu như có hai đứa bé, nếu một đứa xảy ra chuyện, còn một đứa là vẫn còn hy vọng. Đây chính là ý muốn hù dọa của bà ấy.

Dù đứa bé kế tiếp là nam hay nữ, bà cảm thấy nếu đã có một cô con gái, không cần nói con dâu sẽ tự cần một đứa con trai, như vậy Tôn gia sẽ có một đứa cháu trai lưu lại đời sau.

Bà tự nghĩ kế hoạch của mình rất tốt, mặc dù thiếu chút nữa bảo bảo bị tên bắt cóc gạt bán nhưng cuối cùng vẫn hữu kinh vô hiểm* trở về. Hơn nữa con dâu cũng đồng ý mang thai đứa thứ hai... Chút áy náy trong lòng khi hại cháu gái bị gạt bán cũng dần dần tiêu tan, tất cả đều phát triển theo hướng tốt đẹp, cuối cùng không ngờ cảnh sát vẫn tìm tới.

* Hữu kinh vô hiểm: Gặp chuyện nhưng không bị nguy hiểm

Dự cảm của Sơ Ngữ trở thành sự thật, cô chỉ có thể thối thức không ngui, trọng nam khinh nữ vẫn là hiện tượng phổ biến tồn tại trong xã hội này. Quan điểm lớn trong một lúc khó mà thay đổi, ngay cả tên bắt cóc cũng chỉ muốn bán đứa bé trai, không thể không nói, đây là chuyện hết sức nực cười.

*****

Sơ Ngữ nhàn rỗi không có chuyện gì, gọi hỏi thăm những con thú cưng được nhận nuôi, cho tới trưa cô cũng chỉ thăm được bảy tám con, hiệu suất hơi thấp.

Đại Miêu thấy cô để điện thoại di động xuống thì lập tức nhảy lên trên đùi cô, "Ngôn Ngôn, meo đói, chúng ta gọi đồ ăn ngoài chứ?"

Sơ Ngữ nhìn thời gian, đã gần mười hai giờ, gật đầu nói, "Được, em muốn ăn gì?"

"Cá khô nhỏ, cá khô nhỏ..." Vừa nhắc tới cá khô là hai mắt Đại Miêu tỏa sáng. Sơ Ngữ không nhịn cười được, "Được, cho em ăn ít cá khô." Nói xong lại quay đầu hỏi Nhị Lang Thần và A Bố, "Còn hai đứa?"

Hai đứa này vô cùng dễ nuôi, cho tới bây giờ chưa bao giờ để Sơ Ngữ phải bận tâm, ngay cả ăn cơm cũng dễ. Nhị Lang Thần không tính đi, trước kia nó là chó hoang, chắc là do khổ quá nên bây giờ rất quý trọng thức ăn, không kén ăn. Ngược lại là A Bố, lúc trước có chủ quan tâm chăm sóc, từ khi tới đây nó rất ít yêu cầu điều gì, giống như sợ gây phiền toái cho cô vậy.

Đúng như dự đoán, Sơ Ngữ hỏi xong, hai cái miệng đồng thanh nói, "Gì cũng được."

Tuy là nói như vậy nhưng Sơ Ngữ vẫn biết đồ ăn ưa thích của bọn nó, vì vậy gọi cho bọn nó xương sườn kho và thịt đùi gà, quả nhiên thấy mắt bọn nó sáng lên.

Gọi đồ xong, cách mấy phút là Đại Miêu lại đi ra cửa một chuyến, chờ tiểu ca giao hàng xuất hiện.

Sơ Ngữ tiếp tục lướt Weibo, đến bây giờ cô đã có hơn 400 ngàn người hâm mộ, cũng coi như là có chút danh tiếng. Trừ việc tìm chủ nhân cho thú cưng ra, có người thấy tên Weibo là phỏng hỏi ý kiến thú cưng nên tìm đến

hỏi cô một ít vấn đề về suy nghĩ trong lòng của thú cưng. Trước khi có năng lực hiểu tiếng nói bọn nó, Sơ Ngữ đã từng nghiên cứu về tâm lý động vật, sau đó từ từ nghiên cứu sâu hơn, cho nên đối với vài vấn đề của fan, cô vẫn có thể cho bọn họ một ít lời khuyên.

Không giải quyết được thì yêu cầu đối phương gửi tới một đoạn video về thú cưng, sau đó thêm một bước phân tích. Cũng không có gọi video đối thoại với động vật các loại. Bao gồm cả việc theo dõi xem thú cưng có sống tốt không, mỗi lần như vậy là cô đều tắt camera bên mình, chỉ nhìn đối phương. Nữ giới độc thân sống một mình cần phải có ý thức đảm bảo an toàn.

Đại Miêu đi ra ngoài lần nữa nhưng vẫn không thấy bóng dáng tiêu ca đầu, mất hứng nói, "Hôm nay chậm hơn bình thường, Ngôn Ngôn chị mau đánh giá kém đi!"

Sơ Ngữ bị chọc cười, "Em còn biết đánh giá kém nữa hả?"

Đại Miêu lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, "Đó là dĩ nhiên, meo bây giờ cũng là một con mèo có giáo dục, hiểu biết nhiều!"

"Vậy đồng chí Đại Miêu có giáo dục có thể bao dung một chút hay không, có lẽ trên đường kẹt xe nên mới tới chậm?" Mười hai giờ rưỡi, bất kể là ở tiệm cơm hay ở trên đường đều là giờ cao điểm, trễ mấy phút cũng có thể hiểu.

Đại Miêu muốn mau chóng được ăn cá khô nhỏ nhưng lại cảm thấy Sơ Ngữ nói đúng, mèo có giáo dục nên có tấm lòng bao dung, suy nghĩ chốc lát, cuối cùng cố mà làm ra vẻ, "Vậy cũng được, meo tha thứ lần này."

"Đại Miêu thật ngoan!" Sơ Ngữ không keo kiệt tán dương nó, Đại Miêu hết sức hưởng thụ cà cà vào lòng bàn tay cô.

Một người một mèo đang chơi đùa, ngoài cửa bỗng nhiên truyền tới tiếng gõ, một tiểu ca đưa thức ăn mặc đồ màu đỏ đứng ngoài cửa tiệm, thần thái bất an, sắc mặt đỏ bừng, ngay cả đường gân dưới da cũng nổi lên.

Sơ Ngữ vội hỏi, "Sao vậy?"

Đứa bé trai này tuổi không lớn lắm, thường xuyên tới giao hàng nên cũng coi như là quen. Thỉnh thoảng cô sẽ trò chuyện mấy câu, cô biết cậu ta thật ra mới mười bảy tuổi, trong thẻ căn cước ghi lớn hơn một tuổi nên mới có được công việc như bây giờ. Sơ Ngữ hỏi tại sao cậu ta không đi học, đứa nhỏ chỉ cười lộ ra hàm răng rõ ràng, không nói lời nào.

Sơ Ngữ rất có hảo cảm với đứa nhỏ tươi sáng như ánh mặt trời này, đừng nghĩ người ta còn nhỏ, thật ra đối với công việc cậu ta rất nghiêm túc, chất phác chuyên cần, đối đãi chân thành với người khác, lúc gọi Sơ Ngữ là chị hết sức vui vẻ. Bây giờ thấy bộ dáng này, trực giác mách bảo chắc là có chuyện gì.

Thiệu Bảo Toàn đỏ mặt, bất an nói, "Thật xin lỗi chị, bữa ăn của chị vô tình bị em làm đổ..."

Trên đường tới nhiều xe, cậu ta không chú ý đụng phải người khác, người và xe ngã xuống đường. Hộp đựng cũng bị bể, rơi khắp nơi, không thể ăn.

Lúc này Sơ Ngữ mới thấy tư thế đứng của cậu ta không tự nhiên, trên người còn có vết cà. Trong nháy mắt liền biết chắc là ngã xe, cô vội vàng tới kiểm tra, "Té xe hả? Em đi bệnh viện chưa? Xương khớp không sao chứ?"

Thiệu Bảo Toàn ngượng ngùng né né, "Em không sao đâu chị, a..."

Sơ Ngữ đụng phải vết thương cách lớp quần áo, cậu ta lập tức nhe răng toét miệng la đau.

Sơ Ngữ vén tay áo lên nhìn một cái, cùi chõ bị trầy da, máu thịt mơ hồ, nhìn hết sức dọa người. Sơ Ngữ vừa đau lòng vừa tức giận, "Vậy mà còn kêu không sao? Đã như vậy mà còn đưa thức ăn gì nữa, mau đi bệnh viện đi! Em gọi điện thoại nói thì khách hàng cũng sẽ hiểu thôi, sao mà hành hạ thân thể mình như vậy? Người nhà mà biết thì sẽ lo lắng chừng nào?"

Sơ Ngữ thật lòng nghĩ đứa nhỏ này như em trai mình, thấy cậu ta như vậy, trừ đau lòng thì còn muốn mắng cậu ta tại sao không thương tiếc bản thân mình.

Thiệu Bảo Toàn cảm động, lại xin lỗi, "Không có chuyện gì đâu chị, chỉ nhìn thấy hơi ghê thôi chứ thật ra không nghiêm trọng..."

Sơ Ngữ không nói lời nào, "Em còn bước đi được không? Chị đưa em đi bệnh viện trước, lỡ mà xương bị gì thì kéo thành bệnh nặng đó, đừng nói tiền thưởng, tiền lương một tháng cũng không đủ cho em chữa bệnh!"

Thiệu Bảo Toàn bị cô hù dọa, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đi bệnh viện. Cũng may sau khi kiểm tra, bác sĩ nói ngoại trừ cổ chân có hơi trật thì không ảnh hưởng đến xương. Chích thuốc ngừa uốn ván xong, Sơ Ngữ mới dẫn cậu ta về.

"Không có chuyện gì là tốt, trở về nhớ thay thuốc đúng giờ, đừng làm vết thương bị nhiễm trùng. Nếu em không làm được thì tới tiệm chị giúp em thay thuốc..." Mặc dù cô là bác sĩ thú y nhưng thay thuốc cho người vẫn là chuyện nhỏ.

Thiệu Bảo Toàn bức rức nói, "Không sao không sao ạ, tự em làm được rồi." Cậu ta ngượng ngùng đỏ mặt nói, "Hôm nay làm phiền chị quá, em hại thức ăn bị đổ mà còn nhờ chị đưa đi bệnh viện nữa..."

Sơ Ngữ cắt lời, "Em cũng gọi chị một tiếng chị rồi, nhìn em trai mình bị thương mà chị không giúp sao? Em không cần suy nghĩ nhiều, trở về

nghỉ ngơi cho khỏe, nghỉ thêm hai ngày nữa rồi làm việc cũng không muộn, thân thể là tiền vốn, không có tiền vốn làm sao làm việc?"

Thiệu Bảo Toàn gật đầu liên tục, "Em nghe lời chị."

Cậu ta toét miệng cười lộ ra hàm răng. So với khi nãy lúc vừa gặp thì Sơ Ngữ thấy cậu ta tươi tắn hơn chút rồi đó, cười lên lại có mấy phần khả ái.

Bởi vì chuyện ngoài ý muốn này nên Sơ Ngữ và bọn Đại Miêu đến bây giờ còn chưa ăn cơm, thấy ánh mắt Đại Miêu u oán, Sơ Ngữ lập tức chột dạ nói, "Đi, chị mời các em ăn một bữa tiệc lớn, tùy ý gọi!"

Lúc này tâm tình Đại Miêu mới tốt lên, "Vậy chị phải gọi cho meo thật nhiều cá khô nhỏ mới được!"

"Được được được, nghe em!"

*****

Một gian phòng sạch sẽ ngăn nắp trong khu dân cư, trên ban công treo lồng chim, một con anh vũ xinh đẹp đang đứng trên thanh gỗ vắt ngang.

Giản Diệc Thừa đứng trên ban công, sắc mặt tỉnh táo nhìn nó.

Anh vũ không sợ người, hai cái móng vuốt bám chặt thanh gỗ, thỉnh thoảng giương cánh ra vỗ hai cái.

"Xin chào! Tạm biệt!"

"Ăn cơm!"

"Đại Bảo về rồi!"

"Anh Tử về rồi!"

...

Anh vũ quái dị nói chuyện, câu chữ rõ ràng, từ ngữ phong phú, có thể thấy chủ nhân bỏ nhiều tâm tư ra dạy.

Lâm Lang chẳng biết tới từ lúc nào, cười nói, "Con chim này thật thông minh." Quay đầu nói với anh vũ, "Đây đây, mày nói cho đại soái ca nghe một chút đi."

"Đại Bảo về rồi."

"Không phải Đại Bảo, là đại soái ca."

"Đại Bảo về rồi, Anh Tử về rồi."

...

Dạy nửa ngày, anh vũ vẫn chỉ lặp lại hai câu này, Lâm Lang nổi giận, lẩm bẩm một tiếng, "Chim ngu, dạy cũng như không!"

"Người mới ngu!" Anh vũ trợn hai con mắt nhìn Lâm Lang.

Đám người Giang Liên Thành vừa tới không nhịn được bật cười, "Lâm Lang, ngay cả một con anh vũ cậu cũng không nói lại."

Lâm Lang sờ lỗ mũi, "Thì ra mày không ngốc à."

Giang Liên Thành đã đi tới bên người Giản Diệc Thừa, hỏi, "Sao rồi? Có phát hiện gì không?"

Sở dĩ bọn họ xuất hiện ở đây là do trong phòng này phát hiện một thi thể. Người chết là chủ nhà, 68 tuổi, sống một mình, ông tên Triệu Văn Đức. Bọn già đã qua đời, con gái cũng thành gia lập nghiệp, sau khi về hưu ông lão nuôi một con anh vũ làm bạn, thường ngày hay đi ra ngoài đánh cờ tán

gấu với bạn cùng lứa, giống như đại đa số ông lão về hưu khác. Sáng sớm hôm nay lại bị hàng xóm phát hiện chết ở trong nhà mình.

Hiện trường không có dấu vết xô xát, tài sản cũng không bị mất, trên tủ đầu giường còn có một chai thuốc ngủ, chỉ còn lại mấy viên... Tất cả dấu hiệu cho thấy, đây là vụ án tự sát.

Giản Diệc Thừa yên lặng nửa ngày, đột nhiên hỏi, "Đại Bảo và Anh Tử là ai?"

Giang Liên Thành nói, "Theo lời hàng xóm thì con trai ông lão tên Triệu Bảo Lai, con gái tên Triệu Anh, Đại Bảo và Anh Tử chắc là tên thường gọi của bọn họ."

Người già hiu quạnh chỉ có một con anh vũ làm bạn, ông dạy anh vũ nói "Đại Bảo về rồi", "Anh Tử về rồi", có thể nhìn ra ông rất trông đợi mấy người con.

"Vậy bây giờ bọn họ ở đâu?"

"Hàng xóm báo cảnh sát xong liền thông báo cho bọn họ, chắc bây giờ đang trên đường tới."

Đang nói, ngoài cửa có hai người xông vào, một nam một nữ, mặt đầy lo lắng, "Ba tôi sao rồi?"

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯỜNG

Giang Nam Hồng Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Con Vẹt [2]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Người tới là con trai, con gái của Triệu Văn Đức, chị em Triệu Anh và Triệu Bảo Lai. Triệu Bảo Lai vẫn mặc đồng phục công nhân nhà máy, có thể thấy là sau khi nhận được tin thì lập tức chạy đến đây, quần áo cũng không kịp thay.

Giang Liên Thành thấp giọng nói, "Xin hãy nén bi thương."

Một câu nói cũng đủ nói lên tất cả, trong phút chốc nước mắt của Triệu Anh rơi xuống, cô ta che miệng, luôn mồm nói, "Không thể, không thể nào, sức khỏe bố tôi tốt như vậy..." Nói xong đã lao vào trong phòng, không tận mắt chứng kiến thì cô ta tuyệt đối không tin bố mình cứ như vậy mà qua đời.

Nhưng khi nhìn thấy ông lão nằm im lặng trên giường không nhúc nhích, vẻ mặt bình thản trong phòng, rốt cuộc cô ta cũng bật khóc nức nở, "Bố ơi, con gái tới rồi, con xin lỗi, xin lỗi, con gái bất hiếu, ngày hôm qua đã nói sẽ đi ăn cơm với bố nhưng lại không tới. Con xin lỗi, bố ơi, bố mở mắt nhìn con đi..."

Triệu Bảo Lai bình tĩnh hơn một chút, hai mắt đỏ rực, có thể thấy anh ta đang cố gắng nén bi thương, anh ta hỏi, "Bố tôi chết như thế nào?"

Giang Liên Thành nói, "Nghĩ ngờ là uống thuốc ngủ tự sát."

Triệu Bảo Lai gật đầu, bước vào căn phòng với Giang Liên Thành, quỳ gối bên giường Triệu Văn Đức, người đàn ông hơn 40 tuổi mà bây giờ lại khóc như một đứa trẻ.

Sinh ly tử biệt khiến người ta nhìn mà lòng đau xót không ngớt. Chờ hai người ổn định lại tâm trạng, cảnh sát mới tiến hành lấy lời khai.

Cùng lúc đó, Giản Diệc Thừa và Lâm Lang đang đi hỏi thăm hàng xóm của Triệu Văn Đức.

"Cậu nói con vệt kia sao? Nó là do lão Triệu nuôi, tên gì nhỉ, à, là Thúy Thúy. Vợ của lão Triệu mất sớm, con cái trưởng thành cũng ra ở riêng, không ở cùng ông lão, một mình ông ấy cô đơn nuôi Thúy Thúy, tốt xấu gì cũng có một người làm bạn. Cậu không biết chứ, Thúy Thúy rất thông minh, dạy cái gì sẽ biết nói ngay..."

"Dạy một lúc lâu mà có nói anh đẹp trai đâu..." Lâm Lang nói thầm.

"Cậu bảo gì cơ?"

"À, không có gì, bà nói tiếp đi."

"Mọi người đều thích Thúy Thúy, nhìn thấy nó đều sẽ trêu một chút. Nhưng Thúy Thúy chỉ thân thiết với mỗi lão Triệu thôi, người khác trêu đùa thế nào cũng không đi theo, nó biết hết đấy. Mỗi lần Đại Bảo và Anh Tử nhà lão Triệu về, từ xa đã có thể nghe tiếng Thúy Thúy gọi, "Đại Bảo trở lại!" "Anh Tử trở lại!", thông minh lắm!"

"Thế ngày hôm qua nó có gọi không?" Giản Diệc Thừa thuận miệng hỏi.

"Có, lúc 7 giờ khi nhà chúng tôi chuẩn bị ăn cơm, tôi còn nói với ông nhà tôi là hai đứa con lão Triệu thật hiếu thuận, thường xuyên về thăm bố. Lúc buổi sáng lão Triệu đi mua thức ăn còn nói, buổi tối con trai và con gái

sẽ về ăn cơm. Chúng tôi đều không ở cạnh con cái, chúng nó đến ăn bữa cơm cũng như ăn Tết vậy. Cả ngày hôm qua lão Triệu đều vui vẻ hơn hở, ai biết qua một đêm, người đã mất rồi..."

Bác gái khá hăng hái nói chuyện với hai người, bà rất thích những chàng trai trắng trẻo tuấn tú, nói tất cả những gì mình biết cho họ, bao gồm cả những tin đồn vô căn cứ nữa.

Sau khi đi ra, Giản Diệc Thừa nói với Lâm Lang, "Cậu đi thăm nhà dì Tăng một chuyến đi."

Lâm Lang khó hiểu, "Sao cậu lại tin vậy, rõ ràng là nói huyền thuyên thôi, cậu còn nghĩ là thật..."

Bác gái vừa rồi nói Triệu Văn Đức có một mối tình tuổi xế chiều trong lúc nhảy ở quảng trường, đối tượng là dì Tăng.

Giản Diệc Thừa không nói mình tin hay không, chỉ bảo, "Đi xem đi."

Lâm Lang bất đắc dĩ, đành phải chạy đi một chuyến. Sau khi anh ta đi thì Giản Diệc Thừa gọi Sơ Ngữ đến đây.

Buổi chiều, đội hình sự mở cuộc họp thảo luận về vụ án này.

"Theo lời khai của chị em Triệu Anh, Triệu Bảo Lai thì ngày hôm qua bọn họ vốn hẹn đến nhà ăn cơm với ông lão, nhưng bất ngờ có việc nên không tới được. Hai chị em đều cho rằng người còn lại sẽ đi, vì thế cũng không giải thích thêm với ông lão, gọi điện chỉ nói một tiếng không tới được."

"Triệu Văn Đức mắc bệnh mất ngủ, vẫn dùng thuốc ngủ để dễ ngủ hơn, thuốc cũng do ông tự mua. Kết quả khám nghiệm bước đầu của pháp y là Triệu Văn Đức sử dụng thuốc ngủ quá liều dẫn đến tử vong."

"Mà căn cứ vào tình trạng hiện trường, không có dấu hiệu tranh chấp, không có đồ vật bị mất, cửa sổ đóng chặt không bị cạy mở."

Thảo luận đến đây, chân tướng đã rất rõ ràng, rất có khả năng là bởi vì con cái không đến đúng hẹn nên Triệu Văn Đức mới nhất thời nghĩ quẩn rồi tự sát. Chuyện như vậy không phải chưa từng có tiền lệ, ông lão sống một mình rất dễ dàng vì cảm giác cô độc mà đánh mất ý chí muốn sống.

"Tôi cảm thấy không phải ông ấy tự sát." Trước khi đội phó Giang đưa ra kết luận, Giản Diệc Thừa liền mở miệng.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn anh, "Tại sao, cậu phát hiện ra gì à?"

Giản Diệc Thừa gật đầu, bình tĩnh phân tích, "Bác gái hàng xóm nói buổi sáng ngày hôm qua Triệu Văn Đức mua rất nhiều đồ ăn, chuẩn bị làm bữa tối cho các con trở về. Từ giữa trưa đã nghe thấy tiếng ông lục đục nấu cơm, đến tận 6 giờ tối mới dừng lại. Triệu Bảo Lai và Triệu Anh không đến, nhiều đồ ăn như vậy chắc chắn Triệu Văn Đức không ăn hết. Như vậy đồ ăn còn thừa đâu?"

Anh đã tìm trong nhà Triệu Văn Đức rồi, không có đồ ăn thừa, từ bàn ăn đến nhà bếp đều sạch sẽ, trong tủ lạnh chỉ có nguyên liệu nấu ăn còn lại thôi.

"Có phải ông ấy vứt đi hết rồi không?"

Giản Diệc Thừa lắc đầu, "Lúc sáng sớm chúng ta tới, thùng rác xung quanh đang được thu gom, tôi đã xem qua rồi, không có lượng thức ăn thừa lớn như vậy, đồng thời, một người trong lòng có ý định muốn chết thì sao còn có thể đi ra ngoài đổ rác rồi mới về nhà tự sát?"

"Chuyện này không phải chuyện chính mà quan trọng nhất là, tối hôm qua Triệu Anh và Triệu Bảo Lai đã tới, không phải là có việc nên không đến như bọn họ đã nói." Giản Diệc Thừa lại nói.

"Làm sao cậu biết?"

"Con vẹt Triệu Văn Đức nuôi nói thế."

Mọi người: "..."

"Tôi và Lâm Lang hỏi được, con vẹt Thúy Thúy này rất thông minh, mỗi lần Triệu Anh và Triệu Bảo Lai đến thì từ xa cũng có thể nghe tiếng nó gọi "Đại Bảo trở lại" "Anh Tử trở lại", tối ngày hôm qua hàng xóm nghe được."

"Có thể tin được con vẹt này không? Nhờ đâu nó nghe Triệu Văn Đức nói, sau đó lặp lại thì sao? Không có người chứng kiến, cũng không có camera giám sát, chỉ bằng vài tiếng kêu của con vẹt, sao có thể làm bằng chứng chứ?"

Giản Diệc Thừa gật đầu, "Vì thế tôi cũng chỉ mới nghi ngờ thôi." Sau đó anh tìm Sơ Ngữ để chứng thực, quả nhiên không ngoài dự đoán của anh.

Chỉ là lúc này không thích hợp liên lụy đến Sơ Ngữ, bởi vì thông tin cô có được từ Thúy Thúy cũng không thể làm chứng. Vào lúc này chỉ có thể dựa vào kiến thức chuyên nghiệp và phân tích để tìm kiếm chứng cứ.

"Hơn nữa, sáng sớm hôm nay hàng xóm báo án rồi lập tức thông báo cho hai người này, từ nơi làm việc của bọn họ đến nhà Triệu Văn Đức thậm chí còn gần hơn chúng ta, mặc dù là báo cho chúng ta trước nhưng hai người họ cũng không thể nào đến chậm hơn chúng ta tận nửa tiếng được. Với lại, chị em bọn họ không làm việc cùng một chỗ, nhưng lúc đến lại đi cùng nhau, hình như quá trùng hợp rồi."

"Ngoài ra chúng ta còn biết một chuyện, Triệu Văn Đức đang có quan hệ với một người là dì Tăng, đối phương cũng ở góa, con cái đều đã có gia đình và công việc cả rồi. Bọn họ quen nhau được một khoảng thời gian, đang thương lượng để thẳng thắn nói với con cái. Dì Tăng nói, bốn ngày

trước Triệu Văn Đức đã thử thăm dò ý tứ của các con mình, nhưng bọn họ đều phản đối. Bà ấy còn nói, lúc đó bà khuyên Triệu Văn Đức, nếu không được thì thôi bỏ đi. Ông ấy lại nói muốn thử lại, nhất định sẽ thuyết phục được con mình."

"Ngày hôm qua Triệu Văn Đức gọi Triệu Anh và Triệu Bảo Lai đến chắc cũng vì chuyện này, vì thế nếu hai đứa con không đến, ông ấy cũng sẽ không lựa chọn tự sát trong tình huống như này. Đồng thời dì Tăng cũng tiết lộ, Triệu Văn Đức đã không cần dùng thuốc ngủ một thời gian dài rồi."

Giang Liên Thành nghe xong thì suy nghĩ một lát, "Như vậy xem ra, cái chết của Triệu Văn Đức quả thật có nhiều điểm đáng ngờ."

Giản Diệc Thừa lại nói, "Tôi đề nghị nên trực tiếp thẩm vấn hai người Triệu Anh và Triệu Bảo Lai, nếu như có liên quan đến bọn họ, trong lúc vội vàng không chuẩn bị đầy đủ chắc chắn sẽ để lộ sơ hở."

Giang Liên Thành đồng ý, "Được, lập tức sắp xếp rồi thẩm vấn hai người Triệu Anh và Triệu Bảo Lai!"

Bị cảnh sát phát hiện manh mối rồi thẩm vấn nghiêm ngặt, quả nhiên Triệu Bảo Lai hoảng sợ, khai sạch sành sanh.

Chiến trường của sự việc không khác Giản Diệc Thừa phân tích chút nào. Triệu Văn Đức nói chuyện với các con về chuyện của dì Tăng xong, Triệu Anh không phản ứng gì nhưng Triệu Bảo Lai phản đối rất mãnh liệt, cho rằng ông đã già rồi, lại tái giá với một bà lão khác sẽ khiến mọi người chế giễu, làm bọn họ mất mặt.

Mà trên thực tế, chẳng qua Triệu Bảo Lai cảm thấy nếu nhiều thêm một người sẽ khiến bố mình tiêu nhiều tiền hơn cho bà ta. Mà bây giờ thuốc người già uống đều rất đắt, vô duyên vô cớ nuôi thêm một người xa lạ, nhà ai sẽ đồng ý chứ?

Tuy nói Triệu Văn Đức đã về hưu nhưng căn nhà đứng tên ông, còn có lương hưu và tiền anh ta đều đặn gửi vào tài khoản ngân hàng cho ông nữa. Triệu Bảo Lai vẫn cho rằng những tài sản này khi mất đi ông sẽ để lại cho anh ta, ngay cả việc phải chia phần cho chị gái cũng đã khiến anh ta khó chịu rồi. Nếu bây giờ bố cưới mẹ kế, chẳng phải lại có một người nữa để phân chia tài sản sao? Vì thế anh ta mới kịch liệt phản đối việc bố đi thêm bước nữa.

Lần gặp mặt đó kết thúc không vui, nhưng mấy ngày sau Triệu Văn Đức lại gọi điện cho bọn họ, nói có việc cần thương lượng. Triệu Bảo Lai biết rõ bố mình cố chấp, nếu là chuyện ông đã muốn thì nhất định phải làm được, bởi vậy anh ta đã có suy nghĩ lấy hết số tiết kiệm, chứng từ bất động sản gì đó để dù bố có tái hôn cũng không thể chia tài sản cho người khác.

Vì thế sau khi anh ta đến đã lặng lẽ bỏ thuốc ngủ vào trong đồ ăn và nước uống bố mình thích, chuẩn bị chờ ông ngất đi thì sẽ tìm đồng số tiết kiệm kia.

Giống như suy tính của anh ta, ông lão quả nhiên ngủ thiếp đi. Có điều vào lúc anh ta đang lục tung đồ đạc lên thì Triệu Anh đến, cô ta bảo trên đường có việc nên tới chậm, nhìn thấy em trai đang lục lọi, lập tức hỏi anh ta đang làm gì. Triệu Bảo Lai đành phải kể lại kế hoạch của mình cho chị gái nghe. Tuy rằng Triệu Anh cảm thấy bỏ thuốc bố là chuyện không đúng, nhưng vẫn thấy cách làm của em trai hợp lý, bọn họ tạm thời bảo quản những tài sản này, không để bố hồ đồ mà đưa hết cho người ngoài.

Lúc này bọn họ không hề nghĩ tới, liều lượng thuốc ngủ ông lão dùng quá lớn, trực tiếp khiến bố mình ngủ một giấc rồi không tỉnh lại nữa.

Sau khi phát hiện ông lão không còn thở nữa, hai chị em hoảng sợ, thương lượng một lúc lâu, cảm thấy không thể báo cảnh sát, nếu vậy thì hai người đều toi đời, bọn họ đều có gia đình và con cái, kể cả hai người đều đền mạng thì bố cũng chẳng tỉnh dậy nữa.

Vì thế bọn họ dọn dẹp đồ đạc, thậm chí mang hết đồ ăn đã bị hạ thuốc, xóa sạch dấu vết bọn họ từng tới đây, sau đó ngụy trang thành bố mình tự sát.

Thấp thỏm bất an suốt một đêm, sáng sớm hôm nay lúc nhận được thông báo của hàng xóm, còn tập lại lời khai một lượt nữa rồi mới chạy tới.

.....

Nếu không phải Giản Diệc Thừa cẩn thận phát hiện con vẹt có gì đó kỳ lạ thì đã để bọn họ trót lọt thoát tội rồi. Nhưng dù cẩn thận mấy cũng có sơ sót, làm chuyện xấu chung quy sẽ phải chịu trừng phạt.

Lúc Sơ Ngữ nói chuyện với con vẹt này cũng đã biết được chân tướng sự việc rồi, vừa cảm thấy đáng thương cho ông lão sống một mình chết vô tội này, vừa thương hại hai người con chỉ vì tư lợi kia. Nửa ngày trôi qua, cô cũng nhớ đã một khoảng thời gian mình không về thăm bố mẹ, bỗng nhiên chợt dạ, sau đó liền thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà ở hai ngày.

Vu Thu Nguyệt nhìn thấy cô trở về còn kinh ngạc một lúc lâu, "Sao lại về thế? Hết tiền tiêu rồi à?"

Sơ Ngữ: "...". Đây là mẹ ruột!

Vẫn là bố thương cô, ông hỏi, "Ăn cơm chưa con?"

"Con vẫn chưa." Sơ Ngữ cảm thán, chỉ có bố tốt với cô thôi.

Sơ Hương Đông gật đầu, "Trong tủ lạnh có cơm thừa, con hâm nóng lại rồi ăn đi, bố với mẹ con ra quảng trường nhảy đây."

Sau đó hai vợ chồng thân mật nắm tay nhau rời đi, vừa đi vừa nói, "Bà nó à, hôm nay em mặc bộ váy này đẹp lắm, khí sắc rất tốt."

"Em cũng thấy thế, màu đỏ rất tôn da em."

Sơ Ngữ: "... " Thật sự là bố mẹ ruột!

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đâu

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Ăn Tết [1]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Vừa mới bước vào tháng 12, Giang Thành đón trận tuyết đầu tiên, mùa đông trời giá rét, những động vật lang thang ngày càng cực khổ. Tuy nhiên có một tin tốt là chuyện lập trạm cứu trợ động vật lang thang đã được chính quyền Giang Thành phê chuẩn. Có mấy doanh nghiệp lớn trong thành phố tài trợ dưới danh nghĩa chính phủ, coi như là nửa công nửa tư.

Những doanh nghiệp tài trợ nhiều nhất là công ty Trần thị mà Sơ Ngữ đã từng giúp đỡ và doanh nghiệp Cố thị nóng lòng muốn làm từ thiện, hai nhà này đều có chút liên quan đến Sơ Ngữ. Nhưng cô cũng không tự luyện đến mức cho rằng bọn họ chịu bỏ vốn là vì mình.

Bất kể nói như nào, những động vật lang thang có thể nhận được sự cứu trợ chính là một chuyện cực tốt. Khoảng thời gian này động vật đồng ý đến tìm cô đăng ký để tìm người nhận nuôi ngày càng ít, bởi vì những con muốn gần gũi với con người hay muốn được nhận nuôi đều đã đăng ký cả rồi. Còn thừa lại phần lớn là những động vật đã bị con người tổn thương quá sâu nên không muốn thân thiết với họ nữa, không dám ôm ấp tưởng được con người yêu quý ôm ấp. Hoặc là những con vật kiêu căng tự mãn, tình nguyện lang thang tự do chứ cũng không muốn về làm thú cưng trong nhà. Chúng nó tin tưởng quy tắc sinh tồn khôn sống mống chết trong tự nhiên, muốn ở lại đấu tranh chứ không hạ thấp bản thân đi nghe lời người khác.

Mỗi con đều có cá tính rõ ràng và suy nghĩ độc lập của chính mình, Sơ Ngữ tôn trọng nguyện vọng của chúng nó, không bắt ép thêm nữa.

Trước đây cô còn lo đến mùa đông chúng sẽ không thể chịu được, nhưng bây giờ đã có trạm cứu trợ động vật rồi, cũng coi như sẽ cung cấp cho chúng nó một nơi cư trú, không bị những cơn gió lạnh hành hạ. Tuy rằng không thể bảo đảm tất cả động vật đều tình nguyện đến đó nhưng đại đa số sẽ chấp nhận sự che chở mang tính chất công ích này. Còn những con không muốn tới thì chính bản thân chúng nó đã có khả năng sinh tồn rồi, không cần phải lo lắng lắm.

Lúc Sơ Ngữ không có chuyện gì làm sẽ đi hoạt động từ thiện, tiến hành khám sức khỏe cho những động vật lang thang hoặc xử lý vết thương cho chúng nó. Tay nghề của cô cũng rất có ích đấy nhé, mỗi khi cô đến, những nhân viên ở đây đều rất vui vẻ, bởi vì cô có thể giúp khối lượng công việc của họ giảm đáng kể, lũ thú cưng cũng ngoan ngoãn nghe lời hơn, dù con nào hung hãn dữ tợn đến mấy trước mặt cô đều sẽ thành bé ngoan hết, quả thực vô cùng thần kỳ.

Lúc Sơ Ngữ rời khỏi trạm cứu trợ đã quá trưa, điện thoại di động có một cuộc gọi nhờ của Giản Diệc Thừa. Lúc này cô bận quá không nghe thấy.

Sơ Ngữ đưa hai tay lên hà hơi, chà xát những ngón tay đông cứng rồi gọi lại cho anh.

Đầu bên kia nhanh chóng nghe máy, giọng nói lạnh lùng của Giản Diệc Thừa truyền ra từ trong điện thoại, "Xong việc rồi à?"

Khóe miệng Sơ Ngữ cong lên, "Vừa hết bận rồi, lúc này ở đó hơi ồn, tớ không nghe thấy chuông điện thoại. Cậu gọi cho tớ có chuyện gì sao?"

"Ừ, cũng không có gì, chỉ là... Cậu đang ở bên ngoài à?" Anh nghe được tiếng hít thở run lập cập của cô, lập tức hỏi.

"Đúng vậy, vừa ra khỏi trạm cứu hộ, tớ đang chờ xe ở bên ngoài."
Sáng sớm hôm nay lúc Sơ Ngữ ra ngoài băng vẫn chưa tan, không muốn tự lái xe nên đi taxi tới.

Giản Diệc Thừa nhanh chóng nói, "Vậy cậu vào bên trong cho ấm đi, bây giờ tớ tới đón cậu."

"Không cần đâu, phiền cậu quá, tớ tự bắt xe về là được rồi."

"Cậu đợi ở ngoài một lúc rồi phải không?" Run đến như vậy chắc chắn là đã đứng ngoài trời một lúc rồi, "Ở chỗ trạm cứu trợ không dễ bắt xe, lâu như vậy vẫn chưa có xe còn gì, cậu cứ vào trong chờ đi, tớ cũng đang ở gần đây, sẽ qua ngay."

Bị anh nói trúng tim đen, Sơ Ngữ cũng không kiên trì nữa, "Thôi được, tớ vào trong chờ cậu, đi đường cẩn thận, không cần đến nhanh quá đâu."

"Ừ."

Sơ Ngữ để hai tay vào trong túi rồi về trạm cứu trợ đứng. Người bên trong thấy cô quay lại, không khỏi hỏi, "Ơ? Không phải cô đi rồi sao? Quên đồ à?"

Sơ Ngữ cười, "Không phải, hôm nay không lái xe tới, bạn sẽ tới đón tôi, nhưng mà bên ngoài lạnh quá, tôi vào đây đợi một lát."

"Ồ, sao cô không nói sớm, nếu biết hôm nay cô không lái xe, vừa nãy tôi sẽ chở cô về! Những lần trước cô đều lái xe đến nên tôi cũng không hỏi. Hôm nay lạnh như thế, đông cứng rồi này, uống chút nước nóng đi."

Đối phương đưa cho cô một cốc nước ấm để cô cầm trong tay. Sơ Ngữ cũng không từ chối, vừa sưởi ấm tay vừa chờ Giản Diệc Thừa đến.

Lòng bàn tay vừa mới có chút ấm áp thì anh đã tới rồi. Sơ Ngữ nhìn thấy anh đang đi đến cửa lớn qua khung cửa sổ, lập tức thả cốc nước xuống, cầm túi lên nói với người đồng nghiệp, "Bạn tới rồi, tôi đi trước nhé."

Người đồng nghiệp tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài có một anh đẹp trai chân dài vai rộng, khí thế không hề tầm thường, dáng vẻ hết như minh tinh màn bạc vậy.

Vẻ mặt đồng nghiệp rất nhiều chuyện, "Bạn trai hả?"

Sơ Ngữ cười, "Không phải."

Cô nói xong thì rời đi ngay, để lại đồng nghiệp với vẻ mặt khó hiểu, nhìn hai người bước đi ngoài cửa sổ, một nam một nữ đứng sòng vai, hợp nhau như thế, nói không phải bạn trai thì ai tin chứ?

Ôi, không biết bao nhiêu chàng trai ở trạm cứu trợ lại đau lòng rồi!

Sơ Ngữ vừa thắt dây an toàn thì mẹ cô gọi điện thoại đến.

"Ngôn Ngôn, 3 giờ anh họ con sẽ xuống máy bay, con đi đón nó đi, buổi tối đến nhà chúng ta ăn cơm."

"Anh họ về rồi ạ? Sao mẹ không nói sớm, con không lái xe, bây giờ đang ở bên ngoài." Hiện tại cũng gần 2 giờ rồi, nếu không kẹt xe thì đến sân bay cũng phải mất 1 tiếng đi đường!

"Con bắt xe đi, nhanh một chút nhé, đừng để anh họ con đợi." Mẫu thân đại nhân nói xong thì trực tiếp cúp điện thoại.

Sơ Ngữ không còn gì để nói, mẹ của cô đúng là muốn bán cô đi rồi.

"Làm sao thế?" Giản Diệc Thừa hỏi.

"Anh họ tớ từ Mỹ về, 3 giờ xuống máy bay, mẹ bắt tớ đến đón anh ấy."

"Tớ đưa cậu đi." Giản Diệc Thừa không chút nghĩ ngợi nói.

Sơ Ngữ thật sự cảm động trước ý tốt của anh, "Làm phiền cậu quá rồi." Không những đến đón cô, bây giờ còn đi đón anh họ cô. Cô tự thấy bản thân quá phiền phức.

Giản Diệc Thừa vừa khởi động xe vừa nói, "Không sao đâu, cậu không cần khách sáo với tớ như vậy!"

Vẻ mặt Sơ Ngữ hơi cứng lại rồi lập tức khôi phục bình thường, cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tại sao lại không khách sáo? Bọn họ có phải là quan hệ đặc biệt gì đâu, chỉ là bạn bè bình thường thôi mà.

Ôi, chỉ là bạn bè bình thường thôi à...

Sơ Ngữ hơi thất vọng, quan hệ của cô với Giản Diệc Thừa hơi tế nhị, nói là bạn bè bình thường nhưng lại nhiều lần đi ăn cơm với nhau, không có việc gì cũng sẽ nhắn tin hoặc gọi điện cho đối phương, anh còn rất lo lắng cho sự an toàn của cô... Có lúc Sơ Ngữ cảm thấy anh có thiện cảm với mình, nhưng đối phương lại chậm chạp không có hành động tiếp theo khiến cô nghĩ mình hiểu nhầm, chỉ là tưởng bở mà thôi...

Chuyện tự mình đa tình như vậy, một lần là đủ rồi, tuyệt đối không thể có lần hai, nhất là với cùng một người!

Giản Diệc Thừa là kiểu người trầm mặc ít nói, nhưng khi ở cạnh Sơ Ngữ, anh đều rất muốn tìm chủ đề nói chuyện với cô. Tuy rằng sau đó sẽ cảm thấy chủ đề mình chọn vô cùng ngốc nghếch, nhưng lúc ở cùng nhau anh không thể nào nhịn được.

Bình thường bọn họ nói chuyện đều sẽ như thế này...

"Quan hệ của cậu với anh họ tốt lắm à?"

"Đúng vậy, anh ấy lớn hơn tớ 1 tuổi, hai bọn tớ đều là con một, vì thế khi còn bé anh ấy hay dẫn tớ đi chơi. Tuy rằng lúc còn nhỏ anh ấy cũng hay bắt nạt tớ, chê tớ là con gái yếu ớt, không muốn dẫn tớ đi chơi cùng nên mỗi lần anh ấy đều bị cậu mợ mắng mới chịu đưa tớ đi. Nhưng mà lúc đấy tớ cũng rất dễ dãi, nếu anh ấy bắt nạt khiến tớ khóc nhưng chỉ cần dẫn tớ đi chơi là tớ lại nín ngay... Những điều này đều là bà ngoại và mợ kể với tớ, khi đó tớ vẫn nhỏ quá, chưa nhớ được. Sau khi tớ nhớ được rồi thì anh ấy đối xử với tớ rất tốt, đồ ăn vặt hay đồ chơi đều giữ lại cho tớ, không cho bất cứ ai bắt nạt tớ cả, vừa vào nghỉ đông hoặc nghỉ hè đều sẽ đưa tớ đi chơi... Sau đó anh ấy đi Mỹ du học, liên lạc dần ít đi, bài tập của anh ấy nhiều hơn, với cả lịch múi giờ nữa..."

"Anh ấy là một anh trai tốt."

"Đúng vậy, tớ cũng cảm thấy anh ấy rất tốt, thế hệ của chúng ta nhiều con một, tớ may mắn lắm mới có một ông anh trai thương mình như vậy."

.....

Bình thường sẽ là Giản Diệc Thừa nói một câu, Sơ Ngữ nói tiếp một đoạn dài, cũng vì một là anh vốn không thích nói nhiều, hai là anh muốn nghe cô nói chuyện, nhìn cô hơn hờ nói đến những chuyện thú vị kia, trên môi là nụ cười vô cùng sinh động, khiến người ta nhìn thấy thì tâm trạng cũng tự giác tốt hơn.

Giản Diệc Thừa thích nhất những giây phút như vậy, chỉ hi vọng thời gian ở chung được nhiều hơn, nhiều hơn nữa...

"Đến nơi rồi, 2 giờ 50 phút, may là hôm nay không tắc đường." Sơ Ngữ thở phào nhẹ nhõm, sợ rằng nếu không đến kịp, Vu Liên Chi phải đợi

nhất định sẽ mắng cô.

Nhưng mà chờ đến lúc Sơ Ngữ vội vàng cầm điện thoại chạy đến nơi đã thấy một người đàn ông mặc áo gió đeo kính râm đứng đợi cạnh vali, anh ta cười như không cười, trong lòng cô nhất thời hồi hộp.

"Anh trai thân mến, hoan nghênh anh về nước, trên đường đi có mệt không? Mặc ít như thế không lạnh hả? Mẹ em đã làm thức ăn ngon rồi, đang chờ anh, chúng ta về thôi!" Sơ Ngữ ân cần đến giúp anh ta kéo hành lý, có ý đồ chối tội.

"Đến đón anh mà cũng dám tới muộn, em can đảm nhỉ?" Vu Liên Chi cố ý lạnh mặt, định dọa cô một chút. Tuy nhiên lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy người đàn ông đang sau Sơ Ngữ, anh ta lập tức khôi phục vẻ mặt bình thường, hết sức thân mật ôm lấy vai Sơ Ngữ, "Ngôn Ngôn, người này là?"

Nếu như chỉ có hai người bọn họ thì đùa cợt một chút cũng không sao, nhưng có người ngoài thì phải giữ thể diện cho em gái chút chứ!

"À, đây là bạn học cấp ba của em, Giản Diệc Thừa." Sơ Ngữ giới thiệu rồi nói với anh, "Đây là anh họ tớ, Vu Liên Chi."

"Xin chào."

"Xin chào."

Hai người đàn ông bắt tay nhau, dù Vu Liên Chi không ưa cậu bạn trai hư hư thực thực của em gái mình, nhưng anh ta cũng không cố ý làm khó người ta, sẽ khiến em gái khó xử. Tuy nhiên vẻ mặt Giản Diệc Thừa cũng hơi phức tạp, vừa kích động vừa thấp thỏm, ánh mắt lóe sáng, giống như người lần đầu ra mắt gia đình vợ vậy. Nhưng dù sao trước giờ anh luôn chín chắn, trong nháy mắt đã khôi phục tâm trạng, bình tĩnh đánh giá Vu Liên Chi.

Đối với sóng ngầm mãnh liệt đang bùng lên giữa hai người đàn ông, Sơ Ngữ mơ hồ phát hiện ra nhưng cô không vạch trần mà bắt chuyện với hai người, "Mau lên xe thôi, anh mặc ít như thế dễ bị cảm lắm." Giữa mùa đông lạnh giá mà mặc áo gió về, đúng là thời trang phang thời tiết mà, cô không tin đều là Bắc bán cầu mà ở Mĩ bây giờ không lạnh.

"Đừng bận tâm, anh vẫn rất khỏe!"

"VẬY anh đừng run cầm cập nữa đi?"

"Đâu có, chỉ là anh nhìn thấy em gái thân yêu nên kích động run rẩy thôi, không được à?"

Hai anh em đấu võ mồm không ngừng, không hề giống như đã lâu không gặp lại, Giản Diệc Thừa ngồi đằng trước lái xe, thỉnh thoảng nhìn hai người qua gương chiếu hậu, khóe môi không tự chủ khẽ cong lên.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỨNG

Giang Nam Hồng Đậ

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Ăn Tết [2]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânGiản Diệc Thừa chỉ đưa hai người đến dưới nhà, không đi theo lên, chủ yếu là tình huống hôm nay không thích hợp lắm. Gia đình người ta đoàn tụ, anh lại tới thì sẽ rất lúng túng. Hơn nữa lần đầu đến nhà người khác mà hai tay lại trống không thì không hay cho lắm.

Sơ Ngữ cũng không giữ anh lại nữa, để mặc anh về.

"Thế nào? Bạn trai hả?" Sau khi vào thang máy, Vu Liên Chi hỏi cô.

Sơ Ngữ thề thốt phủ nhận, "Không phải, chỉ là bạn bè bình thường thôi."

"Dừng! Em lừa được ông anh này hả? Ánh mắt cậu ta nhìn em rõ ràng như thế, không phải thích em thì ai tin?"

"Cậu ấy thích em cũng không có nghĩa là em thích cậu ấy nhé!" Trong lòng lại nghĩ, rõ ràng như vậy sao? Cả anh cô lần đầu gặp cũng nhìn ra rồi, vậy tại sao Giản Diệc Thừa vẫn không bày tỏ?

"Em không thích cậu ta thì tốt, bây giờ em mới mấy tuổi mà đã yêu đương? Yêu sớm không tốt, kinh nghiệm từng trải không đủ, rất dễ bị đàn ông lừa. Nghe anh đi, vài năm nữa nói chuyện này cũng không muộn, nhà ta có mỗi em là con gái, ở nhà thêm mấy năm nữa mới tốt..."

Với sự dặn dò của Vu Liên Chi, Sơ Ngữ không còn gì để nói, cô cũng tốt nghiệp đại học rồi, sớm sửa gì nữa, cô lỡ mất cơ hội yêu sớm rồi.

"Thế anh cũng trưởng thành rồi, sao không tìm chị dâu cho em đi? Không phải anh bảo thích con gái tóc vàng, vóc dáng nóng bỏng sao? Mấy năm qua ở nước ngoài chắc là như cá gặp nước nhỉ."

Đang nói thì cửa thang máy mở ra, vừa đúng lúc mợ đang ở người cửa ngóng xem bọn họ về chưa, nghe vậy lập tức tiếp lời, "Ai thích con gái tóc vàng? Vu Liên Chi, con có bạn gái ở nước ngoài à?"

Sau đó mẹ Sơ Ngữ cũng ló đầu ra từ sau cánh cửa, bình tĩnh mở miệng, "Con gái tóc vàng cũng được đấy, sau này sinh một em bé lai Tây xinh xắn."

"Chị cũng thích con lai, chỉ cần Vu Liên Chi tốt nghiệp xong không định cư bên đấy mà dắt bạn gái về đây, chị sẽ không ý kiến gì hết."

"Đúng vậy, chỉ cần con cái mình thích là được."

.....

Sơ Ngữ và Vu Liên Chi: "... " Sao các bà mẹ tính xa vậy?

Cô dùng cùi chỏ huých anh ta một cái, "Anh à, em cũng thích cháu gái lai Tây."

Vu Liên Chi đáp: "Anh thật sự chưa có bạn gái mà."

Mợ đang bàn luận xem đặt tên em bé lai là gì, nghe vậy liền phóng ánh mắt giết người tới, "Chưa có bạn gái thế con về làm gì?"

Sơ Ngữ ở bên cạnh cười trên nỗi đau khổ của người khác, cô vô cùng vui vẻ. Vu Liên Chi kéo em gái xuống nước chết chung, "Mẹ ơi cô ơi, hai

người rảnh rỗi quan tâm bạn gái chưa có của con, không bằng bạn tâm đến Ngôn Ngôn đi này, vừa này bạn trai nó đưa chúng con về đây."

Giọng anh ta nhấn mạnh vào chữ "bạn trai", quả nhiên đã chuyển được chủ đề của hai bà mẹ...

"Bạn trai? Quen nhau bao lâu rồi?"

"Làm việc gì? Trong nhà có những ai?"

"Hôm nào gọi cậu ấy đến nhà ăn cơm đi, trước hết để chúng ta xem có qua cửa được không thì nói tiếp."

.....

Sơ Ngữ bó tay toàn tập, không có cách nào, "Mẹ à, hai người nói gì thế, thật sự chỉ là bạn bình thường thôi."

Thấy cô nói rất chắc chắn, mợ lại bảo...

"Bạn bè bình thường cũng có thể từ từ phát triển mà!"

"Nếu như hợp nhau thì cũng xem xét được."

"Cũng không phải bảo con trực tiếp kết hôn, trước tiên cứ yêu đương bồi dưỡng tình cảm đã!"

.....

Sơ Ngữ trợn mắt há mồm, thế nên rốt cuộc là hai người muốn cô có bạn trai hay là không? Tâm tư của người lớn thật khó đoán!

Bữa cơm này vô cùng náo nhiệt, chờ cơm nước xong, tiền gia đình cậu đi thì đã 9 giờ tối, nếu không phải nghĩ đến việc Vu Liên Chi vừa xuống máy bay sẽ mệt mỏi thì có khi cả nhà còn hát karaoke suốt đêm nữa đấy!

Sơ Ngữ uống một chút rượu nên hơi say, sau khi rửa mặt liền đi ngủ luôn, vì thế không nhìn thấy tin nhắn Giản Diệc Thừa gửi cho cô.

Hôm nay Giản Diệc Thừa vừa nhìn thấy Vu Liên Chi đã nhận ra anh ta là ai.

Chuyện Giản Diệc Thừa thầm thích Sơ Ngữ đã bắt đầu từ hồi cấp hai, tuy nhiên khi ấy bọn họ đều chăm chỉ học tập nên anh chưa nói rõ.

Sau khi thi đại học, điểm của anh và cô gần bằng nhau nên muốn điền nguyện vọng giống như Sơ Ngữ, vì anh muốn học cùng trường đại học với cô.

Nhưng khi người nhà biết được dự định của anh thì không tán thành, bố anh phản đối rất kịch liệt. Bởi bọn họ vẫn cho rằng Giản Diệc Thừa sẽ thừa kế tổ nghiệp, làm cảnh sát hoặc nghề có liên quan, không nghĩ đến anh lại muốn chọn học ngành bác sĩ thú y.

Không sai, không phải bác sĩ, mà là bác sĩ thú y. Xưa nay anh chưa từng tiết lộ dự định này, cũng không nhìn ra anh yêu thích động vật gì cả, bây giờ dùng một cái Giản Diệc Thừa thông báo anh sẽ học chuyên ngành này, người nhà anh không phản đối mới là lạ, quy cho tội cố ý làm trái lời bố mẹ, còn đánh anh một trận, ép anh phải sửa nguyện vọng, sau đó ném Giản Diệc Thừa vào trong quân đội cải tạo suốt kỳ nghỉ hè.

Người nhà anh không phải cảnh sát thì cũng là quân nhân, tác phong đều rất mạnh mẽ, gặp chuyện gì đều giải quyết bằng nắm đấm, vì thế cứ như vậy mà xử lý sự "phản bội" của anh bằng bạo lực.

Nói đến đây thì thời cấp hai Giản Diệc Thừa cũng đã từng nổi loạn một lần, bởi vì sau khi mẹ anh qua đời, bố anh đi bước nữa, thế nên anh rất khó chịu, nhiều lần làm những việc ngu ngốc suốt quãng đời cấp hai, ví dụ như đua đòi theo mấy người hư hỏng, cực kỳ trẻ con muốn thu hút sự chú ý

của người lớn. Tuy nhiên chuyện nổi loạn như thế cũng trong một khoảng thời gian thôi, anh đã nhanh chóng cải tà quy chính rồi.

Bởi vì sau khi bố anh phát hiện anh nổi loạn, sau đó ông bị điều đến Giang Thành công tác đã cố ý dẫn anh theo, đây cũng là lí do vì sao anh học cấp ba ở Giang Thành. Hai bố con sống chung một thời gian ngắn, anh cũng dần tháo gỡ được khúc mắc. Quan trọng nhất là khi ấy anh đã gặp Sơ Ngữ, đồng thời thầm thích cô. Nhưng cô là một học sinh ưu tú có phẩm chất tốt, vì thế để có thể xứng với cô, anh bắt đầu chăm chỉ học tập, phấn đấu làm học sinh chăm ngoan, đã không còn bất kỳ bóng dáng nào của con người trong quá khứ.

Anh vốn đã có thiên phú sẵn nên sau một thời gian nỗ lực học hành thì được xưng tụng là nam thần Nhất Trung.

Một người là nam thần, một người là hoa hậu giảng đường, hai người đều là học sinh ưu tú, rất nhiều người nói bọn họ xứng đôi, khi ấy Giản Diệc Thừa vô cùng vui vẻ. Nhưng mà vì cấp ba học hành căng thẳng, anh sợ ảnh hưởng đến việc học của Sơ Ngữ nên không bày tỏ, lạnh lẽo chôn tình cảm này xuống đáy lòng.

Anh muốn học cùng trường đại học với cô, dự định sẽ tỏ tình trong lúc nghỉ hè... Tuy nhiên những thứ này đều bị người trong nhà cho rằng anh vẫn chưa kết thúc thời kỳ nổi loạn mà bóp chết rồi.

Sau này Giản Diệc Thừa cũng hiểu ra, anh chọn việc điền nguyện vọng giống Sơ Ngữ đúng là một chuyện không có trách nhiệm với bản thân. Anh không thích ngành thú y này, nhưng lại điền nguyện vọng vì Sơ Ngữ. Chuyên ngành anh thực sự yêu thích là hình sự trinh sát. Dù không học cùng trường nhưng cũng không ảnh hưởng đến tình cảm của anh và cô, sau đó anh đã nghe theo người nhà chọn học trường cảnh sát.

Sau đó vào chủ nhật đầu tiên sau khi anh kết thúc đợt tập huấn quân sự, không thể chờ đợi thêm nữa, anh lập tức chạy đến trường Sư Ngữ học, anh phải hoàn thành lời tỏ tình đã không thể nói ra suốt kỳ nghỉ hè.

Chuyện tỏ tình nói qua điện thoại không đủ nghiêm túc, nhất định phải gặp mặt mới nói được.

Nhưng khi anh hứng thú bồng bồng chạy đến trường Sư Ngữ thì thấy cô đang ở cạnh một anh chàng đẹp trai cao lớn. Cô thân mật kéo tay nam sinh ấy, cười đùa hết sức vui vẻ. Chàng trai ấy nói gì đó khiến cô bật cười rất to, còn lao vào lồng ngực anh ta...

Lúc đó anh rất bối rối, trong lòng có một âm thanh nói đây không phải là sự thật, không phải sự thật đâu. Nhưng mãi đến tận khi chàng trai kia nâng mặt cô, đặt lên trán cô một nụ hôn...

Giản Diệc Thừa không biết mình trở về như thế nào, anh chỉ biết cơn mưa hôm đó lạnh lẽo thấu xương, xối xuống người anh như trút nước, chẳng biết là nước mưa hay nước mắt.

Từ đó về sau, mối tình đầu dang dở này bị anh chôn chặt dưới đáy lòng. Bốn năm đại học, anh vùi đầu vào sách vở, không để ý chuyện xung quanh, kết quả học tập ưu tú đến nỗi người khác chỉ có thể ngưỡng nhìn mà hâm mộ.

Anh cho rằng mình có thể buông xuôi được rồi, nhưng sự thật nói cho anh biết rằng không thể. Không biết nghe ai nói cô vẫn độc thân, lập tức giày vò người nhà để chuyển anh đến Giang Thành làm việc.

Anh cảm thấy nếu mình chưa nỗ lực một lần mà đã từ bỏ thì nhất định sẽ hối hận cả đời.

Tuy nhiên sau khi gặp mặt thì khí thế trước đây của anh vơi đi một nửa. Anh càng quan tâm lại càng thấp thỏm, sợ sệt đánh mất lại không dám

bày tỏ. Anh sợ sau khi mình tỏ tình rồi Sơ Ngữ lại không thích anh, vậy thì hai người ngay cả làm bạn bè bình thường cũng không được nữa. Có rất nhiều lúc anh cảm thấy cứ làm bạn như vậy cũng tốt, chí ít sẽ không đánh mất cô.

Mãi cho đến hôm nay, anh gặp lại chàng trai Sơ Ngữ vô cùng thân mật năm ấy... Thì ra chỉ là anh họ cô.

Lúc đó trong lòng Giản Diệc Thừa rất chán nản, muốn chết đi cho xong!

Anh cảm thấy bản thân quá ngu ngốc, không thèm hỏi rõ mà cứ thế hiểu lầm cô, thậm chí trực tiếp bỏ cuộc, thật sự quá ngu mà!

Từ lúc đưa hai người Sơ Ngữ về, anh vẫn đứng ngồi không yên, điện thoại cứ cầm lên lại đặt xuống, soạn tin rồi lại xóa đi, cuối cùng chỉ nói một câu: "Ngày mai chúng ta gặp nhau được không?"

Bất kể là xin lỗi hay tỏ tình, nhất định phải gặp mặt mới nói được.

Nhưng mà anh chờ suốt đêm cũng không thấy cô nhắn lại. Cứ ôm điện thoại tha thiết mong chờ, đợi cả đêm dài.

Buổi sáng hơn 9 giờ Sơ Ngữ mới rời giường, vừa ngủ dậy liền nhìn thấy tin nhắn của Giản Diệc Thừa. Cô cảm thấy tin nhắn này của anh hơi kỳ lạ, trước đây đều nói chuyện trực tiếp qua điện thoại, nhưng lần nay đem lại cho cô cảm giác như thể anh cẩn thận từng li từng tí một vậy.

Tuy nhiên cô cũng không nghĩ nhiều, trả lời ngay: "Được, tối nay cùng nhau ăn cơm đi."

Nhận được câu trả lời, Giản Diệc Thừa lập tức thở phào nhẹ nhõm, giống như buông được tảng đá đè nặng nề trong lòng vậy. Nhưng chỉ chốc

lát sau anh lại hết sức khẩn trương, buổi tối gặp mặt nên nói như nào mới được đây? Trực tiếp tỏ tình? Hay giải thích chuyện trước kia trước?

Sơ Ngữ ăn cơm trưa ở nhà xong mới ra ngoài, đầu tiên là đến cửa hàng một chuyến. Bởi vì hôm qua đi đến trạm cứu trợ nên không dẫn theo đám Đại Miêu. Sau đó cũng không có cơ hội đến đón chúng nó, thế nên cô gọi điện thoại cho cửa hàng báo một tiếng.

À ừ thì ba con vật nhà cô đều biết nhận điện thoại.

Lúc cô tới thì Đại Miêu không có trong cửa hàng, A Bố nói nó đi ra ngoài chơi, Sơ Ngữ cũng không hỏi nhiều. Đại Miêu hiểu động thành thói, nếu có thể ngồi yên một chỗ mới là kỳ lạ đấy.

Trong cửa hàng không có chuyện gì, tuy đã mở lâu như vậy nhưng lượng khách tới đây ít đến đáng thương. Vì thế Sơ Ngữ nhàn rỗi ngồi lướt Weibo, chờ đến buổi tối đi ăn cơm với Giản Diệc Thừa.

Lúc này cô vẫn chưa biết buổi tối anh muốn tỏ tình với cô. Vì hai người cũng hay ăn cơm với nhau nên cô chẳng cảm thấy bữa cơm này có gì đặc biệt, chỉ cho rằng như ngày thường mà thôi, không hề thấp thỏm lo lắng như Giản Diệc Thừa.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỨNG

Giang Nam Hồng Đâu

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Ăn Tết [3]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Sơ Ngữ nghe thấy tiếng gõ cửa còn tưởng
Giản Diệc Thừa tới sớm, ngẩng đầu nhìn hóa ra là chàng trai giao thức ăn
Thiệu Bảo Toàn.

Hôm nay cậu không mặc đồng phục giao hàng, hiển nhiên là không đi làm, Sơ Ngữ gọi cậu, "Mau vào đây ngồi đi em." Sau đó lại rót cho cậu một cốc nước nóng, "Hôm nay em nghỉ à?"

Thiệu Bảo Toàn cầm cốc nước ngồi trên ghế sofa, khá thận trọng, nụ cười vô cùng ngại ngùng, "Không đi ạ, à không, thật ra em xin nghỉ việc rồi."

"Ơ sao vậy? Xảy ra chuyện gì rắc rối à?" Sơ Ngữ quan tâm hỏi.

"Không phải không phải." Thiệu Bảo Toàn vội vàng lắc đầu, "Không có chuyện gì rắc rối, là vì em muốn về nhà học lại."

Thiệu Bảo Toàn nói là bởi vì gia đình khó khăn nên cậu mới thôi học giữa chừng, ra ngoài làm việc. Nghỉ hè năm lớp 11 cậu đã đến Giang Thành giao thức ăn, tích góp được 1 vạn, đủ để cậu đóng tiền sinh hoạt một năm, cho nên mới quyết định nghỉ việc vì học.

"Thế thì tốt quá, trước đây chị đã nói em còn nhỏ như thế, phải chăm chỉ học hành, đi ra ngoài làm việc dù sao cũng không phải kế hoạch lâu

dài." Tuy trễ mất một thời gian nhưng vẫn chưa quá muộn, Sơ Ngữ thật lòng vui vẻ cho cậu.

Thiệu Bảo Toàn cũng cười, để lộ hàm răng trắng, "Ban ngày em đi giao thức ăn, tối về vẫn tự học, cũng không mất gốc nhiều lắm, chờ sang năm em thi lên đại học rồi sẽ quay lại đây làm việc kiếm học phí. Hôm nay em tới vì muốn tạm biệt chị, cảm ơn chị trong khoảng thời gian này đã quan tâm em, có thể quen biết chị em rất vui."

Sơ Ngữ cười, "Đâu có, chị cũng có giúp em được gì đâu, đều là em tự nỗ lực mà. À đúng rồi, lưu số điện thoại của chị vào đi, có việc gì thì gọi cho chị. Nếu như cuộc sống có khó khăn gì thì cứ tìm chị, em còn là học sinh, tập trung học hành là được rồi, nếu thiếu tiền chị cho em vay, sau này đi làm rồi trả chị dần là được. Đừng để lí do không đáng này mà chậm trễ chuyện học tập."

Sơ Ngữ biết đứa trẻ này có chí tự lập, có thể nhìn thấy qua việc cậu tự mình đi làm thêm kiếm tiền sinh hoạt. Thế nên cô cũng không nói sẽ cho tiền mà chỉ nói là cho cậu vay thôi.

Thiệu Bảo Toàn ngại ngừng cười, gật đầu đáp lại, "Được ạ, có việc gì em nhất định sẽ gọi cho chị."

Sau khi tiễn Thiệu Bảo Toàn đi rồi, Sơ Ngữ không khỏi cảm thán, "Đứa trẻ này không tệ." Chịu đựng cực khổ từ nhỏ mà vẫn hiếu học, lại có thể tự lập từ sớm. Người biết cố gắng thì vận may sau này sẽ không kém, hi vọng cậu ấy sẽ có một tương lai tốt đẹp.

Đúng 6 giờ Giản Diệc Thừa đến trước cửa hàng của Sơ Ngữ. Anh xuống xe, do dự một lúc, nhưng Sơ Ngữ đã thấy anh, cô khẽ gọi, "Chờ tở một phút, tở khóa cửa đã."

Giản Diệc Thừa để mất cơ hội nên hơi chán nản, mím môi suy nghĩ xem lát nữa nên nói gì.

Sơ Ngữ lên xe, cô ngửi thấy hương thơm thoang thoảng, "Thơm quá, cậu đổi túi thơm trong xe hả?"

Giản Diệc Thừa chưa bao giờ dùng nước hoa nên Sơ Ngữ nghĩ anh đã đổi túi thơm trong xe.

Anh vẫn chưa trả lời, Đại Miêu ngồi phía sau khoe với cô phát hiện của mình, "Ngôn Ngôn, cốp xe anh ấy có một bó hoa hồng lớn, không phải hôm nay định tỏ tình với chị chứ!?"

"Em nói anh ấy thích chị mà chị còn không tin."

"Em cũng cảm thấy anh ấy thích Ngôn Ngôn." Nhị Lang Thần nói.

"Anh ấy thích thì có ích gì, quan trọng Ngôn Ngôn cũng phải thích anh ấy mới được!" Đây là tiếng của A BỐ.

"Nếu Ngôn Ngôn không thích anh ấy thì còn đi gặp anh ấy mỗi ngày sao? Cậu xem chị ấy có bao giờ đối xử với người đàn ông khác thế chưa?"

....

Sơ Ngữ hơi khựng lại, ánh mắt lóe sáng, không phải chứ? Khúc gỗ vụn năm cuối cùng cũng thông suốt rồi sao? Một lát nữa cô nên đồng ý hay lạt mềm buộc chặt từ chối trước nhỉ?

Cô ho khan một cái, nghĩ xa quá rồi, sắc mặt Sơ Ngữ hơi ửng đỏ, cô đổi chủ đề, "Hôm nay đi đâu ăn vậy?"

"Cậu muốn ăn gì?" Về mặt này xưa nay Giản Diệc Thừa đều chiều theo khẩu vị của cô.

Bình thường Sơ Ngữ đều chọn đồ Trung, nhưng hôm nay cô lại bất giác thốt lên, "Đi ăn bò bít tết được không?"

Nhà hàng kiểu Tây có không khí rất tốt.

Cô che mặt, ôi, mình đang nghĩ gì thế không biết!

Ánh mắt Giản Diệc Thừa sáng lên, anh cũng cảm thấy nhà hàng Tây rất thích hợp đi với người yêu.

Sau đó hai người liền đến nhà hàng kiểu Tây gần đó.

Nhà hàng này trang hoàng rất đẹp, Sơ Ngữ khá thích phong cách đơn giản này. Cô cực kỳ vui vẻ, càng thêm mong đợi những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

Bọn họ tới sớm nên cũng không đông khách lắm, Sơ Ngữ chọn một góc yên tĩnh, sau lưng là tường, bên phải là cửa sổ sát đất, phía trước là một khu vườn xanh biếc, biến góc này thành một góc kín rất tự nhiên.

Ừ, rất thích hợp để tỏ tình.

Sơ Ngữ nghĩ như vậy, lại cảm thấy bản thân quá bạo gan, nhưng mà hoa hồng trong hộp xe khiến cô nảy sinh những ý nghĩ kỳ quái. Hiện tại ngoài cô, Giản Diệc Thừa cũng không có người bạn là con gái nào khác, hoa này không phải tặng cô thì còn tặng ai đây? Tuy nhiên biểu hiện của Giản Diệc Thừa lại hết sức bình tĩnh, làm cô không tìm được phải nghi ngờ, có khi nào mình lại ảo tưởng rồi không?

Giản Diệc Thừa rất nỗ lực duy trì sự thân nhiên nhưng trong lòng thấp thỏm bất an, cuối cùng cũng phải tỏ tình, sống hay chết đều phụ thuộc vào đêm nay. Nhưng nhớ Sơ Ngữ không thích anh thì làm sao bây giờ? Nếu Sơ Ngữ chỉ coi anh là bạn, còn anh lại có ý đồ với cô, có khi nào cô sẽ tức giận không? Sau đó không làm bạn bè được nữa...

Mỗi người một tâm trạng, tinh thần đã sớm không đặt vào bữa cơm này, đến tận lúc hai người cầm nhâm đồ ăn cũng chẳng phát hiện ra.

Đợi đến tận khi ăn uống xong, Giản Diệc Thừa vẫn chưa thổ lộ khiến Sơ Ngữ rất thất vọng, ôi! Cô còn tưởng khúc gỗ vụn năm cuối cùng cũng thông suốt rồi đây! Sơ Ngữ cảm thấy nếu Giản Diệc Thừa còn không có hành động thì sự kiên trì của cô sẽ mất hết. Sau đó... Cô chủ động mạnh bạo cũng được, nếu như Giản Diệc Thừa thích cô, hai người vừa vụn có thể bắt đầu mối quan hệ, còn nếu không thích cũng không sao cả, dù sao cũng chưa ngủ với nhau mà...

Cô ho khan, dừng, mau dừng lại, Sơ Ngữ bị suy nghĩ táo bạo của mình dọa, mặt cô không ngừng đỏ lên, cô không muốn thừa nhận mình lại bạo dạn như vậy.

Giản Diệc Thừa không phát hiện ra sự khác thường của Sơ Ngữ, anh đi ra sau xe, hít một hơi thật sâu, mở cốp, lấy một bó hoa từ trong đó ra.

Hoa hồng đỏ kiêu diễm đầy khát vọng, bó hoa to tròn đầy đủ đúng 99 bông, Giản Diệc Thừa trịnh trọng ôm nó, nhìn Sơ Ngữ, đầu ra đây nói, "Tặng em."

Một cảm giác không tên bắt đầu nảy sinh.

Mong muốn đã được toại nguyện nhưng tâm trạng Sơ Ngữ rất phức tạp, cô không đưa tay nhận bó hoa, biểu hiện đầy thân nhiên, cười như không cười, "Tặng tớ? Vì sao?"

Trái tim Giản Diệc Thừa lập tức nhảy lên, những lời giải thích đã tập sẵn trong đầu chợt quên sạch không còn dấu vết, im lặng một lúc, rốt cuộc anh mới tìm lại được giọng nói của mình, "Anh thích em."

Anh nghe được giọng nói của bản thân. Giọng nói vô cùng kiên định ấy theo gió truyền vào tai Sơ Ngữ cực kỳ rõ ràng.

Thấp tha thấp thỏm nói câu kia ra khỏi miệng, Giản Diệc Thừa cũng không do dự nữa, đè nén sự lo lắng trong lòng, nghiêm túc nói, "Anh thích

em, thật sự, thật sự rất thích."

Từ lần đầu tiên gặp cô vào 8 năm trước đã thích, đến tận bây giờ tình cảm này ngày càng sâu nặng, sâu đến mức anh không thể nào giữ nó trong lòng nữa.

Anh muốn nói cho cô biết anh thích cô từ khi nào, muốn nói lúc anh thầm thích cô thì trong lòng đã chua xót xen lẫn ngọt ngào biết bao nhiêu, muốn nói cho cô biết khoảng thời gian anh nghĩ cô thích người đàn ông khác thì khổ sở đến mức nào... Nhưng mà anh phát hiện bản thân không thể nói ra được, hơn nữa anh cũng không muốn dùng những điều này khiến cô cảm động. Anh hi vọng cô sẽ đáp lại mình bởi vì đơn thuần là cô thích anh, chứ không phải là cảm kích hay đồng tình với 8 năm anh thầm thích cô kia, anh không muốn sự thương hại mà cần sự đáp lại thật lòng từ cô.

Sơ Ngữ đợi một lúc lâu nhưng phát hiện đối phương không nói tiếp, kinh ngạc hỏi, "Không còn gì nữa à? Chỉ thế thôi?"

Giản Diệc Thừa sững sờ, "Gì cơ?"

"Nói thích em là xong rồi à? Không hỏi em có muốn làm bạn gái anh không? Vậy anh muốn em trả lời như nào, chẳng lẽ nói ừ, em biết rồi?" Sơ Ngữ rất tức giận, muốn để khúc gỗ ngàn năm thông suốt khó đến vậy sao?

Ánh mắt Giản Diệc Thừa sáng lên, trong lòng hơi khó tin, nhưng khóe miệng vẫn không nhịn được cong lên, đứng thẳng người, lớn tiếng nói với cô, "Sơ Ngữ, anh thích em, em hãy làm bạn gái anh đi!"

Lúc này trên đường không có nhiều người, sao anh lại lớn tiếng như vậy, mọi người nhìn hết sang đây rồi kìa?

Sơ Ngữ không nói được cũng không nói không được, khóe miệng khẽ cong lên, nhẹ nhàng nói, "Đi thôi." Sau đó mở cửa xe ngồi vào.

Giản Diệc Thừa lại bắt đầu thấp thỏm, không biết cô đồng ý hay chưa.

Đương nhiên Sơ Ngữ không muốn để anh toại nguyện sớm như vậy, dù sao anh để cô đợi lâu như thế, cô cũng phải khiến anh đứng ngồi không yên một lúc mới phải đạo chứ.

Giản Diệc Thừa lên xe, do dự muốn hỏi mà lại không dám, Sơ Ngữ nhìn thấy dáng vẻ này của anh thì hơi mềm lòng. Cô nghĩ một chút rồi hỏi, "Anh thích em từ lúc nào?"

Giản Diệc Thừa trả lời không chút nghĩ ngợi, "Ngày 17 tháng 11 năm 2009." Ngày đầu tiên gặp cô.

"Ờ? Sớm vậy sao?" Sơ Ngữ kinh ngạc, khi đó bọn họ còn chưa lên cấp ba mà? Sao cô nhớ lần đầu tiên mình thấy Giản Diệc Thừa là hôm khai giảng lớp 10 nhỉ?

"Thế nên, anh thích em lâu như vậy rồi sao không nói ra?" Cô đợi từ cấp ba đến đại học, từ đại học đến tận bây giờ, rốt cuộc mới đợi được một câu "Anh thích em" này. Hại cô từng nghĩ bản thân tưởng bỏ.

Giản Diệc Thừa mím môi, một lúc sau mới nói, "Anh sợ em không thích anh, sau đó chúng ta không làm bạn được nữa."

Tâm tình Sơ Ngữ bỗng nhiên vui mừng nhảy nhót như chim sẻ.

Tốt rồi, không phải lí do quái quỷ gì đấy. Cô không kìm được nhếch miệng, nhẹ nhàng nói, "Được rồi, em chấp nhận lời tỏ tình của anh."

Giản Diệc Thừa bị niềm vui to lớn đập trúng người, mãi vẫn chưa kịp phản ứng, lại nghe cô nói, "Có điều việc bạn trai này em còn phải xem xét đã. Bây giờ anh đang trong giai đoạn làm bạn trai dự bị, xin hãy cố gắng lên chính thức nhé!"

Giản Diệc Thừa vội vã gạt đầu, "Được, anh nhất định sẽ cố gắng, chắc chắn không để em thất vọng đâu!" Anh vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, tuy rằng Sơ Ngữ nói chỉ làm bạn trai dự bị nhưng như thế đã đủ rồi. Cô cho anh cơ hội, còn lại anh phải cố gắng tranh thủ thôi.

Sơ Ngữ chỉ hơi lạt mềm buộc chặt như vậy, ai ngờ Giản Diệc Thừa lại tin lời cô, còn bảo đảm sẽ nỗ lực phấn đấu lên bạn trai chính thức, khiến cô không biết nên nói gì cho phải. Quên đi, những người EQ thấp thường không nghĩ đến mấy chuyện như vậy, yêu đương nghiêm túc cũng rất tốt.

"Giản Diệc Thừa?"

"Ơi?"

Trong nháy mắt anh quay đầu, Sơ Ngữ nhanh chóng hôn lên má anh, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ra vẻ tự nhiên nói, "Trước tiên đánh dấu cái đã, xác nhận anh là của em."

Đại Miêu ngồi sau bày ra vẻ mặt đầy ghét bỏ, "Mùi gì đây?"

A Bỗ trả lời nó, "Mùi yêu đương chua loét đấy!"

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đâu

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Chó Corgi [1]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Đếm ngược ba ngày nữa thôi là được nghỉ rồi, cầu xin đừng vụ án nào xảy ra nữa cả, để chúng ta ăn Tết thanh thản đi!" Lâm Lang ở trong phòng làm việc kêu rên cầu xin trời phật phù hộ.

Tôn Toàn vừa rửa mấy quả táo bước ra, giơ tay ném cho anh ta một quả, "Nghỉ Tết cái là nào thì trộm cắp, rồi say rượu gây chuyện... Muốn ăn Tết yên ổn có vẻ hơi khó đấy."

"Đừng có gỡ mồm, những vụ án này không đến lượt chúng ta xử lý đâu, tôi chỉ mong đừng có người chết là được."

"Vụ án gì đều có khả năng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn mà, không phải hôm trước bên Hoa Khê còn xảy ra vụ lưu manh cướp của xong đâm chết người bị hại sao? Tin tức vừa đăng lên còn khiến dư luận xôn xao đấy. Bởi vì bố mẹ của một trong số mấy người bị tình nghi bảo rằng hẳn chưa đủ 16 tuổi, một người thì gia đình nói có tiền sử bệnh thần kinh. Ôi, nực cười không? Thời đại này ai mà phạm tội lập tức chối mình bị thần kinh, bệnh tâm thần dễ truyền nhiễm quá nhỉ?"

"Lại chả thế. Theo tôi thấy, những người thần kinh thật sự còn đáng yêu hơn mấy tên tội phạm này nhiều, ít nhất bọn họ còn ở trong bệnh viện tâm thần, không gây phiền phức cho chúng ta."

"Ai nói cứ mắc bệnh tâm thần sẽ giết người chứ? Không thể vợ đưa cả năm được."

.....

Lúc Giản Diệc Thừa đi vào, đám người trong phòng làm việc còn đang nói chuyện trên trời dưới biển. Tôn Toàn thấy anh đến thì đưa đĩa táo hỏi anh, "Ăn không? Đội phó Giang mời đấy."

Giản Diệc Thừa tiện tay cầm một quả, "Cảm ơn."

Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng, thậm chí bên môi còn thấp thoáng nụ cười, dù người nào nhìn vào đều có thể thấy lúc này tâm trạng anh đang khá vui vẻ. Lâm Lang và Tôn Toàn nhìn một lượt, trực giác phán đoán có chuyện gì đó xảy ra. Lâm Lang kéo ghế, ngồi cạnh bàn làm việc của Giản Diệc Thừa, hỏi, "Lão Giản, cậu yêu đương rồi hả?"

Giản Diệc Thừa sờ mặt, "Rõ ràng như thế sao?"

Không phủ nhận tức là đúng rồi, Lâm Lang lập tức hứng thú nói, "Rõ chứ, rất rõ là đấng khác! Máy ngày nay cậu như tắm gió xuân ấy, cả người từ trên xuống dưới đều tỏa ra bong bóng màu hồng, ai lại không nhìn ra chứ?" Anh ta cắn mấy miếng đã hết quả táo, vứt hạt vào thùng rác, lau miệng, "Ờ mà cậu chia tay với Sơ Ngữ rồi à?"

Lúc trước cứu Loan Loan nhà mình, cả cục đều biết Giản Diệc Thừa là bạn trai Sơ Ngữ, bây giờ bất thành linh phát xuân lần hai, khó trách Lâm Lang nghĩ nhiều.

Giản Diệc Thừa không biết anh ta lại nghĩ xa như vậy, khẽ lắc đầu, "Lúc trước quan hệ chưa rõ ràng, bây giờ xác định rồi."

Rốt cuộc có thể quang minh chính đại nói cho người khác biết quan hệ của bọn họ, Giản Diệc Thừa không kìm lòng được nở nụ cười.

Nhìn bộ dạng xuân tình nhộn nhạo này, Lâm Lang bĩu môi, "Lâu thế rồi mà bây giờ mới xác định? Cứ tưởng các cậu đã sớm ở bên nhau rồi!"

"Có điều, thoát kiếp cô đơn không mời một châu thì không được đâu đấy."

"Ai thoát kiếp cô đơn cơ?" Tôn Toàn hỏi lúc đi ngang qua.

"Lão Giản."

"Chuyện tốt, chuyện tốt, nhất định phải mời!"

Hai người vừa hô hào đều khiến cho cả phòng làm việc nghe được, lập tức ồn ào cả lên, muốn Giản Diệc Thừa mời khách.

Từ trước đến giờ anh chưa từng tham gia liên hoan với đồng nghiệp nhưng lần này lại hào phóng đồng ý.

Lâm Lang cười, "Vừa yêu vào cái quả nhiên khiến cậu thay đổi hẳn, tặng băng lạnh lẽo cuối cùng cũng có chút ấm áp rồi."

*****

Buổi sáng Sơ Ngữ đang ở cửa hàng đón tiếp một cô gái khóc sướt mướt, cô ấy ôm mèo của mình khóc rất khổ sở, nói là mẹ mình mang thai em bé, đột nhiên dị ứng lông mèo, vì thế trong nhà không nuôi mèo được nữa, muốn Sơ Ngữ tìm cho nó một nơi ở mới.

Trước đây cô ấy đã từng đến cửa hàng của Sơ Ngữ, thế nên biết chuyện cô tìm chủ nhân giúp những động vật lang thang, vì vậy mới nghĩ đến việc nhờ cô giúp.

Sơ Ngữ đã hỏi chú mèo, xác nhận chuyện cô ấy nói là thật nên đồng ý. Cô gái rất thích chú mèo này, nhưng bởi vì nguyên nhân bất khả kháng, cuối cùng không còn cách nào tiếp tục nuôi nó.

Sơ Ngữ cảm thấy cô ấy tuy không lớn tuổi lắm nhưng rất có trách nhiệm, sau khi biết mình không thể nuôi dưỡng nữa thì cũng không tùy tiện vứt bỏ mà muốn tìm cho nó một nơi ở mới thích hợp. Nếu như mọi người đều có thể như vậy thì trên đường cũng sẽ không có nhiều động vật lang thang đến thế.

Lí do lớn nhất dẫn đến việc chúng nó phải lang thang chính là mất đi người nuôi dưỡng.

Đây là một chú mèo mướp (1) tên Noãn Noãn, Sơ Ngữ không vội đăng thông tin nhận nuôi lên, cô cảm thấy cô gái kia thật sự rất thích nó, nhìn lúc đi cô ấy khóc đỏ cả hai mắt là biết rồi. Cô nghĩ không nên để chú mèo này tìm người nhận nuôi nhanh như vậy được, nói không chừng mấy ngày nữa cô gái kia tìm được giải pháp, sự việc có thể biến đổi theo chiều hướng tốt hơn thì sao, nên cô tạm nuôi Noãn Noãn mấy ngày.

(1) Mèo vằn hay còn gọi là mèo mướp hay mèo lông sọc là các giống mèo nhà có đặc trưng bởi bộ lông sọc vằn và có dấu chữ M đặc trưng trên trán để nhận biết.

Vào lúc Sơ Ngữ đang khuyên bảo Noãn Noãn hãy mở lòng, đừng đau buồn nữa thì có khách hàng đến cửa hàng.

Là một chú chó Corgi (2) lông vừa trắng vừa vàng, đôi chân ngắn cùn cùn, khắp người bần thiêu đứng trong cửa hàng, trên cổ đeo một chiếc chuông nhỏ, nó vừa khẽ động đậy thì lập tức nghe thấy âm thanh lanh lảnh dễ nghe, hiển nhiên đã có chủ.

(2) Chó Corgi xứ Wales cổ là loại chó có xuất xứ từ Anh quốc ở xứ Wales, chúng thuộc giống chó chăn gia súc và chó săn đuổi, chúng đặc biệt thích chặn các con chuột xâm nhập lãnh địa để chơi trò đuổi bắt chuột.

Nó nhìn Sơ Ngữ, không đi vào.

"Làm sao thế? Tìm chị có chuyện gì à?"

Corgi cúi đầu, nghẹn ngào đáp, "Vâng."

"VẬY em vào đi."

Sơ Ngữ nghiêng người để nó vào, Corgi do dự một lúc mới chậm rì rì bước vào.

Cô rót nước cho nó, sau đó kiên nhẫn chờ nó mở miệng.

Corgi cũng không để cô chờ lâu, nhanh chóng nói với cô mục đích nó đến đây.

Nó nói hơi lộn xộn, thậm chí còn đứt quãng, sau khi Sơ Ngữ nhiều lần hỏi lại mới móc nối được toàn bộ sự việc.

Chú cho Corgi này tên Coco, chủ nhân Đường Đường của nó là một cô gái xinh đẹp. Ba ngày trước Đường Đường đi tụ tập với bạn bè nhưng sau đó không quay về nữa. Bởi vì trên đường về cô ấy đã bị bọn cướp giết chết rồi.

Sơ Ngữ vừa nghe xong chuyện này liền nhớ lại vụ án được đưa tin ba hôm trước, cũng là ba tên lưu manh cướp của rồi giết người bị hại. Bởi vì trong vụ án đó có một tên nói là bản thân chưa đủ 16 tuổi, một tên nhận mình bị bệnh tâm thần nên gây xôn xao rất lớn, để lại ấn tượng khá sâu sắc cho Sơ Ngữ. Tuy nhiên trên tin tức sử dụng tên viết tắt nên khi Coco nhắc tới tên Đường Đường cô vẫn chưa kịp phản ứng.

"... Đã muộn rồi mà Đường Đường vẫn chưa về nên em đi đón chị ấy, đúng lúc nhìn thấy ba tên kia đang rời đi sau khi cướp của chị ấy. Lúc em chạy tới nơi thì thấy trên ngực Đường Đường cắm một con dao, chị ấy chảy rất nhiều máu, em vô cùng sợ hãi."

"Thế nhưng khi ấy Đường Đường vẫn còn sống, chị ấy bảo em đi tìm người cứu chị ấy, em liền nghe lời chạy đi. Nhưng không ai phản ứng cả, căn bản chẳng ai hiểu em nói gì, có người còn đá em một cái để em lăn ra xa. Lúc em trở về thì thấy một người đàn ông rút dao từ ngực Đường Đường ra rồi lại đâm vào lần nữa, sau đó chị ấy không động đậy nữa."

Sơ Ngữ giật mình, không nghĩ tới vụ án này còn có ẩn tình như vậy.

"Em nhìn rõ mặt người kia không?"

"Ừm... Hôm đấy trời rất tối.... Ở chỗ đấy lại quá mù mịt, em không thấy rõ."

Coco vô cùng tự trách, Sơ Ngữ sờ đầu an ủi nó, "Không sao, em làm tốt lắm rồi, chuyện còn lại để cảnh sát điều tra đi."

Coco lại nghẹn ngào, tâm trạng rất tệ. Sơ Ngữ chỉ cho rằng nó đang đau lòng vì chủ nhân đã mất, cũng không suy nghĩ nhiều.

Cô lại hỏi một chút chi tiết nhỏ, xác định không để sót gì nữa, sau đó gọi điện thoại cho Giản Diệc Thừa.

Trong phòng làm việc, đám người đang thương lượng xem tiệc lớn tối nay nên ăn ở đâu, Lâm Lang cố tình gợi ý, "Nhất định phải ăn thịt, hiếm thấy có dịp lão Giản chịu mở hầu bao."

"Hay là ăn gì đấy bình thường thôi, có bạn gái thì cũng sắp bàn chuyện cưới xin luôn rồi, để chút vốn cho Tiểu Giản cưới vợ."

Giản Diệc Thừa bình tĩnh nhìn bọn họ, "Bữa tiệc lớn dành để sau thôi, có vụ án."

Lâm Lang kêu khổ một tiếng, "Tôn Toàn, đồ miệng quạ đen! Đã 26 tháng chạp rồi, không ăn Tết yên ổn được nữa mất!"

Giang Liên Thành đập một cái vào lưng anh ta, "Đừng âm ỉ, làm việc đi."

Bởi vì nhận được báo án nên vụ án cô gái Đường Đường bị bọn cướp giết hại được lật lại, điều tra một lần nữa.

Có điều trước đó vì kẻ tình nghi của vụ án này tìm trăm phương nghìn kế thoát tội để truyền thông chú ý, thế nên bây giờ có tin sẽ điều tra lại càng khiến mọi người quan tâm, truyền ra một số tin tức như thật như giả. Mặc dù trong tin tức không nói rõ nhưng ý tứ là lai lịch kẻ tình nghi không nhỏ, sau khi dùng cố bệnh tâm thần không có tác dụng nên tạo áp lực để cảnh sát điều tra lại, thậm chí đã chọn sẵn kẻ thế thân rồi.

Tin tức này cũng đã thuyết phục được không ít người dân, lúc Giang Liên Thành nhìn thấy tin này thì tức gần chết, "Những bài báo vớ vẩn này toàn xuyên tạc mà, bây giờ thì hay rồi, người nhà nạn nhân cũng cảm thấy chúng ta bao che cho hung thủ nên không đồng ý để pháp y khám nghiệm tử thi."

"Cũng chưa chắc, vụ án hình sự không phải vì bọn họ không đồng ý là có thể không giải phẫu. Quan trọng là nếu như chúng ta tìm ra được hung thủ thứ tư, chẳng phải tạo cơ hội cho truyền thông được đà nói rằng quả thật chúng ta đã tìm một kẻ thế mạng sao?"

"Bọn họ mặc kệ chân tướng như thế nào, chỉ cần lượng người đọc cao mà thôi."

"Bây giờ người dân cũng quá thiếu khả năng phân biệt rồi, bảo sao nghe vậy, dễ dàng bị người khác dắt mũi."

....

"Được rồi, đừng nói lung tung nữa, chúng ta nghiêm túc làm việc, không thẹn với lương tâm, quản nhiều như thế làm gì?" Giang Liên Thành

nói.

"Đội phó Giang, tuy nói như thế nhưng không thể không coi trọng dư luận được, đây chính là bôi nhọ chúng ta còn gì, khổ sở phá án, cuối cùng lại còn bị mắng là bao che cho tội phạm, người thiệt thòi chẳng phải chúng ta thì là ai?"

"Cậu chỉ cần tập trung phá án, những người bịa đặt sinh sự sẽ có người khác xử lí, đừng tốn tâm tư nghĩ ngợi làm gì."

....

Đang nói thì Giản Diệc Thừa cầm báo cáo khám nghiệm tử thi bước vào, "Đội phó Giang, kết quả giám định của pháp y đã có rồi. Trên người nạn nhân Đường Đường có ba vết thương, trong đó vết thương trí mạng ở trái tim là do cùng một con dao đâm vào hai lần. Pháp y căn cứ vào vết thương hai bên sườn để suy đoán, khi người hành hung đâm dao lần một, con dao cắm ở hai xương sườn nên không tạo nên vết thương trí mạng. Sau khi hung thủ rút dao ra, đâm vào lần thứ hai mới xuyên qua xương sườn đâm thẳng vào tim, gây ra cái chết cho nạn nhân."

Giang Liên Thành nghiêm túc, "Nói cách khác, sau khi ba tên lưu manh cướp của xong, đúng là có tồn tại người thứ tư, mà người này mới là hung thủ thực sự giết chết nạn nhân Đường Đường."

Giản Diệc Thừa gật đầu, "Hơn nữa hung thủ hẳn là người quen của nạn nhân, thậm chí còn có mối hận thù gì đó với người chết."

Lúc đó Đường Đường đã bị cướp tài sản, lại còn thương nặng, chỉ có người hận cô ấy mới có thể ra tay lần hai hại chết cô ấy.

"Trước tiên điều tra từ những người bên cạnh nạn nhân, tra xem cô ấy có gây thù chuốc oán với ai không."

"Vâng."

"Đúng rồi Giản Diệc Thừa, cậu bảo người chứng kiến đến đây đi, xem có thể xác nhận hung thủ không."

Giản Diệc Thừa lắc đầu, "Sợ là không thể."

"Tại sao?"

"Người chứng kiến là một chú chó."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Chó Corgi [2]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Từ 11 giờ đêm ngày 7 tháng 2 đến 1 giờ rạng sáng ngày hôm sau, trong khoảng thời gian này, cô ở đâu? Đang làm gì? Ở cùng ai?"

Lâm Lang và Giản Diệc Thừa đang lần lượt hỏi cung từng người tham gia buổi tụ họp hôm đấy với nạn nhân Đường Đường.

Người đang bị hỏi là bạn cùng bàn thời trung học của Đường Đường, Quách Nhã Nam. Cô ta để tóc ngắn, trang điểm rất tinh tế, cách ăn mặc trưởng thành, là dáng vẻ một bạch cốt tinh điển hình. Chỉ là cô ta trang điểm tinh tế đến đâu cũng không che được sự mệt mỏi trong mắt.

Cô ta mở miệng, giọng nói hơi khàn khàn, "Hôm đó là ngày họp lớp cấp ba của chúng tôi, ừm... Cũng không tính là họp lớp, chỉ là mấy người bạn có quan hệ tốt từ cấp ba tụ tập một buổi thôi. Tổng cộng có tám người, ngoại trừ tôi và Đường Đường và Cảnh Dung thì tất cả đều là con trai. Ăn uống từ 7 giờ đến hơn 9 giờ, sau đó lại đi hát, vốn định thâu đêm, thế nhưng nhiều người uống say quá nên cuối cùng đành về nhà."

"Cảnh Dung say đến nỗi bất tỉnh nhân sự, tôi tiện đường với cô ấy nên đưa cô ấy về. Còn ba người đàn ông uống say khác thì được hai người khác còn tỉnh táo đưa về. Đường Đường không uống nhiều, hơn nữa cô ấy ở gần đó nên tự về."

Nói tới đây, vành mắt Quách Nhã Nam đỏ ửng, "Sớm biết vậy tôi sẽ đưa cô ấy về trước, cô ấy cũng sẽ không xảy ra chuyện..."

"Các cô rời khỏi quán karaoke lúc mấy giờ?"

"11 giờ 50, lúc đấy Đường Đường nói sắp 12 giờ rồi, sau đấy tôi cũng nhìn điện thoại di động nên nhớ khá rõ ràng."

"Cô hãy nói lại trình tự những người rời đi lúc ấy một chút."

"Bởi vì tôi và Đường Đường tinh táo nhất nên chúng tôi đi gọi xe. Tổng Bác tiện đường với Lưu Sưởng, hai người bọn họ cũng ở xa nhất nên đi trước. Sau đó là Ngụy Thanh Thần, cậu ấy không tiện đường với tất cả mọi người, cũng không say đến nỗi bất tỉnh nhân sự như Lưu Sưởng với Vương Siêu, vì thế cậu ấy tự đi về, bọn tôi đã nói với tài xế rồi, nhất định phải đưa cậu ấy về tận nhà. Tiếp theo là Chu Nhất và Vương Siêu. Sau đấy là Đường Đường, cô ấy nói nhà mình ở gần đây, vài bước là về đến rồi nên có thể tự đi được, giục tôi mau đưa Cảnh Dung về. Thế nên tôi liền lái xe đi. Nếu như tôi kiên trì thêm chút nữa, đưa cô ấy về trước thì sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, Đường Đường còn trẻ như thế..."

Cô ta lại khóc thút thít, nữ cảnh sát Lục đưa cho cô ta một tờ khăn giấy rồi an ủi vài câu. Chờ tâm trạng cô ta ổn định, Lâm Lang lại hỏi, "Vậy cô có biết Đường Đường có quan hệ với người nào không? Hay là gây thù chuốc oán với người con trai nào đó?"

"Quan hệ..." Quách Nhã Nam nhớ lại một lúc mới nói, "Đường Đường tương đối thẳng thắn thoải mái, nhanh mồm nhanh miệng, từng cãi vã với người khác thì cũng có nhưng không đến nỗi vì thế mà bị giết hại."

"Làm sao cô biết là cô ấy bị giết?" Lâm Lang chăm chú nhìn chăm chăm cô ta, không bỏ qua bất cứ biểu lộ gì trên mặt cô ta.

Lực lượng cảnh sát vẫn không công bố chuyện có người thứ tư hành hung, người bình thường lẽ ra không nên biết chuyện Đường Đường bị giết chứ.

Biểu hiện của Quách Nhã Nam hơi hoang mang, "Tôi đoán thế, trên mạng đều nói cảnh sát điều tra lại vụ án của Đường Đường là vì muốn tìm kẻ thế mạng, bao che ba tên tội phạm cướp giết."

Tâm trạng cô ta bỗng nhiên kích động, "Các anh muốn hỏi Đường Đường có kẻ thù hay có bạn trai không là bởi vì muốn quy vụ án của cô ấy về giết người vì tình hoặc là báo thù! Lấy điều này bao che cho ba người mang tội giết người kia! Sao các người có thể làm như vậy, đó là một mạng sống đây, khi cô ấy sống các người đã không thể bảo vệ cô ấy, bây giờ cô ấy chết rồi các người cũng không điều tra chân tướng cho cô ấy, tại sao các người có thể như thế..."

Giản Diệc Thừa và Lâm Lang nhìn nhau, không biết nên nói gì cho phải. Bởi vì tâm trạng Quách Nhã Nam quá kích động nên đành tạm thời ngừng lấy lời khai.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Lâm Lang nói với Giản Diệc Thừa, "Tớ cảm thấy Quách Nhã Nam này có vấn đề, lúc tớ hỏi cô ta tại sao biết Đường Đường bị sát hại, cô ta có vẻ vô cùng hoang mang, sau đó lại lớn tiếng trách móc chúng ta, rõ ràng là có tật giật mình."

Giản Diệc Thừa chẳng nói đúng sai, "Cũng có thể cô ta thật sự cảm thấy chúng ta bao che cho tội phạm nên bất bình thay bạn bè."

"Tại sao tất cả mọi người đều cảm thấy chúng ta bao che cho tội phạm? Tớ đã dùng tài khoản ảo để giải thích rồi, mặc kệ có người thứ tư hay không, ba người phạm tội cướp của kia không thể nào chạy thoát, thậm chí vì họ đâm nạn nhân một dao khiến cô ấy mất năng lực phản kháng nên

còn có thể kết thêm tội cố ý gây thương tích, chuyện này thì có liên quan gì đến người thứ tư đâu?"

"Vì thế cậu không thấy kỳ lạ à?" Giản Diệc Thừa dừng bước, nhìn Lâm Lang.

Anh ta sửng sờ, "Cái gì?"

"Trên mạng, những vụ thảo luận như thế này đều theo phong cách gió chiều nào theo chiều ấy. Kể cả giới truyền thông có muốn thu hút mọi người nhưng cảnh sát làm việc dựa trên pháp luật, bọn họ cũng chẳng cần phải đổ thêm dầu vào lửa như vậy. Nhưng nhìn tình huống hiện tại, vẫn có lời bàn tán về việc lực lượng cảnh sát đang bao che cho tội phạm..."

"Cậu đang nói có người đứng sau cố ý thao túng?" Giản Diệc Thừa vừa nói như thế, Lâm Lang cũng phản ứng kịp thời, "Chẳng trách bài viết của những người chuyên nghiệp đứng về phía cảnh sát rồi phân tích đều nhanh chóng bị đè xuống, con bà nó, là thằng nào ăn no rừng mỡ làm việc này thế?"

Giản Diệc Thừa khẽ cười, "Không phải ăn no rừng mỡ mà bởi vì chuyện này ắt sẽ xảy ra, ra tay mạnh mẽ như vậy chỉ có hăn thôi."

Anh vừa dứt lời liền tiếp tục đi về phía trước, Lâm Lang nghĩ hai giây, rồi cuộc cũng kịp phản ứng, "Là hung thủ! Chỉ có hung thủ mới vất óc tìm kế như thế để ngăn cản lực lượng cảnh sát điều tra, hăn dùng cách thức như vậy để tạo áp lực cho cảnh sát, nếu như chúng ta bị ép đến nỗi phải dừng điều tra thì quá đúng ý hăn!"

"Không sai, vì thế chúng ta phải điều tra xem người thao túng đằng sau mạng xã hội này là ai."

*****

"Bố mẹ em đồng ý cho em tiếp tục nuôi Noãn Noãn rồi, mẹ nói trước tiên cứ đưa nó sang nhà bà nội nuôi, chờ mẹ sinh em bé xong, điều dưỡng thân thể tốt rồi sẽ đón Noãn Noãn về!"

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Sơ Ngữ, không tới hai ngày, chủ nhân của Noãn Noãn lại tới đón nó về.

"Cảm ơn chị đã chăm sóc Noãn Noãn, may mà chị vẫn chưa tìm chủ nhân cho nó, nếu không em chẳng biết phải làm như thế nào nữa."

Sơ Ngữ sờ đầu cô bé, dịu dàng cười, "Bởi vì chị nhìn ra em rất yêu quý nó, nhất định sẽ đón nó về. Về sau nhớ chăm sóc Noãn Noãn thật tốt, vì em đã suýt đánh mất nó nên sẽ càng yêu thương nó gấp bội."

"Vâng, em quý Noãn Noãn nhất, sau này em sẽ chăm sóc nó thật tốt, không bỏ nó nữa đâu." Cô bé trịnh trọng gật đầu rồi nở nụ cười thật tươi.

Tiến Noãn Noãn và cô bé ra khỏi cửa, Sơ Ngữ nhìn thấy Coco co người trong góc, bộ dạng càng lộn xộn bẩn thỉu, đầu chôn thật sâu vào hai chân trước, trông đáng thương cực kỳ.

Sơ Ngữ đi tới, "Đừng đau buồn quá, Đường Đường là cô gái tốt, cô ấy nhìn thấy em như vậy sẽ rất buồn."

Coco không ngẩng đầu, thân thể run rẩy một lúc, càng co người lại.

*****

"Điều tra mấy ID lên tiếng tích cực nhất, quả nhiên là thủy quân nhận tiền làm việc, tuy nhiên không tra được người đăng sau bọn họ."

"Thủy quân chẳng phải cũng không có trách nhiệm với lời nói của bản thân, trốn sau màn hình nên cho rằng người khác không biết, có thể nói gì

thì nói sao? Đặc biệt là lần này, suýt thì gây trở ngại cho công tác của chúng ta rồi."

"Những người kia đã biết sai rồi, nói rằng không biết bị người khác lợi dụng. Có điều, hiện tại vẫn nên tạm giam một thời gian."

"Không nói đến bọn họ, chúng ta cũng phải mau chóng phá án đi, không thì cũng chả khác gì bọn họ phải đón giao thừa trong cục cảnh sát đâu."

Giang Liên Thành gật đầu, hỏi Giản Diệc Thừa, "Bên các cậu có tiến triển gì không?"

Giản Diệc Thừa nói, "Những người tụ tập hôm đấy còn lại bảy người, đã thẩm vấn hết rồi, lời giải thích rất khớp. Có bốn người say đến nỗi bất tỉnh nhân sự, vừa về nhà thì ngủ đến sáng, mặt khác ba người phụ trách đưa bọn họ về nhà thì cũng có chứng cứ ngoại phạm. Hầu như có thể loại bỏ khỏi danh sách tình nghi."

"Hầu như?"

"Đúng vậy, có một người tên là Chu Nhất, hình như anh ta có quan hệ người yêu với nạn nhân, nhưng lúc chúng tôi hỏi thì anh ta không nói, do người khác tiết lộ. Còn một người nữa là Ngụy Thanh Thần, chỉ có anh ta ngồi xe một mình về, tuy rằng uống say nhưng không loại bỏ khả năng anh ta có thể gây án."

"Vậy các cậu tiếp tục điều tra Chu Nhất và Ngụy Thanh Thần, còn mấy người Vương Thành điều tra người cố ý thao túng dư luận. Cả hai đội đều đẩy nhanh tốc độ lên, tranh thủ phá vụ án này trước năm mới, đừng làm lỡ kỳ nghỉ phép ăn Tết của các cậu."

Lâm Lang ai oán, "Còn một ngày rưỡi nữa là nghỉ rồi, kịp không đây?"

Giang Liên Thành vỗ vai anh ta, khích lệ, "Thành sự tại nhân, mau làm việc đi."

Lâm Lang và Giản Diệc Thừa cùng ra khỏi cục cảnh sát, vừa đi vừa oán trách, "Chuyện này là sao, nghỉ Tết còn không tính, nhưng mai là lễ tình nhân đấy! Lễ tình nhân đầu tiên tớ trải qua với Loan Loan, cứ như vậy mà bị dập tắt rồi! Chỗ chết người nhất chính là, đây là lễ tình nhân đầu tiên trong 18 năm cuộc đời tớ, nếu lỡ lại phải đợi năm sau..."

Giản Diệc Thừa đang suy nghĩ về vụ án, chậm nửa nhịp mới phản ứng được, "Mai là lễ tình nhân?"

"Đúng vậy, không phải cậu quên rồi chứ? Sơ Ngữ thật đáng thương, yêu phải người không biết phong tình như cậu, khúc gỗ không hiểu lãng mạn..."

Giản Diệc Thừa liếc mắt nhìn anh ta, "Vậy cậu còn than phiền cái gì? Nếu bởi vì cậu mà làm chậm trễ công việc, ngày mai không được gặp cô ấy thì tớ liều mạng với cậu."

Ngữ khí của anh khi nói lời này rất bình tĩnh, không lạnh không nhạt, chẳng có tí gay gắt nào nhưng lại khiến da đầu Lâm Lang căng lên, "Không phải chứ, nói đến chuyện bạn gái mà cũng uy hiếp người ta được..." Lâm Lang lẩm bẩm.

Giản Diệc Thừa giả vờ không nghe thấy, nhanh chóng nói, "Cậu đi tìm Chu Nhất, tớ đi tìm Ngụy Thanh Thần, phân công hành động, nhớ kỹ, chúng ta chỉ có thời gian nửa ngày, nhất định phải phá vụ án này."

Anh nói xong cũng lập tức rời đi, giao việc quyết đoán, động tác lưu loát khiến Lâm Lang trợn mắt há mồm, một lúc lâu sau mới thốt lên được câu, "Ôi sức mạnh tình yêu..."

Lâm Lang cũng không chậm trễ, Giản Diệc Thừa đi rồi, anh ta cũng phải nhanh lên, trực tiếp đến nhà Chu Nhất, chuẩn bị điều tra lần thứ hai cậu bạn trai của nạn nhân.

Còn Giản Diệc Thừa đi thẳng đến công ty Ngụ Thanh Thần, anh đã tra được biển số xe của anh ta từ trong camera theo dõi của quán karaoke.

*****

Buổi chiều lúc Sơ Ngữ chuẩn bị đóng cửa lại thấy Coco xuất hiện trước cửa hàng, nó đang co rúc trong góc, vùi đầu vào hai chân trước như lúc trưa, dáng vẻ vừa đáng thương vừa bất lực.

Sơ Ngữ cảm thấy bởi vì chính mắt nó thấy người giết chết Đường Đường nhưng lại không thể làm được gì nên mới tự trách và khổ sở như vậy. Cô lo nó cứ đau lòng quá độ mãi nên bước lên ôm lấy nó, nhẹ giọng an ủi.

"Coco đừng buồn, Đường Đường sẽ không trách em đâu, em đã làm hết sức rồi."

Coco không lên tiếng nhưng Sơ Ngữ nhận thấy nó đang run rẩy, đồng thời cũng thấy hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống từ mắt nó, thấm ướt cả lông, "Hu hu, Đường Đường nhất định sẽ trách em, chị ấy không tha thứ cho em đâu, em không thể cứu chị ấy, lại còn che giấu cho người đã giết chị ấy..."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Chó Corgi [3]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Đúng... đúng là tôi và Đường Đường yêu nhau, nhưng chúng tôi mới bắt đầu chưa được 3 ngày. Chính là hai ngày trước hôm tụ tập chúng tôi mới chính thức là người yêu. Thế nhưng tôi thật sự không giết cô ấy, anh phải tin tôi."

Chu Nhất chán chường ngồi trên sofa, mặt mũi đầy râu, hốc mắt đen sì, bộ dạng vừa tiêu tụy vừa chán nản.

Lâm Lang ngồi đối diện anh ta, vừa ghi chép vừa hỏi, "Lần trước chúng tôi hỏi anh, tại sao anh lại che giấu quan hệ với cô ấy?"

"Tôi không dám nói."

"Tại sao không dám nói?"

"Sợ các anh sẽ đổ oan cho tôi, trên mạng đều nói cảnh sát các anh điều tra lại vụ án Đường Đường vì muốn tìm kẻ thế mạng, bao che ba tên cướp."

Lại là lời giải thích này, Lâm Lang hơi bực bội, "Uổng công anh được tiếp nhận nền giáo dục tốt, cảnh sát sẽ vô duyên vô cớ đổ tội cho người tốt sao? Anh có biết làm thế sẽ mang đến bao nhiêu phiền phức cho chúng tôi không? Mặc kệ là có người thứ tư hay không, tội cướp giật của ba người kia đã được xác định, không thể xóa bỏ được. Chúng tôi điều tra lại vụ án, đến cùng chỉ vì không muốn thủ phạm nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật thôi!"

Chu Nhất sững sờ, nửa tin nửa ngờ, "Nhưng Ngụy Thanh Thần nói, giết người và không giết người được định tội khác nhau. Nếu như tìm được chứng cứ người thứ tư giết người, tội của ba tên kia sẽ được xử rất nhẹ..."

"Nhưng nếu người khác giết Đường Đường, vậy thì chẳng phải ba người kia sẽ bị xử tội sai sao? Đồng thời tình huống anh nói cũng không tồn tại, ba người bọn họ cướp của trước, dẫn đến tình trạng nạn nhân bị mất năng lực phản kháng, bọn họ cũng sẽ bị kết tội cố ý gây thương tích. Dù có người thứ tư hành hung hay không nhưng tội danh của bọn họ sẽ không thay đổi, tình huống cụ thể thì phải xem toà án xét xử như thế nào."

"Là vậy ư?" Chu Nhất lẩm bẩm, vẻ mặt hơi xấu hổ, giống như hối hận vì hành động đoán bừa của mình.

Lâm Lang gật đầu, lại lên tiếng, "Nhưng mà anh nói rằng Ngụy Thanh Thần nói với anh? Sao vô duyên vô cớ anh ta lại nói chuyện này?"

"À, anh ta nói rằng thấy trên mạng, vì thế nên nói lại với tôi, khuyên tôi tốt nhất đừng nói với cảnh sát chuyện của tôi và Đường Đường. Đúng rồi, còn có chuyện Quách Nhã Nam cãi nhau với Đường Đường nữa, anh ta cũng khuyên cô ấy đừng nói cho cảnh sát."

"Quách Nhã Nam cãi nhau với Đường Đường?" Lâm Lang lập tức nghĩ ngay đến sự kinh hoàng mất tự nhiên ngày đó của cô ta.

"Cũng không hẳn cãi nhau, chỉ nói qua lại mấy câu thôi, chúng tôi khuyên một lúc thì cũng được rồi."

"Vậy anh có biết vì sao bọn họ cãi nhau không?"

"Hình như là vì một người đàn ông, Quách Nhã Nam thích anh ta, nhưng anh ta lại thích Đường Đường, Đường Đường nói cô ấy đã yêu tôi rồi, chuyện người khác không liên quan đến cô ấy. Sau đó tôi cũng xác thực chuyện này, Quách Nhã Nam cũng thôi không âm ỉ nữa."

Lâm Lang nhanh chóng móc nối những chuyện này với nhau, người đàn ông Quách Nhã Nam thích lại đi thích Đường Đường, bởi vậy cô ta mới hận Đường Đường, sau khi thấy cô ấy bị cướp mới đến mượn đao giết người. Cũng vì cô ta tự đi xe, Cảnh Dung lại say bất tỉnh nhân sự nên mới không ai phát hiện chuyện cô ta rời đi.

Vậy thì có thể thông suốt rồi, chẳng trách lúc đấy cô ta lại kích động như vậy, quả nhiên là vì có tật giết mình?

Lão Giản còn nói cái gì mà cô ta bất bình thay bạn bè nên mới thế, chặc chặc, lão Giản cũng có lúc nhìn nhăm cơ đấy.

Đang nghĩ ngợi thì điện thoại di động của anh ta rung lên, là Giản Diệc Thừa gọi đến, Lâm Lang đặc ý nghe điện thoại, "Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới ngay, tớ đang nghĩ đến cậu thì cậu gọi điện. Tớ nói này, bây giờ cậu có thể suy nghĩ xem mai đi hẹn hò ở đâu được rồi, vì... tớ đã tìm được hung thủ!"

Giọng nói của Giản Diệc Thừa bình tĩnh truyền đến, "Ai?"

"Quách Nhã Nam, không nghĩ tới trực giác của tớ lại chuẩn đến thế, hung thủ chính là cô ta. Vì người đàn ông cô ta yêu thích nạn nhân nên cô ta mới giết người."

"Không phải cô ta."

"Ồ? Sao cậu biết?"

Giản Diệc Thừa không giải thích mà hỏi, "Tớ hỏi cậu, Chu Nhất che giấu chuyện của anh ta với Đường Đường là vì Ngụy Thanh Thần khuyên, đúng không?"

Lâm Lang kinh ngạc, "Cậu đã biết?" Bây giờ anh ta mới lấy được tin tức, còn chưa báo cáo cho cấp trên đâu, "Không riêng gì anh ta, cả Quách

Nhã Nam kia nữa, hôm tụ tập cô ta đã cãi nhau với nạn nhân, nhưng cũng vì Nguyễn Thanh Thần nhắc nhở nên cô ta không khai với cảnh sát.... Ở? Nói thế thì ngược lại Nguyễn Thanh Thần cũng đáng nghi phết đấy."

"Không phải đáng nghi, hung thủ chính là hắn. Bây giờ cậu có thể về cục xin lệnh bắt giữ, tớ còn định đi tìm chứng cứ. Phân công hành động, tớ sẽ tìm được chứng cứ xác thực trước khi các cậu tiến hành bắt giữ."

"Thật sự là..."

Lâm Lang còn chưa dứt lời, Giản Diệc Thừa đã cúp điện thoại, Lâm Lang sờ mũi, "Tên này điên cuồng vì tình rồi!"

*****

Sơ Ngữ ôm Coco an ủi hồi lâu, cuối cùng nó cũng bình tĩnh lại, nói ra chân tướng sự thật.

"Em đã nói dối, hôm đó thật ra em có nhìn thấy mặt hung thủ..."

Chỉ nói một câu này, Coco lại tự trách rơi nước mắt.

Sơ Ngữ đã hiểu ra gì đó, nhẹ giọng hỏi, "Hắn ta là người em biết à? Hay cũng là chủ nhân của em?"

Chó trung thành là một điều không thể nghi ngờ, có thể khiến Coco không nói ra chân tướng, che giấu cho hung thủ sát hại chủ nhân, khiến nó vừa đau khổ giày vò lại vừa phải bao che cho người kia, ngoại trừ chủ nhân còn có thể là ai?

Bộ lông trên mặt Coco ướt sũng, nó khóc thút thít gật đầu, "Đúng, anh ấy cũng là chủ nhân của em, em được anh ấy nuôi lớn rồi tặng lại cho Đường Đường. Em rất quý Đường Đường, nhưng anh ấy cũng đối xử với em cực tốt, em nhìn thấy Đường Đường bị giết thì rất hoảng loạn..."

Nhưng đó cũng là chủ nhân của nó, nuôi lớn nó từ khi nó mới chào đời, nó thật sự không thể nói cho người khác biết người đó chính là hung thủ. Vì thế nó che giấu sự thật mình nhìn thấy, nhưng lại day dứt với Đường Đường. Chị ấy đối xử với nó tốt như vậy, thương nó như thế, nhưng nó lại cố ý bao che cho hung thủ hại chết chị ấy, không thể cho chị ấy một lời giải thích chính xác.

Mấy ngày qua, nó vô cùng tự trách và đau khổ, cả hai đều là người nó yêu nhất, nó không có cách thiên vị bất kỳ bên nào. Vì thế cuối cùng nó lại đến gặp cô chủ, nói cho cô biết thật ra người giết Đường Đường là một người khác. Nhưng đồng thời nó vẫn che giấu một phần sự thật, nó nghĩ dù người đó có bị bắt thì cũng không phải do mình nói ra. Đây là suy nghĩ riêng cuối cùng của nó.

Nhưng bây giờ nó lựa chọn thẳng thắn nói hết, "Em có lỗi với Đường Đường, cũng có lỗi với anh ấy, nhưng làm sai thì nên nhận sự trừng phạt, em không nên bao che cho anh ấy..."

Sơ Ngữ nhẹ nhàng xoa lưng an ủi nó. Cô có thể cảm nhận được nội tâm nó đang giằng vò khổ sở và cũng tự trách bản thân rất nhiều. Kể cả có là con người, đối mặt với hai người mình yêu nhất cũng khó đưa ra sự lựa chọn, huống chi nó chỉ là một chú chó với tâm tư đơn giản. Tình cảm của nó càng đơn thuần thì tổn thương nó phải gánh chịu càng sâu sắc.

Sau khi an ủi Coco, để nó bình tĩnh lại thì Sơ Ngữ gọi điện thoại cho Giản Diệc Thừa.

"Vụ án có tiến triển gì không?"

"Đã tìm được hung thủ nhưng còn thiếu chứng cứ xác thực." Tuy rằng anh suy đoán Ngụy Thanh Thần là hung thủ nhưng vẫn chưa tìm được chứng cứ chắc chắn, động cơ của hắn ta là gì cũng chưa nắm được.

Sơ Ngữ kinh ngạc, không ngờ nhanh như vậy bọn họ đã tìm được hung thủ, "Là bạn trai Đường Đường sao?"

"Bạn trai?" Giản Diệc Thừa lắc đầu, "Không phải hẳn, Chu Nhất đã được loại khỏi danh sách tình nghi."

Anh chưa nói tên hung thủ vì chi tiết vụ án hiện giờ vẫn chưa được tiết lộ với người ngoài, mà Sơ Ngữ cũng không phải người có lòng tò mò cao.

"Chu Nhất? Các anh nhầm à? Bạn trai Đường Đường là Ngụy Thanh Thần mà?"

Coco nói một chủ nhân khác của nó chính là Ngụy Thanh Thần, là hẳn tặng nó cho Đường Đường, cũng chính là hung thủ giết chết cô ấy. Nó đã nhìn thấy rõ ràng, thậm chí vì quá khiếp sợ còn hóa đá tại chỗ không thể nhúc nhích, vậy nên Ngụy Thanh Thần mới không phát hiện ra nó.

Giản Diệc Thừa sửng sốt, "Em chắc chứ? Bọn anh đã hỏi những người còn lại, bạn trai Đường Đường là Chu Nhất, tuy rằng thời gian bọn họ yêu nhau rất ngắn nhưng đương sự đã thừa nhận rồi."

"Đây là Coco nói cho em biết, Ngụy Thanh Thần và Đường Đường đã yêu nhau ít nhất ba năm rồi, Coco là món quà hẳn tặng cho Đường Đường. Ngày cô ấy bị giết hại ấy, nó tận mắt nhìn thấy hẳn giết Đường Đường. Thế nhưng bởi vì Ngụy Thanh Thần từng là chủ nhân của nó nên nó mới không nói ra."

Giản Diệc Thừa gật đầu, chẳng trách hôm ấy lúc nghe Sơ Ngữ thuật lại, anh luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, Coco nói không nhìn rõ mặt hung thủ, nhưng chó có khứu giác nhạy bén, khoảng cách như vậy nó không thể nào không nhớ mùi của hung thủ. Nếu đã là người giết hại chủ nhân mình thì nó càng nên nhớ rõ mùi của hung thủ chứ.

Không ngờ do nó cố ý che giấu.

"Đúng rồi, Coco còn nói, Ngụy Thanh Thần dùng vật áo để bọc chuôi dao giết Đường Đường, vì thế nên trên quần áo của hắn sẽ có vết máu. Sau khi giết Đường Đường, hắn hốt hoảng chạy về ngõ nhỏ phía Tây, còn ngã lộn nhào một cái." Sơ Ngữ nhớ tới lúc này Giản Diệc Thừa nói chưa tìm được chứng cứ, thế nên cô nói hết tin tức mình biết cho anh, "Còn nữa, mấy ngày trước hôm Đường Đường bị giết, Ngụy Thanh Thần và cô ấy từng cãi vã..."

Giản Diệc Thừa chăm chú lắng nghe cô nói xong mới lên tiếng, "Ừ, anh biết rồi, khổ cho em. Hôm nay em đóng cửa sớm rồi về đi, buổi tối anh tăng ca nên không ăn cơm với em được, để Đại Miêu với Nhị Lang Thần chăm sóc em, nhớ chú ý an toàn đấy."

Khóe môi Sơ Ngữ cong lên, "Biết rồi, anh cũng thế nhé, đừng làm việc quá muộn, công việc làm không xong thì ngày mai làm cũng vậy thôi mà..."

Không giống nhau, Giản Diệc Thừa nói tiếp một câu trong lòng.

Chờ cúp điện thoại rồi, theo lời nhắc nhở của Sơ Ngữ, anh đi tới hiện trường phạm tội, đi dọc con đường vào ngõ nhỏ, mô phỏng lại tình huống lúc Ngụy Thanh Thần rời đi hôm ấy, cẩn thận tìm kiếm bất kỳ chỗ nào có khả năng để lại manh mối...

Cục cảnh sát Giang Thành, 8 giờ 30 phút tối.

Trong phòng thẩm vấn, Lâm Lang mặt không cảm xúc nhìn người đối diện, "Anh biết tại sao chúng tôi bắt anh chứ?"

Hai tay Ngụy Thanh Thần nắm chặt rồi đặt ở trên đùi, ngoài mặt giả vờ bình tĩnh, "Là vì vụ án của Đường Đường sao?"

"Nếu đã biết vậy thì thành thật khai báo đi, đừng lãng phí thời gian nữa."

Ngụy Thanh Thần bất đắc dĩ nói, "Những gì nên nói tôi đều nói rồi, ngày đó tôi uống say, bọn họ gọi xe đưa tôi về, sau đó tôi ngủ đến tận sáng hôm sau, tận tối mới nghe chuyện Đường Đường bị giết hại..."

Lâm Lang cười mỉa, "Vẫn không chịu thành thật? Anh chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đúng không? Chúng tôi đã nắm giữ chứng cứ xác thực chứng minh anh là hung thủ giết Đường Đường, hiện tại anh thẳng thắn nhận tội còn có thể xem xét để được hưởng khoan hồng đấy..."

Trúng thối! Sao lão Giản vẫn chưa trở lại? Một mình anh ta sắp không diễn nổi vở kịch này rồi!

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đâu
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Chó Corgi [4]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân 9 giờ 10 phút tối, Giản Diệc Thừa vội vã chạy về cục cảnh sát. Trong phòng thẩm vấn, Lâm Lang đang mắt lớn trừng mắt nhỏ với Ngụy Thanh Thần, thi xem sức chịu đựng của ai mạnh hơn. Nhìn thấy Giản Diệc Thừa đi vào, trong phút chốc Lâm Lang thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên Ngụy Thanh Thần đang ở đây, anh ta cũng không tiện hỏi gì, chỉ nói, "Ồn rồi à?"

Giản Diệc Thừa gật đầu, kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, "Cậu hỏi tiếp đi."

Lâm Lang lập tức tràn ngập sức mạnh, "Tôi cho anh cơ hội cuối cùng, tự mình nhận tội hay để tôi nói thay anh?"

Mới bắt đầu Ngụy Thanh Thần còn khá căng thẳng, nhưng thời gian trôi qua lâu như vậy, nhìn thấy Lâm Lang chỉ đang phô trương tỏ ra có tài dọa mình thôi nên cũng hiểu, cảnh sát vẫn chưa có chứng cứ xác thực, nếu không còn có thể chịu đựng ngồi đây đấu mắt với hắn sao?

Hắn lại bất đắc dĩ nói một lần nữa, "Thật sự cái gì tôi cũng nói rồi, hôm đấy tôi say bất tỉnh nhân sự, bọn họ gọi xe đưa tôi về, đến nhà thì tôi ngủ một mạch đến bình minh, thật sự chẳng biết gì cả."

"Anh nói dối." Ánh mắt bình tĩnh của Giản Diệc Thừa nhìn thẳng vào hắn khiến Ngụy Thanh Thần bất giác hồi hộp.

"Thứ nhất, anh không say đến nỗi bất tỉnh nhân sự, ngược lại anh rất tỉnh táo, chỉ giả vờ say thôi. Thứ hai, tài xế taxi cũng không đưa anh về nhà, anh chỉ đi nửa đường đã xuống xe rồi."

Hai tay Ngụy Thanh Thần nắm chặt lại, giả vờ bình tĩnh cười, "Sao anh lại nói như vậy, có chứng cứ gì không?"

Giản Diệc Thừa nhìn hẳn, im lặng một lúc lâu, ngay khi Ngụy Thanh Thần tưởng anh chỉ vu khống thì Giản Diệc Thừa mở miệng, "Đương nhiên có chứng cứ, thông qua camera giám sát của quán karaoke, chúng tôi đã tìm được tài xế taxi kia, cũng đã lấy lời khai của anh ta rồi. Rạng sáng ngày 8 tháng 2 quả thật anh ta đã chở anh, nhưng vừa đi qua được một con đường thì anh đã nói muốn xuống xe để nôn, sau đó cũng không quay lại nữa, nói rằng muốn đi bộ một đoạn cho tỉnh táo. Anh ta thấy bộ dạng của anh quả thật không giống say rượu nên lái xe rời đi."

"Những ngày cuối năm này, mỗi ngày người ngồi xe nhiều như vậy, có khi nào anh ta nhớ nhầm không?"

Giản Diệc Thừa nhìn hẳn, vẻ mặt bình tĩnh, "Hình như anh không biết, trong xe có camera giám sát." Anh giơ một tấm hình lên cho Ngụy Thanh Thần xem.

Nếu không phải Ngụy Thanh Thần lên xe rồi lại xuống xe thì anh cũng không nghi ngờ người này. Hơn nữa trong camera giám sát, ánh mắt hẳn tỉnh táo, giọng nói rõ ràng, không hề có bộ dạng khi say rượu. Có thể thấy đúng là hẳn có say nhưng không say đến mức bất tỉnh nhân sự, vậy thì hẳn vẫn có khả năng gây án.

Ngụy Thanh Thần lập tức nhận ra đây là hình ảnh trên xe của mình, đầu hẳn đổ mồ hôi lạnh, nhìn xuống tay, cố gắng chống chế bản thân, "Chuyện này... Thật ra tôi cũng quên rồi, ngày đó tôi uống say nên trí nhớ

không tốt lắm. Chỉ nhớ ngủ dậy đã là sáng hôm sau rồi, ngay cả việc bản thân trở về như thế nào cũng không biết."

Lâm Lang không nhìn nổi nữa, vỗ bàn một cái, "Chúng cứ đều ở đây rồi, sao anh còn dám ngụy biện?"

Vẻ mặt Ngụy Thanh Thần tràn ngập sự vô tội, "Không phải, thì cứ theo lời anh nói đi, giữa đường tôi xuống xe, nhưng điều này nói lên được gì hả? Uống rượu nên muốn xuống xe hít thở không khí cũng không phạm pháp chứ? Điều đấy cũng không chứng minh được tôi mang tội giết người chẳng phải sao?"

"Anh!"

Lâm Lang tức đến nỗi muốn đấm hấn một cái, hiện tại anh ta đã có thể xác định hấn chính là hung thủ giết Đường Đường. Nhưng trong lòng thì biết nhưng không có chứng cứ, hấn lại không nhận tội.

Anh ta hướng ánh mắt hi vọng sang Giản Diệc Thừa, lão Giản nói sẽ tìm được chứng cứ, nên chắc là tìm được rồi... chứ nhỉ?

Lâm Lang không chắc chắn lắm.

"Trước khi cho anh thấy chứng cứ xác thực, chúng ta hãy nói đến ngọn nguồn sự việc một chút." Giọng nói lạnh lùng của Giản Diệc Thừa vang lên trong phòng thẩm vấn, Ngụy Thanh Thần thấy anh chắc chắn như vậy, trong lòng chùng xuống, hấn miễn cưỡng duy trì vẻ mặt không thềm để ý, ý cười không lan nổi đến đáy mắt, "Đồng chí cảnh sát, anh nói đi, tôi nghe đây."

Lâm Lang lập tức lờm hấn một cái, "Thành thật chút đi."

"Anh và nạn nhân là người yêu của nhau được ba năm, đã đến mức độ bàn chuyện cưới xin rồi. Nhưng bởi một số chuyện mà giữa hai người bắt

đầu xảy ra cãi vã, thậm chí đã đến mức chia tay." Giản Diệc Thừa không nhanh không chậm mở miệng.

Khi anh nói đến việc Ngụy Thanh Thần và Đường Đường là một đôi, sắc mặt hẳn cũng thay đổi, giống như khiếp sợ vì bí mật của mình bại lộ vậy.

"Nói đến chuyện anh yêu đương ba năm nhưng người khác không hề biết là vì anh rất cố gắng che giấu. Anh không muốn để người khác biết vì anh sợ thanh danh của mình sẽ bị tổn hại. Còn anh cũng dùng lí do giống thế để thuyết phục Đường Đường giấu giếm chuyện hai người yêu nhau và chuẩn bị cưới."

"Còn nguyên do thật sự thì bởi vì từ nhỏ anh đã có một mối quan hệ đính ước, có một cô vợ chưa cưới danh chính ngôn thuận. Chuyện này bạn bè anh đều biết, vì thế việc anh yêu Đường Đường chính là đang ngoại tình, hay nói cách khác là bắt cá hai tay."

"Đối với Đường Đường mà nói thì cô ấy là người thứ ba chen chân vào giữa hai người nên cũng sẽ có xu hướng che giấu chuyện này với bạn bè. Sở dĩ cô ấy yêu anh là vì anh đã hứa rằng mình không hề có tình cảm với người vợ chưa cưới kia, sẽ nói với người nhà từ chối cuộc hôn nhân này. Đường Đường tin, nhưng yêu nhau đến mức độ bàn chuyện cưới xin rồi mà anh vẫn chưa đoạn tuyệt quan hệ với vị hôn thê kia. Vì chuyện này nên giữa hai người xảy ra mâu thuẫn, những cuộc cãi vã ngày càng nhiều hơn. Cuối cùng Đường Đường không muốn chịu đựng cuộc tình suốt ngày cãi nhau và tương lai mù mịt như thế này nữa nên cô ấy nói lời chia tay."

"Cô ấy không chỉ chia tay với anh mà còn bắt đầu một cuộc tình mới rất nhanh, đồng ý sự theo đuổi của Chu Nhất, thậm chí còn kiêu căng tuyên bố trong lúc bạn bè đang tụ tập. Cô ấy làm như vậy là xuất phát từ mong muốn trả thù anh, hoặc cũng có thể bởi vì muốn đoạn tuyệt tất cả quan hệ với anh. Nhưng anh không thể chịu nổi khi nhìn Đường Đường ở bên người

đàn ông khác, càng gai mắt mấy màn ân ái của bọn họ, có thể đúng là anh thích Đường Đường nhưng nhiều hơn chính là ham muốn chiếm hữu, anh cảm thấy bị phản bội. Thế nên trong lúc mọi người đang chơi đùa, anh cố tình giả vờ say, còn chuốc rượu những người khác để mong sớm kết thúc buổi tụ tập này."

"Sau khi buổi tụ tập kết thúc, anh giả vờ say rượu lên xe rồi lại xuống xe giữa chừng, định đi chất vấn Đường Đường. Nhưng anh lại nhìn thấy cô ấy bị bọn lưu manh cướp của, trên ngực còn cắm một con dao, cả người nằm trong vũng máu, nghĩ đến chuyện cô ấy phản bội mình, men rượu xông lên kích thích anh lựa chọn việc giết người."

Theo lời nói của Giản Diệc Thừa, đầu Ngụy Thanh Thần ngày càng đỏ nhiều mồ hôi hơn, hô hấp dồn dập, lồng ngực phập phồng kịch liệt, "Tôi không giết người, không phải tôi, đúng là tôi chia tay với cô ta, nhưng việc này không thể chứng minh tôi giết cô ta. Tôi xuống xe để mùi rượu tản đi, đúng, tôi tỉnh rượu rồi mới về nhà, tôi không hề gặp cô ta, cũng không thấy cô ta bị người khác cướp."

Đến cuối cùng Ngụy Thanh Thần vẫn cố chối cãi, lại bị Lâm Lang vạch trần, "Ồ, bây giờ thì lại tỉnh rượu? Không phải mới vừa rồi anh nói mình uống say không nhớ gì hết sao? Còn nói ngủ đến tận sáng, ha ha, trở mặt nhanh quá nhỉ."

Giản Diệc Thừa bình tĩnh nói tiếp, "Anh dùng vật áo bọc chuôi dao lại, rút ra rồi đâm vào tim người chết. Vì thế trên quần áo của anh có dính vết máu của nạn nhân. Anh phát hiện ra điều này nên sau khi trở về liền đốt sạch quần áo, đổ tro bụi vào đường nước ngầm."

"Thế nhưng cẩn thận đến mấy cũng có sơ sót, anh chỉ lo xử lý quần áo nhưng quên mất trên giày của anh cũng dính vết máu người bị hại."

Đang nói thì có người gõ cửa rồi đưa bản báo cáo tới, "Đã đối chiếu xong, vết máu trên giày Nguyễn Thanh Thần trùng khớp với ADN của người chết."

Trong nháy mắt sắc mặt Nguyễn Thanh Thần trở nên trắng bệch, tuyệt vọng cúi đầu xuống.

*****

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Lâm Lang cảm thán, "Đã thời đại nào rồi mà còn hôn ước từ nhỏ? Nếu không phải vì tập tục phong kiến này hại người thì cũng không khiến hai người kia một mất một còn như bây giờ."

Giản Diệc Thừa lắc đầu nói, "Thứ hại người không phải tập tục phong kiến mà là lòng người. Chỉ cần lập trường của hãn kiên định hơn thì hoàn toàn có thể bỏ được hôn ước này. Chuyện này chắc cậu không biết, người vợ chưa cưới kia của hãn đã mang thai." Anh cũng vì tra chuyện này nên vừa nãy mới về muộn như vậy, không về đúng thời gian như đã hẹn.

"Thật hay giả vậy?" Lâm Lang kinh ngạc, "Vì thế hãn là một tên đàn ông cặn bã sao? Đã bắt cá hai tay rồi còn làm người ta mang thai?"

Giản Diệc Thừa gật đầu.

"Còn Quách Nhã Nam thì sao? Chuyện này không liên quan gì đến cô ta chứ?" Lâm Lang vẫn cảm thấy Quách Nhã Nam kia không bình thường.

"Không liên quan đến cô ta, lúc đó cô ta hoang mang là vì sợ bại lộ chuyện mình từng tranh cãi với Đường Đường, sợ cảnh sát sẽ để ý đến mình, coi cô ta là kẻ thế mạng. Cô ta thích Nguyễn Thanh Thần nên tin tưởng lời hãn nói không nghi ngờ, hiểu lầm lực lượng cảnh sát. Đúng rồi, ngày mai để bên kỹ thuật điều tra máy tính của Nguyễn Thanh Thần đi, xem có ghi chép chuyện hãn mua thủy quân trên mạng không."

"Cái gì mà ngày mai, là hôm nay mới đúng."

Giản Diệc Thừa hơi sững sốt, liếc mắt nhìn thời gian, quả nhiên đã qua 12 giờ.

Không biết Lâm Lang lấy một túi đồ ăn vặt từ đâu ra, vừa ăn vừa nói, "Bạn bị đến tận bây giờ còn chưa kịp uống ngụm nước, có điều vụ án này coi như cũng đã kết thúc, ngày mai có thể đi hẹn hò với Loan Loan rồi. Vừa nãy tớ đã gửi bao lì xì cho Loan Loan, ngày mai cô ấy rời giường là sẽ nhận được sự bất ngờ từ người bạn trai này!"

Giản Diệc Thừa suy nghĩ một chút, không gửi tin nhắn nữa, sợ nửa đêm lại quấy rầy giấc ngủ của Sơ Ngữ.

Sau đó anh thông báo tình hình cho đội phó Giang, nói chuyện xin nghỉ ngày mai, thuận tiện bảo Lâm Lang, "Cuối năm bận bịu, sớm nghỉ ngơi thôi."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỨNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Lễ Tình Nhân

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Buổi sáng Sơ Ngữ tỉnh lại, theo thói quen mở điện thoại di động ra, nhìn thấy các ứng dụng trên điện thoại đều treo biểu tượng ngày Valentine, cô mới ý thức được hôm nay là ngày lễ tình nhân. Độc thân suốt 24 năm, xưa nay ngày Valentine này đều không liên quan đến cô, vì thế cô cũng nhất thời quên mất mình đã có một người bạn trai rồi.

Đang nghĩ ngợi hôm nay mình nên chuẩn bị quà gì cho anh thì cô nhận được bao lì xì đỏ của Giản Diệc Thừa. Hơn nữa còn không phải một cái, mà là một chuỗi dài bao lì xì đỏ, kín cả màn hình luôn.

Không nghĩ tới khúc gỗ ngàn năm cuối cùng đầu óc cũng không còn chậm chạp nữa rồi!

Sơ Ngữ vui vẻ mở từng bao lì xì Giản Diệc Thừa gửi cho mình, mỗi cái đều có 520 tệ, tổng cộng gồm 10 cái. Sơ Ngữ lập tức chuyển khoản cho anh 520520 tệ, có qua có lại mới là tình yêu mà!

Tuy nhiên Giản Diệc Thừa không nhận mà hỏi hôm nay cô muốn đi đâu.

"Hôm nay anh không đi làm sao?"

"Ừ, xin nghỉ rồi."

Sơ Ngữ không tìm lòng được khẽ nhếch miệng, sự vui sướng trong lòng càng nhiều hơn. Kẻ cuồng công việc này thế mà cũng biết xin nghỉ ngày lễ tình nhân, có thể thấy trong mắt anh địa vị của cô còn cao hơn công việc!

"Em cũng không biết nên đi đâu, anh xem rồi chọn đi." Những lúc như này đương nhiên cô phải rụt rè một chút, nghe theo sự sắp xếp của bạn trai rồi. Cũng là một thử thách xem anh có biết làm bạn gái vui lòng không mà!

Sơ Ngữ nhận tin xong thì vui vẻ lăn lộn trên giường, ôm chăn cuộn tròn, nụ cười trên môi không thể ngừng được. Cô cũng không biết tại sao, chỉ cảm thấy giờ phút này vô cùng tốt đẹp, trong lòng mang theo chút chờ mong mơ hồ như một chú chim nhỏ vui vẻ nhảy nhót.

Lúc này Hà Thu Nguyệt gõ cửa phòng cô, "Ngôn Ngôn, mẹ với bố con ra ngoài đây, hôm nay con ở nhà với đám Nhị Lang Thần nhé."

Tiếng nói xa dần, Sơ Ngữ còn nghe thấy bà nói một câu, "Đều là chó độc thân, ở nhà cũng đừng ghét nhau nhé."

Sơ Ngữ: "..."

Cô quay đầu lại nhìn tổ hợp chó mèo đang cười lăn lộn trên đất, trịnh trọng hỏi, "Cười cái gì? Chị đã ra khỏi chiến tuyến của chó độc thân rồi, không giống các em nữa đâu."

Đại Miêu khinh bỉ, "Cô gái lớn tuổi như chị 24 năm rồi mới thoát kiếp độc thân, có tư cách gì chê em hả? Thời gian độc thân dài nhất của em cũng chỉ mới 3 năm thôi nhé."

Sơ Ngữ chán nản nói, "Em bây giờ mới 3 tuổi thôi đấy nhé? Đều là chó độc thân từ trong bụng mẹ, cố gì phải chê bai lẫn nhau? Hôm nay chị đi hẹn hò đây, thật xin lỗi hí hí, chị sẽ chuẩn bị thức ăn đầy đủ, các em ở nhà làm bạn với nhau nhé."

Đại Miêu kiêu ngạo hất đầu, "Ai muốn ăn thức ăn cho chó chứ? Em cũng có tiêu chuẩn đấy nhé, chị có biết ở bên ngoài em được hoan nghênh nhiều như thế nào không? Một đồng yêu tinh đều muốn quyến rũ em đấy!"

Sơ Ngữ bật cười trước bộ dạng kiêu ngạo của nó, vừa cười vừa vào phòng vệ sinh rửa mặt, Đại Miêu chưa từ bỏ ý định, theo cô nhảy lên bồn rửa tay, "Ngôn Ngôn, chị cười cái gì? Chị không tin tưởng em hả?"

"Tin tin tin, Đại Miêu nhà chúng ta là lão đại giới mèo mà, ai dám làm mất mặt em chứ?" Sơ Ngữ nói qua loa, tuy nhiên Đại Miêu không nghe ra ý miễn cưỡng trong đó, nhận được câu trả lời chắc chắn, nó hài lòng nhảy xuống khoe khoang với đám Nhị Lang Thần và A Bố.

Sau khi Sơ Ngữ rửa mặt xong thì đắp mặt nạ, rồi trang điểm thật xinh đẹp. Tuy nhiên trang điểm xong cô lại cảm thấy hơi phô trương, bình thường cũng không trang điểm, tự dưng hôm nay lại lông lộn như vậy làm gì. Cô lau hết lớp trang điểm đi, nhưng rửa mặt xong cô lại cảm thấy như vậy có vẻ xuềnh xoàng quá... Bối rối hồi lâu, rốt cuộc cô vẫn trang điểm nhẹ và tô thêm son thôi. Sau đó việc lựa chọn quần áo tiếp tục là một vấn đề nan giải, quần áo của cô đều để ở nhà trọ, ở chỗ bố mẹ không có nhiều đồ, hơn nữa lại phần lớn đồ mùa hè, mặc vào lúc này hơi...

Sơ Ngữ chọn đi chọn lại, chờ lúc cô xuống tầng thì đã là 11 giờ rưỡi rồi. Còn Giản Diệc Thừa thì không biết đã chờ ở dưới bao lâu, anh đang cầm một bó hoa, đứng giữa gió đông, thân thể thẳng tắp.

Sơ Ngữ thấy mặt mình nóng lên, ngượng ngùng hỏi, "Anh đến lúc nào vậy? Sao không gọi điện báo cho em?"

"Anh vừa tới thôi." Giản Diệc Thừa cười nói.

Sơ Ngữ sờ quần áo lạnh lẽo của anh, tay cầm hoa hồng cũng đông cứng đến nổi trắng bệch, rõ ràng là đã đến lâu rồi, hơn nữa còn luôn đứng ngoài xe chờ cô.

Ngốc quá!

Sơ Ngữ kìm lòng không đặng ôm anh một cái, Giản Diệc Thừa bất động một lúc mới giơ tay ôm cô vào trong lòng, khoe miệng khê cong lên. Anh vẫn nhớ mình còn đang trong đợt khảo sát của Sơ Ngữ, vì thế ngày đó sau khi Sơ Ngữ hôn anh một cái thì giữa bọn họ không có thêm động tác thân mật gì hết, chỉ lo Sơ Ngữ nghĩ anh có ý đồ xấu.

Người đàn ông này quá đứng đắn, đứng đắn đến mức có lúc Sơ Ngữ cảm thấy anh không hiểu lãng mạn, cô nói đang trong kỳ khảo sát thì anh quả thật không vượt ranh giới nửa bước, cũng không mượn cơ hội mà táy máy tay chân, vô cùng quy củ. Tuy nhiên ở bên anh, Sơ Ngữ hết sức an tâm, nhân phẩm Giản Diệc Thừa rất đáng để tin tưởng, không cần lo lắng bản thân sẽ bị tổn thương

Hai người ôm nhau một lúc mới buông ra, một người mặt hồng hồng, một người lỗ tai đỏ rực, hiển nhiên hai con người mới yêu này vẫn chưa thích ứng được hành động thân mật như vậy.

Vốn kế hoạch của Giản Diệc Thừa là đi ăn cơm trước, sau đó đi xem phim, hoặc là dạo phố với Sơ Ngữ, cô thích gì sẽ mua cho cô.

Thế nhưng cuối cùng tất cả kế hoạch đều không thực hiện được. Đầu tiên là ăn cơm, đi tới mấy nhà hàng thì đều đã chật ních, thậm chí còn không tìm nổi chỗ đỗ xe. Hôm nay Sơ Ngữ còn đi giày cao gót, chỉ tìm chỗ ăn thôi cũng khiến cô mệt chết đi được. Giản Diệc Thừa phát hiện bước chân cô khác thường thì lập tức biết cô đau chân, anh vô cùng đau lòng, liền đề nghị đi về nhà, anh làm cơm cho cô ăn.

Sơ Ngữ vui vẻ đồng ý, so với việc hai người đi ăn bên ngoài, cô càng thích Giản Diệc Thừa làm cơm cho mình hơn. Chỉ nghĩ đến cảnh này thôi cũng đã thấy ấm lòng rồi.

Mà điều khiến Sơ Ngữ càng vui vẻ đó chính là tay nghề của Giản Diệc Thừa rất tốt, không hề kém đầu bếp nổi tiếng chút nào, món ăn làm ra sắc hương đầy đủ, trang trí cũng rất đẹp mắt, Sơ Ngữ vô cùng hài lòng.

"Sao anh lại học nấu ăn? Lại còn nấu ngon như vậy nữa chứ!"

Giản Diệc Thừa nhìn cô ăn rất ngon lành, trong lòng vô cùng thỏa mãn, "Bởi vì ở một mình nên cũng phải học một chút." Thật ra anh không nói đến nguyên nhân mình học nấu ăn là bởi vì hồi còn học cấp 3, có một lần Sơ Ngữ đã nói cô sẽ không nấu cơm, cho nên sau này nhất định phải tìm một người chồng biết nấu cơm rửa bát cho cô...

Khi ấy anh đã rất thích cô rồi, có ấn tượng sâu sắc về cảnh tượng cô nói đến trong tương lai nên anh bắt đầu học nấu ăn, chính là mong sẽ có một ngày mình có thể trở thành người ấy trong miệng cô, sau đó nấu cơm cho cô ăn. Mà bây giờ, rốt cuộc nguyện vọng này cũng thực hiện được một nửa rồi.

Giản Diệc Thừa nhìn cô, sự dịu dàng trong ánh mắt anh như mời gọi cô chìm đắm vào vậy. Cô né tránh, vội cúi đầu, tập trung hưởng thụ đồ ăn ngon, "Em cũng ở một mình nhưng lại không biết nấu ăn, mẹ nói em là sát thủ phòng bếp, còn bố thì nói rằng em chỉ làm được những đĩa thức ăn đen thui mà thôi."

Cô oán giận nhưng trong mắt lại mang theo ý cười, khiến tâm trạng Giản Diệc Thừa cũng vui vẻ theo.

Sau khi cơm nước xong, hai người cùng nhau rửa bát. Vốn dĩ Giản Diệc Thừa không muốn để Sơ Ngữ động tay, bảo cô ngồi trong phòng khách ăn hoa quả nhưng Sơ Ngữ nói mình ăn không ngồi rồi thì không được, nhất quyết đòi rửa bát, vì thế kết quả là hai người cùng đứng rửa bát.

Dự định đi xem phim cũng không thực hiện được. Ăn cơm còn không tìm được nhà hàng, rạp chiếu phim càng khỏi nói đi. Không đặt kịp vé qua

mạng, Sơ Ngữ cũng không muốn đứng xếp hàng để đợi mua vé. Hai người đành ngồi nhà xem TV, vừa yên tĩnh vừa không bị người khác quấy rối. Dù sao xem phim gì cũng chẳng quan trọng, quan trọng là người bên cạnh mình thôi.

Lễ tình nhân đầu tiên trải qua cùng nhau, tuy rằng lúc mới đầu do chưa có sự chuẩn bị nên hơi vất vả nhưng cũng không tệ lắm, tóm lại vẫn là một kí ức tươi đẹp và ấm áp.

Nếu như lúc đi về mà không gặp bố mẹ cô thì càng tốt hơn.

Giản Diệc Thừa đưa cô đến trước cửa tiểu khu, sau đó hai người nắm tay đi vào trong, đây là lần đầu tiên hai người nắm tay nhau đi trước mặt người khác. Sơ Ngữ còn hơi ngại ngùng, nhưng Giản Diệc Thừa cầm tay cô rất chặt, lòng bàn tay anh khá nóng, như một đốm lửa vậy, xua tan mọi giá lạnh ngày đông.

Đến dưới tầng, hai người không cam lòng buông tay ra, Sơ Ngữ muốn nói chuyện với anh thêm một lúc nữa, "Ngày mai anh không đi làm đúng không?" Vừa nói xong lại muốn đấm mình một cái, mới vừa rồi anh còn nói sáng sớm mai sẽ lên máy bay, bây giờ hỏi vậy không phải quá ngốc sao?

Tuy nhiên sau khi yêu đương, chỉ số thông minh đều sẽ giảm xuống không phanh, Giản Diệc Thừa cũng không phát hiện có gì không thích hợp, anh gật đầu ừ một tiếng, "7 giờ sáng mai anh bay, lúc đấy vẫn còn sớm quá, em cứ nghỉ ngơi đi, không cần tiễn anh, anh xuống máy bay sẽ gọi điện thoại cho em."

Sơ Ngữ đang muốn nói gì đó, vừa ngẩng đầu thì đã gặp bố mẹ cô đang nắm tay đi tới. Trong nháy mắt Sơ Ngữ cảm thấy mình như đứa trẻ phạm lỗi, hoảng loạn không biết như nào mới tốt. Tuy nhiên bố mẹ cô lại rất bình tĩnh.

Hà Thu Nguyệt: "Bạn trai nó hả?"

Sơ Hương Đông: "Đúng vậy, trông khá nhanh nhẹn."

Hà Thu Nguyệt: "Hôm nào có dịp phải cùng nhau ăn bữa cơm mới được."

Sơ Hương Đông: "Cũng phải gặp mặt nói chuyện một chút."

Hà Thu Nguyệt: "Bố mẹ lên trước đây, không quấy rầy các con."

Sơ Ngữ trợn mắt há mồm nhìn bọn họ đi xa, hoàn toàn không kịp phản ứng, Giản Diệc Thừa càng khỏi nói, đầu óc mơ hồ: "Đây là..."

Sơ Ngữ che mặt: "Bố mẹ em."

Lỗi tai Giản Diệc Thừa đỏ ửng trong nháy mắt, "Xin lỗi em, vừa nãy anh không biết, có khi nào bác trai bác gái sẽ cảm thấy anh không lễ phép không?"

Anh vô cùng chán nản, lần đầu tiên ra mắt người lớn thế mà lại ngỡ ngác không tới bắt chuyện.

Sơ Ngữ thấy anh lo lắng thì vội an ủi, "Không sao, không sao đâu, bố mẹ em không giống những người khác." Nhìn phản ứng bình tĩnh của họ khi thấy bạn trai con mình lúc nãy là biết, "Với cả em không giới thiệu mọi người với nhau, anh cũng không biết bọn họ, không sao đâu."

Tuy nói như vậy nhưng Giản Diệc Thừa vẫn rất buồn bực, cảm thấy biểu hiện vừa nãy của mình quá kém, bố mẹ Sơ Ngữ sẽ có ấn tượng không tốt không nhỉ...

Giản Diệc Thừa vô cùng chán chường trở về, Sơ Ngữ về nhà, không có gì bất ngờ khi bố mẹ hỏi thăm Giản Diệc Thừa. Ấn tượng của họ với anh rất tốt, chỉ hơi để ý về công việc của anh, người làm bố mẹ đương nhiên sẽ

mong muốn con gái được gả cho người đàn ông có công việc ổn định, nghề cảnh sát hình sự dù sao cũng khá nguy hiểm, nói không may một chút, nhớ như vì nước hy sinh thân mình, vậy con gái họ phải làm sao đây?

Tuy nhiên bọn họ vẫn là những người bố người mẹ tiến bộ, rất tôn trọng nguyện vọng của Sơ Ngữ, chỉ cần cô đồng ý, bọn họ cũng không phản đối.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯỜNG

Giang Nam Hồng Đậu

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tiểu Bạch

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânCàng lớn chúng ta càng cảm thấy Tết rất chán, đặc biệt là với gia đình có số người ít ỏi như nhà Sơ Ngữ, những họ hàng bạn bè cần đi chúc Tết cũng không nhiều, giống như thăm hỏi thường niên mà thôi, kết thúc cũng nhanh chóng.

Có nhiều cửa hàng mừng 1 Tết cũng không đóng cửa, chưa tới mừng ba hầu hết đã lục tục mở hàng khai xuân rồi, Giang Thành lại khôi phục sự náo nhiệt vốn có, bắt đầu vận hành hết sức tự nhiên.

Sơ Ngữ vội vã chạy vào trong một hiệu thuốc, "Ông chủ, lấy giúp tôi lọ cồn i-ốt, bông băng, thuốc cầm mau, thuốc kháng sinh, băng gạc và túi cấp cứu với."

Nhìn qua hình như hiệu thuốc này mới mở, cửa hàng đơn giản sạch sẽ, ông chủ là một người đàn ông trung niên với khuôn mặt hiền lành và nho nhã, ông ấy nở nụ cười thân thiện, "Làm sao thế? Trong nhà có người bị thương à?"

"Không phải, là đám trẻ con trong khu chơi đốt pháo, bọn nhóc đốt rồi ném hết lên người một chú chó, làm nó bị pháo nổ đến nỗi tróc hết cả da, tức chết tôi!"

Lúc Sơ Ngữ xuống nhà đổ rác thì nhìn thấy một đám trẻ con đang đốt pháo, cười vui vẻ ném cây pháo vừa đốt vào một con chó hoang. Chú chó

đã bị bọn nó trói lại, không chạy đi đâu được, lúc Sơ Ngữ nhìn thấy thì nó đã bị pháo nổ tróc da rồi.

Cô tức muốn chết, rất muốn bắt hết đám trẻ con kia lại mà đánh một trận, tuy nhiên cô vừa mới quát một tiếng, "Dừng tay!", đám trẻ kia thấy có người lớn đến thì lập tức giải tán, đồng loạt chạy mất hút. Sơ Ngữ vội vã kiểm tra vết thương của chú chó, cũng không có tâm trạng đuổi theo lũ nhóc kia.

May mà cô phát hiện đúng lúc, Tiểu Bạch không bị nguy hiểm đến tính mạng, chỉ bị thương ngoài da thôi, chăm sóc một thời gian là được rồi.

Nhà cô cách cửa hàng thú cưng một đoạn nên Sơ Ngữ liền chạy đến hiệu thuốc gần đó mua thuốc.

"Trẻ con bây giờ ấy mà, đều nghịch ngợm vô cùng, người nhà chúng nó cũng không chịu quản lý, xảy ra chuyện thì lại nói trẻ con còn nhỏ không hiểu chuyện... Theo tôi thấy, khi còn bé mà không uốn nắn tử tế, sau này sẽ có lúc bọn họ hối hận cho xem!" Ông chủ vừa lấy thuốc cho Sơ Ngữ vừa nói.

Cô rất tán thành với quan điểm của ông ấy, "Đúng vậy, đằng sau mỗi đứa trẻ bướng bỉnh đều có bóng dáng người nhà chiều chuộng, trẻ con không hiểu chuyện, thế người lớn cũng không hiểu chuyện à? Phạm lỗi thì sao không dạy bảo cho tốt đi?" Đánh một trận không được thì đánh hai trận, không chịu đau sẽ không nhớ lâu!

Từ trước đến nay Sơ Ngữ vốn không tán thành kiểu giáo dục hơi bạo lực này, nhưng chuyện ngày hôm nay khiến cô cảm thấy, đám trẻ con kia có bị đánh cũng là đáng đời!

"Bao nhiêu tiền vậy?"

"184 tệ, giảm cho cô số lẻ, tôi lấy 180 tệ thôi."

"Cảm ơn ông chủ." Sơ Ngữ vừa nói vừa lấy tiền, chờ cúi đầu xuống không thấy túi tiền cô mới nhớ là mình ra khỏi cửa vội vàng, không mang theo ví, bây giờ mới lúng ta lúng túng.

Lúc này một thanh niên nữa lại vào hiệu thuốc, người này hơn 20 tuổi, mặc một chiếc áo lông cũ nát, quần nhẵn nhúm, tóc đầy dầu, sắc mặt vàng như nghệ, đáy mắt u ám, hoàn toàn không phù hợp với không khí năm mới. Anh ta ngáp rất nhiều, dù đã cách thật xa nhưng vẫn ngửi thấy mùi thuốc lá.

Sơ Ngữ chỉ nhìn liếc qua rồi cup mắt, tiếp tục lục túi quần của mình, sợ xảy ra điều gì bất trắc không lường được.

Người đàn ông vừa vào liền đi thẳng sang bên khác của quầy hàng, "Ông chủ, cho một gói thuốc cảm."

Đây là một hiệu thuốc nhỏ, cửa hàng không lớn, bên trong cũng chỉ có một người bán hàng. Bởi vậy người mà anh ta gọi chính là ông chủ đang tiếp đón Sơ Ngữ, ông ấy liền qua đó lấy thuốc cho anh ta, để Sơ Ngữ tiếp tục tìm tiền.

Ông chủ rất nhã nhặn, cũng không trông mặt mà bắt hình dong, thái độ đối với thanh niên lôi thôi này cũng không khác với Sơ Ngữ, cười vô cùng hiền lành, "Đánh mặt chợp suốt đêm hả? Người trẻ tuổi không nên thức đêm quá nhiều."

Người thanh niên đó khịt mũi tiếp lời, "Cuối năm không chơi mặt chợp thì làm gì bây giờ?"

Trong lúc nói chuyện ông chủ cũng đã lấy ra một gói thuốc cảm, "Kể cả thức suốt đêm cũng phải để ý sức khỏe chứ, cảm rồi chẳng phải mỗi cậu chịu khổ hả?"

Người thanh niên không đáp lời này, nhận lấy gói thuốc rồi hỏi, "Bao nhiêu tiền thế?"

"Một gói thuốc cảm 3,5 tệ thôi mà, không đáng bao nhiêu, cậu cầm mà uống đi."

"Phải trả chứ, tôi không mang tiền lẻ, quét mã QR trên WeChat nhé." Trên quầy có chỗ quét mã QR của WeChat, người đàn ông quét xong thì cầm lấy thuốc rời đi.

Trong đầu Sơ Ngữ chợt lóe lên, không mang ví nhưng cô mang điện thoại mà! Trong WeChat vẫn còn tiền từ bao lì xì Giảm Diệt Thừa gửi cho cô đấy.

"Quên mang tiền phải không? Không sao đâu, cô cầm thuốc đi trước đi, hôm nào ngang qua đây trả tiền tôi cũng được." Ông chủ đi tới, hớn hờ nói.

Ông chủ có lòng tốt như vậy quả thật hiếm thấy, Sơ Ngữ ngưng nói, "Quả thật tôi quên mang ví tiền, tôi thấy người kia trả cho ông qua WeChat, tôi cũng trả ông bằng cách đấy nhé."

"Cũng được, như vậy thì không mất công cô chạy chuyển nữa."

Sơ Ngữ quét mã QR trả tiền, tạm biệt ông chủ tốt bụng rồi vội vàng chạy về nhà.

Tiểu Bạch nằm không nhúc nhích trong ổ của A Bố, thỉnh thoảng co giật, da lông trên người có nhiều dấu vết bị cháy rụi, có chỗ còn lộ cả thịt vẫn đang rỉ máu bên trong ra. Sơ Ngữ rất đau lòng, vội vàng khử trùng vết thương cho nó.

Trong quá trình xử lý khó tránh khỏi đụng đến vết thương, Sơ Ngữ đều rất lo lắng nhưng Tiểu Bạch lại không hề nói tiếng nào, im lặng nhắm hai

mắt. Sơ Ngữ thử nói chuyện với nó nhưng nó cũng không phản ứng.

Trong lòng cô hiểu được, nó đã bị con người làm tổn thương nên có tâm lý đề phòng với tất cả mọi người, cũng may hôm nay người gặp nó là cô, nếu không người khác dù có ý muốn xử lý vết thương cho nó thì nó cũng sẽ không lại gần.

Chỉ là vết thương ngoài da thì có thể lành lại, nhưng vết thương trong lòng thì phải làm sao bây giờ?

Liên tiếp mấy ngày tâm trạng Tiểu Bạch đều rất sa sút, không nói chuyện, ăn cũng ít, yên tĩnh đến nỗi khiến người khác đau lòng.

Sơ Ngữ không có cách nào khiến nó tháo gỡ tâm lý phòng bị quá nhanh được nên chỉ có thể để nó bên cạnh mình, từ từ chăm sóc, dùng thời gian chữa lành sự đau đớn trong lòng nó.

Còn đám trẻ con kia, dưới sự giúp đỡ của những động vật trong tiểu khu, Sơ Ngữ tìm được từng nhà một, báo cảnh sát bọn nhóc ngược đãi động vật. Nếu người lớn mặc kệ, vậy hãy để cảnh sát giáo dục con cái họ bọn họ đi.

Tuy rằng làm như vậy cũng không khiến bọn nhóc nhận được sự trừng phạt thật sự, pháp luật chính là như thế, dù sao chúng nó cũng chỉ là một đám trẻ con 7 - 8 tuổi, chúng nó làm tổn thương người khác cũng sẽ không phải chịu sự trừng phạt, càng không nói đến việc Tiểu Bạch chỉ là một con chó hoang. Nếu nó có chủ thì còn có thể đến nhà đòi bồi thường, nhưng nó không có chủ thì chẳng có quyền lợi gì cả.

Mùng 5, Giản Diệc Thừa trở về từ thành phố Bắc Kinh, sau khi thương lượng với Sơ Ngữ thì anh quyết định mùng 6 chính thức đến gặp mặt bố mẹ cô.

Bởi vì lúc trước đã gặp qua một lần, bố mẹ Sơ Ngữ có ấn tượng tốt với anh nên cũng không làm khó anh lắm. Bố cô không giống những ông bố khác, nhìn con rể không hợp mắt vì đám cưới đi con gái rước của mình.

Sơ Ngữ cảm thấy điểm ấy ở bố mẹ mình rất tốt, bất kể là ai họ cũng không để người nhà phải xấu hổ khó xử. Nếu thật sự có chuyện gì thì cũng là người một nhà đóng cửa thảo luận. Nếu không, sự bối rối thực sự chẳng phải là bị kẹp giữa chính người thân mình sao?

Đã gặp bố mẹ, thân phận bạn trai của Giản Diệc Thừa cũng coi như trở thành chính thức rồi, điều này khiến anh thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

"Anh đã nói chuyện với bố mẹ rồi, bọn họ đều ủng hộ quyết định của anh. Khi nào có dịp sẽ dẫn em về ra mắt người nhà."

Vừa nghe lời này, Sơ Ngữ đã bắt đầu cảm thấy căng thẳng, "Nhanh vậy sao? Nhưng em vẫn chưa chuẩn bị xong..."

"VẬY THÌ CHỜ EM CHUẨN BỊ XONG THÌ ĐI, KHÔNG VỘI MÀ." Anh hoàn toàn đã quên trước khi xuất phát người nhà đều nói anh nhanh chóng dẫn cháu dâu về ra mắt mọi người.

Sơ Ngữ thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng con dâu xấu sớm muộn gì cũng phải gặp bố mẹ chồng nhưng một thời gian nữa thì hơn, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý kỹ. Không phải bởi vì Giản Diệc Thừa không đủ tốt, trên thực tế cô đã xác định nửa đời còn lại sẽ nắm tay anh, tuy nhiên cô chỉ thấy về gặp gia đình anh thì như là đám cưới đến nơi luôn rồi ấy. Cô vẫn chưa hưởng thụ đủ cảm giác yêu đương ngọt ngào, không muốn bước chân vào hôn nhân ngay như vậy.

Hết Tết, người nên đi làm đều đã đi làm, cửa hàng thú cưng của Sơ Ngữ cũng tiếp tục mở cửa, tình cờ sẽ tiếp đón một hai vị khách, hoặc là giải đáp vấn đề của người theo dõi trên Weibo, tiếp tục đăng tin tìm người nhận nuôi cho thú cưng, cuộc sống của cô trôi qua vô cùng phong phú và vui vẻ.

Mãi đến tận khi có một con mèo hoang nói cho cô biết, Coco chết rồi, ở ngay trước mộ Đường Đường.

Từ sau khi vụ án của Đường Đường kết thúc, Sơ Ngữ cũng không gặp lại Coco, cô cho rằng nó đã được người nhà Đường Đường tiếp tục nuôi dưỡng, không ngờ nó lại cố chấp như vậy, chết ở cạnh mộ Đường Đường.

Có người nói, từ sau khi vụ án kết thúc nó đã chạy đến mộ cô ấy, không ăn không uống, cuối cùng chết đói.

Coco quả thật rất yêu quý Đường Đường, thế nhưng bởi vì nhất thời không nghĩ thông nên mang lòng hổ thẹn với Đường Đường. Vì thế sau khi chân tướng được phơi bày, nó vô cùng đau khổ và tự trách, cộng thêm nỗi nhớ Đường Đường nên cuối cùng nó lựa chọn ở bên cạnh cô ấy vĩnh viễn.

Tâm trạng Sơ Ngữ rất nặng nề, lại vô cùng đau lòng, chỉ là việc đã qua rồi, cô cũng chỉ có thể giúp Coco hoàn thành nốt nguyện vọng của mình, an táng nó bên cạnh mộ Đường Đường, để nó mãi mãi ở bên cô ấy.

Bước vào tháng ba, thời tiết dần dần ấm lên, vết thương trên người Tiểu Bạch cũng đã khỏi rồi, chỉ là lông vẫn chưa mọc hết, trông không đều với những chỗ khác, nhìn hết sức khó coi. Tuy nhiên nhan sắc Tiểu Bạch cũng tạm ổn, sau khi tắm rửa sạch sẽ thì toàn thân đều là màu trắng tinh không tì vết, bộ lông xù khi ôm rất thoải mái.

Lúc Sơ Ngữ không có việc gì đều thích ôm nó, một mặt là vì cô muốn quan tâm Tiểu Bạch nhiều hơn chút, mặt khác cũng vì ôm nó quả thật rất mềm mại.

Cho nên Đại Miêu nhà cô kháng nghị, vô cùng không vui, từ khi Tiểu Bạch đến, địa vị trong nhà của nó bị giảm xuống, tuy rằng nó vẫn là con mèo duy nhất của Ngôn Ngôn nhưng địa vị của nó trong lòng cô còn không bằng một con chó!

Càng quá đáng hơn chính là Ngôn Ngôn đối xử với Tiểu Bạch tốt như vậy mà con chó này còn không chịu cảm kích! Thực sự không thể nhịn được nữa!

Thế nên vào một ngày đẹp trời, ánh nắng chan hòa, sau buổi trưa, thừa dịp Sơ Ngữ ra ngoài làm việc, Đại Miêu dẫn đầu hai con chó khác bao vây Tiểu Bạch.

A Bố: "Làm chó phải có lòng biết ơn, người tôn thương cậu cũng không phải Ngôn Ngôn, chị ấy còn đối xử tốt với cậu như thế, sao cậu lại không cảm kích?"

Nhị Lang Thần: "Ngôn Ngôn nhà tôi tâm địa lương thiện, cảm thấy cậu chịu quá nhiều tổn thương thế nên vẫn nuông chiều cậu, nhưng bây giờ cậu đang chà đạp tấm chân tình của chị ấy đấy!"

Đại Miêu: "Tôi nói cho cậu biết, Ngôn Ngôn chỉ yêu tôi nhất thôi! Chị ấy sẽ có rất nhiều con chó khác nhưng vĩnh viễn chỉ có một con mèo! Cậu đừng hòng tranh sủng với tôi!"

Tiểu Bạch tao nhã liếc chúng nó một cái: "Trẻ con biết khóc mới có kẹo ăn, các cậu không khóc còn trách tôi ư?"

Đại Miêu, Nhị Lang Thần, A Bố đồng thanh: "Mẹ ơi! Tâm cơ đủ sâu!"

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỨNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Lão Hồ

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nhà họ Thiệu ở một vùng nông thôn cách Giang Thành một trăm dặm, so với sự náo nhiệt của thành thị phần hoa, nơi đây như một chốn hoàn toàn tách biệt với thế giới, vô cùng yên tĩnh và bình lặng.

Thiệu Bảo Toàn rời giường rất sớm, cho tất cả gà vịt và heo trong vườn nhà ăn một lần rồi mới đi gọi em trai em gái dậy.

"Niếp Niếp, Tiểu Tường, mau dậy ăn sáng đi các em, không là muộn học bây giờ."

Niếp Niếp đáp một tiếng nhưng Tiểu Tường thì không phản ứng tí nào, Thiệu Bảo Toàn liếc mắt nhìn thời gian, đã sắp 7 giờ rồi, sợ em trai ngủ quên nên bước vào phòng gọi thẳng bé dậy. Thiệu Tường ngủ rất say, Thiệu Bảo Toàn gọi vài tiếng mới đánh thức được thẳng bé.

Bị cắt ngang mộng đẹp, Thiệu Tường rất tức giận, "Anh gọi hồn à, để em ngủ thêm một tí nữa đi!"

Nói xong cậu ta lại trùm chăn lên đầu, không hề phản ứng nữa.

Thiệu Bảo Toàn biết cậu ta bị bố mẹ chiều hư, tính khí vô cùng trẻ con, bởi vậy đành kiên trì gọi tiếp, "Mau dậy đi, ngủ thêm một chút sẽ muộn học đấy."

"Phiền chết mất, anh không giục người khác thì sẽ chết hả?" Thiệu Tường bị làm phiền đến nỗi không thể chịu được, rớt cuộc cũng hùng hổ rời giường.

Cậu ta vừa đứng lên, Thiệu Bảo Toàn đã thấy dưới gối lộ ra một chiếc điện thoại di động đẹp đẽ mới tinh. Tuy rằng Thiệu Bảo Toàn chưa từng dùng nhưng cũng nhận ra chiếc điện thoại này, là Iphone X dòng mới nhất, năm trước vừa tung ra thị trường, rẻ nhất cũng phải hơn 8000 tệ.

Vẻ mặt cậu ngẩn ra, trong lòng hơi khó chịu, bố mẹ chiều em trai nhất, nó muốn gì được nấy, điện thoại đắt như vậy cũng mua cho nó. Nhưng đối với cậu thì ngay cả một chút học phí cũng không muốn chi ra.

Trong ánh mắt cậu hơi chua xót, nỗ lực ép suy nghĩ tui thân xuống đáy lòng. Cậu hít một hơi thật sâu, giả vờ bình thường đi ra khỏi phòng Thiệu Tường. Vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy bố mẹ làm ruộng về, mỗi người vác một cái cuốc, trên giày và ống quần đều là bùn đất. Hai người đều còng lưng, tóc mai đã sớm bạc hết, trên khuôn mặt ngăm đen hằn từng nếp nhăn thật sâu, người khác vừa nhìn vào đã biết họ làm ruộng vất vả.

Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của bọn họ, Thiệu Bảo Toàn chợt thấy hổ thẹn vì suy nghĩ oán giận kia, bố mẹ đã rất cực khổ nuôi anh em họ, trời chưa sáng đã xuống ruộng làm ruộng, bây giờ mới về nhà ăn sáng, cậu còn oán hận cái gì? Cậu là con cả, bố mẹ thương yêu em trai là đúng thôi, em trai không hiểu chuyện tiêu tiền như nước, chẳng lẽ cậu cũng như vậy sao? Vừa nghĩ như thế, cậu càng thêm áy náy vì suy nghĩ vừa rồi của mình.

Thiệu Bảo Toàn nhận lấy nông cụ trong tay bố mẹ, để bọn họ đi lấy nước rửa tay rửa mặt, Niếp Niếp đã xới cơm hết rồi, Thiệu Tường thì không thèm chờ mọi người ngồi xuống đã bắt đầu bưng bát ăn.

Bố mẹ Thiệu cũng không giận, trái lại vô cùng dịu dàng nói với Thiệu Tường, "Tiểu Tường ăn nhiều một chút, đi học rất cực khổ, phải chú ý ăn

uống..."

Thiệt Bảo Toàn là người cuối cùng ngồi vào bàn ăn, yên lặng cầm bánh bao lên ăn.

Ăn xong bữa sáng đơn giản, Thiệt Bảo Toàn do dự, nói với mẹ, "Mẹ à, chủ nhiệm lớp con nói phải nộp học phí, trong lớp còn mỗi con chưa đóng thôi..."

1 vạn tệ cậu đi làm thêm cực khổ vừa về đến nhà đã phải đưa mẹ giữ hộ, nói sợ cậu còn nhỏ sẽ làm mất. Đương nhiên Thiệt Bảo Toàn nghe lời, đưa hết cho mẹ tiền kiếm được, không giữ lại một chút nào.

Chỉ là hết Tết thì đến lúc nộp học phí, cậu đã nói với mẹ mấy lần nhưng lần nào mẹ cũng dùng đủ loại lí do hoãn lại. Hiện tại không thể kéo dài thêm nữa, giáo viên chủ nhiệm đã đưa ra tối hậu thư, bảo hôm nay còn không nộp nữa thì cậu cũng đừng đi học làm gì.

Mẹ Thiệt vừa nghe cậu muốn nộp học phí thì ánh mắt trốn tránh, bà nói quanh co, "Nộp hết hả, có thể kéo dài thêm một thời gian không, con nói với giáo viên là kinh tế nhà chúng ta khó khăn, bảo họ thông cảm cho..."

Thiệt Bảo Toàn cũng rất khó xử, "Mẹ à, giáo viên nói hôm nay còn không nộp tiền thì con cũng đừng đi học nữa... Mẹ, không phải con đưa mẹ 1 vạn tệ rồi sao? Học phí chỉ cần 2800 tệ thôi."

*****

Buổi sáng, lúc Sơ Ngữ đến cửa hàng thì thấy một người không ngờ sẽ xuất hiện ở đây.

Cậu thiếu niên ngồi xồm trước cửa hàng của cô, trong ngực ôm một con chó, cậu vui đầu vào con chó, cả người co lại, bóng lưng nhìn vô cùng

sup sụp và tuyệt vọng.

"Thiệu Bảo Toàn?"

Sơ Ngữ thử thăm dò gọi một tiếng, Thiệu Bảo Toàn nghe được giọng cô, chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt chất phác, hai mắt vô hồn. Mãi đến tận khi nhìn thấy Sơ Ngữ thì hai mắt của cậu rớt cuộc mới có tiêu điểm, tràn ngập khao khát sáng rực. Cậu bật dậy rồi lại vì đứng lên nhanh quá mà chóng mặt một lúc, suýt thì ngã lăn quay.

Sơ Ngữ vội vàng đỡ lấy cậu, Thiệu Bảo Toàn khẩn cầu, "Chị ơi chị cứu nó giúp em với, chị không phải bác sĩ thú y sao ạ? Chị mau cứu nó đi..."

Ngữ khí cậu rất gấp gáp, như thể đang nắm lấy cọng cỏ cứu mạng vậy.
Sơ Ngữ rời mắt về phía con chó cậu ôm kia.

Đây là một chó chú vô cùng già nua, con người vẫn đục, da thịt lỏng lẻo, bộ lông đã mất đi vẻ bóng láng, thậm chí còn hơi loang lổ. Hô hấp của nó nặng nề mà thô ráp, giống như rất cực nhọc mới có thể hoàn thành một vòng hô hấp tuần hoàn vậy.

Sinh lão bệnh tử không chỉ riêng gì con người mà chó cũng như thế, đồng thời sinh mệnh của chúng nó còn ngắn ngủi hơn con người.

Sơ Ngữ chỉ nhìn một lúc đã hiểu ra, chú chó này không sống được lâu nữa.

Cô không lên tiếng, lấy chìa khóa ra mở cửa nói với Thiệu Bảo Toàn,
"Vào trong trước đi."

Chàng thiếu niên vội vàng ôm chú chó đi theo cô vào cửa hàng, "Chị ơi chị có thể cứu nó đúng không? Nó sẽ không có chuyện gì phải không?"

Sơ Ngữ nhìn dáng vẻ khẩn thiết của cậu, thực sự không đành lòng nói sự thật với cậu, cô đưa tay ra, "Đưa nó cho chị trước đi."

Trong đôi mắt thiếu niên tràn đầy hy vọng mong chờ, cẩn thận từng li từng tí đưa chú chó trong lòng cho cô.

Con Labrador này còn nhẹ hơn so với tưởng tượng của cô, hầu như chẳng có trọng lượng gì mấy. Sơ Ngữ đặt nó lên bàn trị liệu, nó giống như người già đã vào tuổi xế chiều vậy, suy yếu vô lực, đứng cũng không yên, chỉ hơi có động tác gì đấy là đã thở hồng hộc rồi.

Sơ Ngữ vừa dịu dàng kiểm tra cho nó vừa nói chuyện, "Ngoan, đừng sợ nhé, chị sẽ nhẹ nhàng. Chị có thể nghe hiểu em nói chuyện đấy, nên em có điều gì muốn nói với cậu ấy không? Chị sẽ giúp em chuyển lời."

Trong đôi mắt vẫn đục của Lão Hồ bỗng nhiên lóe sáng, "Chị... nói thật chứ?"

Nó thở vô cùng nặng nhọc, nói một câu ngắn như thế cũng phải dừng lại hai lần.

Sơ Ngữ gật đầu nói, "Ừ, chị không lừa em."

"Vậy... thì quá... tốt rồi... Em... không sợ chết... em chỉ sợ... mình chết rồi... sẽ mang bí mật này theo. Sợ không có ai... quan tâm bảo vệ... chủ nhân của em."

Nó nói đứt quãng một đoạn dài, cực kỳ mất công, Sơ Ngữ cũng không giục, chỉ kiên trì nghe nó nói, thỉnh thoảng điều khí giúp nó, để nó thoải mái hơn một chút.

"Em không cần gấp, từ từ mà nói."

"Không được... Nếu không nói, thì... không còn thời gian nữa." Nó hơi kích động, thở càng gấp gáp hơn.

Sơ Ngữ không dám ngắt lời nó, chỉ có thể tiếp tục nghe nó nói.

Thiệu Bảo Toàn ở ngoài nhìn tình huống bên trong qua tấm kính, trong lòng vừa lo lắng vừa phẫn nộ, nghĩ tới chuyện mới xảy ra, cậu không nhận được sự tức giận.

Từ nhỏ bố mẹ đã đối xử bất công với em trai em gái nhưng cậu chưa bao giờ oán giận, cho dù cậu không đóng được học phí cũng không trách bọn họ, thế nên ra ngoài làm thêm, kiếm tiền học phí một kỳ rồi mới trở về đi học tiếp. Tuy thế nhưng cậu không hề cảm thấy oan ức, cậu thông cảm cho bố mẹ mình, không đành lòng để bọn họ quá vất vả. Cậu vẫn tự an ủi mình là con cả nên bố mẹ mới nghiêm khắc với cậu, cậu nhường em trai em gái một chút cũng phải thôi.

Bởi vì cậu là anh trai mà.

Vì thế từ nhỏ đến lớn cậu cũng không có quần áo mới, không mua giày xịn, quần áo đều là họ hàng để lại cho. Nhưng em trai em gái đều có quần áo mới, thậm chí là đồ chơi mới. Khi em trai em gái ở bên ngoài chơi đùa vui vẻ thì cậu lại ở nhà nấu cơm làm việc, xuống ruộng cày bừa. Có lúc cậu cũng cảm thấy oan ức, nhưng bố mẹ chỉ nói một câu con là anh trai thì cậu lại chẳng thể nổi giận được.

Cậu là anh trai, chỉ vì cậu là anh trai. Nhưng mà anh trai nhà ai sẽ phải tự mình cực khổ kiếm tiền học phí nửa năm lại đưa hết cho em trai đi mua điện thoại đắt tiền chứ? Cậu không hiểu chiếc điện thoại hơn 9000 tệ có gì khác với 900 tệ cậu khổ sở đi giao thức ăn, cũng không hiểu rốt cuộc bố mẹ bất công đến mức nào mới có thể cầm tiền học phí cậu vất vả kiếm được mua điện thoại cho em trai?

Cả hai đều là con trai họ cơ mà, cậu không mong họ đối xử bình đẳng nhưng cũng không thể công bằng với cậu dù chỉ một chút hay sao?

Dù đã quen với việc bố mẹ thiên vị, nhưng một khắc đó cậu vẫn không kìm được mà cảm thấy đau lòng. Cậu chẳng hề ôm ấp sự kỳ vọng gì vào bố mẹ, cũng không hi vọng bọn họ công bằng với mình. Nhưng khi cậu yêu cầu em trai đi bán điện thoại trả lại học phí cho cậu thì người nhà đều đứng về phía em trai, chỉ trích cậu không hiểu chuyện, không bảo vệ người nhà, chỉ vì lợi ích cá nhân...

Ha ha, rốt cuộc ai mới là người vì lợi ích cá nhân đây? Bắt cậu tự mình đi kiếm tiền học phí rồi để Thiệu Tường đi mua điện thoại di động, nhưng tất cả chỗ tiền đó đều chẳng phải của nó mà. Thậm chí vì yêu cầu này của cậu mà Thiệu Tường nổi trận lôi đình, đẩy cửa đi ra, sau đó còn trút giận, đập lên Lão Hồ đang nằm ở cửa mấy cái...

Lão Hồ vốn đã lớn tuổi, làm sao có thể chịu được thẳng nhóc đó hành hạ như thế?

Cậu nuôi Lão Hồ đã 17 năm, từ lúc cậu bắt đầu nhớ được thì đã ở bên cạnh nó rồi, đối với người khác có thể không nhiệt tình nhưng cậu rất thân thiết với Lão Hồ. Lúc nó bị Thiệu Tường đập xong liền hôn mê bất tỉnh. Cậu như nổi điên chạy đến phòng khám trong huyện, tất cả bác sĩ đều nói với cậu không còn cách nào nữa, bí lắm rồi cậu mới nhớ đến Sơ Ngữ... Chị ấy lợi hại như vậy, nhất định có thể cứu Lão Hồ.

Sơ Ngữ ôm Lão Hồ đi ra từ trong phòng trị liệu, đối mặt với ánh mắt tràn đầy hy vọng của Thiệu Bảo Toàn, cô không dám nhìn thẳng, cô đã phụ sự hi vọng của cậu, không thể cứu được Lão Hồ.

Thiệu Bảo Toàn vừa nhìn thấy vẻ mặt của cô thì biết hy vọng cuối cùng cũng tan vỡ rồi.

Sự sụp sụp ngăn ngui qua đi, bỗng nhiên cậu tỉnh táo lại, "Xin lỗi chị, đã làm phiền chị rồi. Em biết Lão Hồ lớn tuổi, dù không bị thương cũng không sống được bao lâu nữa, chỉ là em không muốn chấp nhận sự thật này, vẫn muốn thử một lần, nhờ đâu có thể cứu được nó thì sao? Vừa nãy là em làm khó chị, chị không cần áy náy đâu."

Sơ Ngữ gật đầu, ý nói cô không để trong lòng. Cô có thể hiểu được cảm nhận của cậu, Lão Hồ đối với cậu đã không chỉ là một người bạn đơn giản mà nó là người thân nhất của cậu, thậm chí còn hơn cả bố mẹ cậu bây giờ.

Đúng, bố mẹ bây giờ.

Nhớ tới trước đây Thiệu Bảo Toàn có nhắc đến bố mẹ, ánh mắt kia hạnh phúc đến vậy, nếu như không phải Lão Hồ nói, Sơ Ngữ không thể nào nghĩ tới bố mẹ bây giờ của Thiệu Bảo Toàn không phải bố mẹ ruột của cậu.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỨNG

Giang Nam Hồng Đâu
www.dtv-ebook.com

Chương 49: A Sanh

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân"... Bọn họ vẫn luôn rất bất công, chỉ là em lừa mình dối người không muốn tin tưởng thôi. Nhưng bây giờ em không tiếp tục lừa mình được nữa..."

Vành mắt thiếu niên ửng đỏ, quật cường nhìn hơi nước mờ mịt đang bốc lên. Cậu nhẹ nhàng vuốt ve Lão Hồ, một lần lại một lần như đối xử với búp bê dễ vỡ vậy.

"Kể cả nó đánh em cũng không sao, nhưng Lão Hồ lớn tuổi như vậy rồi, đã làm bạn với em 17 năm, em không hiểu sao nó có thể xuống tay độc ác như vậy! Nhưng kể cả thế bố mẹ vẫn bảo vệ nó."

Cậu vừa nói vừa phẫn nộ, hay nói đúng hơn là vô cùng khó hiểu, tại sao người nhà chỉ trách móc nặng nề với cậu thôi vậy?

Sơ Ngữ không đành lòng nói cho cậu biết chân tướng mọi việc, người nhà đối xử với cậu như thế nhưng cậu cũng chưa từng nghi ngờ điều gì, chỉ cảm thấy rất oan ức. Điều này nói lên trong lòng cậu vẫn ôm ấp ảo tưởng được người nhà đối xử ấm áp. Nếu như bây giờ nói cho cậu biết tất cả ảo tưởng đều chỉ là của một mình cậu, hẳn cậu sẽ rất đau khổ phải không?

Tuy nhiên cậu có quyền biết chân tướng, thế nên Sơ Ngữ thử thăm dò, "Vậy em... có nghĩ đến khả năng em không phải con ruột của họ không?"

"Không thể nào!" Thiếu niên trả lời như chém đinh chặt sắt, không chút do dự, "Lúc mẹ sinh em bị khó sinh, cơ thể chịu tổn thương rất lớn, vì thế ba năm sau mới có em gái em." Mẹ nói lúc đó vị trí thai của cậu bị ngược, cho nên bà không thể không lựa chọn đẻ mổ. Sau khi lớn lên cậu còn nhìn thấy vết sẹo kinh khủng trên bụng mẹ mình, vì thế dù phải chịu đựng sự bất công đến đâu của bố mẹ nhưng cậu chưa từng nghi ngờ mình có phải con ruột của họ không. Có lúc thậm chí cậu còn lấy lí do "Mẹ chịu tổn thương cơ thể lớn như vậy vì cậu nên không thích cậu cũng dễ hiểu" để thuyết phục chính mình.

Sơ Ngữ nhìn cậu phủ nhận không chút do dự thì biết mình đoán không sai, đứa trẻ này có tình cảm rất lớn với bố mẹ nuôi. Cũng chẳng biết bọn họ lừa cậu như thế nào mà rõ ràng đối xử tệ với cậu như thế, nhưng Thiệu Bảo Toàn vẫn toàn tâm toàn ý tin tưởng bọn họ.

Cô thờ dài, "Nếu như là con ruột, sao bọn họ lại đối xử với em như vậy chứ?"

Hồ hấp Thiệu Bảo Toàn loạn nhịp, nghĩ về các hướng khác nhau nhưng cũng chỉ suy nghĩ như vậy mới lí giải được vì sao thái độ của bọn họ với cậu lại như vậy. Tuy nhiên cậu ép buộc bản thân không được nghĩ đến khía cạnh này.

"Hay là, hay là bọn họ có nỗi khổ tâm gì đấy thôi..." Cậu hoảng loạn giải thích, cũng không biết là đang thuyết phục Sơ Ngữ hay thuyết phục bản thân nữa.

Sơ Ngữ cũng không hi vọng cậu có thể lập tức chấp nhận, đột nhiên nghe thấy người nuôi dưỡng mình 17 năm không phải bố mẹ ruột, dù là ai cũng sẽ khó chấp nhận phải không? Đặc biệt cô lại không có cách nào chứng minh sự thật này, đối phương chỉ cho rằng cô đang suy đoán mà thôi.

"Vậy bây giờ em định như thế nào?"

Tâm trạng Thiệu Bảo Toàn hoảng hốt, tinh thần vẫn chưa phục hồi lại sau đợt chấn động kia, cậu ôm Lão Hồ lẩm bẩm, "Em cũng không biết, có thể sẽ tiếp tục ở lại đây đi giao thức ăn thôi. Học phí em kiếm được đều bị em trai dùng rồi, bố mẹ cũng không cho em tiền để nộp." Ngoại trừ đi giao thức ăn, cậu còn có thể đi đâu đây?

"Vậy việc học của em làm sao bây giờ? Hiện tại là học kỳ cuối lớp 12 rồi, còn ba tháng nữa sẽ thi tốt nghiệp trung học, em muốn từ bỏ con đường học tập sao?" Bây giờ Sơ Ngữ đã biết sự thật, cô không muốn cậu vô tri vô giác trở về căn nhà kia nữa, kể cả cô cho cậu vay tiền, nhưng về căn nhà kia thì chắc chắn số tiền ấy cũng bị lừa đi hết. Thậm chí còn phải tiếp tục chịu đựng những đả ngộ bất công nữa, trong điều kiện như vậy làm sao cậu yên tâm học tập được?

"Như này đi, bây giờ em ở Giang Thành tìm trường học tạm, chờ tới gần lúc thi thì lại về đó thi đại học." Có khi cậu còn không đợi nổi đến lúc đấy mà trực tiếp đi tìm bố mẹ đẻ cũng nên.

Chung quy Thiệu Bảo Toàn vẫn chỉ là một thiếu niên 17 tuổi, hiện tại đang rất mơ hồ, không biết nên làm thế nào. Nghe được đề nghị của Sơ Ngữ, cậu gật đầu đồng ý theo bản năng. Bởi vì bây giờ cậu cũng không muốn trở về căn nhà kia, cậu không thể nào đối mặt bình thường với bọn họ được.

"O? Tiểu Toàn, em có tóc bạc rồi này, chị nhớ giúp em nhé."

"Thế ạ? Vâng."

Sơ Ngữ thành công lấy được mẫu tóc của Thiệu Bảo Toàn, lén lút giữ lại. Cô cần giám định ADN của cậu để giúp cậu tìm bố mẹ đẻ.

Năm đó lúc cậu bị bố mẹ nuôi ôm đi mới có 3 tháng tuổi, mà khi ấy Lão Hồ được sáu tháng, trí nhớ tương đương với một đứa trẻ. Bởi vậy việc

liên quan đến bố mẹ của Thiệu Bảo Toàn nó chỉ nhớ đứt quãng, lại trải qua nhiều năm như vậy rồi, nhiều thứ đã không còn nhớ rõ.

Nó chỉ nhớ mẹ ruột của Thiệu Bảo Toàn được gọi là "Tiểu Vân", bố cậu hình như họ Tiểu, bọn họ gọi chủ nhân là A Sinh. Hình như hai người đều làm giáo viên, mẹ cậu dịu dàng lại rất xinh đẹp, hơn nữa nấu ăn cũng ngon. Bố cậu rất yêu hai mẹ con cậu. Nó vui vẻ chạy phía trước, hai vợ chồng đằng sau ôm đứa bé, dắt tay nhau cười... Đó chính là lúc một nhà ba người, à không, một nhà bốn người bọn họ vui vẻ nhất.

Lão Hồ vẫn cho rằng mình là một thành viên trong nhà, bởi vì "Tiểu Vân" đã từng nói, nó là anh trai, phải bảo vệ em trai thật tốt. Từ đó nó liền nhớ kỹ câu nói này, chưa bao giờ để em trai rời khỏi tầm mắt nửa bước.

Vì thế ngày đó khi nó đang tắm nắng với em trai trong sân, mẹ bọn họ về pha sữa, người phụ nữ kia ôm em trai từ trong nôi đi khỏi, nó chạy sát theo sau không dừng, từ phòng cho thuê đến nhà ga, rồi lại đuổi theo xe bus, đổi xe mấy lần thì đến một ngôi làng nhỏ.... Khoảng cách xa như vậy, mấy lần nó suýt mất dấu nhưng vẫn nhớ lời mẹ dặn dò, phải bảo vệ em trai thật tốt.

Nó ở lại cái làng kia, âm thầm bảo vệ em trai, cũng đợi bố mẹ đến đón họ về, nhưng lần đợi này thế mà đã 17 năm trôi qua. Nó đã trở nên già nua mà vẫn không đợi được bố mẹ đến đón anh em chúng nó về nhà...

Sơ Ngữ suy đoán từ lời của Lão Hồ, điều kiện bố mẹ ruột của Thiệu Bảo Toàn khá tốt, hơn nữa hai vợ chồng cũng yêu thương nhau, vì thế khi thấy đứa bé bị mất tích nhất định sẽ báo cảnh sát. Như vậy thì cục cảnh sát sẽ có thông tin người mất tích, trong kho dữ liệu sẽ có dữ liệu ADN của người này. Cô đi xét nghiệm ADN của Thiệu Bảo Toàn rồi đem so sánh với dữ liệu trong kho, chắc sẽ tìm ra được bố mẹ đẻ của cậu.

Kế hoạch của Sơ Ngữ là như thế nên cô tìm người quen trong bệnh viện nhờ họ xét nghiệm ADN cho. Kết quả hai ngày nữa sẽ có, trong thời gian này Sơ Ngữ tranh thủ đi tìm trường học cho Thiệu Bảo Toàn.

Vào thời điểm này mà chuyển trường cho học sinh lớp 12 là chuyện rất khó khăn, căn bản không có trường nào chịu nhận, Sơ Ngữ tìm hiệu trưởng trường Nhất Trung nhờ giúp đỡ mới chuyển được Thiệu Bảo Toàn vào Nhất Trung ở Giang Thành học.

Ý tứ của Sơ Ngữ cũng là muốn Thiệu Bảo Toàn nghỉ việc làm thêm, tập trung học tập, nhưng cậu không muốn để Sơ Ngữ cung cấp cho mình mãi, cho nên ngoài việc học thì cậu tìm thêm việc để làm thêm.

Sơ Ngữ không đồng ý với cậu về chuyện này, dù sao cũng chỉ còn ba tháng nữa, những thí sinh khác đều sẽ bắt lên trong thời gian này, cậu còn định phân tâm đi làm thêm, chẳng phải sẽ lãng phí thời gian học tập sao?

Huống chi năm ngoái cậu đã bỏ nửa năm bài vở rồi, tuy nói đã tự học nhưng dù sao cũng không thể tốt bằng học tập trên trường cùng thầy cô. Thế nên Sơ Ngữ rất kiên quyết với việc này, không thương lượng gì hết.

"Sau này em sẽ có rất nhiều thời gian kiếm tiền, nhưng thời gian để em phấn đấu thi đại học chỉ có ba tháng này thôi, chị cũng chẳng thiếu tiền tiêu, có gì phải vội vã trả? Số tiền em nợ chị sau này trả cũng được, đừng vì chút chuyện này mà ảnh hưởng đến tương lai học hành của em."

Thiệu Bảo Toàn bị cô thuyết phục, cậu an tâm học tập ở Giang Thành.

Sơ Ngữ đang chuẩn bị đi bệnh viện lấy kết quả ADN thì một vị khách bước vào cửa hàng.

Người phụ nữ đeo một cặp kính mắt màu trà, ăn mặc tao nhã đúng mực, bước đi rất chậm nhưng từng bước đều toát lên vẻ ung dung, khiến người khác không nhận ra bà bị khiếm thị.

Sơ Ngữ lại gần ôm chú chó đang cọ tới cọ lui trên đùi bà ấy lên, "A Sanh, đã lâu không gặp, em lớn thêm rồi."

"Đợt vừa rồi bận rộn ăn Tết, người lại nhiều nên chủ nhân em không tiện ra ngoài."

A Sanh và bà Trần là khách quen của Sơ Ngữ, tuy nhiên ngoại trừ lần đầu tiên tới vì tâm trạng A Sanh sa sút thì những lần khác tới đây phần lớn đều để uống trà tán gẫu. Sơ Ngữ rất quý người phụ nữ tao nhã này, thường mời bà ở lại, bà Trần cũng thích cô và khung cảnh nhẹ nhàng ở đây nhưng chỉ sợ bản thân quấy rầy Sơ Ngữ nên không tới nhiều. Còn A Sanh thì bởi vì Sơ Ngữ nghe hiểu nó nói chuyện nên nó rất thích chạy tới nơi này, phần lớn đều là nó dẫn bà Trần đến đây. Dù sao ngoài nơi này thì bà cũng chẳng có nơi nào khác để đi cả.

Sơ Ngữ dẫn bà Trần vào ghế sofa ngồi, sau đó đi pha trà cho bà, "Lần trước bác dạy cháu làm trà nhài, cháu làm được rồi, bác muốn nếm thử không?"

Bà Trần mỉm cười nói, "Được chứ, lúc bác bước vào đã ngửi thấy mùi trà rồi, lập tức đoán ra cháu đã làm thành công."

"Là nhờ bác chỉ dạy cẩn thận, nếu là người khác dạy, có khi cháu cũng không học được đâu."

Cô vừa nói vừa bưng trà nhài đến rồi đặt vào tay bà Trần. Bà Trần khom lưng nhẹ tay phẩy phẩy, hương trà mát lạnh nhất thời xông vào mũi.

Bà Trần khen, "Rất tốt, cháu có năng khiếu đấy, nghe bác nói một lần mà đã làm thành công, khá lắm." Bà nâng tách trà lên, lại ngửi hương một lúc, động tác có sự tao nhã không nói nên lời. Kính mắt màu trà của bà thấp thoáng hơi nước, tuy nhiên bà cũng không nhận ra.

Sơ Ngữ thầm thở dài trong lòng, một người tốt đẹp như vậy nhưng mắt lại không nhìn thấy, không thể không thừa nhận đây là một khuyết điểm khiến người khác thương tiếc không thôi.

Dường như bà Trần nghe thấy tiếng cô thở dài, hơi mỉm cười nói, "Cháu không cần thương tiếc thay cho bác, bác chưa từng cảm thấy tiếc nuối vì không nhìn thấy. Mắt không nhìn thấy nữa bác mới cảm nhận được những vẻ đẹp trước nay chưa từng nhận ra, nghe được âm thanh người khác không nghe thấy, ngửi được mùi vị người khác không ngửi được... Thật ra bác rất hạnh phúc, chồng cũng yêu thương bác, A Sanh lại hoạt bát, mỗi ngày cắm hoa pha trà, những ngày trước bận bịu chẳng có thời gian, bây giờ lúc nào bác cũng thừa thời gian để làm việc mình thích..."

Lúc bà nói những điều này trong đôi mắt trong suốt cũng lóe lên tia sáng, có thể thấy không phải là lời nói dối. Sơ Ngữ hơi ngại ngùng, cô chỉ thấy được bất hạnh ngoài mặt của người khác nhưng lại không biết được thật ra bà chẳng để ý chút nào, còn rất hạnh phúc. Bà lạc quan như thế, cho dù đã mất con, dù mắt mù nhưng vẫn sống với dáng vẻ mà bao người mơ ước còn không được.

Sơ Ngữ cảm thấy nếu cô gặp những chuyện như vậy thì không chắc có thể cười mở thoải mái như bà.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯƠNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Đến Nhà

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Sơ Ngữ đi đến cửa cục cảnh sát Giang Thành, cô vừa mới dừng xe, Giản Diệc Thừa đã vội vã chạy từ bên trong ra. Sơ Ngữ đang định xuống thì anh phất phất tay, ra hiệu cô cứ ngồi im trên xe.

Giản Diệc Thừa mở cửa ghế lái phụ, chào hỏi đám Đại Miêu ở đằng sau, sau đó đưa một phần tư liệu cho cô.

"Điều em muốn tra anh tra ra rồi, bố cậu ấy là Tiêu Cảnh Bình, một giáo sư kinh tế học ở đại học Giang Thành. Mẹ tên là Trần Yên Vân, trước kia cũng là giáo viên ở đại học Giang Thành, hiện tại đã nghỉ dạy. Tên thật của cậu ấy là Tiêu Vân Sanh, 17 năm trước bị mất tích, vẫn chưa tìm được."

Tiêu Cảnh Bình, Trần Yên Vân, Tiêu Vân Sanh... Vậy thì tất cả rõ ràng rồi, Lão Hồ nói ông chủ của nó họ "xiao" (1), lúc đó cô lại tưởng là Tiểu, không ngờ lại là Tiêu, còn cả tên mục của Thiệu Bảo Toàn là A Sanh, chứ không phải A Sinh.

(1) Tiểu phiên âm là xiào. Tiêu phiên âm là xiāo. Cách đọc gần giống nhau.

A Sanh, A Sanh... Chú chó của bà Trần không phải cũng tên là A Sanh sao? Đúng rồi, bà Trần họ Trần, tên đầy đủ là gì thì cô chưa hỏi. Lúc này Sơ Ngữ chưa suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là một chuyện trùng hợp thôi, dù sao

cô luôn nghĩ con trai của bà Trần đã chết nên không nghĩ đến hương bà ấy làm thất lạc con trai.

"Cảm ơn anh nhé, lại làm phiền anh rồi." Sơ Ngữ vừa nhận tập tư liệu kia vừa nói. Giản Diệc Thừa bất đắc dĩ cười, "Em không cần khách sáo với anh như vậy..."

Anh còn chưa dứt lời đã thấy tay cầm tài liệu của Sơ Ngữ khẽ run, liền vội vàng hỏi, "Em sao thế?"

Sơ Ngữ ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt mở to, khó mà tin nổi thốt lên, "Thế giới này thật là nhỏ!"

*****

Duyên phận là thứ kì diệu không thể nói thành lời.

Lúc cầm tài liệu Giản Diệc Thừa đưa cho mình, cô đã nghĩ như vậy. Dù thế nào cô cũng không thể ngờ mình đã tìm được bố mẹ ruột của Thiệu Bảo Toàn, hơn nữa còn là người cô quen.

Thế giới thật sự quá nhỏ, một đứa trẻ bị thất lạc từ bé, một người mẹ trung niên mất con, xác suất để cô gặp cả hai người nhỏ như thế nào đây? Mà lại còn đồng thời quen cả hai?

Đáng nhẽ cô phải nghĩ đến rồi chứ, bà Trần cũng họ Trần, chú chó của bà ấy thì tên là A Sanh, làm sao mà có nhiều điều trùng hợp như vậy được? Chỉ là trước kia cô vẫn cho rằng con của bà Trần chết rồi chứ không phải bị mất tích, cho nên mới không nghĩ đến hương này.

Lúc trước A Sanh nói như thế nào? "Sau khi cậu chủ không còn nữa..." Nó không nói rõ là bị mất tích, đương nhiên Sơ Ngữ sẽ lý giải không còn nữa chính là đã chết rồi, cho nên mới xảy ra sự cố trời xui đất khiến này.

Cũng may cô không làm lỡ gì cả, ngay lúc nhìn thấy ảnh của bố mẹ Thiệu Bảo Toàn, cô lập tức nhận ra Trần Yên Vân chính là bà Trần. Chỉ có thể cảm thán thế giới này quá nhỏ mà thôi.

Sơ Ngữ đứng trước cửa nhà bà Trần, nhấn chuông.

Sở dĩ cô lựa chọn nói cho vợ chồng bà Trần trước mà không phải Thiệu Bảo Toàn vì do dự liệu có ảnh hưởng đến việc học hành của cậu không. Biết được thân thế của mình là một bước ngoặt không nhỏ, biến cố lớn như vậy, cô không biết cậu có chịu đựng được không. Vì thế muốn thương lượng với bố mẹ cậu trước, người lớn dù sao cũng lý trí hơn, để xem bọn họ quyết định như thế nào đã.

Về phần gia đình bố mẹ nuôi thì thú thực Sơ Ngữ không muốn dính dáng gì đến bọn họ hết. Một là bởi vì thành kiến với bọn buôn người, hai là vì người nhà đó trộm đưa bé về nhưng lại không nuôi dưỡng tử tế, từ sâu trong nội tâm cô hi vọng Thiệu Bảo Toàn có thể thoát khỏi cặp bố mẹ như vậy.

Sơ Ngữ đợi không lâu lắm thì cánh cửa mở ra, người tới là một người đàn ông trung niên đeo kính, bộ dạng nho nhã lịch sự. Vị này là chồng của bà Trần, cũng chính là Tiêu Cảnh Bình. Mấy lần bà Trần đến cửa hàng của cô uống trà đều được ông đón về nên hai người cũng đã thấy mặt nhau mấy lần.

Tiêu Cảnh Bình thấy người đến là cô còn kinh ngạc một lúc, giống như không nghĩ tới đột nhiên cô sẽ đến nhà chơi. Tuy nhiên vẫn nhiệt tình mời cô vào, "Mau vào đi, Tiểu Vân vốn đã muốn mời cháu đến đây ăn một bữa cơm nhưng chỉ sợ làm phiền công việc của cháu."

"Hôm nay cháu không hẹn mà đột ngột đến thật là thất lễ, tuy nhiên cháu có chuyện quan trọng nhất định phải nói trước mặt hai bác."

"Đâu ra? Cháu đến hai bác còn vui vẻ không kịp nữa là, gì mà thất lễ với không thất lễ chứ?"

Hai người vừa nói chuyện vừa bước vào phòng khách, bà Trần nghe thấy tiếng động liền ra tiếp đón, mừng rỡ ra mặt, "Sơ Ngữ à, không ngờ cháu sẽ đến đây."

Hai người bọn họ tuy cách biệt tuổi tác khá lớn với cô nhưng nói chuyện cũng được xem là hợp, coi như là bạn vong niên đi.

Sơ Ngữ đỡ bà ngồi xuống ghế sofa, Tiêu Cảnh Bình đi chuẩn bị trái cây và pha trà, đặt đồ xuống bàn rồi ông nói, "Hai người nói chuyện đi, bác vào bếp làm cơm, buổi trưa cháu ở lại ăn cơm nhé."

Ông cho rằng Sơ Ngữ đến là để nói chuyện uống trà với vợ mình, đàn ông như ông ngồi đây sẽ khiến hai người thấy bất tiện cho nên mới tìm cơ tránh đi.

Không chờ ông đứng dậy, Sơ Ngữ đã vội vàng nói, "Giáo sư Tiêu, bác không cần tránh đi đâu, hôm nay chuyện cháu muốn nói có liên quan đến cả hai người, thế nên bác cũng nghe cùng đi ạ."

Lời này vừa nói ra, hai vợ chồng đều cảm thấy kỳ lạ, rốt cuộc là có chuyện gì mà lại liên quan đến cả hai người bọn họ?

Sơ Ngữ cũng không chần chừ quá lâu, nói ngay vào điểm chính, "Có phải hai người từng có một đứa con bị mất tích không ạ?"

Cô vừa dứt lời, hai vợ chồng đều thay đổi sắc mặt, khuôn mặt bà Trần trắng bệch, dù chuyện đã qua nhiều năm như vậy nhưng chuyện đứa con vẫn chạm tới nỗi đau trong lòng bà.

Tuy Tiêu Cảnh Bình cũng đau lòng nhưng ông càng lo cho sức khỏe vợ mình hơn. Sau khi con trai bị mất tích, vợ ông từng u buồn đến mức

muốn tự sát một thời gian, mắt bà cũng bởi vì khóc quá nhiều mà mù vào lúc ấy. Những tháng ngày đó chỉ nghĩ lại cũng thấy kinh hãi, ông đã quên làm sao mà mình vượt qua được quãng thời gian đó. Mãi cho đến bây giờ vết sẹo này vẫn không hề khép lại, chạm đến là sẽ máu me đầm đìa.

Bọn họ mất một thời gian rất lâu mới có thể chấp nhận sự thật là con trai sẽ không về nữa, cũng tốn khá nhiều thời gian mới giúp vợ ông thoát khỏi trạng thái u sầu. Vì thế ông chưa bao giờ dám đề cập đến chuyện con trai trước mặt vợ, sợ bà lại đau khổ.

Thế nên ông vội vàng ngăn Sơ Ngữ lại, "Đừng nhắc tới chuyện con trai trước mặt bà ấy, bà ấy sẽ không chịu nổi đâu."

Sắc mặt bà Trần hơi tái nhợt nhưng vẫn cố nở nụ cười gượng, "Xin lỗi Sơ Ngữ, chồng bác không phải có ý trách cứ cháu, chỉ là ông ấy quá lo lắng cho bác. Thực ra bác đã vượt qua khỏi kí ức đau khổ này rồi, nhưng nhắc đến A Sanh bác sẽ vẫn hơi buồn."

Sự lạc quan hồi trước của bà không phải cố tình giả vờ để người khác quan tâm, vì thế lời này Sơ Ngữ nói ra bà vẫn tạm chấp nhận được.

"Không lừa cháu, hai bác quả thật từng có một đứa con, chỉ là duyên phận của chúng ta ngắn, nó chỉ ở bên bác ba tháng đã bị người khác bắt đi, mãi cho đến hôm nay vẫn không tìm được."

17 năm trước, camera giám sát vẫn chưa phủ kín khắp phố lớn ngõ nhỏ nên khi đó tìm con trai bị mất tích không khác gì mò kim đáy bể, hai vợ chồng bọn họ đã tìm khắp cả nước rồi nhưng vẫn không tìm được bóng dáng của A Sanh. Vô số lần bà đã tự trách và hối hận, vì sao lúc vào nhà lấy bình sữa không ôm theo A Sanh? Nếu không thì nó cũng không bị người khác bắt cóc. Tất cả những việc này đều vì bà sơ ý bất cẩn, cho nên người bà hận nhất không phải người bắt cóc con bà mà là chính bản thân mình.

Chỉ là bà khóc đến mù hai mắt, hối hận đến nỗi đứt từng khúc ruột, trời cao cũng không thấu sự hổ thẹn của bà mà trả con trai lại cho hai người.

Sơ Ngữ nhìn hai vợ chồng đang đau khổ, vội vàng nói, "Chờ chút đã ạ, hai người đừng đau lòng, hôm nay cháu đến không phải để khoét vào vết sẹo của hai bác mà là muốn nói với hai người, đã tìm được đứa bé kia rồi."

Trong phòng khách yên tĩnh một lúc, hai vợ chồng vẫn duy trì tư thế vừa nãy, cứng ngắc xoay đầu nhìn về phía cô, vẻ không dám tin tràn ngập trên mặt, "Cháu, cháu vừa nói cái gì?"

"Cháu nói là đã tìm thấy con trai của hai người rồi!" Nói xong, Sơ Ngữ đưa tài liệu mình mang theo, "Đây là thông tin của cậu ấy cùng với kết quả giám định ADN." Lời nói nhiều hơn nữa cũng không bằng để hai người nhìn thấy bằng chứng thuyết phục.

Hai vợ chồng vội vàng nhận lấy, tư liệu gì cũng không nhìn, Tiêu Cảnh Bình vừa thấy bức ảnh của Thiệu Bảo Toàn liền kích động nói, "Là A Sanh, là A Sanh của chúng ta, ảnh của nó hiện tại giống tôi hồi trẻ như đúc, chắc chắn không sai được."

Tuy bà Trần không nhìn thấy nhưng vẫn cầm bức ảnh trong tay khẽ vuốt ve, nước mắt rơi đầy mặt, vô cùng cấp thiết hỏi, "Đúng là A Sanh sao? Là A Sanh của chúng ta ư?"

Chờ nghe được câu trả lời khẳng định của chồng mình rồi, bà Trần kích động không nói nên lời, trực tiếp ngắt xiú.

*****

Trường Nhất Trung, trong phòng làm việc của hiệu trưởng, vợ chồng nhà họ Tiêu rất kích động ngồi trên ghế sofa, hai người nắm tay nhau thật chặt, giống như tiếp thêm sức mạnh cho đối phương vậy. Bà Trần đã không

thể chờ đợi được nữa mà đến trường học của Thiệu Bảo Toàn, nếu không phải sợ hù dọa bọn trẻ thì hai người đã trực tiếp xông vào phòng học rồi.

"Reng reng reng..."

Tiếng chuông tan học vang lên, âm thanh này lọt vào trong tai hai vợ chồng như thể âm thanh đẹp đẽ nhất thế giới vậy, nhưng đồng thời trái tim họ cũng vô cùng thấp thỏm. Nhỡ con trai không thích bọn họ thì làm sao bây giờ? Nếu con trai không muốn nhận bọn họ thì làm sao bây giờ...

Một bên khác, Sơ Ngữ đứng ở cửa phòng học của Thiệu Bảo Toàn, sau khi tan học cô sẽ lập tức nói chuyện với cậu.

Cô đã thương lượng với hai người bà Trần rồi, trước tiên cô sẽ nói chân tướng cho Thiệu Bảo Toàn để cậu thích ứng dần, nếu không họ sợ cậu không chấp nhận ngay lập tức được.

Sơ Ngữ đã đánh giá thấp khát vọng của cặp bố mẹ đã mất con nhưng lại tìm được này, sau khi tỉnh lại bà Trần cũng không chờ được mà muốn gặp Thiệu Bảo Toàn ngay lập tức. Nửa ngày còn không chờ nổi, nói chi là ba tháng để cậu thi đại học xong.

Vì thế mới xuất hiện tình huống như thế này.

"Chị ơi, sao chị lại tới đây?" Thiệu Bảo Toàn vui mừng chạy tới.

Có lẽ qua một mùa đông Sơ Ngữ mới gặp Thiệu Bảo Toàn nên bây giờ làn da ngăm đen của cậu đã trắng hơn rất nhiều, mặt mày thanh tú, dáng vẻ đẹp trai, quả thật giống hệt Tiêu Cảnh Bình. Cậu mặc đồng phục Nhất Trung, vóc người hơi gầy nhưng rất cao, cười lên như ánh mặt trời tỏa sáng, khiến người khác vô cùng yêu thích. Có thể thấy quan hệ của cậu với bạn học không tệ, đứng ở đây cũng thỉnh thoảng có người đi qua chào hỏi.

Cởi bỏ vẻ giản dị và thận trọng lúc trước, tuổi thanh xuân rực rỡ như vậy mới là đáng vẻ cậu nên có.

Sơ Ngữ mỉm cười, dắt cậu đến tòa nhà văn phòng. Dọc theo đường đi Thiệu Bảo Toàn đều nói với cô những điều hài lòng về trường học mới và chuyện lý thú với các bạn cùng lớp. Chỉ có điều Sơ Ngữ vẫn nhạy cảm phát hiện trong giọng nói vui vẻ của cậu vẫn có chút buồn bã.

Chắc là vì chuyện trong nhà nhỉ? Vì sợ cô lo lắng nên mới kiếm chuyện vui vẻ nói với cô đây mà.

"Nhớ lần trước chị nói với em chuyện có thể em không phải con ruột chứ?" Sơ Ngữ không quanh co lòng vòng, trực tiếp mở miệng nói thẳng.

Thiệu Bảo Toàn nhìn thấy sắc mặt cô khá nghiêm túc, hơi không biết làm như nào, cậu lắp bắp, "Chị..."

"Lần trước chị đã lấy một sợi tóc của em đi làm giám định ADN. Sự thật chứng minh, em không phải con ruột của bọn họ, là bọn họ bắt cóc em từ tay bố mẹ ruột."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯỜNG

Giang Nam Hồng Đâu
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Đoàn Tụ

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânTiếng ồn ào trong lớp học nháy mắt biến mất không còn tăm hơi, giống như toàn bộ thế giới đều trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức bọn họ chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Vẻ mặt Thiệu Bảo Toàn tràn ngập kinh ngạc, không biết là khiếp sợ hay không dám tin. Mỗi một chữ Sơ Ngữ nói cậu đều nghe được, nhưng sao móc nối lại thì cậu chợt không hiểu đầu đuôi thế nào? Cái gì mà bố mẹ nuôi trộm cậu đi từ bố mẹ ruột?

Cậu hoảng hốt một lúc lâu, cuối cùng cũng tiêu hóa được những lời này, hiểu được ý tứ của Sơ Ngữ. Cậu lúng túng, "Sao lại như thế? Sao lại có thể như vậy..."

Nhưng cậu cũng không nói không thể nào chắc chắn như đinh đóng cột giống hồi trước nữa.

Sơ Ngữ lại lấy tài liệu ra đưa cho cậu, "Đây là kết quả đối chiếu ADN của em và bố mẹ ruột, không năm chắc 100% thì sao chị dám nói với em như vậy?"

Thiệu Bảo Toàn nhìn tập tài liệu, sửng sờ một lúc mới run rẩy nhận lấy. Rõ ràng chỉ là mấy tờ giấy mỏng manh tựa như mang sức nặng nghìn cân vậy, nặng nề nằm trên tay cậu. Thiệu Bảo Toàn ngớ ra, nhìn trang bìa màu trắng, hoàn toàn không có dấu khí mở ra. Dường như nếu mở ra thì tất cả mọi chuyện sẽ không còn như trước nữa.

Sơ Ngữ không thúc giục cậu, cậu phải tự vượt qua cái hố này.

Do dự hồi lâu, rốt cuộc Thiệu Bảo Toàn lấy dũng khí mở tập tài liệu trong tay ra. Nếu như đây là sự thật thì sẽ không vì cậu do dự mà thay đổi, bất luận là bây giờ cậu có nhìn hay không thì tương lai cậu cũng sẽ phải đối mặt.

Thiệu Bảo Toàn yên tĩnh lật tài liệu trong tay, đôi vợ chồng trong hình đem lại cho cậu cảm giác rất thân thiết, dường như có một mối ràng buộc không rõ ràng nào đó, cũng chẳng biết có phải do tâm lý ảnh hưởng nên cậu mới cảm thấy vậy không nữa.

Sơ Ngữ thấy cậu xem xong vẫn vô cùng bình tĩnh, không nhìn ra trong lòng cậu đang nghĩ thế nào, cô thử dò hỏi, "Bọn họ muốn gặp em đây, chị khuyên họ ngồi trong văn phòng hiệu trưởng chờ, em muốn gặp bọn họ không?"

Vẻ mặt Thiệu Bảo Toàn vẫn như cũ, cậu không có biểu cảm gì, gật đầu, "Gặp nhau đi ạ."

Sơ Ngữ cũng không chắc chắn bây giờ cậu đang nghĩ như thế nào, với một thiếu niên 17 tuổi mà nói đây là một biến cố long trời lở đất, dù cậu có phản ứng gì cũng đều dễ hiểu.

Hai người sóng vai nhau về phía văn phòng hiệu trưởng, còn chưa đến nơi, cửa phòng hiệu trưởng đã mở ra từ bên trong, hai vợ chồng nhà họ Tiêu gấp gáp đi tới, bà Trần cầm tay Tiêu Cảnh Bình, lo lắng hỏi, "Con trai tới rồi à? Là nó tới sao?"

Bà vẫn một mực ngồi bên trong lắng nghe, vừa nghe được bên ngoài có tiếng bước chân liền nhanh chóng chạy ra.

Tiêu Cảnh Bình kích động nhìn Thiệu Bảo Toàn, trong mắt thấp thoáng ánh lệ, "Là con trai, Tiểu Vân à đúng là nó rồi, là con chúng ta."

Trong phút chốc nước mắt của bà Trần tuôn trào như vỡ đê, có lẽ là vì tình mẫu tử thần kỳ nên dù bà không thấy gì nhưng vẫn "nhìn" về phía Thiệu Bảo Toàn, bước nhanh tới, ôm cậu vào lòng rồi bật khóc nức nở,
"Con trai của mẹ, mẹ rất nhớ con..."

Tiêu Cảnh Bình cũng bước lên trước ôm lấy hai mẹ con, giờ phút này người đàn ông kiên cường cũng không cầm được nước mắt.

Thiệu Bảo Toàn bị hai người ôm chặt, lúc đầu cậu còn cảm thấy khó hiểu và lúng túng nhưng giờ khắc này đều tan thành mây khói. Cảm nhận được giọt nước mắt nóng bỏng của bọn họ, nhận lấy sự ấm áp thân thiết mà xa lạ, cậu có cảm giác yên tâm khi được trở về bên bố mẹ, đây là cảm giác lạ lẫm cậu chưa từng được nếm trải suốt 17 năm cuộc đời.

Cậu chưa từng được hưởng cảm giác bố mẹ đối xử dịu dàng với mình, những điều bố mẹ nói với cậu nhiều nhất chính là bọn họ khổ cực thế nào, mệt mỏi ra sao, cậu thường xuyên cảm thấy hổ thẹn với bọn họ nhưng không có cảm giác ấm áp giữa bố mẹ và con cái thế này.

Giờ phút này, cậu muốn nhớ lại khuôn mặt bố mẹ đã nuôi mình 17 năm nhưng lại phát hiện trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Thứ cậu có thể nhớ lại nhiều nhất chỉ là những ước ao được giống như em trai em gái, và khao khát muốn được bố mẹ đối xử công bằng mà thôi.

Nhưng nếu như hai người trước mặt này mới là bố mẹ ruột của cậu thì tất cả những điều này dường như không còn khó hiểu.

Trong lòng Thiệu Bảo Toàn hơi thất vọng rồi lại có cảm giác giải thoát như trút bỏ gánh nặng. Cậu đã mang lòng hổ thẹn mà sống suốt mười mấy năm, đó là một chuyện rất mệt mỏi.

Nhìn ba người nhà bọn họ đoàn tụ, Sơ Ngữ không nhịn được vui mừng thay bọn họ, lúc này Giản Diệc Thừa gọi điện tới, "Anh đến rồi, em đang ở đâu?"

Sơ Ngữ cầm điện thoại di động, nhìn xuống dưới tầng thì quả nhìn thấy bóng dáng anh.

"Anh nhìn lên đi, tầng bảy ý."

Giản Diệc Thừa ngẩng đầu, nhìn thấy Sơ Ngữ đang vẫy tay với anh.

"Anh thấy rồi, bây giờ anh lên đây."

"Vâng, em chờ anh."

Vừa nãy cô có gọi điện cho Giản Diệc Thừa, để anh đến nhà cô đưa Lão Hồ tới đây. Lão Hồ đáng thương bảo vệ cậu chủ mười mấy năm, bây giờ đã đến lúc nhắm mắt xuôi tay rồi. Vốn là nó sắp không chịu được nữa, nhưng khi nghe Sơ Ngữ có thể tìm được người nhà của cậu chủ thì bỗng nó rất kiên cường, từ đầu đến cuối không hề buông bỏ.

Về nhà với cậu chủ chính là chấp niệm cả đời của nó, giờ đây điều này sắp thực hiện rồi nên nó nhất quyết cắn răng chịu đựng.

Mà bây giờ chính là thời khắc người một nhà bọn họ đoàn tụ, thế nên Sơ Ngữ vội vàng gọi điện để Giản Diệc Thừa đưa Lão Hồ tới.

Hai ngày nay Lão Hồ không nuốt nổi cơm, bây giờ sức lực để mở mắt cũng không có, nếu không phải nhìn thấy lồng ngực nó vẫn đập phồng, có lẽ sẽ thật sự cho rằng nó đã chết.

Sơ Ngữ cẩn thận từng li từng tí bế nó từ tay Giản Diệc Thừa, "Lão Hồ, Lão Hồ, em kiên trì thêm chút nữa, bố mẹ các em đến đón em rồi đây."

Vừa nói xong câu này, hai mắt Lão Hồ đột nhiên mở ra, ánh mắt tỏa sáng, thậm chí còn hơi chuyển động đầu, tìm kiếm bóng người của chủ nhân.

Đây là giây phút tinh tảo cuối đời của nó.

Lúc này Tiêu Cảnh Bình đang đứng đối diện Sơ Ngữ, bởi vậy ông nhìn thấy cô ôm con chó chạy tới đầu tiên. Thời gian trôi qua, Lão Hồ cũng không giống bộ dạng khi bé nữa, thậm chí còn chẳng thấy nét nào giống trước đây. Nhưng cảm giác quen thuộc này vẫn khiến Tiêu Cảnh Bình nghi ngờ một lúc, "Tiểu Hồ?"

Thiệt Bảo Toàn nhìn sang theo tầm mắt của ông, vui vẻ nói, "Lão Hồ, cậu cũng tới rồi à?"

Bà Trần không nhìn thấy gì vội nắm tay Tiêu Cảnh Bình, "Ông nói là Tiểu Hồ sao?" Ngày con trai mất tích, Tiểu Hồ cũng không thấy đâu, cảnh sát nói có thể là nó chạy theo bọn buôn người rồi, cũng có thể đã bị giết. Từ đó về sau nhà bọn họ cũng không nuôi chó nữa, ngoại trừ con chó dẫn đường cho người mù mà mấy năm trước một người bạn tặng.

Tiêu Cảnh Bình chần chừ, "Khá giống nó nhưng tôi cũng không chắc chắn." 17 năm rồi, hiện tại Tiểu Hồ chắc cũng đã 18 tuổi, tuổi thọ của chó rất hiếm khi dài như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt do dự của bọn họ, Sơ Ngữ giải thích, "Là nó đấy ạ, không sai đâu, năm đó nó rất khó khăn đuổi theo bọn buôn người, cuối cùng ở lại cùng Tiểu Toàn trong thôn kia. Nó vẫn luôn bảo vệ cậu bé, chờ hai bác đến đón bọn họ. Nó từ Tiểu Hồ đã lớn lên thành Lão Hồ rồi, hiện tại rốt cuộc nó cũng đợi được thời khắc gia đình đoàn tụ."

Mọi người nghe xong đều thay đổi sắc mặt, bà Trần che miệng, không kìm nổi nước mắt, bà lần mò tìm đến chỗ Lão Hồ, "Tiểu Hồ, cảm ơn con, thật sự cảm ơn con..."

Tiêu Cảnh Bình cũng nghẹn ngào, "Hoan nghênh con về nhà, A Sanh, Tiểu Hồ, hoan nghênh các con về nhà, chúng ta đến đón các con đây..."

Nghe được câu này, trong đôi mắt vẫn đục của Lão Hồ chậm rãi nổi lên hơi nước.

17 năm, rốt cuộc nó cũng chờ được câu nói này.

Thiệu Bảo Toàn cũng không biết còn có chuyện như thế, cậu sững sờ trong chốc lát mới hỏi, "Vì thế, Lão Hồ thực ra là vì bảo vệ em nên mới xuất hiện ở đó?"

Cậu vẫn cho rằng nó chỉ là một con chó hoang, khi đó mẹ nuôi còn nói Lão Hồ là một con chó hoang không sạch sẽ, không cho cậu nuôi. Tuy nhiên Lão Hồ vẫn bướng bỉnh canh giữ trước cửa nhà họ, đuổi cũng không đi, sau đó lâu dần thành quen, bố mẹ cũng mặc kệ nó ở nhà.

Nhưng lại không ngờ rằng, ban đầu Lão Hồ đi theo cậu đến đó. Thế nên đúng là bản thân từng bị bắt cóc sao? Bị bắt cóc từ trong tay bố mẹ ruột?

Tâm trạng Thiệu Bảo Toàn hết sức phức tạp, không biết trong lòng có cảm giác gì.

"Được rồi, gia đình đoàn tụ thì mau chóng chụp một bức ảnh lưu làm kỷ niệm nào." Sơ Ngữ vui vẻ thay bọn họ, muốn chụp ảnh vào lúc này vì thời gian của Lão Hồ không còn nhiều, có thể một giây sau nó sẽ rời bọn họ mà đi. Thế nên khi nó còn sống, hãy cùng lưu lại khoảnh khắc gia đình đoàn tụ này đi!

Như vậy Lão Hồ cũng sẽ không còn gì tiếc nuối nữa.

Tiêu Cảnh Bình đưa tay nắm lấy vai con trai và vợ mình, Thiệu Bảo Toàn và bà Trần cùng nhau ôm Lão Hồ, trên mặt mỗi người đều tràn ngập vui vẻ, vĩnh viễn lưu lại khoảnh khắc này.

*****

Vì để cho gia đình bọn họ có không gian riêng, Sơ Ngữ và Giản Diệc Thừa tạm thời rời khỏi đó, hai người sống vai đi dạo trong sân trường.

"Sau khi tốt nghiệp, đây là lần đầu tiên anh về trường học phải không?" Sơ Ngữ hỏi.

Giản Diệc Thừa gật đầu, "Là lần đầu tiên. Bốn năm đại học đều ở nơi khác, nửa năm trước về đây làm việc lại quá bận, không có thời gian đến đây."

Sơ Ngữ cảm thán, "Bây giờ suy nghĩ lại thì thật ra quãng thời gian cấp ba chính là khoảng thời gian đơn thuần và phong phú nhất, cũng vui vẻ nhất." Lên đại học, bọn họ đều trở nên yên tĩnh hiểu chuyện hơn, không còn ngây ngô thuần khiết như hồi cấp ba nữa.

Giản Diệc Thừa tán thành, lại nói, "Tuy nhiên là ai thì cũng sẽ phải trưởng thành, tiến về phía trước sẽ gặp được những con người mới, hoàn cảnh mới, sự việc mới. Giống như gia đình Lão Hồ vậy, chẳng lẽ em không vui vẻ thay bọn họ sao?"

Sơ Ngữ nhìn theo hướng anh chỉ thì thấy gia đình họ ở trên tầng, cô cảm khái, "Là cảm thấy vui mừng cho cả nhà bọn họ, người một nhà đoàn tụ, còn khoảnh khắc nào đáng cảm động hơn chứ. Đúng rồi, bà mẹ nuôi bắt cóc Tiểu Toàn thì phải xử lí như thế nào?"

"Tội của bà ta xét vào diện lừa đảo, không phải buôn người nên sẽ phán 5 năm tù giam trở xuống."

"Không phải chứ, bà ta bắt cóc con nhà người khác, khiến cậu bé chia lìa với bố mẹ mình 17 năm, cũng chỉ xử như thế thôi sao? Lợi cho bà ta quá rồi!" Sơ Ngữ cảm thấy pháp luật thật sự quá nhân từ với con người!

Giản Diệc Thừa gật đầu, "Đúng vậy, đối với những bố mẹ có con bị bắt cóc thì những kẻ buôn người này chết cũng chẳng hết tội. Thế nhưng pháp luật quy định như vậy, anh cũng không có cách nào."

Nhìn Sơ Ngữ vẫn đang bực bội, Giản Diệc Thừa an ủi cô, "Bọn họ đã may mắn lắm rồi, gặp được em, trời đưa đất đẩy mới giúp bọn họ đoàn tụ. Còn rất nhiều gia đình khác lạc mất con, có thể cả đời cũng không được gặp lại con mình đâu. Còn có những đứa trẻ bị bọn buôn người tàn nhẫn hãm hại, khiến chúng bị gãy tay gãy chân, phải sống trên đường phố ăn xin qua ngày..."

Đúng, bọn buôn người chính là khối u ác tính của xã hội này, khiến bao nhiêu gia đình tan nát, đau khổ không nói nên lời.

Sơ Ngữ cảm thấy rất khó chịu, cô oán hận nhìn Giản Diệc Thừa, "Anh có cảm thấy mình cực kỳ không có năng khiếu an ủi người khác không? Rõ ràng là anh đang an ủi mà sao em càng cảm thấy tức giận vậy?"

Giản Diệc Thừa: "..."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯỜNG

Giang Nam Hồng Đậ

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Hiệu Thuốc

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Bảo Toàn đã rời đi một tuần rồi, nó sẽ không về thật à?"

"Không về càng tốt chứ sao, cũng không phải con ruột của chúng ta, nhà bớt một miệng ăn không ngại rồi, tôi vui còn không kịp đây!"

"Nói vợ vẫn cái gì thế? Để nó ở nhà sau này còn giúp đỡ Tiểu Tường được, nó ăn cũng không tốn bao nhiêu, lại còn có thể kiếm tiền giúp đỡ chúng ta, tốt thế còn gì."

"Nhưng mà Tiểu Tường không muốn nhìn thấy nó, cũng không thể để một đứa con hoang làm con mình khó chịu chứ?"

"VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC, BẢO TOÀN PHẢI Ở NHÀ CHÚNG TA MẤY NĂM NỮA. Thầy bói nói rồi, phải chờ Niếp Niếp với Tiểu Tường qua mười tám tuổi mới an toàn. Ôi! Nếu không phải mấy đứa trẻ trước của chúng ta đều không giữ được, tôi cũng không phải lén bắt nó về đây. Thầy bói nói phải đến nhà quý nhân tìm đứa trẻ có mệnh cứng để trấn, nếu không chúng ta sẽ không giữ được con. Ông xem, Bảo Toàn, Bảo Toàn, nó quả nhiên đã bảo toàn cho chúng ta một đôi trai gái."

...

Người bên trong vẫn còn nói gì đó nhưng Thiệu Bảo Toàn không nghe được nữa, cậu hồn bay phách lạc rời khỏi đó, rõ ràng lòng đã hoàn toàn

chết lặng nhưng vẫn hết sức đau đớn.

Hôm nay cậu trở về vốn là muốn ngả bài với bố mẹ nuôi, làm rõ thân thế của mình. Mặc dù người phụ nữ kia bắt cóc cậu từ tay bố mẹ ruột nhưng dù sao cũng đã có ơn nuôi dưỡng cậu 17 năm. Trước khi biết thân thế của mình, cậu vẫn coi bọn họ là bố mẹ ruột, là những người thân nhất của mình. Muốn cậu lập tức cắt đứt phần tình cảm này, cậu thực sự không làm được.

Một bên là bố mẹ ruột chờ đợi cậu 17 năm, một bên là bố mẹ nuôi bắt cóc cậu nhưng đã nuôi dưỡng cậu 17 năm, bên lý bên tình khiến tâm trạng hiện tại của cậu vừa phức tạp vừa mâu thuẫn, không biết đối mặt với mọi thứ như thế nào.

Tuy nhiên cuối cùng cậu vẫn quyết định đích thân đi hỏi bố mẹ nuôi tại sao trước đây lại bắt cóc mình. Nếu như bọn họ có nỗi khổ tâm trong lòng, cậu có thể sẽ tha thứ, dù sao cũng không phải bà ta muốn bán cậu cho bọn buôn người nên mới bắt cóc, hoặc có lẽ bà ta thật sự có nỗi khổ tâm thì sao? Còn có thể không phải do bà ta bắt cóc mình mà là cứu mình từ tay một người khác nữa thì sao?

Cậu ôm ấp tâm lý cầu may như vậy, để bố mẹ đưa cậu về thôn nhà họ Thiệu. Lúc cậu xuống xe còn bảo bố mẹ chờ mình trong xe một lúc, để cậu nói trước với bố mẹ nuôi đã. Bởi vì cậu sợ bố mẹ để tự nhiên tới chơi sẽ làm bố mẹ nuôi không thích. Nhưng cậu ngàn lần cũng không ngờ mình lại nghe được đoạn đối thoại như vậy.

Thì ra, đây chính là chân tướng, là nguyên nhân bọn họ bắt cóc cậu, là lý do dù không thích cậu nhưng vẫn nuôi cậu suốt 17 năm...

Sự hoảng sợ, luống cuống lẫn buồn bã lấp đầy cõi lòng cậu, hai mắt chua xót nhưng lại không khóc nổi. Cậu nhanh chóng chạy đến cạnh xe, mở cửa ngồi vào.

Bà Trần ngồi phía sau xe hơi kính ngác, "A Sanh... Tiểu Toàn, sao nhanh như vậy con đã trở lại rồi?" Bà sợ con trai không kịp thích ứng nên vẫn chưa đổi tên cậu, chờ cậu chấp nhận rồi nói sau.

Thiệu Bảo Toàn bỗng nhiên ôm lấy bà, đầu tựa vào bả vai bà. Bà Trần mừng rỡ khôn xiết, đây là lần đầu tiên con trai thân thiết với bà như thế.

"Bố, mẹ, chúng ta về thôi, sau này con sẽ chỉ là Tiêu Vân Sanh, không phải cái gì mà Thiệu Bảo Toàn nữa."

Bà Trần kích động đến nỗi nước mắt lăn dài, ngoại trừ hai chữ bố mẹ đăng trước bà cũng không nghe được gì khác nữa, con bà đã nhận bà rồi, gọi bà là mẹ rồi....

Tiêu Cảnh Bình cũng xúc động như vậy, chỉ là ông ngồi đằng trước lái xe nên không tiện ôm hai mẹ con. Đồng thời ông cũng nhận ra chuyến này con trai trở về hình như đã chịu đả kích gì đó, nếu không cũng sẽ không quyết định nhanh đến vậy. Tuy rằng ông cũng hi vọng con trai mau chóng trở lại bên cạnh bọn họ, vạch rõ giới hạn với người nhà kia, nhưng ông cũng không muốn con mình phải chịu tổn thương gì hết.

Cũng chỉ có bố mẹ ruột mới suy nghĩ cho con cái như vậy mà thôi.

Sau khi Thiệu Bảo Toàn đã quyết định thì cũng không do dự nữa. Tiêu Cảnh Bình bảo cậu yên tâm học hành, những chuyện khác cứ để ông lo.

Dựa vào năng lực của nhà họ Tiêu, chỉ cần tìm được con trai thì những chuyện vụn vặt khác đều không thành vấn đề. Cân nhắc đến tâm trạng của Thiệu Bảo Toàn, tuy rằng ông rất căm hận người nhà họ Thiệu nhưng cũng không làm chuyện gì khác mà chỉ nói toàn bộ chân tướng cho cảnh sát.

Tất cả đều giao cho pháp luật xử lý.

Lúc này nhà họ Thiệu mới biết Thiệu Bảo Toàn đã tìm được bố mẹ đẻ, không thể che giấu chuyện 17 năm trước nữa, đồng thời mẹ Thiệu còn phải đối mặt với khả năng vào tù.

Người nhà họ Thiệu cực kỳ hoảng sợ, bọn họ muốn tìm Thiệu Bảo Toàn cầu xin cho mẹ Thiệu. Bọn họ biết nói như thế nào để khiến cậu mềm lòng, trước đây đã vô số lần như vậy rồi, chỉ cần giả vờ đáng thương với cậu, cậu nhất định sẽ áy náy, sau đó bọn họ bảo gì liền làm đấy.

Nhưng làm sao Tiêu Cảnh Bình có thể cho bọn họ cơ hội đến gần đứa con trai mà ông vất vả lắm mới tìm được? Khoảng thời gian đó Tiêu Vân Sanh đi học hay tan học đều có xe đưa đón, là ông bà nội tự mình ra trận bảo vệ cậu. Vất vả lắm mới tìm được cháu trai đích tôn, hai ông bà còn ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ vỡ đây này, vậy nên đều chú ý bảo vệ cậu thật tốt.

Người nhà họ Thiệu không đến gần Tiêu Vân Sanh được liền đi tìm bà Trần, ôm lấy bắp đùi bà bắt đầu khóc, "Tôi nuôi nó đã 17 năm, không có công lao thì cũng có khổ lao chứ! Ông sinh thành không bằng dưỡng dục, tôi..."

Không chờ bà ta nói xong, bà Trần đã tức giận, "Không cho nó ăn no mặc ấm thì nuôi dưỡng cái gì hả? Nhà chúng tôi dù không có cơm ăn cũng sẽ cho nó mặc đủ. Nó vốn nên hưởng thụ tất cả những điều tốt nhất trên đời này, có bố mẹ yêu thương đùm bọc, tiếp nhận nền giáo dục tốt nhất! Nhưng cũng vì tư tâm của bà mới khiến nó chịu nhiều cực khổ như vậy, hầu hạ làm lụng cho cả nhà các người, còn phải tự mình làm thêm kiếm tiền học phí! Tôi mang nặng đẻ đau nó mười tháng không phải để gia đình các người chà đạp như thế!"

Đó là lần đầu tiên Sơ Ngữ nhìn thấy bà Trần tức giận, trong ấn tượng của cô, xưa nay bà đều là người nho nhã điềm tĩnh, không ngờ cũng có khía

cạnh thế này. Quát âm lên nhưng lại khiến người khác cảm thấy sau lưng bà là hào quang tỏa sáng.

Người mẹ một lòng bảo vệ con trai là tốt nhất trên đời này!

Sự việc đã chắc như đinh đóng cột, nhà họ Thiệu không thể làm gì được nữa. Ngày mẹ Thiệu bị bắt giam, bà Trần mời Sơ Ngữ đến nhà bọn họ ăn cơm. Cô nhìn thấy Tiêu Vân Sanh rất bình tĩnh, còn ra dáng cậu chủ mà tiếp đãi cô, Sơ Ngữ cũng đoán được cậu đã hoàn toàn buông xuống rồi, không có phản ứng gì cả.

Sơ Ngữ chỉ hi vọng chuyện này sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì với cậu, khổ trước sướng sau, chàng trai trẻ hãy cố lên!

*****

"Con về đến đâu rồi?"

"Con vừa vào thang máy, sắp đến nhà rồi."

"Đừng về vội, qua hiệu thuốc một chuyến mua thuốc bỏng đi, lúc rán cá mẹ con bị mỡ bắn vào tay."

"Có nặng không bố? Có cần đi bệnh viện không ạ?"

"Không nghiêm trọng lắm, sưng đỏ một chút thôi."

Nghe vậy, Sơ Ngữ ra khỏi thang máy, mang theo đại quân một mèo ba chó của cô đi về phía hiệu thuốc.

Bởi vì không vội lắm nên cô đi bộ đến hiệu thuốc ở con ngõ phía sau. Lúc Tết cô cũng đã tới đây một lần, thái độ của ông chủ rất tốt, vẫn để lại ấn tượng khó phai cho cô. Vì thế dù phải đi xa hơn một chút nhưng cô cũng muốn đến chỗ này mua thuốc.

Vẫn là ông chủ lần trước nhưng trong hiệu thuốc còn hai người khác đang mua thuốc. Lúc Sơ Ngữ đi vào một người đang cầm gói thuốc cảm, người còn lại quét mã trả tiền.

Trong phút chốc Sơ Ngữ cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng không nghĩ ra chỗ nào kỳ lạ.

Lúc này ông chủ nói với cô, "Mời vào, cứu được con chó lần trước không?"

Thì ra ông chủ vẫn nhớ cô, Sơ Ngữ thấy rất vui vẻ, cười nói, "Cứu được rồi, cũng nhờ thuốc của ông cả. Tiểu Bạch lại đây, chào ông chủ một cái đi."

Cô ôm lấy Tiểu Bạch, nó nghe lời sủa "gâu" một tiếng với ông chủ, khiến ông bật cười, "Chú chó này thật thông minh."

"Đúng vậy, bị cả đám trẻ con bắt nạt, không thông minh thì chắc cũng không sống nổi đâu." Sơ Ngữ cười nói.

Hàn huyên vài câu, Sơ Ngữ mới nhớ mình đến mua thuốc, cô vỗ đầu, "Ông xem tôi này, cứ mãi nói chuyện liên quên chuyện chính. Ông lấy giúp tôi tuýp thuốc bỏng đi."

"Người trong nhà bị bỏng hả?" Ông chủ vừa quay đầu lấy thuốc vừa hỏi, "Muốn loại 10 tệ hay 15 tệ?"

"15 tệ đi." Dừng một chút lại nói tiếp, "Mẹ tôi bị bỏng lúc rán cá, chắc là đoán hôm nay tôi về nên làm món ngon, bình thường bọn họ cũng không ăn cá."

Ông chủ đưa thuốc cho cô, cười nói, "Bố mẹ đều như vậy mà, đều muốn cho con mình ăn ngon. Cô không sống với bố mẹ sao?"

"Không ạ, chỗ tôi làm việc hơi xa nhà nên thuê nhà trọ gần đây ở, chủ nhật mới về đây." Sơ Ngữ trả tiền, tạm biệt ông chủ, "Tôi về đây, hôm nào lại nói chuyện tiếp nhé."

"Được, đi thông thả nhé." Ông chủ phất tay.

Sơ Ngữ ra khỏi hiệu thuốc, đi về nhà, trên đường vẫn không nhìn được quay đầu nhìn hai người trẻ tuổi kia đi về hướng nào. Trong lòng cô có mỗi nghi ngờ không nói rõ được, kỳ lạ, rốt cuộc là không đúng chỗ nào nhỉ?

"Chị nghĩ gì thế Ngôn Ngôn?"

Đại Miêu nằm trên lưng Nhị Lang Thần, hưởng thụ ghế dựa dành riêng cho mình.

Sơ Ngữ nhìn nó một chút, bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng, cô cười híp mắt lại gần Đại Miêu, "Đại Miêu ngoan, Đại Miêu giỏi, Đại Miêu thông minh dễ thương nhất thế giới... Giúp chị một chuyện nhé!"

Đại Miêu được cô khen ngợi thì vô cùng vui sướng, nó ngẩng đầu, lằng lằng nói, "Chuyện gì ạ? Chị nói đi!"

"Em đi theo sau hai người kia xem bọn họ làm gì nhé." Cô luôn cảm thấy hai người kia có gì đấy rất kỳ quái.

Hai mắt Đại Miêu sáng lấp lánh, đồng ý luôn, "Không thành vấn đề!" Là một con mèo có kinh nghiệm trinh sát, chuyện giải cứu con tin bị bắt cóc nó cũng tham gia rồi, việc này quá đơn giản!

"Đợi một chút."

Đại Miêu đang định đi thì Sơ Ngữ gọi nó lại, chỉ vào đầu tường đối diện, "Đi từ trên này đi, chú ý bí mật, tuyệt đối đừng để người ta phát hiện."

Nếu không phải chỉ mỗi nó đi được trên tường, cô sẽ để Nhị Lang Thần hoặc A Bố đuổi theo. Mặc kệ hai người kia có vấn đề hay không, cứ kiểm tra một lần cho chắc.

Đại Miêu đáp lại rồi cong lưng nhảy mấy cái, nhanh như tia chớp xuất hiện trên đầu tường. Nó rón rén men theo bức tường, đuổi theo hai người trẻ tuổi kia.

Sơ Ngữ nhìn nó đi xa, sau đó thấp giọng nói với mấy con còn lại, "Đi thôi, chúng ta về trước."

"Mua tuýp thuốc bồng mà sao lâu thế? Ờ? Đại Miêu đâu rồi? Con không dẫn nó về à? Mẹ còn làm cá cho nó đấy."

Sơ Ngữ không biết giải thích việc cô để Đại Miêu đi theo dõi hai người kia như thế nào, chột dạ cười, "Không sao, con ăn thay nó."

"Không được, mẹ làm riêng cho nó mà, con đóng gói lại mang cho nó đi."

Sơ Ngữ: "... " Thật sự là mẹ ruột!

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯƠNG

Giang Nam Hồng Đậu

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Xác Nhận

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Sơ Ngữ ăn cơm ở nhà xong, lại đợi hơn hai tiếng nữa mà Đại Miêu vẫn chưa quay lại. Cô hơi sốt ruột, sợ nó xảy ra chuyện gì bất ngờ, đang chuẩn bị đi ra ngoài tìm nó thì Đại Miêu hấp tấp chạy về.

Sơ Ngữ vội vã ôm lấy nó, kiểm tra từ trên xuống dưới một lần, thấy trên người nó không có vết thương mới thở phào nhẹ nhõm, "Không xảy ra chuyện gì chứ? Sao em đi lâu thế?"

"Em làm việc mà chị còn không yên tâm ư?" Đại Miêu kiêu ngạo ngẩng đầu, vẻ mặt đầy tự hào báo cáo thành quả lần này của mình với cô.

"Em nhìn thấy hai người bọn họ bước vào một căn nhà, em nhớ kỹ lời chị dặn không được để cho người khác phát hiện nên không dám đi vào theo bọn họ. Em rất thông minh nhảy lên bức tường bên trên căn nhà rồi bò vào theo đường cửa sổ." Còn chuyện lúc nó nhảy lên suýt bị ngã thì thôi khỏi nói đi, bảo vệ hình tượng anh dũng của bản thân trong lòng Sơ Ngữ!

"Ai biết đây là cửa sổ nhà vệ sinh, ôi mẹ ơi cái mùi kia, suýt ngạt chết em rồi!"

Đại Miêu khoa trương phẩy phẩy mũi, vẻ mặt đầy ghét bỏ. Sơ Ngữ mặc kệ nó pha trò, cũng không giục nó nói chuyện chính, đây chính là tật xấu của nó, bất cứ chuyện gì vào trong miệng nó đều như có thể biến thành

Bình thư (1) vậy. Thêm mắm dậm muối, giọng lên cao xuống thấp, chuyện nhỏ tí xiu cũng kể như kiểu đi đến đầm rồng hang hổ không bằng.

(1) Bình thư: một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ.

"Căn nhà của bọn họ quá nhỏ, em mà đi ra sẽ bị bọn họ phát hiện ngay. Vì thế em chỉ có thể nhìn cái mùi kinh khủng ấy, ngồi xồm trên bồn cầu của bọn họ, nhìn ra ngoài qua khe cửa. Hai người đang xiêu vẹo nằm trên giường, một người cầm cái ống kỳ quái vào chiếc lọ, lấy một thứ từ trong túi ra..."

Lúc này Sơ Ngữ ngắt lời nó, cô lấy một gói thuốc cảm ra, "Nhìn như này sao?" Mấy chiếc túi đóng gói màu xanh lục, gần giống với gói mà cô thấy hai người kia mua ở hiệu thuốc.

Đại Miêu lập tức gật đầu, "Đúng, chính là cái này, sao chị cũng có thể Ngôn Ngôn?"

Sơ Ngữ gật đầu, "Trước tiên em cứ nói tiếp đi."

Đại Miêu liền tiếp tục, "Em nhìn thấy bọn họ xé một cái túi ra, đổ một ít trên cái ống, sau đó cầm bật lửa đốt rồi mỗi người lần lượt thay phiên nhau hút cái đấy. Em thấy bọn họ hút xong thì dáng vẻ rất thoải mái, hai người đều nhắm mắt lại vô cùng hưởng thụ nói "thật sáng khoái"..."

Chỉ nghe đến đây Sơ Ngữ đã rõ ràng, dự cảm không tốt của cô đã đúng rồi, thứ hai người kia mua căn bản không phải là thuốc cảm mà là ma túy. Còn thứ bọn họ dùng để hút kia, mọi người hay gọi đó là "giấy bạc".

Methamphetamine, tên thường gọi là đá, một loại ma túy.

Chẳng trách cô thấy bộ dạng bọn họ rất uể oải, ngáp lên ngáp xuống, đây là biểu hiện thường thấy của con nghiện.

Đúng rồi, ông chủ hiệu thuốc kia nữa, có thể buôn bán ma túy như vậy sợ rằng cũng chẳng phải hạng người tốt đẹp gì. Sơ Ngữ cảm thấy rất khó tin, một người thân thiện dễ gần như vậy mà lại làm loại việc kia, câu nói "đừng trông mặt mà bắt hình dong" quả nhiên có đạo lý mà. Cô vốn nhìn người rất chuẩn nhưng không ngờ lần này cũng nhầm.

Sơ Ngữ cũng biết về ma túy, con nghiện đều là những người vô cùng nghèo và hung ác, họ có thể làm bất cứ chuyện gì. Nhưng một khi cô đã phát hiện điều này thì không thể nhắm mắt làm ngơ được. Dưới cái nhìn của cô, ma túy là một thứ rất nguy hại với xã hội, bao nhiêu người đã vì nghiện ma túy mà tan cửa nát nhà? Độ tuổi trung bình nghiện ma túy rất trẻ, nhiều thanh thiếu niên nghe theo lời dụ dỗ rồi hút thử, kết quả nghiện không thể cai nổi, hủy hoại cuộc sống của chính mình.

Vì thế đối với cô, người nghiện ma túy và người cung cấp ma túy đều chẳng có gì khác nhau hết, đều là những thành phần ung nhọt của xã hội, hại vô số gia đình tan vỡ, vợ con ly tán.

"Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn, chị mau khen ngợi em đi, em lợi hại lắm nhé. Em chờ hai người kia ngủ rồi liền trộm một ít "thuốc" của bọn họ, chị xem, có phải em rất giỏi không?"

Nó chìa một móng vuốt ra trước mặt Sơ Ngữ, cô bình tĩnh nhìn lại, trên móng vuốt quả nhiên có dính một ít bột màu trắng nhỏ li ti.

Sơ Ngữ vô cùng mừng rỡ, "Đại Miêu, em thực sự rất lợi hại! Nhưng mà em có chắc không bị bọn họ phát hiện không?"

"Không bị không bị, em chờ bọn họ ngủ thiếp đi mới trộm, chỉ trộm một chút thôi, sẽ không phát hiện được."

"Đại Miêu giỏi quá! Chị biết em lợi hại nhất mà!"

Đại Miêu được cô khen ngợi thì vô cùng vui vẻ, nó híp mắt, hưởng thụ niềm vui sướng.

Sơ Ngữ cầm một cái túi nhỏ, cẩn thận nhặt những "chứng cứ" kia. Sau đó buộc kín lại rồi để vào trong ví.

"Đại Miêu, đi thôi, chị tắm rửa cho em." Mèo hay thích liếm móng vuốt, phần móng dính ma túy của nó nếu không được rửa sạch sẽ thì cô cũng không yên tâm cho nó liếm.

Đại Miêu vốn không thích tắm rửa, nhưng lần này nghe Sơ Ngữ nói lý do xong thì cũng ngoan ngoãn để cô rửa sạch. Nó cũng là một con mèo có chí hướng đấy nhé, vô cùng yêu quý sinh mệnh, nhất quyết tránh xa ma túy!

Bởi vì phát hiện ra chuyện bất ngờ như vậy nên hôm nay Sơ Ngữ sẽ không về nhà trọ mà ở lại đây. Điều này dường như làm bố mẹ cô rất vui vẻ.

"Miêu Miêu ơi, cá khô làm xong rồi, con muốn ăn không? Nếu sữa không đủ thì bà rót thêm cho. Ôi Tiểu Bạch nữa, cháu gái lớn của bà, sao nhìn lại đáng yêu thế chứ, khiến người khác yêu thích chết mất thôi! Cả cháu trai lớn Nhị Lang Thần nữa, mau tới đây, hôm nay bà phần cho cháu hai cái đùi gà đấy! A Bố cũng thế..."

Sơ Ngữ bắt lực nuốt nước bọt, từ sau khi Giản Diệc Thừa về nhà ra mắt thì tính tình của mẹ cô rất không bình thường, mấy ngày quanh đi quẩn lại chỉ toàn cháu gái cháu trai, thương yêu mấy con thú cưng vô bờ bến.

Đặc biệt là trước mặt cô, bốn chữ "cháu trai, cháu gái" bà gọi càng thêm to, cực kỳ nhấn mạnh! Như chỉ sợ cô không nghe thấy vậy.

Sao mà Sơ Ngữ không hiểu dụng ý của mẹ mình, đấy là bà đang giục cô sinh cháu chứ còn gì nữa! Nhưng mà cô mới có 23 tuổi thôi mà, có bạn

traì còn chưa được nửa năm nữa, thế mà bà đã sốt ruột như thế rồi. Ôi, bây giờ địa vị của cô trong nhà đang tụt dốc không phanh, dần xuống đến chót chuỗi thức ăn.

Sau bữa cơm chiều, Sơ Ngữ dẫn bốn con thú cưng đi dạo tiêu cơm, trên đường tản bộ, theo bản năng lại đi đến con đường có hiệu thuốc kia.

Từ rất xa Sơ Ngữ đã nhìn thấy một chiếc xe tải màu đen đỗ trước hiệu thuốc, có một người bước xuống, xách hai cái thùng trên xe đi vào hiệu thuốc. Lý trí nói cho cô biết, lúc này cô nên tránh nơi này càng xa càng tốt nhưng trực giác lại điều khiển cô ngày càng tiến sâu hơn vào bên trong.

Ngay lúc bước vào hiệu thuốc, Sơ Ngữ nhìn thấy ông chủ đang đứng sau quầy nói chuyện với một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, chính là người vừa nãy xuống xe. Ở trên tủ kính giữa hai người có hai thùng giấy, một thùng ghi thuốc cảm, một thùng ghi viên nhộng Amoxicilin.

Sơ Ngữ chỉ nhìn lướt qua liền nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Lúc cô tiến vào, người đàn ông mặc áo đen kia đang nói chuyện, giọng nói hơi đề thấp, Sơ Ngữ thính tai nhưng cũng chỉ nghe được câu: "Thuốc cảm Linh Tam 3 tệ, thuốc con nhộng 1,8 tệ, bây giờ mọi nơi đều tăng giá, ông..."

Chỉ mới nói đến đây, ông chủ hiệu thuốc thấy Sơ Ngữ bước vào, vội vã nháy mắt ngăn hẳn lại. Người đàn ông áo đen quay đầu, nhìn thấy là một cô gái xa lạ, bắp thịt toàn thân đột nhiên căng cứng nhưng lại không có biểu hiện gì.

Anh ta nói với ông chủ hiệu thuốc, "Ông Diêu, ông chào hỏi khách hàng trước đi."

Ông chủ Diêu cười một tiếng, khẽ nói, "Được, anh chờ tôi một lúc."

Vẻ mặt của bọn họ muốn bao nhiêu tự nhiên thì có bấy nhiêu tự nhiên, không chút nào căng thẳng và đề phòng khi bị người khác bắt gặp.

Sơ Ngữ đi vào, để điện thoại di động bên tai, giả vờ đang gọi điện.

"Alo bố à, lúc này bố bảo con mua thuốc gì ý nhỉ? Vừa này lúc vứt rác cũng lỡ tay vứt luôn tờ giấy bố đưa rồi. Vâng vâng, là do con không cẩn thận... Vâng, thuốc nifedipin..." (2)

(2) Nifedipine, được bán dưới tên thương mại Adalat cùng với một số những tên khác, là một loại thuốc dùng để kiểm soát đau thắt ngực, huyết áp cao, hiện tượng Raynaud và chuyển dạ sớm. Đây là một trong những phương pháp có thể lựa chọn cho điều trị đau thắt ngực Prinzmetal.

Cô nói đến đây thì vội vã nhìn về phía ông chủ hiệu thuốc, ông ta hiểu ý cô, quay người đi lấy những thuốc cô đọc.

"Spironolactone (3), vâng, còn gì nữa không ạ? Isosorbide mononitrate (4), hết chưa ạ? Ồ, viên simvastatin (5), gì nữa không bố? À, con biết rồi."

(3) Spironolactone, được bán dưới tên thương mại Aldactone cùng một số tên khác, là một loại thuốc được sử dụng chủ yếu để điều trị tích tụ chất lỏng do suy tim, sẹo gan hoặc bệnh thận.

(4) Isosorbide dinitrate là một loại thuốc được sử dụng để điều trị bệnh suy tim, co thắt thực quản, và để điều trị và ngăn ngừa đau ngực do không đủ lưu lượng máu đến tim. Người ta cũng thấy rằng thuốc này là đặc biệt hữu ích trong điều trị suy tim do rối loạn chức năng tâm thu khi sử dụng cùng với hydralazine ở người da...

(5) Simvastatin, được bán dưới tên thương mại Zocor cùng với một số những tên khác, là một loại thuốc giúp hạ mỡ máu. Chúng được sử dụng kết hợp cùng với tập thể dục, chế độ ăn uống và giảm cân để giảm mức lipid máu cao. Chúng cũng được sử dụng để giảm nguy cơ bệnh tim ở những người có nguy cơ cao mắc bệnh.

Cô đọc tên một loại thuốc, ông chủ liền quay người lấy cho cô, chờ cô cúp điện thoại thì thuốc cũng lấy đủ rồi.

Ánh mắt ông chủ Diêu đầy ý cười nhẹ nhàng, nhìn thấy chữ "Bố" trên màn hình điện thoại di động của cô thì ý cười trong mắt càng sâu hơn, "Bố cô bị huyết áp cao, thắt động mạch vành hả?"

Sơ Ngữ gật đầu, dùng vẻ mặt hết sức bất đắc dĩ nói, "Đúng vậy, đã dùng thuốc mấy ngày rồi, nếu không phải tôi phát hiện thì ông ấy cũng không định uống tiếp đâu. Ông ấy cứng đầu lắm, ngày nào huyết áp cao mới uống, ngày nào bình thường thì khỏi uống luôn."

Ông chủ cười, "Người già đều như vậy, khiến con gái phải để ý hơn."

Sơ Ngữ gật đầu, "À đúng rồi, lấy cho tôi một hộp thuốc cảm nữa."

Ông chủ Diêu không hề biến sắc, chỉ cười, "Làm sao vậy? Bị cảm hả?"

"Không phải tôi, là Tiểu Bạch, buổi chiều tôi thấy trời không lạnh lắm nên tắm rửa sạch sẽ cho chúng nó, hình như Tiểu Bạch bị cảm, cứ khịt mũi mãi không ngừng." Cô nói xong Tiểu Bạch lập tức phối hợp hắt xì một cái.

"Để chó uống thuốc của người có được không?" Ông ta liếc mắt nhìn bốn con thú cưng, quả nhiên sạch sẽ hơn so với buổi sáng, bộ lông cũng mượt hơn. Trên mặt ông ta giữ nguyên ý cười, lấy một hộp thuốc cảm.

Sơ Ngữ để ý thấy ông ta lấy thuốc trên giá thứ hai ở bên trái, trên đó còn mấy hộp nữa, đều cùng một nhãn hiệu, không có hàng rời (6). Mà lúc trước mấy người trẻ tuổi kia mua thuốc cảm, ông ta đều lấy ở hàng thứ nhất bên phải.

(6) Hàng rời: hàng đã phá kiện để bán lẻ.

Vậy thì có thể xác định một lần nữa, hiệu thuốc này thật sự có vấn đề.

Sơ Ngữ cười tự nhiên, "Không sao đâu, hồi trước A Bố bị cảm tôi cũng cho nó uống thuốc cảm, hai ngày là khỏi rồi. Mấy con thú cưng nhà tôi trước đây đều đi lang thang, thường tìm đồ ăn thừa trong thùng rác, dĩa dĩa tốt lắm, không yếu ớt như vậy đâu. Tổng cộng hết bao nhiêu tiền thế?"

"203 tệ, đưa tôi 200 tệ được rồi."

"Được rồi ông chủ, 200 đây."

Ông chủ nhận tiền, không còn việc gì nữa, Sơ Ngữ liền tạm biệt rồi rời đi, "Ông chủ tiếp tục làm việc, tôi đi trước đây."

"Được, đi thông thả, buổi tối chú ý an toàn."

Cẩn dặn chu đáo như vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì thật sự khiến người khác không tin nổi ông ta lại là một tên buôn ma túy.

Sau khi không nhìn thấy bóng dáng Sơ Ngữ nữa, người đàn ông áo đen thấp giọng hỏi ông chủ Diêu, "Không có vấn đề gì chứ?" Ánh mắt hăn để lộ vẻ khát máu, giống như chỉ cần ông chủ Diêu gật đầu một cái, hăn có thể lập tức đi giết người kia vậy.

Ông chủ Diêu biết người hăn hỏi chính là cô gái vừa rồi, gật đầu cười, "Điều tra rồi, con gái một hộ gia đình tiểu khu bên cạnh, bối cảnh sạch sẽ, gia đình minh bạch."

Vẻ tàn nhẫn trong mắt người đàn ông mặc áo đen biến mất trong nháy mắt, hăn gật đầu, "Không có vấn đề là được rồi, cẩn thận một chút..."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯỜNG

Giang Nam Hồng Đậu

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Điều Tra

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Sơ Ngữ còn không biết cô vừa suýt gặp thần chết, may là hai lần trước cô đều đến với tâm thái là khách hàng thật sự không hề biết chuyện gì, không bị ông chủ chú ý nên buông lỏng cảnh giác với cô. Nếu không tối nay cô xuất hiện trùng hợp như vậy, chắc chắn sẽ khiến ông ta nghi ngờ.

Cô cầm theo một túi thuốc về nhà thì bị bố nhìn thấy, lật qua lật lại hỏi, "Con mua những thuốc này làm gì? Nhà chúng ta làm gì có ai bị huyết áp cao?"

Sơ Ngữ chột dạ cười, ứng phó qua loa một hồi.

Cô vừa về phòng thì đúng lúc chuông điện thoại vang lên, cô nhìn thấy tên người gọi trên điện thoại, cảm thấy bản thân đã tự đào hố chôn mình, người nào đó còn chưa thành chồng mà cô đã cho anh làm "bố" trước rồi!

Sơ Ngữ vội vàng nhận điện thoại, sau đó nhanh chóng đổi lại tên như cũ.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói lo lắng của Giản Diệc Thừa, "Em đang ở đâu? Vừa nãy làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?"

Lúc này anh nhận điện thoại của cô còn đang vui vẻ lắm, bỗng nhiên bên kia gọi một tiếng "bố" khiến anh hoảng sợ không thôi. Sau đó cô lại tự mình đọc thoại một đồng tên thuốc, ông nói gà bà nói vịt, khiến anh tưởng

cô đã xảy ra chuyện gì, đang để lại ám hiệu cho anh. Tâm trạng anh nhanh chóng xấu đi, vội vàng thay quần áo cầm chìa khóa xe xuống nhà, khởi động xe rồi lại ôm tâm lý cầu may gọi điện cho Sơ Ngữ, không ngờ lại gọi được.

"Em không sao, vừa nãy có chuyện bất ngờ, đã giải quyết xong rồi."

"Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi." Tuy nói thế nhưng Giản Diệc Thừa vẫn thấy không yên lòng, cô nói đã giải quyết được rồi nhưng lại không nói là có chuyện gì xảy ra, không phải sợ anh lo lắng nên cố tình lừa anh đấy chứ? Thế nên anh nghĩ mình vẫn nên đích thân đến một chuyến xem cô có thật sự an toàn không.

"Em đang ở đâu? Anh đến chỗ em được không?"

"Ồ?" Sơ Ngữ vừa nghe anh nói câu này phản ứng đầu tiên là khúc gỗ ngàn năm đã thông suốt, còn có thể khéo léo hỏi cô ngủ lại rồi. Nhưng nghĩ một lúc cô lại thấy Giản Diệc Thừa căn bản không phải người như thế, chắc là xuất phát từ sự quan tâm dành cho cô, muốn tận mắt xác nhận cô có an toàn không, Sơ Ngữ ngưng ngưng nói, "Anh đừng lo lắng, em đang ở nhà bố mẹ. Còn về chuyện vừa rồi, em định ngày mai gặp sẽ nói cho anh biết, không phải cố ý muốn lừa anh đâu."

Với tính cách cuồng công việc của anh, nếu bây giờ cô nói cho anh biết chuyện buôn bán ma túy, không phải anh sẽ thức suốt đêm điều tra chứ?

"Cũng được, em nghỉ ngơi sớm đi, mai anh đến đón em."

"Không cần, anh đến thẳng cửa hàng đi, em lái xe ra đây." Mấu chốt là khí chất cảnh sát trên người Giản Diệc Thừa quá rõ ràng, lỡ như để người kia nhìn thấy, rút dây động rừng sẽ không tốt.

Giản Diệc Thừa đồng ý, hai người rảnh rỗi lại nói chuyện một lúc mới cúp điện thoại. Sơ Ngữ đi rửa mặt xong liền lên giường đi ngủ. Nhớ lại chuyện ở hiệu thuốc một lần, xác định không có sơ suất gì mới yên tâm nhắm mắt.

Ngủ sâu một đêm, hôm sau Sơ Ngữ ăn sáng rồi mới đến cửa hàng, lúc tới Giản Diệc Thừa đã chờ ở cửa rồi.

"Sao anh không vào?" Sơ Ngữ đã đưa anh chìa khóa nhà và cửa hàng rồi.

"Anh cũng vừa tới thì nhìn thấy em đến rồi." Giản Diệc Thừa vừa nói vừa nhận lấy túi lớn túi nhỏ trong tay cô. Tất cả đều là đồ ăn mẹ Sơ Ngữ đóng gói, à thì phần lớn đều là của bốn con thú cưng, chỉ có một bình dưa muối nho nhỏ cho cô thôi.

Sơ Ngữ mở cửa hàng, sau đó cũng không dọn dẹp mà đóng cửa lại, bảo Giản Diệc Thừa ngồi lên ghế sofa, rồi lấy cái túi nhỏ đựng ma túy trong ví ra đưa cho anh, "Anh xem đây là gì?"

Giản Diệc Thừa nhận lấy, quan sát kỹ một lúc, khẽ nhíu mày, "Ma túy? Em lấy được ở đâu?"

Sau đó Sơ Ngữ liền kể lại chuyện phát hiện ra ông chủ hiệu thuốc kia như thế nào.

Giản Diệc Thừa nghe xong cũng không hỏi cô chi tiết vụ án, ngược lại nghiêm túc nói, "Gặp phải chuyện như vậy đầu tiên em phải đảm bảo sự an toàn của mình, tránh đi càng xa càng tốt. Chứ không phải đặt mình vào tình huống nguy hiểm như vậy, anh biết em có năng lực đặc thù, nhưng chuyện này là trách nhiệm của cảnh sát, em nói cho bọn anh tình hình trong điều kiện tiên quyết là bản thân phải an toàn thì được. Em có biết tiếp xúc với bọn buôn ma túy này đáng sợ thế nào không hả, mỗi tên đều gánh trên lưng không chỉ một mạng người thôi đâu..."

Anh nói rất nghiêm túc nhưng Sơ Ngữ biết là anh muốn tốt cho cô, vậy nên ngoan ngoãn lắng nghe, chờ anh nói xong mới nhẹ giọng lên tiếng, "Những điều anh nói em đều hiểu rõ, em cũng rất yêu quý cái mạng nhỏ của mình. Anh xem không phải từ trước đến nay em đều làm rất tốt sao, có chuyện thì tìm cảnh sát đầu tiên, không hề phô trương thể hiện gì hết. Chỉ là tình huống lần này hơi đặc biệt, lúc em nhìn thấy chiếc xe kia thì trực giác mách bảo đây là một manh mối rất quan trọng, nếu gọi điện gọi người tới chỉ sợ bóng dáng chiếc xe cũng không còn, vì thế em mới mạo hiểm một lần. Nhưng mà anh yên tâm, em nói dối rất tốt, ông chủ khôn khéo kia cũng không nghi ngờ em."

Giản Diệc Thừa thấy cô có biết chùng mực, cũng cảm thấy vừa rồi mình hơi nặng lời, bình tĩnh nắm chặt tay cô, "Lần sau mặc kệ có manh mối quan trọng gì cũng đừng mạo hiểm nữa, em phải hiểu rằng đối với anh và bố mẹ em, chuyện quan trọng đến đâu cũng không bằng tính mạng em. Em chỉ là một công dân bình thường, không có nghĩa vụ phải mạo hiểm, chuyện nguy hiểm như này để cảnh sát làm là được rồi."

Có thể khiến Giản Diệc Thừa nói ra những lời như vậy, Sơ Ngữ biết lần này quả thật anh sợ rồi, không kìm lòng được hôn nhẹ lên môi anh, cười nói, "Em biết rồi, nhưng mà anh cũng phải chú ý an toàn, mạng của anh... cũng quan trọng hơn vụ án này nhiều lần!"

Giản Diệc Thừa sờ môi theo bản năng, xúc cảm mềm mại này vẫn còn lưu lại trên môi anh, khiến tâm trạng anh vui như nở hoa.

*****

Cục cảnh sát Giang Thành.

Sau khi Giản Diệc Thừa trở về thì không vội vã báo chuyện buôn ma túy, hiệu thuốc kia mở cũng chẳng phải một hai ngày, không thiếu nửa ngày này.

Trước tiên anh điều tra biển số xe của chiếc xe tải Sơ Ngữ cung cấp, tìm kiếm hướng đi cuối cùng của chiếc xe này. Dựa theo lời giải thích của Sơ Ngữ, người đàn ông mặc áo đen trên xe rất có khả năng là người chuyên cung cấp ma túy cho hiệu thuốc. Hiệu thuốc chỉ là nơi tiêu thụ, còn phải tìm theo người đàn ông áo đen này mới lần đến sào huyệt của bọn chúng được.

Đúng như dự đoán, dọc theo camera giám sát dọc đường, Giản Diệc Thừa tìm theo lộ trình của chiếc xe, cuối cùng phát hiện nó lái vào một nhà máy chế thuốc nhỏ: Công ty trách nhiệm hữu hạn thuốc Khang Nguyên.

Giản Diệc Thừa nhú mày, trước đó anh cẩn thận là đúng, bởi vì công ty này là của em rể cục trưởng Cố.

Cũng không phải anh nghi ngờ cục trưởng Cố, tuy rằng mới đầu ông ta gây khó dễ cho anh nhưng Giản Diệc Thừa cũng sẽ không vì chút chuyện này mà ác ý hoài nghi người khác. Trên thực tế, cục trưởng Cố là ai, trong lòng anh cũng rất rõ ràng, trước khi đến đây bố cũng đã nói với anh, năng lực của cục trưởng Cố có thể có khiếm khuyết nhưng là người liêm khiết, ngay thẳng vô tư, thậm chí còn hơi thẳng thắn quá, chẳng có tí nào hiểu biết về việc đưa đẩy khéo léo cả.

Thế nên dù Giản Diệc Thừa nhìn thấy xe lái vào công ty Khang Nguyên nhưng anh sẽ không nghi ngờ cục trưởng Cố có liên quan đến chuyện này, cùng lắm là có người muốn dựa vào thế lớn của người khác làm những việc phạm pháp sau lưng họ mà thôi.

Giản Diệc Thừa sửa sang lại tư liệu mình tra được, mang theo kết quả xét nghiệm ma túy đến tìm đội trưởng Lý Trường Phong.

Anh ta vừa trở về sau khi đi học tập trên tỉnh.

Kinh nghiệm nhiều năm làm cảnh sát hình sự khiến Lý Trường Phong lập tức nhận ra đây không phải chỉ là buôn bán ma túy bình thường, mà làm

việc có tổ chức, có kế hoạch, phân công rõ ràng, quy trình ngay trang hoàn mỹ như vậy, rất có khả năng sau lưng bọn chúng là một tổ chức khổng lồ.

Lý Trường Phong lập tức nói, "Tập hợp mọi người, mở cuộc họp."

Sau khi mọi người đến đầy đủ, Giản Diệc Thừa nói lại một lần nữa về tình huống cơ bản của vụ án.

"... Bọn chúng đóng gói ma túy thành viên thuốc con nhộng, bọc bên ngoài là gói thuốc cảm, quang minh chính đại bán ở ngay hiệu thuốc. Tôi đã điều tra tư liệu về hiệu thuốc này rồi, giấy phép kinh doanh, chứng nhận tư cách dược sĩ đều có đầy đủ, những loại thuốc đầu vào cũng hoàn toàn bình thường. Ông chủ hiệu thuốc tên là Diêu Sơn Hà, tâm tư kín đáo, khôn khéo đa nghi, am hiểu về ngay trang, tất cả các hoạt động giao dịch đều sử dụng tiếng lóng. Mặc dù ngay trước mặt khách hàng bình thường cũng không khiến người khác phát hiện ra."

"Ví dụ như lúc người báo án đến hiệu thuốc lần thứ nhất, đây là đoạn đối thoại của ông chủ với con nghiện. Những lời lẽ rất bình thường, cho dù các anh ở bên cạnh họ cũng có thể phát hiện ra vấn đề sao?"

Anh vừa nói vừa chiếu bản thảo lên trên PowerPoint, trên đó có một đoạn đối thoại:

Khách: "Ông chủ, cho một gói thuốc cảm." (chú thích: Tinh thần người khách uể oải, ngáp liên tục.)

Ông chủ: "Đánh mặt chợp suốt đêm hả? Người trẻ tuổi không nên thức đêm quá nhiều."

Khách: "Cuối năm không chơi mặt chợp thì làm gì bây giờ?"

Ông chủ: "Kể cả thức suốt đêm cũng phải để ý sức khỏe chứ, cảm rồi chẳng phải mỗi cậu chịu khổ hả?"

Khách: "Bao nhiêu tiền?"

Ông chủ: "Một gói thuốc cảm 3,5 tệ thôi mà, không đáng bao nhiêu, cậu cầm mà uống đi."

Khách: "Phải trả chứ, tôi không mang tiền lẻ, quét mã QR trên WeChat nhé."

Đây là lần đầu tiên Sơ Ngữ vào hiệu thuốc, nghe được đoạn đối thoại của ông chủ và một vị khách trẻ tuổi. Sơ Ngữ nói lại cho Giản Diệc Thừa tất cả chuyện ba lần mình đến hiệu thuốc, một câu ông chủ nói cũng không bỏ qua.

Bởi vì Sơ Ngữ biết trong lúc bọn họ nói chuyện với nhau có thể chứa manh mối quan trọng, ví dụ như khi ông chủ nói, "3,5 tệ" hoặc ngày hôm qua cô nghe được người kia nói: "Thuốc cảm 3,1 tệ, viên thuốc con nhộng 1,8 tệ."

Rất có thể chính là giá cả của những loại ma túy kia. Còn cụ thể là bao nhiêu thì phải đợi cảnh sát phá án.

Cảnh sát phân tích đoạn đối thoại này, nói thẳng là ông chủ kia quá xảo quyệt, dù là ai nghe thấy thì cũng có lí do thoái thác, hơn nữa bộ dạng khách hàng có đặc biệt thì cũng sẽ không có bất kỳ nghi ngờ gì.

"Ảnh đế dân gian là đây chứ đâu, người báo án cũng siêu phết, sao có thể nhìn ra vấn đề được nhỉ?"

Sơ Ngữ cũng không siêu như vậy, lúc đấy cô vẫn chưa nhận ra, chỉ là cùng một nơi tình cờ gặp ba con nghiện, cả ba người lại mua một gói thuốc cảm giống nhau nên cô mới sinh lòng nghi ngờ.

Kỳ lạ là Lâm Lang lại nhận ra, "Ông chủ này nói 3,5 tệ liệu có phải giá của ma túy không? 3,5 tệ? Có phải là 350 tệ không? Giá 1 gram ma túy

trên thị trường cũng rơi vào khoảng tầm đấy."

"Thế nhưng bình thường một gói thuốc cảm không phải chỉ có 1 gram chứ? Tôi nhớ hình như là 10 gram mà, nếu bọn chúng tốn hết tâm tư để nguy trang hoàn mỹ như thế thì sẽ không thể phạm lỗi nhỏ như thế này."

"Vậy là tận 3500 tệ ? Một túi 3500 tệ, sẽ có rất nhiều con nghiện không mua nổi đúng không?"

Lúc này Giản Diệc Thừa lại chiếu một bức ảnh, bên trên chính là: Gói thuốc cảm 3,1 tệ, viên thuốc con nhộng 1,8 tệ.

Lần này mọi người đều hiểu rõ, dưới gói thuốc cảm còn có loại rẻ hơn.

"3,1 tệ và 1,8 tệ là giá cả Diêu Sơn Hà nói, khác với giá bán thật. Tối ngày hôm qua có một người đàn ông mặc áo đen đưa cho hiệu thuốc một thùng "thuốc cảm" và một thùng "viên nhộng Amoxicilin". Đây là manh mối quan trọng người báo án nghe được. Mặt khác, thông qua biển số xe của người đàn ông giao hàng, tôi đã tra được sào huyệt của bọn chúng."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯỜNG

Giang Nam Hồng Đâu

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Mất Tích [1]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Vụ án này chỉ cần nhìn phần nổi nhỏ của tảng băng chìm cũng đã đủ khiến người khác giật mình rồi. Lý Trường Phong biết vụ án lớn như thế anh ta không làm chủ được, nhất định phải báo lên cấp trên. Chỉ là trong này có liên quan đến người nhà của cục trưởng Cố nên anh ta hơi do dự.

Anh ta cũng giống Giản Diệc Thừa, không nghi ngờ cục trưởng Cố có liên quan, chỉ là dù sao cũng là người nhà, nhân viên có quan hệ cần phải tránh vụ án này.

"... Bọn chúng nguy trang thật sự hoàn mỹ, từ khâu đóng gói ma túy cho đến đưa đi tiêu thụ, tất cả đều theo một quy trình bình thường, những chi tiết nhỏ cũng hết sức hoàn hảo. Ví dụ như gói thuốc cảm này, bất kể là màu sắc, bao bì hay trọng lượng, thậm chí là cảm giác cầm những viên thuốc cảm nhỏ kia cũng y như thật. Kể cả cậu có tận mắt thấy, tự tay sờ cũng không phát hiện ra điều gì khác thường. Bọn chúng đang làm xiếc dưới mí mắt của chúng ta, trực tiếp giao dịch trước mặt chúng ta mà chúng ta cũng sẽ không nghi ngờ."

"Nghi ngờ kiểu gì bây giờ? Bọn chúng chỉ là hiệu thuốc bình thường, anh còn không cho người ta buôn bán sao? Kể cả giao hàng bọn chúng cũng làm rất quang minh chính đại, nguồn hàng từ nhà máy chế biến thuốc chính quy mà ra, thậm chí còn là công ty người nhà cục trưởng Cố mở. Hơn nữa thuốc cảm và viên con nhộng Amoxicilin đều là những "loại thuốc

thông thường", nếu không phải cậu mở ra rồi mang đi xét nghiệm thì làm sao biết đây là ma túy? Nhưng mà đang yên đang lành cũng chẳng ai tự nhiên đến phá "chỗ buôn bán thuốc bình thường" của bọn chúng đúng không? Đây chính là chỗ cao siêu của bọn chúng, coi như cậu bắt gặp bọn chúng đang giao dịch nhưng cũng sẽ không nghi ngờ gì."

"Anh nói xem, nếu như anh đi mua thuốc, trùng hợp nhìn thấy ông chủ nhập hàng, một thùng thuốc cảm và một thùng viên con nhộng Amoxicilin, người giao hàng còn nói "Thuốc cảm 3,1 tệ, viên con nhộng 1,8 tệ", anh sẽ nghi ngờ sao? Đây chỉ là giao dịch không thể bình thường hơn của hiệu thuốc, bọn chúng buôn bán ma túy bình thường như vậy đấy, càng bình thường thì người ta càng không tra ra."

Cuối cùng Lý Trường Phong vẫn báo cáo chuyện này với cục trưởng Cố. Ông ta nghe xong báo cáo của Lý Trường Phong thì nhú mày, "Nói như vậy thì tổ chức sau lưng bọn chúng khẳng định không đơn giản."

"Đó là điều chắc chắn, nếu không phải người báo án trùng hợp phát hiện thì ai có thể ngờ ngay dưới mắt chúng ta có một con cá lớn như vậy chứ?"

Anh ta vừa nói vừa quan sát sắc mặt cục trưởng Cố, ông ta nhú mày.

"Như vậy thì trước tiên đừng manh động, điều tra tất cả các điểm bán của bọn chúng rồi một lưới bắt hết. Đại đội của cậu kết hợp với đơn vị bên dốc Thiệu đi, người thông thuộc địa hình đồi núi trong đội cậu nhiều, nhân lực bên dốc Thiệu có khả năng không đủ, chúng ta phải trợ giúp bọn họ." Ông ta nhanh chóng đưa ra quyết định, một lúc sau mới chột phản ứng lại,

"Từ từ... Lúc này cậu nói nhà máy kia do người nhà anh mở?"

Lý Trường Phong gật đầu, cục trưởng Cố nhú mày chặt hơn, nhà ông ta chỉ có một người mở nhà máy thuốc, đương nhiên ông ta biết là ai. Tuy

rằng biết người đó có mượn oai ông ta một chút nhưng không ngờ hấn dám làm chuyện phạm pháp.

Cục trưởng Cố im lặng một lúc lâu mới nói, "Anh hiểu luật mà, anh sẽ báo cáo lên trên đứng ngoài vụ này, để cấp trên xử lý đi. Trước đó các cậu cũng đừng manh động."

Lý Trường Phong gật đầu đồng ý, trước khi đi, anh ta nói với cục trưởng Cố, "Lão Cố, nhìn thoáng một chút, anh là anh, hấn là hấn, nhà ai chẳng có người không tốt?"

Anh ta biết lúc này trong lòng cục trưởng Cố không dễ chịu, ông ta gật đầu rồi ra hiệu mình không sao.

Mấy người Giản Diệc Thừa đang điều tra camera giám sát những vùng xung quanh nhà máy chế biến thuốc Khang Nguyên, xem ghi chép từ một tháng trước. Từ video theo dõi có thể thấy được, trong vòng một tháng, nhà máy này cung cấp thuốc cho rất nhiều hiệu thuốc trong thành phố, chỉ không biết số hàng này là ma túy hay thuốc bình thường.

"Nhiều hiệu thuốc đều buôn bán ma túy như vậy là chuyện không thể, vì để tránh nhiều người phức tạp rồi tiết lộ tin tức nên chắc chắn bọn chúng chỉ hợp tác với một số ít hiệu thuốc thôi. Ngoài ra tất cả đều do bọn chúng tung hỏa mù để tự vệ. Dù sao bọn chúng cũng là nhà máy chế biến thuốc chính quy, không bán thuốc mới không bình thường ấy. Thật thật giả giả khiến chúng ta khó mà đề phòng được."

"Như vậy thì làm sao để chúng ta phân biệt đâu là hiệu thuốc bình thường, đâu là ổ buôn ma túy? Cũng không thể lần lượt điều tra từng nơi một được, chẳng phải sẽ đánh rần động cỏ sao?"

"Chúng ta không phân biệt được nhưng những con nghiện chắc chắn biết!" Giản Diệc Thừa nói, "Chúng ta chỉ cần điều tra nơi những con nghiện hay lui tới là được rồi."

"Đúng vậy, mục đích cuối cùng của người buôn ma túy cũng chỉ là tiêu thụ được hàng thôi mà. Chỉ cần lần theo những con nghiện là biết được nơi nào thật nơi nào giả."

Tuy nhiên Giản Diệc Thừa không lạc quan như bọn họ. Sau lưng những người buôn ma túy này chắc chắn là tổ chức rất lớn mạnh, những chi tiết nhỏ rồi đến đóng gói đều hoàn mỹ như vậy, hiển nhiên sẽ không để lại nhược điểm chí mạng cho bọn họ phát hiện.

Trên thực tế bên đội phòng chống tội phạm ma túy đều có trong tay tư liệu của một số con nghiện, ai là người thường hút họ đều biết cả. Nhưng chỉ cần không bắt được tại trận bọn chúng đang tiến hành giao dịch mà chỉ là hút thì sẽ không phạt quá nặng, chỉ tạm giam rồi phạt tiền thôi, buôn bán ma túy mới là phạm tội. Vì cũng sẽ có những lúc cảnh sát lần theo con nghiện để tìm sào huyệt của bọn buôn ma túy rồi tóm gọn cả ổ.

Nhưng vấn đề lại xuất hiện, tại sao những hiệu thuốc dám trắng trợn buôn bán ma túy này lại không có chuyện gì? Nhiều con nghiện đi mua "thuốc cảm" như vậy chẳng lẽ cảnh sát không theo dõi sao? Nhưng chỉ cần vừa bị bại lộ một cái, những loại thuốc cấm đã biến mất hoàn toàn trong hiệu thuốc.

Chuyện này chỉ xảy ra trừ phi tất cả con nghiện đều thống nhất cách xử lý, bảo vệ "bố mẹ, cơm áo" của mình, mặc dù xảy ra chuyện nhưng cũng nhất quyết không khai nguồn bán ma túy cho bọn họ. Nhưng chuyện này có thể ư?

Nếu như những con nghiện có ý chí kiên định như vậy thì còn có thể bị dụ dỗ bởi ma túy sao? Chỉ cần nhốt bọn họ lại, cắt đứt nguồn ma túy, muốn bọn chúng ngoan ngoãn thế nào thì sẽ được thế đấy, hỏi gì đáp nấy.

Nếu trường hợp như thế mà nói mãi không thông, vậy chỉ còn sót lại một khả năng: có nội gián trong lực lượng cảnh sát.

Đại đa số thành viên của đội phòng chống ma túy đều không cần nghi ngờ, bọn họ đều là những người trung thành, ghét cay ghét đắng ma túy, nhưng chỉ cần có một người làm phản, mật báo cho những kẻ kia trước khi đội phòng chống ma túy hành động để bọn chúng giấu kỹ cái đuôi của mình, như vậy hiện ra trước mắt cảnh sát chính là một hiệu thuốc chính quy, hợp pháp, sạch sẽ đến nỗi không thể sạch sẽ hơn.

Mà khả năng nội gián này ở trong đội phòng chống ma túy là cao nhất, bởi vì những đội khác không thể biết hành động của nhau được. Có thể thuận lợi ra vào đội phòng chống ma túy cũng chỉ có thể là người ở đây thôi.

Giản Diệc Thừa nói với Lý Trường Phong sự nghi ngờ của mình, Lý Trường Phong khá hoảng sợ, thế nhưng nghĩ kỹ lại thì suy đoán này hoàn toàn hợp lý. Chỉ cần là một phần vạn khả năng, họ cũng không thể lơ là.

Thế nên Lý Trường Phong vội vã nói suy đoán này cho cục trưởng Cố, ông ta lại nhanh chóng báo cáo lên cấp trên.

Kết quả cuối cùng là trong tình bí mật phái ra mấy người, lại điều thêm mấy người từ đội hình sự Giang Thành, tạo thành một nhóm nhỏ hành động bí mật điều tra vụ án này. Mà Giản Diệc Thừa cũng có mặt trong đó.

Sơ Ngữ chỉ nhận được một cuộc điện thoại tạm biệt ngắn gọn từ anh, sau đó không còn nghe được tin tức gì nữa. Cô biết hành động của anh phải được bảo mật nhưng cũng vì thế nên cô mới càng lo lắng.

Tuy rằng anh không nói nhưng cô cũng biết vụ án lần này chắc chắn có liên quan đến hiệu thuốc bán ma túy mà mình nói lần trước. Truy bắt bọn buôn ma túy là chuyện nguy hiểm như thế, sao cô có thể không lo lắng.

Chỉ là hiện tại ngoài lo lắng ra thì cô không thể làm gì khác để giúp anh. Thậm chí vì sợ rút dây động rừng mà cô cũng không dám đi đến hiệu thuốc kia nữa, Sơ Ngữ biết tự lượng sức mình, một người hành động tùy

tiện, khiến bản thân rơi vào nguy hiểm thì không nói, mà chỉ vì thế mà làm hỏng việc phá án của bọn họ mới thực sự là tội đáng muôn chết.

Nhưng mà ngồi yên một chỗ như này thật sự rất khó chịu, khoảng thời gian gần đây cô rất hay gặp ác mộng rồi tỉnh lại giữa đêm. Trong mơ, người Giản Diệc Thừa đầy máu me khiến cô sợ hãi không thôi. Cô vừa an ủi mình là sự thật sẽ ngược lại với giấc mơ, vừa lo lắng ngóng chờ ngày anh trở về.

Bình thường có cách xa cũng chỉ nhiều nhất 3 - 5 ngày thôi, nhưng lần này đã ròng rã 3 tháng không có tin tức của anh. Đây cũng là lần đầu tiên cô cảm nhận được sự đau khổ khi làm người thân của một cảnh sát, ngoại trừ kiêu ngạo và tự hào vì bọn họ, còn lại đa phần chính là lo lắng, bất an, thấp thỏm.

Hiện tại cô không mong mọi gì hơn là anh bình an trở về.

Tiêu Vân Sanh vừa thi đại học xong, mấy ngày nay rảnh rỗi đều đến cửa hàng làm việc vặt giúp cô. Cậu cũng nhìn ra cô có tâm sự nhưng không biết khuyên cô thế nào, đành yên lặng làm việc giúp cô.

Chờ đến lúc Sơ Ngữ nhận ra thì cậu đã lau sàn nhà hai lần, lau dọn tất cả bàn trà, góc gác xong xuôi, một giây cũng không chịu ngồi yên.

Sơ Ngữ dờ khóc dờ cười, "Sao lại chạy đến chỗ chị làm việc thế? Em chịu khó như vậy, nhất định phải trả lương cho em cao một chút mới được."

Cô đã giúp cậu tìm được bố mẹ đẻ, để gia đình bọn họ đoàn tụ, hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của Lão Hồ, cậu còn chưa có cơ hội để cảm ơn cô, ai lại đi lấy tiền của cô bao giờ?

Sơ Ngữ cũng không trêu cậu nữa, thuận miệng hỏi, "Nghỉ hè rồi, em không có ý định đi du lịch sau kỳ thi sao?" Cuối cùng cũng đã kết thúc cuộc sống cấp ba nặng nề, đi du lịch là lựa chọn của rất nhiều người.

Tiêu Vân Sanh lắc đầu, bố mẹ cậu cũng nói muốn đưa cậu đi chơi, nhưng cậu không đồng ý, cậu vẫn còn cảm thấy xa lạ với gia đình mới này, không tiện để bọn họ tốn tiền vì mình như thế.

Đúng ra là cậu muốn nhân dịp nghỉ hè ra ngoài làm thêm, nhưng ông bà nội không nỡ để cậu chịu khổ, dù cậu có nói thế nào cũng không đồng ý, sau đó còn đưa cậu một tấm thẻ ngân hàng, nói để cậu làm tiền tiêu vặt, cậu không muốn nhận cũng không được.

Cậu đã xem thử, trong thẻ có 20 vạn, ngoài ra ông bà ngoại và cậu, mẹ... nói chung một đồng họ hàng thân thích đều muốn cho cậu tiền tiêu vặt. Cậu ngại không muốn nhận nhưng vẫn nhìn ra được tấm lòng của bọn họ, mọi người đều thương yêu cậu, bố mẹ cũng vậy, như muốn bù đắp cho cậu tất cả 17 năm khổ sở đã qua vậy.

"Chị ơi, nếu chị muốn đi du lịch thì em đi cùng chị, một mình con gái đi du lịch không an toàn. Hai ngày nay có tin tức về vụ án hai cô gái bị mất tích, một trong số đó là người Giang Thành đấy chị."

Cậu vừa mới nói xong thì một con chó lang thang đẩy cửa kính ra, nói với Sơ Ngữ, "Cô chủ, có vụ án lớn rồi!"

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đâu
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Mất Tích [2]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Đang ở trước mặt Tiêu Vân Sanh nên Sơ Ngữ cũng không trực tiếp hỏi vụ án gì, chỉ ngồi xồm xuống, dụi dụi nói, "Em làm sao thế?"

Biểu hiện này như thật mà giả, là phản ứng của người bình thường với chó hoang nên cũng sẽ không khiến Tiêu Vân Sanh nghi ngờ.

Chú chó cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ, chỉ nghĩ là cô hỏi nó chuyện vụ án.

Nó thở hển hển nói, "Em cũng không biết, em chỉ đến đây truyền tin thôi. Có một chú chó đến từ vùng quê nói nó muốn tìm chị, bảo rằng có người sắp chết."

Có cả người chết, đây còn không phải là vụ án lớn sao?

Chắc chắn là vụ án lớn, Sơ Ngữ biết những động vật này sẽ không lấy chuyện mạng người ra nói đùa nên cô nhanh chóng đưa ra quyết định, sẽ đi cùng con chó này đến xem tình hình thế nào.

Bởi vì vẫn không biết rõ là có chuyện gì nên khi báo án cũng không thể nói ra nội dung cụ thể được, chỉ có thể để chú chó này dẫn cô đi tìm con chó kia trước.

Quyết định xong, cô nói với Tiêu Vân Sanh, "A Sanh, em trông cửa hàng cho chị nhé, chị có việc phải ra ngoài một chuyến."

"Chị đi đâu vậy? Có cần em đi cùng chị không?"

"Không cần, mình chị đi là được rồi." Hai vợ chồng bà Trần khó khăn lắm mới tìm được con trai về, cô cũng không dám kéo cậu vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Sơ Ngữ để ba chó một mèo của mình lên xe, lại để chú chó kia ngồi trên ghế lái phụ chỉ đường cho cô rồi xuất phát đến ngoại thành.

Lúc bọn họ tìm được con chó kia cũng đã 11 giờ, nó đã mệt mỏi đến mức gần như hôn mê, nhìn thấy chú chó hoang dẫn theo Sơ Ngữ đến thì lập tức kêu lên, "Nhanh đi cứu chị ấy, nhanh đi cứu chị ấy! Chị ấy sắp chết rồi!"

Sơ Ngữ vội vàng ngồi xổm xuống hỏi, "Cứu ai? Cô ấy ở đâu?"

"Chị ấy ở huyện Hoàng Trạch, trấn, trấn Song Lâm." Chú chó nói xong thì nghiêng đầu bất tỉnh.

Sơ Ngữ: "...". Sao đoạn này giống phim truyền hình thế nhỉ? Vừa đến thời khắc chuẩn bị nói mạnh mẽ quan trọng thì không phải người trong cuộc bị ngắt lời thì cũng trực tiếp bị gián đoạn.

Sơ Ngữ cũng không có ý trách nó, có thể chạy từ huyện Hoàng Trạch tới đây truyền tin cho cô, hơn 100km, nó cũng đã cố hết sức rồi. Tuy nhiên chỉ có một phạm vi mơ hồ như vậy, muốn cô cứu người như thế nào đây?

Sơ Ngữ lập tức gọi điện thoại cho Tiêu Vân Sanh, nói cho cậu biết địa chỉ để cậu đến đây đón chú chó này đi bệnh viện. Còn cô không chần chừ một giây, nhanh chóng lái xe đến trấn Song Lâm.

Chú chó này đã liều mạng truyền tin, cô không thể phụ lòng nó, nhất định phải cứu cô gái kia kịp thời.

*****

Tiết Yến co rúc người trong góc tường, hai tay hai chân đều bị trói chặt, trên mắt bị một miếng vải đen che lại, miệng nhét miếng vải không nhìn ra màu sắc, chỉ có thể nấc lên từng tiếng nghẹn ngào. Toàn thân cô trần trụi, không mặc quần áo, khắp thân thể đều là những vết xanh tím, nơi cổ chân bị dây trói mài đến nổi chảy máu.

Trong lòng cô vừa hoảng vừa sợ, không biết một giây sau vận mệnh của mình sẽ như thế nào. Cô nhớ bố mẹ, muốn về nhà, nhưng bây giờ tất cả đối với cô mà nói chỉ là một hi vọng xa vời. Cô vô cùng hối hận, nếu như cô không đi du lịch một mình, không vì đói bụng mà ra ngoài ăn đêm... Có phải cô sẽ tránh được những chuyện khủng khiếp này không?

Nhưng đáng tiếc, trên đời này không có nếu như.

Cô rơi lệ trong im lặng, nước mắt thấm ướt miếng vải đen đang che mắt cô. Bỗng nhiên cô nghe được một tiếng "cạch", cửa bị đẩy ra, tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, giống như đang đi đến chỗ cô.

Tiết Yến run rẩy, tiếng bước chân dừng lại trước người cô, một bàn tay thô ráp xoa gò má cô.

"Đừng sợ, hôm nay tôi sẽ không tra tấn cô..."

Giọng nói ấy khàn đặc khô khốc, giống như âm thanh lạnh lẽo từ dưới địa ngục khiến Tiết Yến càng sợ hãi.

Sơ Ngữ đi trên đường cao tốc với vận tốc hơn 100km/h nhưng hơn 1 giờ mới tới nơi. Cô đến huyện Hoàng Trạch nhưng không dừng lại mà tiếp tục đi thẳng đến trấn Song Lâm.

Trần Song Lâm không lớn, trên trần có một con phở chữ thập khá náo nhiệt, nhưng hai bên đường đều là các hàng quán nhỏ, xe không tiện di chuyển. Trong lòng Sơ Ngữ rất sốt ruột nhưng cũng không bấm còi thúc giục, cô biết những người trên chợ này, bạn càng muốn gì họ càng không cho bạn.

Sơ Ngữ mở cửa xe, để Đại Miêu và Nhị Lang Thần xuống hỏi thăm tin tức, hai con này đều là loại phổ biến, khá quen thuộc với không khí ở nông thôn, giống như những loại thú cưng mà mọi nhà đều nuôi. Còn hai con A Bố và Tiểu Bạch, một là Labrador, một là chó Pomeranian, lại được cô chăm sóc vô cùng cẩn thận, muốn thu hút bao nhiêu sự chú ý sẽ có bấy nhiêu nên cô không dám để chúng xuống xe.

Sau khi Đại Miêu và Nhị Lang Thần xuống xe thì liền đi tìm những chú chó mèo trong trần hỏi thăm tin tức.

Tuy nhiên Sơ Ngữ không biết cô phải tìm ai, không biết cô gái này tên gì, cũng chẳng biết cô ấy trông như nào, thậm chí không biết rốt cuộc cô ấy gặp chuyện gì! Bị người ta giết hay tự sát?

Trần Song Lâm tuy không lớn nhưng cũng chẳng phải nhỏ, cứ tìm như vậy chẳng khác gì mò kim đáy biển. Hỏi liên tiếp vài con chúng nó đều bảo không biết, Sơ Ngữ gấp như ruồi không đầu bay loạn, không biết phải đi đâu. Cô nương theo dòng xe cộ đi về phía trước, Đại Miêu và Nhị Lang Thần ở ngoài vẫn đang hỏi thăm.

Dòng người dần thưa thớt, Sơ Ngữ nhận ra bọn họ đã ra khỏi chợ, đúng lúc này tiếng Đại Miêu vui vẻ vang lên, "Tìm được rồi!"

Sơ Ngữ nhanh chóng dừng xe lại ven đường, mở cửa xe đến chỗ chúng nó.

Đại Miêu dẫn một con mèo hoa màu xám tối, nó nhìn thấy Sơ Ngữ thì hơi sợ sệt, kêu "meo" một tiếng rồi trốn ra sau lưng Đại Miêu.

"Tiểu Khôi đừng sợ, đây là Ngôn Ngôn nhà tôi, chị ấy là người rất tốt, có thể hiểu chúng ta đang nói gì, còn làm cá khô cho chúng ta ăn nữa!" Đại Miêu kiên trì dỗ dành nó khiến Sơ Ngữ ngạc nhiên không thôi, bình thường bộ dạng Đại Miêu đều là điệu võ dương oai, đây là lần đầu tiên nó dịu dàng như thế này.

Sơ Ngữ cũng nhẹ nhàng khuyên bảo nó, "Đừng sợ, nói chị nghe những gì em biết là được rồi, chờ cứu được cô gái kia, chị sẽ mua cho em cá khô ăn, có được không?"

Có thể là vì ngữ khí dịu dàng khiến Tiểu Khôi có thiện cảm, hoặc cũng có thể do bị cá khô mê hoặc, rốt cuộc Tiểu Khôi cũng đi ra từ sau lưng Đại Miêu, ngại ngùng ngước mắt, tò mò đánh giá Sơ Ngữ một chút, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu, quả nhiên là một chú mèo hay xấu hổ.

Tuy nhiên nó vẫn mở miệng, "Em, em không biết chị ấy có phải người chị muốn tìm không, em chỉ biết có một cô gái bị trói ở đây, chị ấy, sắp chết rồi..."

Giống như nghĩ đến chuyện gì đáng sợ lắm, Tiểu Khôi run rẩy một lúc, con ngươi biến thành một đường dọc trong nháy mắt, một lúc lâu sau mới khôi phục lại bình thường. Nó run lấy bầy nói, "Mỗi người đều không sống được bao lâu, có thể hôm nay hãn ta muốn giết chị ấy rồi..."

"Mỗi người? Em nói nơi đó không chỉ có một người bị bắt hả? Ai? Là ai muốn giết cô ấy?" Sơ Ngữ ý thức được mức độ quan trọng của sự việc, sắc mặt hơi tái nhợt, vội vàng hỏi.

Tiểu Khôi khiếp sợ nhìn Sơ Ngữ, "Em không biết tên của hãn, nhưng rất nhiều người trong thôn đều gọi hãn là Á Ba."

Người câm? (1)

(1) Á Ba nghĩa là người câm.

"Không biết thì thôi, Tiểu Khôi, em dẫn chị đến chỗ cô gái ấy được không?"

Tiểu Khôi lắc đầu kịch liệt, vẻ mặt đầy sợ hãi, "Không, không được đâu, em không dám đến đấy!"

Sơ Ngữ chỉ nhìn vẻ mặt của nó đã biết nó vô cùng sợ chỗ đấy. Rốt cuộc chỗ đó có gì? Sao có thể khiến nó sợ hãi như thế? Chỉ nhắc đến đã run rẩy rồi?

Sơ Ngữ cũng không muốn ép buộc nó, chỉ có thể khuyên nhủ, "Em dẫn chị đến gần đấy được không? Chỉ cần nhìn chỗ đó từ xa là được rồi."

Sơ Ngữ nhìn thấy nó đã hơi mềm lòng, lại nói thêm, "Em cũng không mong một cô gái vô tội lại chết phải không? Không phải em nói hôm nay có thể hẳn ta muốn giết cô ấy à? Nếu nhưng chúng ta tới kịp có khi sẽ cứu được cô ấy thì sao?"

Cuối cùng Tiểu Khôi quyết định, "Được rồi, để em dẫn chị đi, nhưng cách xa thôi nhé, đến gần em sẽ bị dọa chết mất."

"Được, nghe em, đừng ở chỗ xa là được."

Sau đó dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Khôi, Sơ Ngữ lái xe rẽ trái rẽ phải, đi đến một thôn tên là Tiểu Phượng Hoàng, Tiểu Khôi được sinh ra trong thôn này, hôm nay là nó đi theo đám mèo đến chợ chơi.

Sơ Ngữ lái xe vào thôn từ phía Bắc, xuyên qua toàn bộ thôn, dừng lại trước đầu ngõ ở phía Nam. Tiểu Khôi ngồi trên tay lái chỉ vào một ngôi nhà ở đằng xa, nói, "Chị nhìn thấy không? Chính là chỗ đấy."

Sơ Ngữ phóng tầm mắt nhìn theo, bên trong một cánh đồng cách xa thôn có một ngôi nhà gạch xanh ngói đen, nhìn thoáng qua hơi âm u. Không biết có phải do tâm lý không nhưng Sơ Ngữ vừa nhìn liền cảm thấy da đầu tê dại.

Cô tắt máy, không tùy tiện hành động mà gọi điện thoại cho Lâm Lang, hỏi, "Các cậu đi đến đâu rồi?"

Trước khi xuất phát từ Giang Thành, cô đã gọi cho Lâm Lang, nói cho anh ta biết tin có một cô gái bị hại. Giản Diệc Thừa không ở đây, cô cũng không cậy mạnh, mạng người là chuyện quan trọng, không phải lúc để cô đơn độc xông pha.

Đây vốn là một chuyện không đầu không đuôi, cô cũng không hi vọng anh ta có thể tin tưởng, dù sao cô chưa nói cho anh ta biết chuyện mình biết tiếng động vật, cho nên nguyên văn tin tức cô truyền đạt chỉ là có một cô gái sắp chết rồi.

Lâm Lang hỏi cô cô gái ấy là ai? Hiện tại đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì? Là người khác hãm hại hay cô ấy muốn tự sát? Cô không trả lời được câu nào.

Hiện tại cô có thể tưởng tượng vẻ mặt cạn lời của Lâm Lang ở bên kia điện thoại, nhưng cũng không ngờ cô báo án không đầu không đuôi như vậy mà anh ta vẫn không nói hai lời đã đồng ý sẽ đến.

"Đương nhiên tôi tin cậu rồi, tôi không tin lão Giản thì cũng phải tin cậu! Loan Loan nhà tôi cũng nhờ cậu mà mới kịp thời cứu được, nếu không có cậu thì đến giờ tôi vẫn là người cô đơn đây!"

Sơ Ngữ hơi cảm động, ở trong mắt người khác hành động của cô thật quái lạ, không có bằng chứng, thậm chí không biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết một địa chỉ đại khái liền chạy đến cứu người, quả thật giống người điên. Cô biết thật ra Lâm Lang cũng không tin tưởng nhưng anh ta vẫn tới, còn lấy lí do trả ơn để an ủi cô, muốn cô đừng có áy náy.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói tràn đầy sức sống của Lâm Lang, "Chúng tôi đến trấn Song Lâm rồi, nơi này nhiều người qua lại, xe không dễ đi, cậu đang ở đâu? Không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Tôi đi qua trần rồi, bây giờ đã tìm được vị trí người bị hại."

"Cái gì? Thật sự có người bị hại?" Lâm Lang không chờ Sơ Ngữ nói xong đã cao giọng, "Vậy cậu đừng manh động, tìm nơi an toàn mà trốn đi! Trời ơi, cậu đừng xảy ra chuyện gì đấy, nếu không lão Giản trở về sẽ lột da tôi mất!"

Sơ Ngữ cười, "Không cần lo cho tôi, các cậu đến đây trước đi, tôi đã gửi vị trí cho các cậu rồi đấy, à, nhớ tuyệt đối đừng bật còi cảnh sát nhé."

"Được, tôi biết rồi, cậu nhớ chú ý an toàn, chúng tôi đang đến đây."

Trước khi cúp điện thoại Sơ Ngữ còn loáng thoáng nghe được giọng nói to đến nổ phổi của Lâm Lang, "Lão Giản thật có phúc! Ai ngờ cô ấy thực sự có tiềm chất của Conan (2) đây!"

(2) Thám tử lừng danh Conan (名探偵コナン Meitantei konan, tựa tiếng Anh: "Detective Conan") là một bộ truyện tranh Nhật Bản (manga) thuộc loại trinh thám được vẽ và minh họa bởi Aoyama Gosho. Bộ truyện này ban đầu là những chương truyện nhỏ được đăng trên tuần báo Shōnen Sunday của Shogakukan từ 19 tháng 1 năm 1994 sau đó được đóng thành các tập tankōbon. Tại Việt Nam bộ truyện được Nhà xuất bản Kim Đồng ấn hành dưới tựa Thám tử lừng danh Conan. Tác phẩm xoay quanh câu chuyện về chàng thám tử học sinh Kudo Shinichi trong một lần đang điều tra bị thành viên Tổ chức Áo Đen bắt uống thuốc độc khiến cơ thể teo nhỏ và trở thành Edogawa Conan.

Sơ Ngữ: "..."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯƠNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Mất Tích [3]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân
Mấy người Lâm Lang đến rất nhanh, xe của bọn họ là một chiếc xe 16 chỗ vô cùng giản dị, không khiến người khác chú ý.

Lâm Lang bước xuống từ trên xe, mở cửa ngồi vào ghế lái phụ bên cạnh Sơ Ngữ, "Thế nào rồi? Người bị hại ở đâu?"

Sơ Ngữ chỉ tay vào ngôi nhà đằng xa, nói, "Ở đó, tôi sợ kinh động đến người bên trong nên không dám tới gần, bây giờ cũng không biết tình huống ở đây như thế nào rồi. Chỉ biết bên trong có một cô gái bị trói, có khả năng sẽ bị giết vào hôm nay."

Sắc mặt Lâm Lang nghiêm nghị, "Cậu không tới gần là đúng, nhưng sao cậu biết cô ấy có thể bị giết?"

Sơ Ngữ bình tĩnh nói, "Chuyện này nói ra thì dài lắm, tôi sẽ giải thích với cậu sau." Còn sau này là bao giờ thì cô cũng không biết.

"Tôi không chỉ biết hôm nay cô ấy có thể bị giết mà còn biết những người bị hại trước đó bị giam giữ với thời gian khác nhau, nhưng mỗi cô gái đều sẽ bị bắt một thời gian sau đó bị giết chết."

"Không chỉ một người?" Lâm Lang càng thận trọng hơn, "Vậy cậu có biết hung thủ giết người như thế nào không? Hẳn xử lý xác chết kiểu gì?"

Sơ Ngữ lắc đầu, "Tôi không biết."

Đây cũng là vụ án rắc rối nhất cô gặp phải, chú chó báo án cũng không nói rõ ràng mọi chuyện đã bất tỉnh rồi, nhưng tình huống lại khá nghiêm trọng nên cô không thể làm gì khác là cứ đến đây trước, nếu không đợi chú chó kia tỉnh lại nói rõ ràng thì có lẽ mọi chuyện đã muộn rồi.

Cũng may chuyến đi này của cô khá thuận lợi, gặp được Tiểu Khôi, nhanh chóng tìm thấy nơi nạn nhân bị bắt.

Chờ chút, có gì đấy không đúng, người mà chú chó báo án nói tới và người Tiểu Khôi bảo là cùng một người sao? Lỡ như có hai vụ án thì làm sao bây giờ?

Sơ Ngữ nghĩ tới đây liền vội vã gọi điện thoại cho Tiêu Vân Sanh, "Alo, A Sanh à, chú chó kia tỉnh chưa?"

"Vẫn chưa đâu chị, bác sĩ đang truyền nước cho nó, nói là nó bị kiệt sức do mất nước."

"Chị biết rồi, nếu nó tỉnh lại thì em gọi điện cho chị ngay nhé."

"Vâng." Dừng một chút Tiêu Vân Sanh lại hỏi, "Chị ơi, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không sao đâu, không cần lo lắng, em chăm sóc tốt cho nó là được."

"Vâng."

Cúp điện thoại, Sơ Ngữ nhìn thấy Lâm Lang đang đi về phía chiếc xe 16 chỗ, cô suy nghĩ một lúc rồi cũng vội vàng đi theo.

Trên xe ngoại trừ Lâm Lang thì còn có Vương Thành và Tôn Toàn, ba người đang thảo luận nên cứu người bị hại như thế nào. Tôn Toàn thấy Sơ Ngữ đến thì vội vàng dịch chỗ ngồi cho cô.

"Chúng tôi định đi tìm trưởng thôn hỏi thăm về tình hình ngôi nhà kia đã, sau đó sẽ tính tiếp." Bọn họ không hề biết gì về tình huống bên trong, hung thủ có mấy người cũng không biết, nếu tùy tiện xông vào cứu người có thể không thành công, mất cả chì lẫn chài.

Sơ Ngũ gật đầu tán thành, "Đúng là nên cẩn thận một chút, nhưng nhất định phải nhanh, tôi sợ hung thủ đã bắt đầu hành động rồi."

Trong một căn phòng được đóng kín, chính giữa treo một chiếc đèn sáng rực, ánh sáng trắng bệch chiếu xuống khiến cả căn phòng sáng như ban ngày.

Tiết Yến bị trói trên nền xi măng, dưới thân lót một tấm nhựa trong suốt, tay cô ấy bị trói lên đỉnh đầu, hai chân tách ra cố định ở hai bên, tạo thành hình chữ nhân (人).

Hai mắt của cô ấy vẫn bị che lại như cũ, không nhìn thấy bất kỳ đồ vật gì hết, chỉ có thể nghe được tiếng nước "ào ào" bên tai.

Một bàn tay thô ráp cầm chiếc khăn mặt ướt nhẹp, chặm rãi lau sạch mọi góc ngách trên người cô, cảm giác lạnh lẽo khiến cô nhanh chóng nổi da gà.

Giọng nói khàn khàn kia còn lẩm bẫm bên tai cô, "Ngoan ngoãn một chút, đừng cử động, phải rửa sạch sẽ mới được..."

Cả người Tiết Yến run rẩy, nỗi hoảng sợ trong lòng ngày càng lớn hơn.

Rốt cuộc bàn tay kia cũng ngừng lại, giọng nói khản đặc mang theo sự thỏa mãn và vui sướng, "Cuối cùng cũng rửa sạch."

Sau đó Tiết Yến cảm nhận thấy một lưỡi dao lạnh lẽo đang đặt trên mặt cô, giống như chỉ cần cô khẽ cử động là lưỡi dao sắc bén ấy sẽ lập tức

cửa vào da thịt.

Cô cảm thấy lưỡi dao đang chậm chậm di chuyển xuống phía dưới, Tiết Yến nếm trải được nỗi sợ hãi tột độ trước nay chưa từng xuất hiện trong lòng.

Ai đó hãy cứu tôi với...

*****

"Cậu nói chỗ đó hả? Người ở đấy là Á Ba thôn chúng tôi. Biệt danh của hắn là thế nhưng thật ra hắn không câm, chỉ không thích nói chuyện nên người trong thôn đều gọi hắn là người câm."

"Tên thật á? Tên thật là gì tôi cũng quên rồi, nhiều năm qua không ai gọi, bây giờ dùng một cái không nhớ ra nổi."

"Hắn là người thật thà, cực kỳ hiền lành! Đánh ba cây gậy cũng không ra rắm (1), vợ hắn chạy theo người khác hắn cũng chẳng có phản ứng. Bố mẹ chết sớm nên giờ trong nhà chỉ còn lại mình hắn, hắn mở một nhà máy chế biến xúc xích, tuy nhiên chuyện làm ăn không tốt lắm, buôn bán nhỏ mà, không chết đói là được. Ngược lại nhà có một mình hắn nên cũng không sợ không được ăn no."

(1) Đánh ba cây gậy cũng không ra rắm: Ý chỉ kiểu người trung thực, không thể hiện.

...

Hỏi thăm được tình huống cơ bản từ trưởng thôn xong, trong lòng Lâm Lang đã có suy tính, đang chuẩn bị rời đi thì trưởng thôn tò mò hỏi một câu, "Các cậu tìm hắn có chuyện gì thế?"

Lâm Lang thuận miệng nói, "À không có chuyện gì, định mua xúc xích của hã nên đi khảo sát một chút thôi."

Vẻ mặt trưởng thôn hơi cứng lại, do dự mãi mới nhắc nhở Lâm Lang, "Vậy cậu phải khảo sát thật kỹ vào, nghe nói hã làm ruột xúc xích từ thịt lợn chết đấy, còn bị nhiễm bệnh nữa, không sạch sẽ đâu, người trong thôn chúng tôi đều không ăn xúc xích của hã."

Thì ra là một nhà máy tai tiếng, tuy nhiên điều này đã giúp Lâm Lang nảy ra một ý tưởng.

Sơ Ngữ đi theo xe 16 chỗ, trực tiếp đến cửa nhà Á Ba. Ba người Lâm Lang xuống trước, nói với Sơ Ngữ, "Cậu đừng xuống, nhớ đóng kỹ cửa xe chờ chúng tôi là được."

Sơ Ngữ gạt đầu, nhìn theo bóng dáng ba người họ đi gõ cửa.

"Mở cửa! Mở cửa! Đây là Cục An toàn thực phẩm, có người báo cáo anh dùng thịt lợn chết làm xúc xích, chúng tôi phải kiểm tra." Một người Lâm Lang khí thế hùng hổ, không giống tới thăm tra mà giống xã hội đen tới để đòi nợ hơn.

Bọn họ gõ cửa một lúc lâu cũng không có người ra mở, đang chuẩn bị xông vào thì cửa mở ra, bên trong có một người đàn ông trung niên vóc dáng gầy gò, nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Lâm Lang không hề yếu thế trừng mắt lại, "Có người báo cáo anh dùng thịt lợn chết để làm xúc xích, chúng tôi muốn vào kiểm tra một vòng."

Người đàn ông chặn sau cửa, giọng nói khàn khàn chậm rãi vang lên, "Giấy... phép... đâu?"

Ba người Lâm Lang tự dưng nổi hết cả da gà da vịt, người này nói chuyện thật đáng sợ.

Bọn họ đương nhiên không có giấy phép, Lâm Lang liếc Tôn Toàn một cái, Tôn Toàn thò tay vào trong túi, cười nói, "Đương nhiên có giấy phép rồi, anh muốn xem sao?"

Chữ "sao" còn chưa nói xong, Tôn Toàn bỗng nhiên xông lên đè đối phương xuống dưới người, sau đó móc còng tay trong túi ra, "Ồ, giấy phép, muốn nhìn hả?"

Nhìn thấy Tôn Toàn đã chế ngự được Á Ba, hăn ta với dáng người gầy gò có vẻ cũng không định phản kháng nên hai người Lâm Lang và Vương Thành vội vã đi vào trong tìm người bị hại.

Mà ngay lúc này Á Ba đang bị Tôn Toàn chế trụ bỗng nhiên dùng một sức mạnh khổng lồ hất tung Tôn Toàn lên mặt đất, chạy vụt ra bên ngoài.

Hăn vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy xe của Sơ Ngữ, cô bị ánh mắt như rắn độc của hăn dọa, sau đó liền nhìn thấy người kia lao tới hướng này, Sơ Ngữ bị dọa đến nỗi quên cả hít thở.

Tuy nhiên người kia ra sức kéo cửa nhưng không mở được, lúc này Sơ Ngữ mới nhớ là sau khi mấy người Lâm Lang xuống xe cô đã khóa cửa lại cẩn thận rồi.

Người kia thấy không mở được cửa xe, lại dùng ánh mắt lạnh lẽo như rắn độc kia nhìn Sơ Ngữ, sau đó chạy về hướng khác.

Những động tác này được thực hiện chỉ trong nháy mắt, chờ hăn chạy đi rồi, Tôn Toàn đang tức nổ phổi nhanh chóng chạy ra, đuổi theo người kia. Hiển nhiên tốc độ của anh ta không nhanh bằng người kia, đồng thời hăn ý vào lợi thế quen thuộc địa hình, trong nháy mắt đã kéo dần khoảng cách với Tôn Toàn.

Trong nhà Á Ba, sau khi Lâm Lang và Vương Thành cùng tiến vào thì nhìn thấy hai căn phòng ở chính diện và hướng Tây bị mở ra, bên trong bày các loại dụng cụ, Lâm Lang có thể nhận ra đây là máy xay thịt, những lưỡi dao sắc bén kia khiến người ta nhìn mà da đầu tê dại.

Lâm Lang và Vương Thành chia nhau ra tìm. Phòng trong nhà Á Ba không nhiều, ngoại trừ căn phòng để dụng cụ lúc đầu thì cũng chỉ có một phòng ngủ, một nhà bếp, hai người nhanh chóng lục soát nhưng không tìm thấy bất kỳ bóng người nào.

"Lục soát lại lần nữa, có thể có loại phòng như tầng hầm gì đấy."

Rốt cuộc, trong sự tìm kiếm nghiêm túc của mình, bọn họ đã phát hiện ra lối vào tầng hầm ở dưới giường trong phòng ngủ.

Hai người cẩn thận bò vào, bên trong là một màu đen kịt, hai người lấy điện thoại di động bật đèn pin lên, trong ánh sáng le lói chỉ nhìn thấy một bóng người nằm trên mặt đất, ngoài ra không còn người nào khác.

Lâm Lang không cẩn thận đụng phải công tắc điện, ánh sáng đột ngột khiến hai người chói mắt theo bản năng một lúc, chờ thích nghi được rồi thì cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy rõ người nằm trên sàn xi măng.

Là một cô gái trẻ tuổi, cả người trần truồng, tay chân bị trói, mắt bị che kín, miệng cũng bị bịt lại. Nhưng cả người từ trên xuống dưới đều vô cùng sạch sẽ, hơn nữa sự sạch sẽ này còn hơi quái dị. Bởi vì...

Trên đầu cô gái cũng rất sạch sẽ, không còn một sợi tóc nào, còn có một nơi khác cũng được cạo sạch nhưng hai người Lâm Lang không dám nhìn, chỉ lướt qua rồi rời mắt đi.

Tôn Toàn thở hồng hộc dẫn theo Á Ba đã bị còng tay trở về, quần áo đều ướt đẫm mồ hôi, "Mẹ nó, tên này chạy quá nhanh, suýt nữa để hấn trốn

thoát rồi! Dáng vẻ này hoàn toàn là có tật giật mình, chắc chắn phạm tội, anh Lâm, các anh có tìm được người không?"

Lâm Lang gật đầu, chỉ vào xe, Tôn Toàn quay đầu nhìn, thấy Sơ Ngữ đang an ủi một cô gái. Anh ta nhìn thấy cái đầu nhẵn bóng của cô ấy còn hơi sưng sốt, "Cứu được một ni cô à?"

Lâm Lang vỗ một cái vào đầu anh ta, nhẹ giọng đáp, "Nói chuyện chú ý một chút, đây là bị tên này.... mái tóc khỏe mạnh đẹp đẽ của cô ấy bị hấn cạo sạch rồi."

"Vậy tên này quá biến thái rồi." Tôn Toàn gật đầu, "Nhưng mà tại sao hấn lại cạo tóc người ta? Vì đam mê à?"

"Hỏi tôi làm gì? Cậu đi hỏi hấn đi!"

Tôn Toàn quả nhiên đi hỏi Á Ba.

Mặt Á Ba vẫn không hề có tí cảm xúc nào, nghe được câu hỏi của anh ta lại chậm rãi nở một nụ cười, nhưng mà nụ cười này vừa tà ác vừa đáng sợ, giọng nói khàn khàn của hấn khiến người khác nổi da gà, Vương Thành xoa xoa tay, chỉ nghe hấn nói, "Rửa sạch sẽ rồi..."

"Làm xúc xích thôi..." Ba người vừa nghe hấn nói như thế, trong phút chốc cứng đờ người, sống lưng lạnh toát, một lúc lâu sau không nhin nổi nữa, liên tiếp khom lưng nôn mửa.

Chết tiệt! Những tên tội phạm giết người chặt xác họ cũng gặp rồi, nhưng hôm nay vẫn bị tên này làm cho buồn nôn không thể tả. Lấy thịt người làm xúc xích? Quá biến thái thì không nói, nhưng sao có thể đáng ghét như vậy! Bây giờ bảo sau này bọn họ phải ăn loại thực phẩm này như thế nào đây? Đặc biệt là sáng nay ba người bọn họ đều ăn bánh rán ở cửa sau đơn vị, còn sang mồm gọi thêm hai suất trứng hai suất xúc xích, ôi, ai biết được cái xúc xích kia làm từ thịt lợn chết hay thịt người chứ!

Tiếp tục nôn....

Mẹ nó, không thể ăn được nữa, quá biến thái!

Trong nháy mắt trên sân đều là mùi chua của bãi nôn. Ba người nôn hết đồng đồ ăn sáng xong cũng không nói được gì, chỉ dựa tường đứng lên.

Á Ba lại như được khơi gợi sự hứng thú nào đó, một mình tiếp tục độc thoại.

"Bỏ cơ thể trắng nôn tươi mới của các cô ta vào trong máy xay, máu thịt be bét, óc người màu trắng, kể cả lục phủ ngũ tạng... Từng chút từng chút xay nhuyễn, sau đó bỏ gia vị vào, chế thành nhân xúc xích, các anh thích vị gì? Vị cay? Hay ngũ vị hương? Hay vị ngô?" Hấn ta liếm môi, thậm chí Lâm Lang còn nghe được tiếng nuốt nước bọt của hấn, "Đây mới là mỹ vị trần gian..."

"Oe..."

Lần này ba người nôn ra cả mặt, yếu ớt dựa vào tường, không đứng lên nổi.

Á Ba có vẻ vô cùng thích thú, trên mặt hấn hiện lên vẻ thỏa mãn quái lạ, "Mỗi một người tôi đều để lại một ít, các anh muốn nếm thử không? Rán, xào, nướng, luộc đều ngon lắm."

Oe...

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯỜNG

Giang Nam Hồng Đậ

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Mất Tích [4]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Sơ Ngữ nhận được điện thoại của Tiêu Vân Sanh, cậu nói là chú chó kia tỉnh rồi, cô vội vã bảo cậu để điện thoại bên tai con chó, sau đó hỏi nó, người nó muốn cứu có phải ở trong nhà Á Ba không. Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn xong, Sơ Ngữ mới thở phào nhẹ nhõm.

Vậy thì tốt rồi, người mà chú chó và Tiểu Khôi nói là một, bọn họ không tìm nhầm người. Nếu không thì sẽ cứu được người này nhưng lại chậm trễ không kịp cứu người kia, tuy rằng không phải trách nhiệm của bọn họ nhưng nếu chuyện đấy xảy ra cũng sẽ cực kỳ áy náy.

Cúp điện thoại, Sơ Ngữ lơ đãng ngẩng đầu, nhìn thấy ba người Lâm Lang ở bên ngoài yếu ớt dựa vào tường, sắc mặt vàng như nghệ, cô sợ hết hồn, còn tưởng rằng bọn họ xảy ra chuyện gì, vội vàng xuống xe kiểm tra.

Còn chưa đến gần cô đã ngửi thấy mùi chua nồng nặc, Sơ Ngữ không khỏi bịt mũi, ngừng thở hỏi, "Mọi người... làm sao vậy?"

Lâm Lang chống tường, yếu ớt xoa tay với cô, "Tốt nhất cậu đừng hỏi, nếu không sẽ bị như chúng tôi đấy."

Anh ta vừa nói như thế, trong lòng Sơ Ngữ càng thêm tò mò, nhưng cô cũng không kiên trì hỏi tiếp mà hỏi chuyện người bị hại trước.

Lâm Lang được cô nhắc nhở, lúc này mới chợt nhớ ra, vừa nãy Á Ba có nói một câu, mỗi một người hăn đều để lại một ít...

Ý này của hăn có nghĩa là những người trước đó đều bị hăn làm xúc xích rồi hả?!

Vừa mới nghĩ thế Lâm Lang đã cảm thấy buồn nôn, nhưng hiện tại anh ta cũng không nói được gì, trái lại sống lưng lạnh toát. Cả đời anh ta đến tận bây giờ mới là lần đầu tiên gặp tên giết người biến thái như thế.

Giết người không nói, lại còn đi làm thành xúc xích!

Lúc này Lâm Lang cũng không biết nên tức giận vì hăn ta giết người hay vì lấy thịt người làm xúc xích nữa! Bởi vì chắc qua lần này anh ta cũng không nuốt nổi loại thức ăn này nữa.

Nghĩ đến cuộc sống sau này, ăn mì không có xúc xích, ăn bánh rán không có xúc xích, còn cả pizza xúc xích, hot dog... Sau này tất cả những thứ đó đều không ăn được nữa, đời người đã mất đi bao nhiêu thú vui rồi!

Chỉ nghĩ thôi Lâm Lang cũng đã thấy đau lòng, anh ta tức giận trừng mắt với Á Ba, "Thành thật nhận tội đi, rốt cuộc anh đã hại bao nhiêu người?"

Từ đầu đến cuối nụ cười quái dị ở khóe miệng của Á Ba đều không biến mất, hăn nhìn Tiết Yến đang run rẩy trốn trong xe, dùng chất giọng lảm bảm như đang nói với người yêu, "Đáng tiếc, người thứ 18 đã được cứu..."

Người thứ 18, nói cách khác trước đó đã có 17 người bị hại rồi...

Trong phút chốc tất cả mọi người như bị ném vào hầm băng, toàn thân lạnh toát, lúc này bọn họ mới ý thức được mình đang đối mặt với tên sát nhân điên cuồng đã giết 17 người, 17 mạng người đấy!

Tại sao tội phạm giết người liên hoàn kinh khủng như vậy đến bây giờ mới bị bọn họ phát hiện?!

Đó là 17 mạng người...

Mắt Lâm Lang đỏ sẫm, nhìn rồi nhìn, nhưng cuối cùng thực sự không nhìn được nữa, đấm một phát vào mặt Á Ba, "Khốn kiếp!"

Á Ba bị anh ta đấm ngã sòng soài ra đất, khoe miệng rỉ máu nhưng về mặt hăn vẫn chẳng thay đổi, thậm chí còn vươn lưỡi liếm máu ở khoe miệng, nhìn thẳng vào Lâm Lang.

Mãi đến tận khi ngồi xe về Giang Thành, mấy người Lâm Lang mới hồi phục tinh thần như vừa bị treo trên mây. Lúc đến ai trong bọn họ cũng không coi đây là vụ án lớn, chỉ nghĩ là Sơ Ngữ có lòng nghi ngờ, xuất phát từ sự bảo vệ an toàn cho cô nên họ mới đến thôn Tiểu Phượng Hoàng. Bọn họ nghĩ cho dù là vụ án thật thì cũng chỉ là vụ nhỏ thôi, vì thế ba người còn không mang theo súng, cứ thế mà đi.

Kể cả lúc giải cứu được con tin, bọn họ cũng không cảm thấy lo lắng sợ sệt. Mãi đến tận khi hung thủ nói hăn lấy thịt người làm nhân xúc xích, bọn họ mới nhận ra hăn là sát nhân giết người. Tuy nhiên khi đó bọn họ vì chuyện này mà cảm thấy vô cùng buồn nôn, vừa kinh tởm vừa hoảng sợ. Nhưng cuối cùng, rốt cuộc bọn họ mới biết mình đang đối mặt với một tên giết người như thế nào.

17 mạng người, chỉ có thể nói là người không biết nên không sợ thôi, nếu lúc đầu bọn họ biết đây là một tên sát nhân liên hoàn đã giết 17 người, thậm chí là ma quỷ ăn thịt người, bọn họ sẽ không dám dùng tâm trạng bình tĩnh như vậy đến gần Á Ba, thậm chí sẽ coi đối phương là quỷ dữ, vũ trang đầy đủ, tuyệt đối không dám vẫy bắt dễ dàng như vậy.

Nhưng sự thật lại như một vở kịch, tên sát nhân liên hoàn giết 17 người cuối cùng bị Tôn Toàn bắt được. Tất cả mọi người nghĩ đến đều cảm

thấy sợ hãi, sao lúc đầu bọn họ lại có tư tưởng như vậy nhỉ?

"May là người chúng ta gặp phải chỉ là một tên giết người điên cuồng có khả năng vũ trang thấp, nếu không tất cả đều chôn xác nơi đây rồi." Lâm Lang nói.

Hai người Vương Thành gật đầu, "Tuy nhiên trong cái rủi có cái may, bắt được một tên giết người liên hoàn như vậy, chúng ta lập công lớn rồi phải không?"

"Lần lập công này khiến người ta mơ hồ quá, đến tận bây giờ tôi còn cảm giác mình nằm mơ đây, sao lại tóm được một tên sát nhân giết người liên hoàn dễ như chơi vậy nhỉ?"

"Ai nói không phải chứ?"

...

Tiết Yến đã được người nhà đón về, cô ấy mất tích hơn 10 ngày, người nhà tìm đến nỗi sắp phát điên rồi. Càng trùng hợp khi Tiết Yến chính là cô gái bị mất tích ở Giang Thành được đưa tin kia. Một phút trước khi đi trấn Song Lâm, Tiêu Vân Sanh còn đang nói chuyện này với Sơ Ngữ. Không ngờ có thể may mắn như vậy, người bọn họ cứu được lại chính là cô ấy.

Bố mẹ cô ấy ôm cô ấy khóc lớn, cô ấy mất tích lâu như vậy, suýt nữa bọn họ đã cho rằng sẽ không tìm được cô ấy về, không ngờ cũng có một ngày cả nhà đoàn tụ như thế này.

Bị cạo trọc đầu thì đợi tóc từ từ mọc lại là được, chỉ cần người trở về an toàn thôi. Còn nỗi ám ảnh lưu lại trong lòng thì chỉ có thể để bản thân cô ấy tự thoát ra, Sơ Ngữ cũng thương mà không giúp được gì.

Cuối cùng Sơ Ngữ cũng biết chuyện 17 nạn nhân trước đó đã bị làm thành nhân xúc xích, nhưng cô không buồn nôn như ba người Lâm Lang

mà ngược lại, cô cảm thấy thương tiếc cho 17 sinh mạng ấy. Dù sao cô cũng chưa từng ăn những đồ không nhìn được nguyên liệu bên trong ấy ở ngoài. Như bánh bao, sủi cảo, xúc xích, không tận mắt nhìn cũng sẽ không biết bên trong có gì. Là thịt người thì có lẽ không thể nhưng thịt lợn chết thịt chuột chết thì hoàn toàn có khả năng, thậm chí còn dùng giấy làm nhân bánh bao, đủ khiến người ta buồn nôn. Vì thế những loại đồ ăn như vậy trước nay cô chưa bao giờ ăn ở bên ngoài.

Sau khi trở về thì Sơ Ngữ đến bệnh viện thăm chú chó kia, chờ nó truyền dịch xong, xác định không còn chuyện gì mới đưa nó về cửa hàng thú cưng.

Chú chó chạy hơn 100km để báo án tên là Khiếu Thiên, là giống chó phổ biến như Nhị Lang Thần vậy. Sở dĩ nó báo án không phải vì có quan hệ với Tiết Yến hay Á Ba, nó vốn là một con chó lang thang, cũng đã lưu lạc ở trấn Song Lâm một khoảng thời gian nên chuyện về Á Ba nó cũng biết chút ít.

Những chú chó mè o xung quanh thôn Tiểu Phượng Hoàng đều sợ Á Ba, không dám tới gần nhà hăn. Nguyên nhân thì giống như lời trưởng thôn nói, Á Ba dựa vào việc làm xúc xích kiếm kế sinh nhai, hăn không chỉ dùng thịt lợn chết mà có khi cũng dùng cả thịt chó chết. Tâm lý của hăn thực sự biến thái, thường xuyên ngược đãi và giết hại những động vật này cho hả giận. Nếu như đến cả việc giết động vật cũng không đủ để làm hăn bình tĩnh thì hăn sẽ ra ngoài tìm người bắt về giết. Đây là nguyên nhân tất cả động vật đều sợ hăn.

Khiếu Thiên cũng sợ, nhưng gan nó lớn, lại chạy trốn nhanh nên không phải không dám tới gần như những động vật khác.

Đây không phải lần đầu tiên nó nhìn thấy Á Ba ra ngoài bắt con gái về giết chết làm xúc xích, thậm chí trước đây nó đã từng thử cứu các cô ấy, trên đùi Á Ba còn có vết cắn của nó đấy. Chỉ là nó không có cách nào

chống lại con người, người còn có dao, có gậy và trí tuệ, vì thế Khiếu Thiên không địch lại được cũng là chuyện bình thường.

Nó còn đi gọi người trong thôn, nhưng nó chỉ là một con chó hoang, người ta nhìn thấy đều xua đuổi nó, không ai nghe hiểu tiếng cầu cứu của nó, mãi đến tận khi nó nghe nói ở Giang Thành có người nghe hiểu tiếng động vật nói chuyện. Mà lúc này trùng hợp Á Ba lại bắt một cô gái về, sau mấy ngày hành hạ thì như thói quen trước đây, hần hần sắp giết người rồi nên Khiếu Thiên liền chạy như điên đến Giang Thành.

Cuối cùng nhờ đó mà Tiết Yến mới được cứu.

Còn nguyên nhân Á Ba giết người hàng loạt cô cũng biết được một ít qua miệng Khiếu Thiên và Lâm Lang.

Tên thật của Á Ba là Lâm Minh Lý, là một người nông dân trung thực trong thôn Tiểu Phượng Hoàng, tốt nghiệp cấp ba xong thì thôi học, đây là tình trạng chung của đại đa số những người cùng lứa tuổi với hần trong thôn. Có điều kết quả học tập của hần rất tốt, cũng chăm chỉ học hành nên tuy trầm mặc ít nói nhưng vẫn được thầy cô bạn bè yêu quý.

Sau khi hần thôi học xong thì ở nhà làm nông hai năm, sau đó ra ngoài làm công. Nhưng bởi vì nhà nghèo, người lại chất phác nên ở nơi ít nữ nhiều nam này hần rất khó tìm được đối tượng. Bố mẹ hần gấp gáp thay hần, nhưng gấp cũng chẳng làm được gì, sau đó hai ông bà vì để tích góp tiền cưới cho con trai mà nhiều tuổi rồi vẫn phải đi làm công. Cuối cùng qua đời vì lao lực quá độ.

Sau khi bố mẹ Lâm Minh Lý qua đời, có người mối cho hần một hôn sự, đối phương là người đàn bà từng có một đời chồng. Hần cũng không tỏ thái độ gì, người trong thôn ai cũng khuyên hần đừng chọn, hần như vậy là trèo cao rồi...

Nhưng cuộc hôn nhân này vẫn nhanh chóng được định đoạt.

Mặt ngoài người trong thôn nói chúc mừng nhưng thật ra hẳn biết, sau lưng ai cũng nói hẳn hẳn nhẹn, không có tương lai, có hai tay làm việc lại đi nuôi con người khác... Nhưng hẳn chỉ có thể yếu đuối, giả vờ như không nghe thấy.

Nhưng người trong thôn nói đúng, kể cả người phụ nữ hẳn lấy đã có một đời chồng và hai đứa con thì cũng do hẳn trèo cao rồi.

Bởi vì sau khi kết hôn hẳn mới biết, thế mà hẳn lại bất lực!

Trước khi kết hôn con người thành thật này cũng không xem những thứ đòi trụ nên cũng không biết được mình có điều bất thường ở khía cạnh này. Mãi đến sau khi kết hôn, được vợ dạy mấy ngày nhưng hẳn vẫn không cứng lên nổi thì hẳn mới biết mình bị bệnh này.

Sau đó vợ hẳn phần nộ bỏ đi bởi vì cô ta cảm thấy hẳn lừa mình, tiền quà cưới cũng không trả, đồng thời tuyên truyền với mọi người trong thôn về sự bất lực của hẳn.

Lần này tất cả ánh mắt nhìn hẳn đã thay đổi, đều là cười nhạt và khinh bỉ. Nói chung hẳn đã trở thành trò cười của tất cả mọi người. Kể cả trẻ con nhìn thấy hẳn cũng không kiêng dè cười nhạt hẳn.

Cũng chính từ lúc ấy, hẳn càng ngày càng trầm mặc, thậm chí dần dần có biệt danh là người câm.

Nhưng mà khi những người trong thôn Tiểu Phượng Hoàng coi hẳn là trò cười thì cũng không biết sự cười nhạt của bọn họ đã đẩy con người trầm mặc ít nói này về phía vực sâu.

Không hề bộc phát trong trầm mặc mà là biến thái ngay trong sự trầm mặc, Lâm Minh Lý quả thật trở nên biến thái.

Từ lúc bắt đầu thì ngược đãi động vật để phát tiết oán hận với những người kia, cuối cùng không nhịn được ra tay với người. Hãn vô dụng, yếu đuối lại tự ti, không dám phản kháng những người làm tổn thương hãn, chỉ dám lựa chọn những cô gái trẻ tuổi kia, hành hạ rồi giết chết các cô ấy trong sự thoả mãn sung sướng...

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đậ

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Pubg [1]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Khiếu Thiên được nuôi trong cửa hàng Sơ Ngữ nửa tháng, thân thể đã khôi phục lại như cũ. Có điều nuôi lâu như vậy, Sơ Ngữ cũng không nỡ đuổi nó về trấn Song Lâm tiếp tục lang thang. Vì thế nên định tiếp tục nuôi nó, dù sao trong cửa hàng cô cũng đã có ba con chó rồi, nuôi thêm một con cũng không sao.

Chỉ là cô còn chưa kịp nói quyết định này cho Khiếu Thiên thì đã có người muốn nhận nuôi nó. Đó chính là đội phó đội hình sự Giang Liên Thành, người đã từng rất muốn nhận nuôi Tiểu Hắc, bây giờ lại vừa ý Khiếu Thiên.

"Cô nghe thử xem, Khiếu Thiên, cái tên này nghe như người đội cảnh sát chúng tôi vậy, à không, là chó của đội cảnh sát, đừng nói nó còn lập công lớn như vậy, trời sinh là để làm trong ngành chúng tôi."

Giang Liên Thành cười híp mắt đi quanh Khiếu Thiên hai vòng, tấm tắc lấy làm kì lạ, "Ngoài ra nó còn có thể được huấn luyện, nhưng sự nhạy cảm phát hiện tội phạm như thế không phải con chó nào cũng có đâu."

Cũng không biết vì sao chó tốt như vậy nhưng lần nào cũng được Sơ Ngữ phát hiện trước vậy. Lần đầu là Tiểu Hắc, lần hai là Khiếu Thiên, nếu lần tới lại có con nữa thì anh ta cũng chẳng dám mặt dày đến đòi nhận nuôi nữa.

Sơ Ngữ dờ khóc dờ cười, tuy nhiên cô vẫn tôn trọng nguyện vọng của Khiếu Thiên, nếu nó đồng ý thì để nó đi, cô không nuôi nó nữa.

Sau khi Sơ Ngữ nói với Khiếu Thiên những lời này thì nó hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn đi theo Giang Liên Thành. Nó rất thích Sơ Ngữ, dù sao cũng chỉ cô mới nói chuyện được với chúng nó. Nhưng chó cũng có tôn nghiêm, đặc biệt nó còn là một con chó đực, sao có thể để một cô gái nuôi mình được? Vì thế nó lựa chọn tự nuôi sống chính mình, bước vào đội chó nghiệp vụ, vậy cũng xem như kiếm cơm dựa vào bản lĩnh của mình.

Vì thế, Khiếu Thiên mang theo lý tưởng cao thượng đi theo Giang Liên Thành.

Chỉ cần không phải ở bên ngoài lang thang, nó có thể tìm một nơi ở tốt, Sơ Ngữ lập tức mừng thay cho nó.

Nửa tháng qua đi, đã có kết quả thi đại học, Tiêu Vân Sanh thi rất tốt, điểm của cậu có thể vào bất kỳ trường nào trong tỉnh. Nhà họ Tiêu mở tiệc ăn mừng, cũng mời cả Sơ Ngữ.

Nhưng thật sự Sơ Ngữ không có tâm trạng đi, đến nay Giản Diệc Thừa vẫn chưa có tin tức, tâm trạng cô rất hỗn loạn, dịp vui mừng như thế cô lại vác khuôn mặt như đưa đám đến thì chẳng phải sẽ làm người khác mất hứng sao?

Cho nên cô chỉ gửi quà tặng cho Tiêu Vân Sanh thôi, không tới tham dự. Khoảng thời gian này cậu thường xuyên đến cửa hàng của cô, ít nhiều cũng biết một chút nên không miễn cưỡng Sơ Ngữ. Bởi vì cậu biết dù cô không đi nhưng cũng thật lòng vui mừng cho cậu.

Lại một tháng trôi qua, Giản Diệc Thừa vẫn không có tin tức. Bây giờ Sơ Ngữ vô cùng hối hận, tại sao lúc trước anh nói cô đến gặp người nhà

anh cô lại không đồng ý. Nếu không lúc này cô có thể tới nhà anh hỏi thăm một chút, rốt cuộc anh đang ở đâu, hoặc là... đã xảy ra chuyện gì rồi.

Sơ Ngữ nằm trên xích đu, đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Giữa hè nóng bức khiến người khác không có tinh thần nhắc người lên. Huống hồ cô cũng không có tâm trạng làm chuyện gì hết.

Trong cửa hàng bật điều hoà, bầu không khí man mát làm người khác buồn ngủ. Bên ngoài đang là thời điểm nóng nhất, đừng nói người, ngay một bóng ma cũng chẳng có.

Sơ Ngữ nhắm mắt một lúc chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng ô tô, cô choàng tỉnh nhìn ra ngoài cửa sổ. Không phải do cô nghe được điều gì mà chỉ là thói quen thôi, vừa nghe thấy tiếng xe ô tô là lại đi ra xem có phải Giản Diệc Thừa không.

Đã thất vọng thu hồi ánh mắt vô số lần, nhưng lần này cô lại nhìn thấy bóng người quen thuộc kia.

Vẻ mặt người ấy đầy mệt mỏi, trong mắt chỉ chút tia máu, trên cằm râu mọc lún phún, nhìn qua vô cùng tiêu tụy. Nhưng vào giây phút nhìn thấy Sơ Ngữ, anh đã nở nụ cười.

Sơ Ngữ không dám tin nhìn anh chạy tới, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, thậm chí quên phải ngồi dậy.

Mãi đến tận khi Giản Diệc Thừa đi vào, mạnh mẽ ôm cô, nhẹ giọng nói bên tai cô, "Anh đã trở về..." Sơ Ngữ mới biết không phải mình nằm mơ.

Cô đã tưởng tượng vô số lần khi anh về, cô nhất định phải mắng anh một trận, mắng anh tại sao khiến cô lo lắng như vậy. Nhưng khi giờ phút này thật sự đến rồi, cô lại không nói nổi lời oán giận nào.

Cô vòng tay ôm lấy anh, nước mắt tràn mi, "Quay về là tốt rồi, quay về là tốt rồi..."

Lần này Giản Diệc Thừa và những đồng nghiệp khác bí mật điều tra hơn 4 tháng, rốt cuộc cũng tóm gọn tổ chức buôn bán ma túy này.

Đây là một tổ chức buôn bán ma túy có quy mô rất lớn. Trên toàn quốc có tổng cộng bốn căn cứ, Giang Thành chỉ là một trong số đó.

Gần đúng với dự đoán của bọn anh, chúng dựa vào danh nghĩa nhà máy chính quy để chế tạo ma túy. Ngoài mặt bọn chúng chế biến đóng gói thuốc cảm nhưng thực chất là bí mật điều chế ma túy.

Bởi vì tất cả các nhà máy sản xuất thuốc đều có những hoạt động theo quy trình như mua nguyên liệu, gia công hàng loạt, bán thuốc ra thị trường... Tất cả đều bình thường đến không thể bình thường hơn, cho nên mới không có ai phát hiện ra đầu mối.

Kể cả hiệu thuốc phân phối cũng phải trải qua quá trình tuyển chọn nghiêm ngặt, bình thường đều tuyển những hiệu thuốc ở đầu đường cuối ngõ, ông chủ cũng phải được đào tạo chuyên nghiệp, nhất định phải có tính cảnh giác cực cao, khéo léo, có thể thân nhiên giao dịch trước mặt khách hàng bình thường.

Người mua cũng cần phải kiểm tra, không phải con nghiện nào đi mua "thuốc cảm" đều sẽ được bán cho.

Đầu tiên, khách hàng phải được khách hàng cũ giới thiệu trước, không có ai làm mới dẫn thì sẽ không bán cho. Hoặc khách hàng mới sẽ phải được tiến hành điều tra, loại kiểm tra này chủ yếu là để xác định xem đây có phải gián điệp của cảnh sát không.

Làm như vậy có thể giảm thiểu mầm hoạ ngầm tới mức thấp nhất.

Ngoài ra suy đoán ban đầu của Giản Diệc Thừa cũng không sai, trong nội bộ cảnh sát quả nhiên có nội gián, bất cứ lúc nào cũng có thể mật báo cho bọn chúng. Đội phòng chống ma túy vừa hành động, bên kia lập tức thu dọn sạch sẽ, thứ để lại cho cảnh sát chỉ là một nhà máy sản xuất thuốc hết sức bình thường.

Giản Diệc Thừa chỉ nói qua loa cho Sơ Ngữ nghe, không hề nhắc đến quá trình bọn họ đấu với bọn buôn ma túy. Nhưng Sơ Ngữ biết, chiến đấu với bọn liều mạng kia chắc chắn không đơn giản, anh không nói chẳng qua vì không muốn cô lo lắng.

"Đúng rồi, khoảng thời gian này em nhất định phải cẩn thận, tên Diêu Sơn Hà đã chạy thoát, tuy rằng hắn không biết em là người báo án nhưng không có gì bảo đảm hắn không nghi ngờ rồi trở về trả thù em."

Giản Diệc Thừa nhíu mày dằn dò, tất cả những người khác đều bị tóm gọn, chỉ để lọt mỗi tên Diêu Sơn Hà này. Nếu là người khác anh còn không lo lắng, nhưng tên này lại từng gặp mặt Sơ Ngữ, dù thế nào anh cũng không an tâm được.

Sơ Ngữ nghĩ cũng thấy hơi sợ, lo lắng hỏi, "Chắc hắn cũng không dám trở về đâu nhỉ?" Nếu đã chạy thoát thì tại sao còn chui đầu vào rọ? Hơn nữa hắn cũng không biết ai báo án.

"Vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, tên Diêu Sơn Hà này rất thông minh, cũng xảo quyệt, sản nghiệp to lớn với những cách ngụy trang hoàn mỹ này chính là của hắn ta đấy." Có thể nghĩ ra kế hoạch hoàn hảo như vậy, tên này tuyệt đối là thiên tài. Giản Diệc Thừa chưa bao giờ xem thường hắn, trước đó không biết hắn chính là ông trùm sau màn nên mới lơ là cảnh giác, để cho tên này chạy thoát.

Vì thế bây giờ anh mới lo lắng như vậy, dựa vào sự thông minh của hắn, nếu như hắn phát hiện Sơ Ngữ là người báo án thì hậu quả không thể

tưởng tượng nổi.

"Nếu không thì anh chuyển đến ở với em đi..." Câu này vừa ra khỏi miệng, Sơ Ngữ mới phản ứng được mình nói cái gì, cô không khỏi xấu hổ, sao bản thân lại không rụt rè như thế chứ.

Giản Diệc Thừa cũng đỏ hết cả tai, nhưng mà anh suy nghĩ một chút, cảm thấy như vậy rất tốt, liền đồng ý luôn, "Thế thì càng tốt, anh có thể ở bên cạnh bảo vệ em."

Giản Diệc Thừa nhanh chóng quyết định, cùng ngày đó liền chuyển đến nơi ở của Sơ Ngữ. Nhà cô có hai phòng ngủ một phòng khách, có phòng cho anh ở nên tuy rằng hai người ở cùng một chỗ nhưng không phát sinh chuyện gì cả.

"Chào buổi sáng các đồng chí." Lâm Lang cười nói bước vào văn phòng, chào hỏi mọi người.

"Chào buổi sáng." Hiếm thấy có khi Giản Diệc Thừa đáp lời anh ta một câu.

Lâm Lang vô cùng ngạc nhiên, "Ơ, lão Giản đến rồi à? Không phải cục trưởng Cố cho cậu nghỉ mấy ngày sao?"

"Tớ nghỉ xong rồi."

Lâm Lang vỗ đầu một cái, lúc này mới nhớ ra quả thực đã qua mấy ngày rồi, "À ừ nhỉ, tớ hồ đồ rồi."

"Anh Lâm, mỗi ngày anh đều bắn PUBG, trong bảng xếp hạng bạn bè của tôi lúc nào cũng đứng nhất, cày ngày cày đêm đấy nhỉ?"

Lâm Lang lườm anh ta một cái, "Nói hay lắm, làm như người mỗi ngày đều tổ đội với tôi không phải cậu ấy."

"Đều là kẻ tám lạng người nửa cân thôi, đừng có nói người khác, lần tới lập đội nhớ gọi tôi nữa nhé. Trò chơi này quả thực có độc, chơi một lần là nghiện luôn." Vương Thành nói.

Lại là một người nghiện PUBG không thể nào kiềm chế nổi.

"Chúng ta được coi là gì chứ, nhiều lắm là tan làm thì chơi vài ván thôi, anh xem mấy người có tiền chơi như thế nào đi, ông trời ơi, bọn họ mua cả một hòn đảo, trực tiếp chơi game sinh tồn mô phỏng hiện thực trên đó luôn, quá lợi hại."

Tôn Toàn đưa di động ra, bên trên là hình ảnh của một vòng bạn bè, cũng không biết là bạn của ai nhưng trên đó là một nơi thật ở ngoài đời.

Hãy đăng kí vào PUBG phiên bản đời thực, đã bố trí xong sân bãi, ngày mùng 8 tháng 8 sẽ lên đảo, ai muốn chơi hãy đăng ký!

Dưới đó là ba tấm bản đồ, là bản đồ của một hòn đảo, cách bố trí của nó quả thật có phần giống trong trò chơi PUBG. Trên đảo có những căn nhà nhỏ rải rác, trên đường thẳng thoáng có những chiếc xe ô tô để lại...

"Ngày 8/8 là hôm qua hả? Thật thú vị, làm tôi cũng ngứa tay muốn chơi thử. Nói về chuyện dùng súng thì còn ai hơn được những chuyên gia như chúng ta chứ?"

"Cũng đúng, nhưng mà tiếc là chúng ta không có điều kiện tham gia."

"Cậu nói xem, bọn họ chơi như vậy thì xác định khu an toàn kiểu gì? Trong game còn có vòng tròn để nhận biết, trên đảo thì phải làm sao?"

"Cậu bận tâm thay bọn họ làm gì, vẽ vòng tròn như thế nào có liên quan gì đến chúng ta đâu, chỉ cần không có người chết thì bọn họ muốn chơi thế nào chúng ta cũng không cần xen vào!"

Lâm Lang lờm hai người một cái, sau đó lấy cốc đi rót nước. Máy lọc nước trong phòng làm việc đang hỏng, anh ta phải chạy ra ngoài uống. Lúc trở lại thì bầu không khí trong phòng hơi nghiêm nghị, Lâm Lang còn chưa mở miệng hỏi thì Tôn Toàn và Vương Thành đã đè anh ta xuống đánh một trận.

"Cái miệng quạ đen nhà anh, lại bị anh nói trúng rồi."

Lâm Lang không hiểu ra sao, nhanh chóng né tránh, "Sao thế? Hai người nổi điên cái gì vậy?"

Cuối cùng Giản Diệc Thừa trực tiếp nói cho anh ta biết, "Như cậu mong muốn, cậu muốn đến đảo kia chơi, bây giờ chúng ta có thể đi rồi."

Bởi vì...

"Có người chết thật."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỨNG

Giang Nam Hồng Đậu

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Pubg [2]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Đây là một hòn đảo nhỏ non xanh nước biếc, diện tích không lớn nhưng địa hình lại nhấp nhô, đứng một chỗ không nhìn được toàn cảnh.

Lâm Lang cầm ống nhòm quan sát xung quanh một vòng nhưng cũng không phát hiện chỗ nào khả nghi. Anh ta hỏi Giản Diệc Thừa cũng đang cầm ống nhòm, "Lão Giản, cậu có phát hiện gì không?"

Giản Diệc Thừa để ống nhòm xuống, lắc đầu, sau đó lại đi đến chỗ thi thể.

Nạn nhân là một người hơn 20 tuổi, chân đi giày quân đội, thân dưới mặc quần rằn ri, phía trên mặc áo chống đạn bên ngoài áo sơ mi màu đen, trên đầu đội một chiếc mũ bóng chày chằng ra hình thù gì. Ba lô rằn ri nằm ở bên cạnh, bên trong có một chút nước và thức ăn, còn có bông băng và một loạt băng đạn gì đấy.

Lúc bị phát hiện, nạn nhân đang nằm sấp trong tư thế hình chữ đại (大), sau đầu bị trúng đạn, trong tay còn cầm một khẩu súng.

Pháp y còn đang lấy mẫu kiểm nghiệm, sau khi Giang Liên Thành nhận được cuộc điện thoại thì vẻ mặt nghiêm trọng nói, "Đây là người thứ mười hai, số người chết được phát hiện trùng khớp với số người đã lên đảo hôm qua."

Nói cách khác, trong đám người hôm qua tới đây chơi PUBG mô phỏng hiện thực thì không một ai còn sống sót.

Trong thời gian một ngày có mười hai người chết, đây tuyệt đối là một vụ án có ảnh hưởng cực kỳ lớn. Nếu bị lan truyền ra ngoài, nhất định sẽ tạo nên làn sóng hoang mang trong dư luận.

Huống chi, thân phận của mười hai người chết này cũng không đơn giản, đều đến từ những gia đình danh giá ở Giang Thành, người nào cũng có bối cảnh không bình thường sau lưng. Không nói đến số lượng nạn nhân nhiều như vậy đã tạo sức ép cho cảnh sát, mà chỉ một nhà trong số những nạn nhân này thôi cũng đủ khiến họ không chống đỡ được.

"Người khởi xướng hoạt động lần này tên là Cố Minh Đức, là con trai của chủ tịch tập đoàn Cố thị - Cố Thế An."

Cố Thế An chính là người đã từng giúp đỡ cảnh sát phá vụ án bắt cóc Trần Sơ Dương, ông thường xuyên giúp đỡ người khác, là nhà từ thiện nổi danh ở Giang Thành. Ông có tổng cộng ba người con trai và một cô con gái, con trai cả Cố Minh Lễ, con thứ hai Cố Minh Nghĩa và con gái Cố Minh Tín đã yên bề gia thất, đều đảm nhiệm chức vị quan trọng trong tập đoàn Cố thị.

Gia phong nhà họ Cố đều trong sạch, anh chị em có quan hệ rất tốt, không có hiện tượng đấu đá tranh quyền đoạt lợi. Mấy người con gái lẫn con trai của ông ấy đều là người tài giỏi, đã có sự nghiệp riêng, chỉ có Cố Minh Đức này là con út trong nhà nên được anh chị yêu quý, bố mẹ cưng chiều, anh ta là một công tử bột điển hình, tinh thông đủ kiểu ăn uống chơi bời.

Lần này cũng là anh ta đề nghị kiểu chơi như thế này, sân bãi cũng do tập đoàn Cố thị mua lại, vốn chuẩn bị dùng để làm biệt thự xa hoa cạnh biển nhưng vì không chịu nổi việc Cố Minh Đức nhõng nhẽo đòi hỏi nên

Cố Minh Lễ phụ trách hạng mục này liền đồng ý cho anh ta mượn chơi mấy ngày.

Những cảnh bố trí đều do Cố Minh Đức tự mình phụ trách, Cố Minh Lễ không nhúng tay vào, cậu chủ nhỏ hứng thú bừng bừng tái hiện lại cảnh tượng y như trong game, cả súng ống đạn dược cũng cố gắng đạt đến độ chân thực cao nhất, thành phẩm vô cùng hoàn hảo. Sau đó liền kêu gọi bạn bè đến đây chơi, nhưng anh ta chưa từng nghĩ, hòn đảo này chính là nơi bọn họ chôn thây.

"10 giờ sáng ngày 8/8, nhóm người Cố Minh Đức gồm mười hai thành viên ngồi máy bay tư nhân đến đảo. Phi công lúc ấy tên là Lý Minh, theo như lời khai của anh ta, anh ta chỉ đưa họ đến khoảng trời trên đảo, bọn họ tự nhảy dù xuống, sau đó anh ta lái máy bay về."

"Con đường đi đến cũng được sắp xếp, điểm ấy cũng giống như trong game."

Nói tới đây thì không thể không giới thiệu qua một chút về game PUBG, Lâm Lang là người chơi thâm niên, hiểu rõ mọi thứ nên đảm nhận nhiệm vụ này.

Điều chắc chắn phải nói đó là đây là một game sinh tồn bằng cách sử dụng các động tác bắn súng, mạo hiểm, tác chiến. Lúc bắt đầu game, tất cả mọi người đều không có gì cả, sau khi lựa chọn địa điểm nhảy dù thì phải nhanh chóng tìm các loại trang bị vũ khí để tiêu diệt kẻ địch, tới cuối cùng chỉ còn một người chiến thắng.

"Căn cứ vào kết quả khám nghiệm tử thi thì tất cả mọi người đều chết trong quá trình đấu súng, người bị trúng đạn ít nhất là Cố Minh Đức, bị một phát súng sau gáy, người trúng đạn nhiều nhất là Nhiếp Dịch Chân, tổng cộng bị bắn bảy phát đạn, mất máu quá nhiều dẫn đến tử vong."

"Hiện tại vẫn chưa biết những người này dùng súng thật để liều mạng hay bị người khác lén đổi đạo cụ. Nhưng khả năng lớn hơn là vế sau."

"Tra được nguồn gốc của những trang bị súng ống này chưa?"

"Tra được rồi, tất cả súng ống trên đảo đều do một người tên là Vương Thiện cung cấp, người này là ông chủ của câu lạc bộ bắn súng. Cố Minh Đức thường dẫn bạn của anh ta đến câu lạc bộ này chơi nên có quan hệ rất tốt với Vương Thiện. Cố Minh Đức có dự định xây dựng một sân bãi mô phỏng game PUBG cũng không lừa những người xung quanh, bởi vậy sau khi Vương Thiện biết thì liền chủ động tìm Cố Minh Đức để cung cấp một loạt súng ống mô phỏng."

"Vậy hãy điều tra tên Vương Thiện này đi, xem đến cùng súng của anh ta là giả hay thật." Như vậy mới có thể xác định được những người này tự giết lẫn nhau hay bị người khác mưu sát.

"Rõ."

Hai người Giản Diệc Thừa và Lâm Lang phụ trách đi điều tra Vương Thiện. Lúc bọn họ tìm đến câu lạc bộ của anh ta thì nhân viên nói ông chủ không ở đây, buổi sáng tới được 10 phút thì đã về nhà rồi.

Hai người lại tìm đến nhà đối phương, lúc bọn họ đến, Vương Thiện đang kéo vali, vội vã chuẩn bị đi ra ngoài.

"Anh Vương đang định đi đâu vậy?" Lâm Lang ôm cánh tay đứng ở cửa, cười mỉa hỏi.

Vương Thiện là một thanh niên hơn 30 tuổi, không cao, hơi mập, diện mạo cũng hết sức bình thường, là loại đặt trong đám người thì sẽ không dễ dàng nhận ra. Bộ dạng có tật giật mình này của anh ta muốn người khác không nghi ngờ cũng khó.

Lâm Lang lập tức rút còng tay ra, định bắt trước rồi hỏi sau, nhưng bị Giản Diệc Thừa ngăn lại, "Anh Vương không cần lo lắng, chúng tôi chỉ đến hỏi anh vài câu thôi."

Wương Thiện lau mồ hôi trên gáy, lùi về sau hai bước, nghiêng người để cho bọn họ vào.

Chờ mọi người đều ngồi trong phòng khách rồi, không chờ Giản Diệc Thừa đặt câu hỏi, Vương Thiện đã lập tức nói, "Sĩ quan cảnh sát, tôi biết các anh đến tìm tôi là có chuyện gì, nhưng tôi có thể thề, những khẩu súng kia không hề có vấn đề gì, lô hàng tôi đưa cho anh ta là súng giả, căn bản không thể bắn chết người! Tôi chỉ là một thương nhân bình thường làm ăn buôn bán nhỏ thôi, tôi đi đâu kiếm được đồng súng thật kia chứ?"

Anh ta vừa nói vừa đổ mồ hôi lạnh, biểu hiện rất căng thẳng.

Lâm Lang cười giễu cợt: "Chúng tôi còn chưa nói gì, sao anh biết chỗ súng kia có vấn đề? Đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?"

Wương Thiện lại lau mồ hôi, "Sĩ quan cảnh sát, anh không cần dọa tôi, nhiều người chết như thế, chuyện lớn đến vậy làm sao tôi có thể không nghe nói chứ. Ngược lại chuyện này đã truyền hết trong giới rồi, lúc tôi biết còn tính là muộn đấy."

"Ai nói cho anh biết tin tức này?" Giản Diệc Thừa bình tĩnh nói.

"Một số người bạn đăng lên vòng bạn bè, tôi nhìn thấy trong đấy. Tôi xin thề lô hàng tôi cung cấp không hề có vấn đề. Tôi cũng không biết vì sao bọn họ lại bị như vậy..."

"Thế anh chạy cái gì?" Lâm Lang cười khẩy.

"Tôi sợ, tôi sợ những người kia đổ hết tội lên đầu tôi, bọn họ cũng không để ý nhiều như cảnh sát các anh, lỡ không phân biệt đúng sai mà oan"

uống tôi, nói tôi cung cấp súng thật hại chết con trai bọn họ, bắt tôi để hả giận thì làm sao bây giờ?"

Nạn nhân cũng không phải là những người bình thường, có ai mà không có bối cảnh hùng hậu sau lưng chứ, anh ta chỉ là một người bình thường, dựa vào con cá lớn Cố Minh Đức này mới coi như đứng vững chân dưới cây đại thụ. Hiện tại chỗ dựa của anh ta chết rồi, nguyên nhân cái chết có khi còn liên quan đến lô súng anh ta cung cấp, anh ta có chín cái miệng cũng không minh oan nổi! Không chạy thì ngồi đây chờ chết à?

Giản Diệc Thừa và Lâm Lang liếc mắt nhìn nhau, đã tin lời giải thích của anh ta.

"Vậy những khẩu súng này của anh được sản xuất ở đâu?"

"Là từ một người bạn hợp tác với câu lạc bộ của tôi đã rất lâu, những khẩu súng ấy đều do anh ta mua." Vương Thiện vừa nói vừa tìm số điện thoại đưa cho Lâm Lang.

Giản Diệc Thừa lại hỏi, "Anh chắc chắn lúc những khẩu súng này giao đến tay anh không có vấn đề gì chứ?"

"Chắc chắn, cực kỳ chắc chắn, Cố Minh Đức là miếng cơm của tôi, chuyện anh ta giao cho tôi đương nhiên phải làm thật tốt, những khẩu súng kia tôi đều tự tay kiểm tra từng cái một, kể cả đạn, không có bất cứ vấn đề gì."

"Vậy anh giao lô súng này cho ai? Tự tay giao cho Cố Minh Đức à?"

"Không phải, anh ta bảo tôi giao súng cho Lâm Nhất Ba."

"Lâm Nhất Ba?"

"Đúng, anh ta là người làm việc cho Cố Minh Đức, phụ trách tất cả đạo cụ trên đảo lần này, lúc tôi giao cho anh ta, anh ta còn đang kiểm tra xoong nồi đấy. Có người nói tất cả đạo cụ và bố trí trên đảo đều do một tay anh ta sắp xếp."

Sau khi ra khỏi nhà Vương Thiện đã hơn 4 giờ chiều, hai người Giản Diệc Thừa và Lâm Lang vẫn chưa ăn trưa nên tùy tiện mua hai hộp cơm ở quán ven đường, ngồi trên xe ăn xong thì vội vàng đến nhà Lâm Nhất Ba.

Mãi đến hơn 8 giờ tối bọn họ mới lái xe về cục.

Không chỉ hai người bọn họ, những người khác trong đội cũng như thế, đều bận rộn cả ngày không nghỉ ngơi chút nào. Những người tử vong trong vụ án này có ảnh hưởng lớn chưa từng có từ trước đến nay. Đã điều động tất cả nhân sự của đội hình sự vẫn không đủ. Cục trưởng Cố điều người từ những khu khác về đây hỗ trợ, nói là sáng ngày kia sẽ đến.

"Chúng tôi đã đi hỏi Vương Thiện và Lâm Nhất Ba, hai người đều nói lúc súng ở trong tay bọn họ đều hoàn toàn không có vấn đề gì. Mà ngay từ đầu Cố Minh Đức đã bảo Vương Thiện cung cấp súng giả nên có thể loại trừ khả năng bọn họ tự giết lẫn nhau."

Ban đầu bọn họ đã biết khả năng này không lớn nên trọng điểm vẫn điều tra theo hướng bị mưu sát.

"Như vậy thì động cơ là gì? Hung thủ là có vấn đề với cả mười hai người bọn họ hay chỉ có quan hệ với một vài người trong đó, những người khác bị tai bay vạ gió hả?"

"Mấy người này đều là con nhà giàu, sinh hoạt hàng ngày chính là tụ tập đua xe, uống rượu, trêu ghẹo gái nhà lành, chơi game, quan hệ xã hội rất phức tạp, bọn họ cũng tiếp xúc với nhiều loại người, chuyện gây thù chuốc oán cũng hay xảy ra, tuy nhiên đều chỉ là những chuyện vặt vãnh thôi, không đến mức phải giết tất cả bọn họ. Còn khả năng giết người vì

tình, bọn họ đều đổi bạn gái khá thường xuyên, nhưng phần lớn đều là ham muốn tiêu tiền của bọn họ, chia tay cũng có phí chia tay theo nhu cầu mỗi bên, không có mâu thuẫn gì quá to lớn."

"Động cơ giết người rất khó xác định, vì thế chúng ta vẫn chú trọng điều tra theo lô súng kia, rốt cuộc là những khẩu súng này có nguồn gốc như thế nào? Là người nào tráo nó? Có thể chắc chắn người đổi súng không phải hung thủ thì cũng là đồng phạm, chỉ cần tìm được người này thì vụ án sẽ được phá."

Vấn đề là làm thế nào để tìm được người này?

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CÙNG

Giang Nam Hồng Đậ

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Pubg [3]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Kết quả khám nghiệm tử thi và bộ phận điều tra dấu vết đã có rồi, thông qua góc độ trúng đạn cùng với những dấu vân tay lưu lại trên súng thì chúng ta đã mô phỏng được trình tự tử vong của mười hai người."

Bởi vì trên đảo không có camera giám sát nên gây không ít khó khăn cho việc phá án, lực lượng cảnh sát chỉ có thể tiến hành suy đoán từ những tài liệu có trong tay.

"Đầu tiên, người thứ nhất tử vong chính là Khuru Mặc, xem xét quần áo và trang bị thì anh ta vừa mới đáp xuống đất không lâu, còn chưa kịp đi tìm vật tư thì đã bị người phía sau bắn chết. Xương vai bên trái và tim đều trúng đạn, mất mạng tại chỗ, hiện trường tử vong không có dấu vết giầy giụa."

"Còn người nổ súng với Khuru Mặc là Âu Dương Huân, anh ta nhìn thấy Khuru Mặc không có trang bị gì nhiều nên không tiến lên kiểm tra, vì thế cũng không biết Khuru Mặc thật sự bị anh ta giết chết rồi."

"Người có tình huống tử vong giống Khuru Mặc chính là Hình An Nam đáp xuống ở một bên khác của đảo, anh ta cũng không có trang bị gì, bị Nhiếp Dịch Chân bắn chết. Cũng tương tự, sau khi anh ta chết, Nhiếp Dịch Chân cũng không tiến lên kiểm tra, chỉ nhìn thấy trên người anh ta không có trang bị gì liền quay đầu chạy về trung tâm đảo."

"Mà sau khi Âu Dương Huân giết Khưu Mặc thì cũng chạy về trung tâm đảo, đồng thời không ngừng bổ sung trang bị, ở một điểm tiếp viện gần đó, anh ta bị người đối diện bắn vào đầu. Theo kết quả kiểm tra, lúc người nổ súng cách Âu Dương Huân không quá 5 mét, ở cự ly gần như vậy, anh ya không thể không phát hiện Âu Dương Huân thật sự bị súng bắn chết."

"Trong tình huống này người bình thường đều sẽ phát hiện trò chơi này có chỗ không đúng, nói là trò chơi mô phỏng giống thật nhưng đã thật sự có người chết, theo lý thuyết anh ta nên tạm dừng trò chơi lại để thông báo cho mọi người. Thế nhưng không, sau khi Nguyễn Văn Khải giết Âu Dương Huân thì cũng không dừng lại, tiếp tục đi về hướng trung tâm đảo, đến nơi thì liền giết sáu người khác. Trong sáu người này có ba người bị những người khác đào thải, bị trúng đạn nhẹ. Súng thật đạn thật nên họ đang ngồi tại chỗ chờ đợi trò chơi kết thúc. Nguyễn Văn Khải lợi dụng quy tắc trò chơi là bọn họ không được động đậy để bắn chết ba người từ phía sau lưng."

"Mà vào lúc này, trên đảo chỉ còn lại Cố Minh Đức, Nhiếp Dịch Chân, Nguyễn Văn Khải. Cố Minh Đức và Nhiếp Dịch Chân hình như đã phát hiện chuyện Nguyễn Văn Khải giết người thật nên bắt đầu chạy trốn chống lại. Trong lúc chạy trốn Nhiếp Dịch Chân đã bị bắn chết bởi bảy viên đạn, còn Cố Minh Đức và Nguyễn Văn Khải cùng bắn trúng đối phương, đều bỏ mình. Đến đây, tất cả mọi người trên đảo đã chết hết."

Thật đáng sợ, toàn bộ mười hai người tử vong trong chưa đầy nửa ngày, mà từ kết quả báo cáo khám nghiệm tử thi thì hung thủ rất có thể là Nguyễn Văn Khải, hấn sát hại chín người xong thì đồng thời nổ súng với Cố Minh Đức, cả hai cùng thiệt mạng, để lại một mớ hỗn độn như thế.

Vụ án này đến đây gần như đã sáng tỏ chân tướng, chỉ còn phải điều tra động cơ gây án của Nguyễn Văn Khải và nguồn vũ khí của anh ta thôi.

Đội trưởng Lý nhanh chóng phân công nhiệm vụ, tất cả mọi người lập tức hành động, đi điều tra những manh mối có liên quan.

Giản Diệc Thừa với Lâm Lang vẫn là một tổ, bọn họ phụ trách điều tra động cơ giết người của Nguyễn Văn Khải. Chủ yếu là đi hỏi thăm bạn bè gia đình anh ta, để từ đó xác định xem lúc còn sống anh ta có gây thù chuốc oán với những người kia không.

"Nói hươu nói vượn! Con trai tôi tôi biết, tuy rằng bình thường nó hơi ngỗ nghịch một chút nhưng tuyệt đối sẽ không giết người! Hơn nữa còn giết nhiều người như thế! Con trai tôi cũng là người bị hại, các anh không đi điều tra hung thủ giết nó mà lại nghi ngờ con trai tôi là hung thủ, cảnh sát các anh phá án như thế à?"

Sau khi Lâm Lang và Giản Diệc Thừa nói rõ ý đồ đến của hai người với bố mẹ Nguyễn Văn Khải xong thì bố Nguyễn làm thương nhân ngay lập tức nhạy cảm phát hiện bọn họ đang nghi ngờ con trai mình.

Bố Nguyễn là trụ cột trong nhà, con trai mất đi tuy mang đến cho ông một đả kích rất nặng nề nhưng ông vẫn phải duy trì uy nghiêm của tổng giám đốc công ty Nguyễn thị, "Thật sự buồn cười, thi thể con trai tôi còn chưa lạnh mà các anh lại nói nó xấu xa như vậy!"

Lúc này rốt cuộc mẹ Nguyễn cũng hiểu rõ nguyên nhân bố Nguyễn nổi giận lôi đình, bà lau nước mắt, lạnh mặt nói, "Các anh đi ra ngoài ngay, nhà chúng tôi không hoan nghênh các anh!" Không đòi được công bằng cho con trai bà thì thôi, lại còn nghi ngờ nó là hung thủ giết người!

Lâm Lang cười nói, "Ông Nguyễn, bà Nguyễn, hai người đừng nóng giận vội, chúng tôi chỉ điều tra theo thường lệ thôi. Ông cũng muốn nhanh chóng bắt được hung thủ đúng không?"

"Hừ! Tôi muốn các anh bắt được hung thủ hại con trai tôi, chứ không phải để các anh biến con trai tôi thành hung thủ! Tiểu Lý, tiền khách!"

Thái độ của bố Nguyễn vô cùng cứng rắn, không nói nhiều lời liên duỗi người. Hai người Lâm Lang cũng không còn cách nào khác, đành rời đi trước.

Trở lại xe, vẻ mặt Lâm Lang đầy phiền muộn, "Lần này làm sao bây giờ? Người nhà không phối hợp, tiếp theo chúng ta đi đâu?"

Giản Diệc Thừa trầm tư một lúc mới lên tiếng, "Chúng ta tách ra hành động đi, cậu đi điều tra xem dưới danh nghĩa của Nguyễn Văn Khải có bất động sản gì không, tớ nghi ngờ Nguyễn Lâm Thụ biết con trai mình tàng trữ vũ khí, súng ống trên đảo rất có thể là của Nguyễn Văn Khải. Lúc này khi cậu hỏi về súng ống, vẻ mặt Nguyễn Lâm Thụ hơi biến đổi." Tuy rằng rất nhỏ thôi nhưng Giản Diệc Thừa vẫn chú ý tới, "Ông ta biết nơi Nguyễn Văn Khải tàng trữ vũ khí, nhưng không chắc có phải số vũ khí đó được dùng trên đảo không, vì thế không lâu nữa ông ta nhất định sẽ đi xác nhận lại."

"Cậu bảo tớ theo dõi ông ta? Bọ ngựa bắt ve chim sẻ chờ đằng sau?"

"Không, Nguyễn Lâm Thụ sẽ không tự mình đi, chúng ta vừa đến cửa ông ta đã đi ra ngoài, quá lộ liễu, vì thế ông ta sẽ để người thân cận nhất của mình đi xác nhận."

Nguyễn Lâm Thụ còn có một người con lớn là Nguyễn Văn Hạo, anh ta chính là ứng cử viên thích hợp nhất.

Lâm Lang gật đầu, "OK, đã hiểu, tớ biết nên làm thế nào rồi."

Lâm Lang giơ ngón tay ra dấu đã hiểu với Giản Diệc Thừa, sau đó khởi động xe rời đi. Đi được nửa đường rồi anh ta mới chợt nhớ ra mình quên hỏi Giản Diệc Thừa đi đâu. Nói là phân công hành động nhưng Giản Diệc Thừa chỉ bảo mình đi làm việc, vậy cậu ấy chuẩn bị đi đâu nhỉ?

Lúc này Giản Diệc Thừa bắt xe đến cửa hàng của Sơ Ngữ, hai người chỉ nói mấy câu lại nhanh chóng lái xe rời đi.

Đảo Giang Tâm, hiện nay toàn bộ đảo đều bị cấm vào, cảnh tượng vắng vẻ bao trùm toàn đảo, đằng xa là tiếng quạ kêu, gió biển thổi vào, dù dưới ngày hè nắng rực rỡ nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy một cơn gió lạnh quét qua.

Sơ Ngữ xoa xoa cánh tay đang nổi da gà, Giản Diệc Thừa lập tức phát hiện ra, anh cởi áo sơ mi khoác lên người cô, còn mình chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ, để lộ bắp thịt rắn chắc trên cánh tay.

Trên đảo đầy rẫy những tảng đá và cỏ dại, đường không dễ đi, sau khi Sơ Ngữ lảo đảo suýt ngã hai lần thì đành bắt lấy tay Giản Diệc Thừa, đi dựa vào anh.

Giản Diệc Thừa vừa ôm chặt cô vừa giới thiệu cho cô về vụ án này. Cũng chính là lời giải thích trong cuộc thảo luận ở cục lúc này.

Lúc đầu Sơ Ngữ hơi khiếp sợ, nhưng sau khi tỉnh táo lại thì cô suy nghĩ một chút rồi nói, "Vậy anh tới tìm em là vì nghi ngờ hung thủ không phải Nguyễn Văn Khải?"

Giản Diệc Thừa gật đầu, "Thật ra điểm đáng nghi rất nhiều, nhưng cũng chỉ là trực giác và suy đoán của anh thôi, anh cần chứng cứ để chứng thực suy nghĩ của mình."

Phương hướng điều tra của đội trưởng Lý không thể nói là không đúng, nhưng Giản Diệc Thừa luôn thấy quá thuận lợi, giống như có một người nào đó đang âm thầm thiết kế bẫy để bọn họ đi vào vậy. Anh không đi điều tra manh mối Nguyễn Văn Khải tàng trữ vũ khí với Lâm Lang vì anh biết, kết quả điều tra nhất định là đồng vũ khí kia của Nguyễn Văn Khải. Hơn nữa nhất định anh ta sẽ có mâu thuẫn với những người Cổ Minh Đức này.

Vì thế anh dẫn theo Sơ Ngữ đến hiện trường vụ án đặc biệt này lần thứ hai. Bởi vì trên đảo không có camera giám sát mà lúc đó tất cả người trên đảo đều chết rồi. Nên ngày đó xảy ra chuyện gì chẳng ai có thể biết chính xác cả. Bọn họ chỉ có thể dựa theo dấu vết và manh mối tại hiện trường để suy đoán tình huống lúc ấy.

Mà dấu vết thì có thể ngụy tạo.

Nhưng mà nhờ Sơ Ngữ anh có thể biết được nhiều thứ liên quan đến tình huống lúc đó hơn.

Sơ Ngữ hiểu ý anh nên bắt đầu tìm kiếm động vật có thể giao lưu ở trên đảo.

Đây là một đảo hoang không được khai thác, ngoại trừ việc mấy người Cố Minh Đức sử dụng để làm sân chơi mô phỏng tạm thời thì không có bất kỳ vết tích gì của con người. Nên cũng không có mèo hay chó hoang.

Sơ Ngữ nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng nhìn thấy loài chim đang đậu trên cây kia, chính xác là một đám quạ với tiếng kêu thê thảm.

Nghiên cứu khoa học cho thấy, quạ là loài chim thông minh nhất, thậm chí còn hơn cả chó mèo, vì thế nếu có con quạ nhìn thấy tình huống lúc ấy hẳn là có thể kể lại hoàn chỉnh.

"Có đồ ăn không anh?"

Cô đột nhiên hỏi khiến Giản Diệc Thừa hơi ngạc nhiên, "Em đói à?"

"Không phải, em không quen thân với động vật nơi này, không mang theo chút đồ ăn nào có vẻ không tốt lắm." Dù sao đây cũng không phải sân nhà cô, không có Đại Miêu ra sức tuyên truyền, cô sợ mặt mũi của mình không đủ dùng nên định dùng đồ ăn để hối lộ trước.

Giản Diệc Thừa lắc đầu, bọn họ đến phá án ai lại mang theo đồ ăn,
"Nếu không để anh đi mua nhé?"

"Không cần đâu, để em thử một lần đã." Không được thì tính tiếp.

Để Giản Diệc Thừa đứng tại chỗ, một mình Sơ Ngữ tiến gần đến một
ngôi nhà... trên cây.

"A!"

Cành lá rậm rạp, thấp thoáng có thể nhìn thấy một chiếc tổ đơn sơ, bên
trong ổ có hai con quạ nhỏ đang trừng hai mắt tò mò nhìn Sơ Ngữ.

Có hai con khác lớn hơn một chút đậu trên cành cây kiêu ngạo nhìn
cô. Chỉ vừa đối mặt thôi Sơ Ngữ đã thấy hơi sợ hãi, sao cô lại cảm thấy hai
con này rất khó gần nhỉ? Cực kỳ cao quý lạnh lùng đấy.

"Có chuyện gì không?"

Đột nhiên chú quạ kiêu ngạo mở miệng trước.

Sơ Ngữ vội vàng gật đầu, "Chị tìm các em có việc."

"VẬY CHỊ NÓI ĐI."

Sơ Ngữ không hỏi chúng nó tình hình ngày hôm đấy ngay mà hỏi
thăm trước, "Các em ở đây bao lâu rồi?"

"Từ mùa xuân đã ở đây rồi." Quạ mẹ đậu trên cành cây nói, "Chị
muốn hỏi chuyện ngày có người chết đúng không?"

"Sao em biết?" Sơ Ngữ kinh ngạc, cô vẫn chưa nói gì mà.

"Nhìn ra được." Quạ mẹ nhắc cánh bên phải lên, chỉ vào Giản Diệc
Thừa ở đằng xa, "Người đàn ông kia, sau ngày xảy ra chuyện đã tới đây,

anh ấy là cảnh sát. Lúc trước chúng em bay qua thành phố nghe nói có người hiểu tiếng động vật, chính là chị hả? Cảnh sát dẫn chị tới, ngoại trừ hỏi chuyện ngày đó, em không nghĩ là còn có thể vì chuyện gì khác mà lại tìm đến đây."

Quả nhiên không hổ là loài chim thông minh nhất, còn có thể suy luận cơ đấy!

Vẻ mặt Sơ Ngữ tràn ngập sự khen ngợi, "Em nói không sai, vậy em có thể cho chị biết ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì không?"

"Đương nhiên..."

"Không thể!"

Sơ Ngữ: "..."

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯƠNG

Giang Nam Hồng Đậu

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Pubg [4]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Lâm Lang gọi điện hỏi đồng nghiệp mới biết tài sản riêng dưới danh nghĩa Nguyễn Văn Khải không ít, nhưng chỉ có một biệt thự anh ta thường hay lui tới, trong biệt thự còn có một sân tập bắn tư nhân.

Chính là chỗ này.

Lâm Lang hỏi địa chỉ sau đó trực tiếp ngồi chờ ở đó. Quả nhiên không tới nửa tiếng sau, Nguyễn Văn Hạo đã lái xe tới.

Lâm Lang không đánh rần động cỏ, sau khi Nguyễn Văn Hạo tiến vào thì anh ta lặng lẽ theo sau. Nguyễn Văn Hạo không phát hiện có người theo đuôi, chỉ mỗi lúc ở cửa lớn anh ta quan sát xung quanh xem có ai theo dõi không, sau đó vội vã tiến vào biệt thự.

Trong biệt thự, Nguyễn Văn Hạo đi thẳng đến một tầng hầm dưới mặt đất, sau khi nhập mật khẩu thì cửa tầng hầm tự động mở ra. Nhân cơ hội đó, trong một giây khi cửa sắp đóng thì Lâm Lang chui vào.

"Ai đó?" Nguyễn Văn Hạo lập tức nhận ra có người theo vào, đang chuẩn bị quay đầu thì bị Lâm Lang nhanh chóng khống chế.

"Đừng nhúc nhích!"

Nguyễn Văn Hạo kinh hãi đến nỗi sắc mặt thay đổi, giằng co kịch liệt,
"Anh là ai? Tại sao lại vào trong nhà tôi?"

Lâm Lang không lên tiếng, chỉ lấy thẻ cảnh sát ra lắc trước mặt anh ta
hồi lâu, lập tức Nguyễn Văn Hạo không lên tiếng nữa.

Lâm Lang cũng không để ý đến anh ta, bắt đầu đánh giá bên trong
tầng hầm.

Căn phòng này không lớn, trang hoàng theo phong cách Châu Âu,
nhưng bốn phía trên tường treo đầy các loại vũ khí, có cung tên, dao găm,
dao, kiếm... Khá cổ điển, những lưỡi dao sắc bén hiện lên ánh sáng lộng
 lẫy, vô cùng mỹ lệ, khám nạm đủ các loại bảo thạch, lóng lánh chói mắt. Có
thể nhìn ra những thứ này đều là đồ Nguyễn Văn Khải cất giữ.

Sở thích của người có tiền thì Lâm Lang không đánh giá nhưng điều
khiến anh ta chú ý là ngay chính giữa căn phòng còn bày ba tủ kính. Ngoại
trừ tủ ngoài cùng bên trái trống không thì hai tủ còn lại bên phải đều chất
đầy các loại súng ống. Những thứ này Lâm Lang khá quen thuộc, anh ta
nhìn ra mấy khẩu súng này có niên đại khá lâu rồi, đại đa số đều không thể
dùng được nữa, chỉ để sưu tầm thôi.

Mà trong tủ đầu tiên bên trái có lót vải nhung màu đen trên các kệ
nhưng còn lại thì rỗng tuếch. Lại gần nhìn thì thấy trên bề mặt vải nhung có
dấu vết bị đè lên. Bởi vậy có thể chứng minh, trước đây cái tủ này có bày
đồ vật, nhưng đã bị người khác lấy đi mất rồi.

Lâm Lang nhìn về phía Nguyễn Văn Hạo, anh ta thấy bị phát hiện
cũng không có gì để che giấu cả, cười khổ một tiếng, "Như anh nhìn thấy,
mấy khẩu súng em trai tôi sưu tầm không còn nữa. Chúng có phải là đồng
súng trên đảo không thì tôi không biết, nhưng có thể bảo đảm em trai tôi là
người bị hại. Tuy rằng nó thích sưu tập những thứ vũ khí này nhưng thật ra
nó cũng không có khuynh hướng bạo lực, chỉ hơi ham chơi thôi."

"VẬY anh có tư liệu của mấy khẩu súng kia không? Chúng tôi cần đối chiếu xem những vũ khí bị mất này có phải vũ khí trên đảo không."

Nguyễn Văn Hạo biết, một khi đã phát hiện số vũ khí bị mất này và trên đảo là một thì em trai anh ta càng khó được minh oan. Nhưng lúc này dù anh ta nói không biết thì cảnh sát cũng sẽ phát hiện được sổ sách đăng ký thôi.

VẬY nên liền giơ tay về phía sau Lâm Lang, "Trên tường sau lưng anh có một bản ghi chép, tất cả lai lịch của vũ khí đều ở trên đấy."

Lâm Lang quay đầu lại, quả nhiên thấy bản ghi chép màu đen. Chỉ là lúc trước nhìn lướt qua nên không phát hiện ra.

Lâm Lang mở bản ghi chép ra, nhanh chóng nhìn đăng ký của đồng súng ống kia, quả nhiên không ngoài dự đoán, mấy thứ bị mất trong nhà Nguyễn Văn Khải đều trùng khớp với số vũ khí trên đảo.

Lâm Lang gấp bản ghi chép lại, tháo còng tay Nguyễn Văn Hạo, nói, "Thật ra các anh không cần che giấu chúng tôi, có thể phát hiện manh mối càng nhiều thì càng có lợi với việc phá án. Nếu Nguyễn Văn Khải không phải là người tráo số vũ khí kia thì chắc chắn người tráo đổi sẽ để lại manh mối." Bọn họ cứ giấu giấu giếm giếm như vậy, trái lại như có tật gịạt mình, càng khiến cảnh sát nghi ngờ.

Nguyễn Văn Hạo xoa tay cười khổ, "Chúng tôi cũng hết cách rồi, nhiều manh mối như vậy đều hướng về phía em trai tôi, kể cả chúng tôi tin tưởng nó trong sạch cũng vô dụng. Bố tôi lo lắng cảnh sát các anh không tận tâm tận lực phá án, tùy tiện để Văn Khải gánh tội thay nên mới đưa ra hạ sách này, cố gắng giảm thiểu những manh mối bất lợi đối với em trai tôi."

Những manh mối trên đảo đều hướng về em trai anh ta, hiện tại lại phát hiện số vũ khí cũng do em trai anh ta tàng trữ, có thể nói bằng chứng

chắc như núi rôi. Nếu như đây không phải em trai ruột của mình thì anh ta cũng tin người thật sự bị nó giết.

"Đúng rồi, biệt thự này của em trai tôi có camera giám sát, không biết có thể trợ giúp các anh không."

Lâm Lang gật đầu, "Trước tiên đưa cho chúng tôi đi." Còn dùng hay không thì bọn họ phải xem tình hình mới biết được.

*****

Khi Sơ Ngữ đang nói chuyện với đám quạ thì Giản Diệc Thừa nhận được điện thoại của Lâm Lang.

"Lão Giản, quả nhiên phát hiện trong biệt thự của Nguyễn Văn Khải có tàng trữ vũ khí, tuy nhiên phần lớn đều là đồ sưu tầm thôi. Chỉ có bảy khẩu súng bị mất là có thể sử dụng bình thường."

"Bảy khẩu anh ta bị mất với bảy khẩu trên đảo có giống nhau không?"

"Phải, giống như đúc luôn, chính là súng của Nguyễn Văn Khải."

Dừng một chút, Lâm Lang lại nói, "Tuy nhiên tớ nghi ngờ có khả năng hung thủ không phải anh ta. Vừa nãy Tôn Toàn gọi điện, nói là đã tra được Nguyễn Văn Khải và Cố Minh Đức từng xảy ra tranh chấp. Chuyện là như này, trước đây Nguyễn Văn Khải có một người bạn gái, nhưng sau đó lại bị Nhiếp Dịch Chân đào góc tường, Nguyễn Văn Khải định tìm anh ta hỏi cho ra lẽ thì lại bị mấy người Cố Minh Đức khuyến nủ, nói đàn bà như quần áo thôi, anh em như tay chân, không cần thiết phải vì một người phụ nữ mà gây hiềm khích với anh em. Sau đó Nguyễn Văn Khải cũng bằng lòng nhưng có ghim trong lòng hay không thì không biết."

Rõ ràng là Nhiếp Dịch Chân cướp bạn gái của anh ta, nhưng anh ta lại bị đám người kia chỉ trích là mình không rộng lượng, tất cả đều đứng về phe đối phương, ai có thể không tức giận cho được chứ?

Vì thế lần này ngay cả động cơ cũng có rồi, vũ khí giết người đã tìm được, tất cả manh mối ở hiện trường đều chỉ về phía Nguyễn Văn Khải, giống như hung thủ không phải anh ta thì không thể là ai khác.

Nhưng mà Lâm Lang điều tra đến đây cứ cảm thấy có gì không đúng.
Tại sao không đúng nhỉ?

Bởi vì trùng hợp quá nhiều.

Tại sao lại trùng hợp như vậy, Nguyễn Văn Khải đúng lúc xảy ra tranh chấp với nhóm người Cổ Minh Đức, số vũ khí trên đảo cũng là của Nguyễn Văn Khải, tất cả đều trùng hợp như vậy để bọn họ điều tra ra được.

Chuyện khác thường đương nhiên có ẩn tình, việc trùng hợp quá nhiều không thể không khiến người khác nghi ngờ.

"Tớ cũng nghĩ như cậu." Giọng nói trầm thấp của Giản Diệc Thừa truyền đến, "Như này đi, bây giờ cậu về cục xem camera giám sát trong nhà Nguyễn Văn Khải, xem có tình huống gì khả nghi không. Bây giờ tớ đang ở hiện trường điều tra lại, tớ cảm thấy chúng ta đã bỏ sót gì đó."

"Được, tớ đi điều tra camera giám sát trước."

Cúp điện thoại, Giản Diệc Thừa nhìn về phía Sơ Ngữ, cô còn đang thương lượng với mấy con quạ.

"... Xin lỗi, chị mạo muội tới đây, mà còn tới tay không, việc này là chị không đúng, tuy nhiên mạng người là chuyện quan trọng, chúng ta có thể thương lượng một chút không?"

Đôi mắt Sơ Ngữ tràn đầy chân thành, mong có thể làm nó mềm lòng.

Sau đó cô liền nhìn thấy con quạ thành tinh kia ném cho cô một ánh mắt đầy khinh bỉ, rồi lạnh lùng mở miệng, "Ai bảo chị em muốn quà? Em

nông cạn như thế sao?"

Sơ Ngữ: "?"

"Em không nói cho chị là vì muốn trao đổi với chị một điều kiện..."

Sơ Ngữ đỏ mặt vì ý nghĩ lúc trước của mình, thấy chuyện đang có vẻ chuyển biến tốt, cô vội vàng nói, "Điều kiện gì, em nói đi, chỉ cần chị làm được thì chị đều đồng ý với em."

Con quạ giơ một bên cánh của mình lên, chỉ vào con quạ nhỏ trong ổ, nói, "Hôm đây con trai em bị tiếng súng mà mấy người kia bắn nhau làm cho giật mình nên ngã từ trên cây xuống, chị hãy giúp em chữa cho nó."

"Được, bọn chị sẽ chữa cho nó." Sơ Ngữ nhanh chóng đồng ý.

Sơ Ngữ còn định đưa quạ nhỏ đến bệnh viện trước, sau đó sẽ nói chuyện tiếp với quạ mẹ để nó kể cho bọn họ chân tướng. Nhưng không nghĩ rằng sau khi cô đồng ý thì quạ mẹ trực tiếp kể lại mọi chuyện cho cô.

Nhiều khi động vật còn sống tốt hơn người nhiều, không vòng vo, đồng ý chính là đồng ý, nhưng mà nó không sợ Sơ Ngữ đổi ý sao?

Đương nhiên cô chỉ nghĩ thế thôi chứ cô chắc chắn sẽ không phụ sự tín nhiệm của chú quạ với mình.

"Ngày hôm ấy thật ra ngoài những người từ trên trời rơi xuống thì còn có một người khác tới bằng đường thủy, sau khi giết người hãm lại lên thuyền rời đi. Các chị muốn biết điều gì thì không bằng đi tìm người này."

Con quạ nói xong Sơ Ngữ liền giật mình hoảng sợ, hôm ấy trên đảo còn có một người khác ư?

Sơ Ngữ nói mạnh mỗi quan trọng này cho Giản Diệc Thừa, anh trầm tư một lát sau đó lông mày dần giãn ra, giống như cuối cùng cũng nghĩ ra

gì đó, anh hỏi Sơ Ngữ, "Hỏi nó người kia nhìn như thế nào? Có đặc điểm gì đặc biệt không?"

Sau khi nghe câu hỏi của Sơ Ngữ, con quạ lại nhìn cô bằng ánh mắt xem thường, "Nào, chị nhìn xem em với chồng em có điểm gì khác nhau?"

Sơ Ngữ không hiểu lắm, tuy nhiên vẫn cẩn thận nhìn, nhưng còn chưa đợi cô nghĩ ra thì con quạ đã nói tiếp, "Chị xem đi, chúng em đều là một loài chim thôi, bọn em nhìn con người các chị cũng chỉ là một loài thôi!"

Sơ Ngữ: "...". Nói có đạo lý lắm, cô không cãi được!

"Còn có điểm gì đặc biệt ư? Lông không dài có tính không?" Con quạ nói xong lại khinh bỉ nhìn cô. Lần này cũng nhân tiện xem thường cả Giản Diệc Thừa luôn, đừng tưởng nó không biết, vấn đề ngu xuẩn đấy do người đàn ông này hỏi, cảnh sát mà chỉ thông minh như thế thôi sao?

Sơ Ngữ không còn gì để nói, chuyển lời của con quạ cho Giản Diệc Thừa, anh cũng hóa đá trong giây lát.

Cô không nhịn được phì cười, "Nó không phân biệt được ai với ai, không thể giúp các anh xác nhận hung thủ."

Sơ Ngữ nghĩ chú quạ này cũng không thể kể lại chuyện ngày hôm đó được vì nó không phân biệt được ai, chắc trong mắt nó chỉ là một đám người tự giết hại lẫn nhau mà thôi. Cũng giống như bọn họ nhìn đám chim cướp đồ ăn, thử hỏi ai phân biệt được con chim nào với con chim nào chứ?

"Không sao, vậy là tốt rồi, tối thiểu nó cũng đã nói cho chúng ta còn có người thứ mười ba." Giản Diệc Thừa nói.

Đây là một manh mối vô cùng quan trọng, nếu như không phải con quạ nói ra thì ai sẽ biết được trên đảo có người thứ mười ba? Dù sao lúc trước khi bọn họ điều tra cũng chỉ tìm được dấu vết của mười hai người mà

thôi, mà tất cả manh mối đều nhằm vào Nguyễn Văn Khải, suýt thì đã thành án oan rồi, dù sao người chết không thể cãi lại được, chỉ có thể nhìn chứng cứ để định tội.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Pubg [5]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânSau khi rời khỏi đảo Giang Tâm, Sơ Ngữ đưa chú quạ nhỏ đến bệnh viện, Giản Diệc Thừa đi thẳng đến cục cảnh sát, báo cáo lên cấp trên manh mối vừa phát hiện được.

"Cậu đang nói, trên đảo còn có người thứ mười ba? Chính người này trao đổi súng và giết tất cả những người khác?" Không chỉ Lý Trường Phong mà tất cả mọi người trong đội hình sự đều vô cùng kinh ngạc.

Giản Diệc Thừa bình tĩnh nói, "Đúng vậy, tôi đã phát hiện một dấu chân lạ ở trên bờ hướng Đông Nam, còn có cả dấu vết ca nô đậu ở đấy nữa, không phải là tự dựng bịa đặt đâu."

"Phương hướng suy luận trước đây của chúng ta là sai bởi vì chúng ta cho rằng trên đảo không có người khác, vậy nên mới kết luận Nguyễn Văn Khải đã giết chín người kia. Mặt khác hai người nữa bị Âu Dương Huân và Nhiếp Dịch Chân sát hại. Nhưng trên thực tế suy đoán này có quá nhiều điểm nghi vấn."

"Thứ nhất, trên đảo chỉ có bảy khẩu súng, thời điểm tất cả mọi người hạ cánh xuống đảo là khác nhau, làm sao Nguyễn Văn Khải có thể bảo đảm anh ta nhất định sẽ nhặt được súng thật trước những người khác? Làm sao chắc chắn không phải là người khác giành được trước rồi giết chết anh ta?"

"Thứ hai, hai người mà Âu Dương Huân và Nhiếp Dịch Chân sát hại đều bị súng thật đạn thật bắn trúng, phản ứng hoàn toàn khác khi súng giả

bắn, tại sao trùng hợp như vậy nhưng đều không có người đến kiểm tra?"

"Thứ ba, Nguyễn Văn Khải và Cố Minh Đức đồng thời bắn trúng đối phương nhưng để một phát súng chết người luôn thì độ khả thi là bao nhiêu? Nguyễn Văn Khải thích bắn súng, kỹ năng chính xác có thể một phát bắn trúng không có gì khó hiểu nhưng kỹ năng của Cố Minh Đức chỉ bình thường thôi, lúc đối mặt với tên ác ma đã giết tám người, anh ta nhất định sẽ hoảng sợ căng thẳng, vì thế khả năng một phát bắn chết là không lớn."

"Nếu như chỉ xuất hiện một hoặc hai tình huống thì còn có thể cho rằng là trùng hợp, nhưng nhiều sự trùng hợp như vậy đều xuất hiện thì xác suất là bao nhiêu? Vì thế tôi nghi ngờ trên đảo có người thứ mười ba, một tay người này bày ra trận mưu sát, cũng làm giả hiện trường để đánh lừa chúng ta, dời sự chú ý của chúng ta sang Nguyễn Văn Khải, mà Nguyễn Văn Khải thì đã chết, trong tình huống có "bằng chứng xác thực" như vậy, anh ta không thể nào phản bác được. Cứ như vậy thì chính là chết không đối chứng."

Giản Diệc Thừa nói xong, Lý Trường Phong gật đầu, "Cậu nói có lý, ngoại trừ vết chân trên bờ và dấu vết ca nô lưu lại thì còn manh mối gì khác không? Chỉ hai thứ này thì không đủ để chứng minh hung thủ là một người khác."

Giản Diệc Thừa lắc đầu, "Đây chỉ là suy đoán của tôi, tạm thời chưa có chứng cứ khác."

Lý Trường Phong suy nghĩ một lúc mới nói, "Vậy được, để mọi người khổ cực một lần nữa, đi điều tra theo những suy đoán của Tiểu Giản, nếu hung thủ thật sự là người khác thì nhất định sẽ để lại manh mối."

"Rõ, đội trưởng Lý."

Họp xong, Lâm Lang xoa đầu, thở dài, "Nhờ phúc của cậu, hôm nay lại làm thêm giờ rồi, cậu không thể nói muộn một ngày sao, để tớ về ngủ một giấc đã?"

Giản Diệc Thừa còn chưa nói Vương Thành đã chen vào, "Nói cái gì đấy? Mau làm việc đi, điều tra hung thủ là chuyện cấp bách, nói không chừng trong lúc cậu ngủ thì hung thủ đã tiêu hủy sạch dấu vết rồi."

"Này, tôi đùa thế thôi cậu còn coi là thật." Đương nhiên Lâm Lang cũng biết sự việc nghiêm trọng, chỉ thuận miệng nói cho đỡ tức thôi, cũng không thể nào đi về nhà ngủ ngon trong tình huống hung thủ vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật được.

Sau cuộc nói chuyện ngắn ngủi, tất cả mọi người lập tức vùi đầu vào công việc căng thẳng. Vương Thành và Lâm Lang phụ trách điều tra camera giám sát trong biệt thự của Nguyễn Văn Khải, còn Giản Diệc Thừa và Tôn Toàn đi điều tra bến tàu.

Nếu người kia từng đi ca nô thì nhất định sẽ xuất phát từ bến tàu, nói không chừng sẽ bị camera giám sát quay được.

Ra khỏi bệnh viện, Sơ Ngữ đưa chú quạ nhỏ về cửa hàng thú cưng của mình. Chú quạ nhỏ này không được thừa hưởng tính cách kiêu ngạo của mẹ mình nhưng khả năng độc mồm độc miệng lại di truyền 100%. Mà lúc đầu sau khi thăm dò tốt thì nhanh chóng phát huy khả năng của mình, chế giễu mấy con Đại Miêu, Tiểu Bạch, lần lượt từng con một.

"Mười con mèo quýt thì chín con béo, quả nhiên câu này không sai, nhưng mập như cậu thật là hiếm thấy."

Đại Miêu: "Đó là do cậu chưa thấy nhiều thôi!"

"Ái chà chà, con chó này có tâm cơ như thế, Ngôn Ngôn nhà tôi có biết không?"

Tiểu Bạch: "Đó là Ngôn Ngôn nhà tôi, cảm ơn."

"Nhị Lang Thần, có phải cậu bị đần không? Con mèo kia cưỡi lên đầu cậu thế mà cậu không đánh nó à? Mặt mũi của chó đều bị cậu làm mất hết rồi!"

Nhị Lang Thần: "..."

Đại Miêu thực sự không thể nhịn được nữa, bình thường đều là nó làm mưa làm gió, bất thành lình có một con xuất hiện còn quấy phá hơn cả nó, động đến điều cấm kỵ của nó, làm sao nhịn được nữa? Đương nhiên không thể!

"Đánh nó!"

Sau đó chú quạ nhỏ liền bị bốn con đánh tập thể một trận, nếu không phải Sơ Ngữ phát hiện đúng lúc thì cánh của nó cũng bị đánh đến nổi gãy rồi.

Đương nhiên không phải gặp ai quạ nhỏ cũng có thể chế giễu, Sơ Ngữ chính là một ngoại lệ. Nó vô cùng thích Sơ Ngữ, đối xử với cô hoàn toàn khác đám Đại Miêu.

"Ui ui, Ngôn Ngôn, em đau quá, chị mau thổi phù phù cho em đi mà."

"Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn, hôm nay chị xinh quá, xinh như em vậy!"

"Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn, em rất thích chị, đừng thương xong rồi cũng không muốn xa chị đâu!"

.....

Đại Miêu tức giận mắng nó là đồ quạ hai mặt, đồ yêu tinh nhỏ. Nếu không phải Sơ Ngữ khuyên nó rằng sau khi quạ nhỏ dưỡng thương xong

liền đi thì Đại Miêu thực sự muốn đem con quạ này đi vặt lông hầm canh
để uống!

Tức chết nó rồi!

*****

Cục cảnh sát Giang Thành.

Trải qua mấy ngày điều tra, cuối cùng vụ án ở đảo Giang Tâm đã có
tiến triển.

Từ camera giám sát ở biệt thự của Nguyễn Văn Khải, Lâm Lang đã
điều tra ra được nội dung hai ngày trước khi vụ án xảy ra vừa vụn bị mất,
không phải bị người khác tiêu hủy mà là camera bị hỏng. Nhưng lại trùng
hợp đúng thời gian số vũ khí bị mất, ngược lại càng khiến người ta nghi
ngờ nơi này có vấn đề.

Tuy nhiên nếu hung thủ biết rõ trong biệt thự của Nguyễn Văn Khải
tàng trữ súng, lại không cần phá cửa có mật mã mà trực tiếp đi vào tầng
hầm lấy súng. Còn có thể biết chính xác vị trí camera giám sát trong biệt
thứ Nguyễn Văn Khải để phá hoại thì nhất định hẳn là người hiểu rất rõ
Nguyễn Văn Khải.

Người như vậy không nhiều lắm. Mặc dù Nguyễn Văn Khải là cậu ấm
ăn chơi trác táng nhưng chuyện liên quan đến phạm pháp chắc chắn sẽ
không nói ra ngoài. Dù sao tàng trữ súng ống cũng là tội danh không nhỏ.
Vòng xã giao của anh ta ngoại trừ mười một người bị giết trên đảo thì
người thân thiết với anh ta đến mức độ này chỉ có năm người.

Mà trong này bao gồm bố mẹ và anh trai anh ta.

"Điều tra hai người khác thì đều có chứng cứ ngoại phạm." Lâm Lang
vùi trên ghế như toàn thân không xương, mặt đến nỗi ngón tay cũng không

muốn di chuyển, "Trừ hai người bọn họ ra, cũng chỉ còn bố mẹ và anh trai anh ta, nếu không phải bị rò rỉ thông tin ra ngoài thì chỉ có thể nghi ngờ người nhà anh ta thôi."

"Bọn họ có vẻ không có khả năng lắm, bởi vì không có động cơ. Không điều tra được Nguyễn Văn Khải và người nhà anh ta có mâu thuẫn gì, dù thế nào đi nữa cũng là người một nhà, không đến nỗi xuống tay nặng như vậy chứ?"

"Cái này thì không chắc, chuyện xấu xa của nhà giàu đâu phải người như chúng ta có thể nhìn thấu? Cái gì mà kẻ thứ ba rồi con riêng, hỗn tạp đủ loại lắm."

Đề tài đang ngày càng bay xa, Giản Diệc Thừa đẩy cửa đi vào, lấy ra một tờ giấy, phía trên là bóng lưng mơ hồ, "Điều tra thử xem người bên cạnh Nguyễn Văn Khải có nhận ra người này không? Trong camera giám sát vào thời gian xảy ra án mạng thì chỉ có người này là khả nghi. Ca nô hấn đi là của Nguyễn Văn Khải, bên chân có vài túi vải vừa vụn có thể đựng mấy khẩu súng kia, hơn nữa hấn luôn tránh camera, tất cả camera chỉ thu được bóng lưng này của hấn thôi."

"Mờ như vậy, ai mà nhận ra được?" Lâm Lang nhận lấy, nhíu mày hỏi.

"Đúng là quá mờ." Tôn Toàn cũng nói, "Tuy nhiên, lão Giản, tại sao chỉ hỏi người quen của Nguyễn Văn Khải?"

Giản Diệc Thừa phân tích, "Rất rõ ràng, hung thủ không chỉ giết Nguyễn Văn Khải mà còn đổ mọi tội danh lên người anh ta, nếu không phải cực kỳ hận anh ta thì cũng chỉ có thể là trùng hợp."

Những người khác bỗng nhiên tỉnh ngộ, thật ra manh mối này rất rõ ràng, chỉ là bọn họ vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng trên đảo có người thứ mười ba như Giản Diệc Thừa nói thôi.

Bóng lưng này quá mơ hồ, vốn tất cả mọi người đều không ôm nhiều hy vọng, nhưng không ngờ lại có người nhận ra.

"Khá giống Chu Nhất Phàm, nhưng tôi không chắc chắn." Đinh Trạch cầm bức ảnh, nhìn kĩ một lát rồi nói, anh ta là một trong hai người bạn còn lại của Nguyễn Văn Khải.

"Chu Nhất Phàm? Là ai?"

"À, Chu Nhất Phàm là người cày game thuê, kỹ thuật của anh ta rất tốt, khi Văn Khải chơi game thường nhờ anh ta cày hộ."

Những người như bọn họ chơi game rất xông xênh, nạp tiền được thì nạp, không được thì tìm người cày thuê, ai mà có thời gian ngày nào cũng luyện game chứ? Chu Nhất Phàm chính là người giúp bọn họ cày thuê, bởi vì kỹ năng của hắn rất giỏi nên vẫn duy trì liên hệ với hắn, thuận tiện có chuyện gì thì sẽ tìm hắn.

"VẬY anh có biết mấy người Nguyễn Văn Khải và Chu Nhất Phàm có mâu thuẫn gì không?"

"Mâu thuẫn? Không có đâu, hắn cầm tiền làm việc, giá Văn Khải đưa ra lại không thấp, có thể có mâu thuẫn gì?" Đinh Trạch nói xong lại nghĩ đến điều gì đó, "Hình như thật sự có chút mâu thuẫn."

*****

Trong phòng thẩm vấn, Chu Nhất Phàm cúi thấp đầu, tay bị còng đặt trên đùi, sắc mặt căng thẳng, không nói một lời.

Hắn mặc một chiếc sơ mi màu đen nhăn nhúm, trên áo còn có khói bụi. Sắc mặt tái nhợt, hốc mắt đen sì, tóc tai rối bù đầy dầu, có thể nhanh chóng nhận ra hắn là người quanh năm ở trong nhà chơi game.

Lâm Lang và Giang Liên Thành ngồi đối diện hẳn, nhìn hẳn hồi lâu, thấy hẳn không có ý định lên tiếng, Lâm Lang nói, "Anh biết vì sao mình bị bắt phải không? Nói đi."

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, một lúc lâu không hề có âm thanh gì, Lâm Lang không nhịn được nổi nóng, "Mau thú nhận thẳng thắn đi thì chúng tôi còn có thể xử phạt anh một cách khoan hồng, nếu như để chúng tôi nói trước thì anh không còn cơ hội đâu!"

Mười hai người bị giết, vụ án lớn như vậy nhưng cấp trên cho bọn họ thời hạn trong vòng 1 tháng nhất định phải phá được án. Truyền thông cũng chẳng biết moi tin từ đâu, ngày nào cũng đưa tin, dân chúng tạo áp lực rất lớn cho bọn họ. Mọi người trong đội nhấn nhin tăng ca lâu như vậy mới bắt được hung thủ, hẳn còn không mau chóng khai báo đi, chơi trò im lặng là vàng với bọn họ, không thể nhịn được nữa!

Ngay lúc Lâm Lang sắp sửa bùng nổ thì rốt cuộc Chu Nhất Phàm cũng mở miệng, "Người là do tôi giết."

Cơn tức của Lâm Lang không được trút ra nên suýt thì nghẹn chết.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CÙNG

Giang Nam Hồng Đậu

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Pubg [6]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Chu Nhất Phàm có một cô bạn gái tên là Tô Dao, cô ta vô cùng xinh đẹp, không kém ngôi sao nổi tiếng trên TV là bao. Cho nên việc cô ta coi trọng một dân mê game bình thường như Chu Nhất Phàm vẫn luôn là chuyện mà hắn kiêu ngạo nhất. Tất cả bạn bè đều hâm mộ hắn, cho rằng may mắn cả đời này của hắn đều dùng vào việc có được một người bạn gái như Tô Dao rồi.

Đồng thời bọn họ cũng rất yêu nhau, đã vẽ nên một tương lai tươi đẹp cho cả hai. Thế nhưng vào thời điểm bọn họ đang hạnh phúc nhất thì Nguyễn Văn Khải cướp đi Tô Dao bên cạnh hắn.

Đó chính là động cơ giết người mà Chu Nhất Phàm tự mình khai nhận. Thế nhưng khi lực lượng cảnh sát đi điều tra theo lời hắn thì lại phát hiện Tô Dao thực chất chỉ là một cô gái háms tiền, lúc cô ta và Chu Nhất Phàm ở bên nhau, Chu Nhất Phàm phải nhận cày thuê rất nhiều game mới có thể gánh nổi những khoản phí cho cô ta. Bạn bè của hắn đều nói Tô Dao chỉ chơi đùa với hắn, tiêu tiền của hắn mà thôi, nhưng Chu Nhất Phàm cho rằng bọn họ đổ kị với mình nên không hề tin tưởng lời nói này.

Còn khi Tô Dao và Nguyễn Văn Khải ở bên nhau thì cũng không biết là ai chủ động trước, nhưng một bên thích tiền, một bên yêu nhan sắc, vì thế hai người họ cứ thế mà trở thành người yêu.

Sau khi ở cùng nhau, mỗi ngày Tô Dao đều đổi những loại túi hàng hiệu lẫn đồ trang sức quý giá xưa nay chưa từng có, nhưng lúc này cô ta

cũng không chia tay với Chu Nhất Phàm, vậy nên quan hệ của cô ta và Nguyễn Văn Khải nhanh chóng bị phát hiện.

Chu Nhất Phàm biết những cậu ấm này là kiểu người như thế nào, đương nhiên sẽ không cho rằng Tô Dao có lỗi, vì thế hẳn cảm thấy Nguyễn Văn Khải ép buộc Tô Dao nên liền tìm anh ta làm loạn hồi lâu. Sự việc này khiến Nguyễn Văn Khải cảm thấy mất mặt trước mặt bạn bè nên sau đó liền chia tay với Tô Dao, cũng đưa cô ta không ít phí chia tay.

Còn Tô Dao sau khi chia tay lại ở bên cạnh Chu Nhất Phàm, vì thế hẳn ta càng chắc chắn Tô Dao bị ép buộc. Nhưng hẳn không biết đằng sau lưng hẳn Tô Dao lại bí mật quyến rũ một cậu ấm khác. Mà cô ta có thể biết nhiều công tử nhà giàu như vậy vì Chu Nhất Phàm cày game thuê cho Nguyễn Văn Khải.

Nhưng bất kể nói thế nào thì chuyện Chu Nhất Phàm hận Nguyễn Văn Khải là điều chắc chắn, mà sau khi Tô Dao "trở lại" bên cạnh hẳn, bởi vì gánh nặng thỏa mãn nhu cầu cho Tô Dao nên Chu Nhất Phàm lại không thể không tiếp tục đồng thời cày thuê cho rất nhiều người. Trong số này thì công việc cày thuê cho Nguyễn Văn Khải có thù lao cao nhất. Đối mặt với tên đã cướp bạn gái của mình, hẳn rất muốn khí khái từ chối công việc này, nhưng hẳn lại không muốn người con gái mình yêu thất vọng, không muốn nhìn cô ta buồn bã vì không mua được túi hàng hiệu, nên hẳn lại cắn răng tiếp tục nhận công việc cày thuê cho Nguyễn Văn Khải.

Mà Tô Dao chỉ là một trong số rất nhiều bạn gái của Nguyễn Văn Khải, anh ta không để ý lắm nên vẫn tiếp tục để Chu Nhất Phàm cày thuê cho mình. Hoặc có thể anh ta thấy việc Chu Nhất Phàm không thể không làm công cho mình để kiếm sống càng khiến anh ta hả hê hơn.

Tuy nhiên Chu Nhất Phàm bị hai tầng tâm lý hành hạ, dần dần trở nên tiêu cực, sự hận thù của hẳn đối với Nguyễn Văn Khải đã lên đến đỉnh điểm, rốt cuộc không nhịn được nữa, hẳn lên kế hoạch cho lần mưu sát này.

Đối với tội trạng của mình, Chu Nhất Phàm thú nhận rất thành thật, hắn đã giết mười người trên đảo, còn hai người còn lại thì tự giết hại lẫn nhau. Chu Nhất Phàm đeo găng tay, sau khi giết mười người kia thì đặt súng vào trong tay Nguyễn Văn Khải để trên khẩu súng ấy chỉ có vân tay của Nguyễn Văn Khải. Người kiểm tra vết tích dựa theo thông tin về vân tay nên dẫn đến kết luận Nguyễn Văn Khải là hung thủ.

Không thể không nói kế hoạch hắn bày ra rất hoàn mỹ, được thực hiện vô cùng hoàn hảo và cẩn thận, nếu không phải con quạ nói cho Sơ Ngữ trên đảo có mười ba người thì chắc đã bị hắn lừa gạt thành công rồi.

"Còn mười một người khác, bọn họ cũng đâu có làm gì anh đâu?"

Lâm Lang hỏi.

"Ha ha." Chu Nhất Phàm cười mỉa, "Tôi căm thù sự giàu có, bọn họ đều là những cậu ấm cô chiêu nhà giàu, trừ ăn uống vui đùa, gieo tai họa cho con gái nhà lành thì còn có thể làm gì? Đều là những con sâu mọt của xã hội, giết một người cũng là giết, giết mười hai người cũng là giết, tôi đang trừ hại vì dân đấy."

Căm thù sự giàu có, thì ra lý do đơn giản như vậy nhưng cũng khiến người khác không nhịn được lạnh sống lưng, Lâm Lang cảm thấy, anh ta thà tin đối phương giết bọn họ do thâm thù đại hận cũng không hi vọng chỉ vì lí do đơn giản như vậy.

Tuy rằng anh ta thường xuyên đổ kị và ước ao với cuộc sống của người có tiền, nhưng cũng chỉ như thế mà thôi, anh ta không hiểu đến tội cùng là căm ghét đến mức độ nào mới có thể ra tay giết người? Đây cũng không phải đơn giản chỉ căm thù sự giàu có mà là phát điên rồi.

Giản Diệc Thừa ôm cánh tay, đứng bên ngoài cửa sổ nhìn màn thắm vấn bên trong, nghe rõ ràng từng câu chữ. Anh nhú mày như đang ngẫm nghĩ điều gì đó.

Bỗng nhiên anh di chuyển, đi tới phòng thẩm vấn, gõ cửa gọi Lâm Lang ra.

Lâm Lang thò đầu ra, nghi ngờ hỏi, "Làm sao thế? Lão Giản, tớ sắp hỏi xong rồi."

"Câu hỏi hử xem làm sao hử biết được ở tầng hầm của Nguyễn Văn Khải có vũ khí, làm sao biết mật mã để vào trong? Camera biết thợ do ai làm hỏng? Còn nữa, sao hử lại có chìa khóa ca nô của Nguyễn Văn Khải?"

Chu Nhất Phàm và Nguyễn Văn Khải chỉ là quan hệ người thuê và người cày thuê, giữa bọn họ còn từng có mâu thuẫn, làm sao Nguyễn Văn Khải có thể nói cho Chu Nhất Phàm biết nhược điểm của mình là tàng trữ súng đạn?

Hiển nhiên Lâm Lang cũng nghĩ đến điểm này, anh ta gật đầu, không nhiều lời đóng cửa quay lại phòng thẩm vấn.

Chu Nhất Phàm vẫn cúi thấp đầu, dờ ra nhìn chăm chăm vào còng tay, từ đầu đến cuối không ngước lên, tuy nhiên vẫn rất phối hợp với việc thẩm vấn.

Hắn vuốt ve còng tay, lần đầu tiên khẽ ngẩng đầu nhìn Lâm Lang, "Anh nói số vũ khí kia? Ha ha, loại người như hử, ý có tiền nên thích làm một số chuyện khiêu chiến pháp luật, cố ra vẻ mình ngẫu thế nào, còn hận không để cho toàn bộ thế giới đều biết, tôi nghe được thì có gì là lạ?"

Lâm Lang giễu cợt một tiếng, "Chuyện vũ khí thì có thể tình cờ biết, nhưng làm sao anh biết mật mã tầng hầm?"

Điều này nếu không phải người thân cận tuyệt đối không thể biết được.

Ngón tay Chu Nhất Phàm đang vuốt còng khựng lại một chút nhưng đã nhanh chóng khôi phục bình thường, "Có lần đến nhà anh ta lấy tiền trùng hợp thấy được."

Lâm Lang cười mỉa, "Thật là đúng dịp." Đối với lời giải thích như thế này, Lâm Lang không tin, đừng nói là Nguyễn Văn Khải, kể cả người bình thường có ai sẽ tùy tiện để người có nỗi hận thù với mình biết mật mã nhà mình? Huống chi Nguyễn Văn Khải còn tàng trữ súng ống trong tầng hầm, anh ta không sợ Chu Nhất Phàm báo cho cảnh sát sao?

Còn nữa, chẳng phải Chu Nhất Phàm chỉ là một người cày thuê sao? Những giao dịch như trả tiền công này đều thực hiện trên mạng mà, trên thực tế, việc Chu Nhất Phàm và Nguyễn Văn Khải biết nhau chẳng phải nhờ phúc cô bạn gái bắt cá hai tay của hắn sao?

"Camera ở biệt thự do ai phá hỏng?"

"Tôi làm."

"VẬY anh cũng giỏi quá nhỉ, đến nhà Nguyễn Văn Khải có một lần mà đã biết mật mã tầng hầm nhà anh ta, rồi còn biết rõ tất cả vị trí của camera giám sát nữa."

Chu Nhất Phàm cúi đầu không nói lời nào, nhất quyết nhận là bản thân làm, kể cả ca nô cũng do hắn tự trộm khiến Lâm Lang tức giận nghiêng răng.

Lúc muốn hắn nhận tội thì hắn lại chơi trò im lặng là vàng với bọn họ, kết quả bây giờ nhận tội rồi thì ôm hết tất cả tội danh lên người mình, hắn đến đây quấy rối thì đúng hơn!

"Tức chết tôi, tên này muốn ăn đòn mà!" Lâm Lang không nổi nóng không được.

Lý Trường Phong cũng biết thời gian này bọn họ cực khổ rồi, bởi vậy mới nói, "Được rồi, các cậu trở về nghỉ ngơi thật tốt đi, người đang ở đây, cũng không chạy thoát được, ngày mai hẵng thăm vấn lại."

"Vậy không được, chúng ta điều tra lâu như vậy cơ mà? Còn thiếu một bước này nữa thôi, không cạy được miệng tên này, tôi trở về cũng ngủ không ngon!" Thật bất ngờ người phản đối đầu tiên lại là Lâm Lang.

Lý Trường Phong lắc đầu, tên nhóc này khó hầu hạ quá!

Lúc này Giản Diệc Thừa mở miệng nói, "Có thể điều tra cô Tô Dao kia, cả mười hai mạng người hăn cũng không quan tâm, thứ khiến hăn quan tâm chắc chỉ có cô gái này thôi."

Sau đó mọi người lại không ngừng nghỉ đi điều tra Tô Dao, cuối cùng vẫn tra ra vấn đề, hai ngày trước trong tài khoản của cô ta bỗng nhiên có thêm một khoản tiền 20 triệu kék xù.

Lúc Tô Dao được mời đến cục cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, cô ta còn vừa mới chơi trò xe rung với một gã nhà giàu xong, Chu Nhất Phàm xảy ra chuyện gì cũng không biết.

Nhưng quả thật cô ta rất đẹp, bảo sao Chu Nhất Phàm cứ cố chấp với cô ta như vậy.

"Liên quan đến số tiền 20 triệu trong tài khoản của cô, cô có gì để giải thích không?" Cảnh sát đi thẳng vào vấn đề, không quanh co lòng vòng.

Ánh mắt Tô Dao trốn trốn tránh tránh, cuối cùng không chịu nổi áp lực của cảnh sát mà thành thật khai báo, "Là bạn trai cũ của tôi cho."

Hai ngày trước đột nhiên cô ta nhận được điện thoại của Chu Nhất Phàm, hăn nói sẽ chuyển cho cô ta 20 triệu nhân dân tệ, hỏi cô ta có nhận được không. Lúc đó cô ta còn kinh ngạc một lúc lâu, vì cô ta biết điều kiện

của Chu Nhất Phàm như thế nào, đừng nói 20 triệu, 2 triệu hẵn còn không có. Tuy nhiên vì hẵn thành thật dễ dụ nên cô ta vẫn hẹn hò với hẵn, lẽ sau này không tìm được người có tiền để kết hôn thì vẫn còn một cái lớp xe dự phòng.

Cho nên lúc cô ta nhận được điện thoại liền biết Chu Nhất Phàm dính vào chuyện gì rồi, nếu không hẵn tuyệt đối không thể có nhiều tiền như vậy.

Tuy nhiên cô ta cũng chẳng hỏi nhiều, hẵn cho tiền thì cô ta cầm thôi, hơn nữa hẵn tự nguyện mà, nếu xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến cô ta. Lại không ngờ chuyện này thật sự dẫn cảnh sát tới.

"Tôi và Chu Nhất Phàm đã chia tay rồi, tôi cũng không biết tại sao hẵn có tiền nữa, hẵn cho tiền thì tôi nhận thôi, nếu xảy ra chuyện gì các anh tìm hẵn là được rồi, tìm tôi làm gì?"

Tô Dao nhanh chóng rũ sạch quan hệ của mình với Chu Nhất Phàm, giống như được tiếp thêm sức mạnh, thái độ cũng cứng rắn.

Lâm Lang và Tôn Toàn nhìn bộ dạng này, trong lòng bỗng nhiên hơi đồng tình với Chu Nhất Phàm.

Xù xì xù xì, ai lại đi đồng tình với tên giết người, đều là người trưởng thành cả rồi, làm chuyện gì là lựa chọn của hẵn, tự bản thân không nhìn đúng người, giết mười hai mạng người vì cô gái này cũng là chuyện gieo gió gặt bão thôi!

Tuy nhiên những lời này của Tô Dao cũng không phải không có tác dụng, tối thiểu đã khiến Chu Nhất Phàm sau khi xem xong chịu đả kích không nhỏ, hẵn càng thêm tiêu cực hơn, sau đó khai báo tất cả mọi chuyện.

Chuyện giết người thì do hẵn làm, không còn gì chối cãi, nhưng quả thật có người giúp hẵn. Nói cho hẵn biết trong tầng hầm có súng đạn và

mật mã, làm hỏng camera giám sát và cung cấp ca nô đều nhờ một người.

Người này chính là Nguyễn Văn Hạo, anh trai ruột của Nguyễn Văn Khải, nguyên nhân đơn giản chỉ là những chuyện tầm tối ở các gia đình giàu có.

"Bố tôi muốn chia cổ phần Nguyễn thị thành hai phần, nhưng Nguyễn Văn Khải không biết một tí gì về công ty hết, cho nó một nửa công ty sẽ chỉ khiến Nguyễn thị phá sản. Tôi không muốn giết nó, tôi chỉ nhất thời kích động thôi, tôi hối hận rồi, thật sự hối hận rồi..."

Tổng giám đốc tập đoàn Nguyễn thị áo mũ chỉnh tề đang chôn mặt giữa hai tay, đau khổ chảy nước mắt, có điều hối hận cũng không cứu được sinh mạng của em trai mình.

"Đã điều tra xong, Nguyễn Văn Hạo cho rằng Chu Nhất Phàm muốn giết em trai mình nên cung cấp thông tin trợ giúp hẳn, cũng đồng ý sau khi thành công thì sẽ cho hẳn 20 triệu để hẳn cao chạy xa bay. Anh ta cũng không biết Chu Nhất Phàm lại giết tất cả mọi người trên đảo, hơn nữa còn có suy nghĩ cá chết lưới rách, 20 triệu cũng để lại cho Tô Dao."

Chỉ có thể nói rằng ma xui quỷ khiến, suy nghĩ sai lầm lại trợ giúp một ác ma.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯỜNG

Giang Nam Hồng Đâu

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Kết Thúc [1]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânSau khi quạ nhỏ chữa khỏi vết thương, Sơ Ngữ đến đảo Giang Tâm một chuyến để đưa nó về. Tên nhóc này quá nghịch ngợm, mỗi ngày đều làm loạn, suýt thì phá luôn nhà cô rồi.

Tuy nhiên Sơ Ngữ vẫn rất thích chú quạ nhỏ này, mặc dù không nhìn thấy lúc nó quậy phá nhưng ở trước mặt cô thì nó cực kỳ ngoan, miệng lại ngọt, còn đặc biệt dính người. Cho nên khi nó rời đi Sơ Ngữ cũng hơi không nỡ.

Chú quạ nhỏ thì càng lưu luyến hơn, lúc chia tay với cô, mỗi bước đi đều rất chậm, rất cẩn thận, nhìn đáng thương cực kỳ.

Quạ mẹ không nhìn nổi bộ dạng như sinh ly tử biệt này của bọn họ, nó giang cánh vỗ vào lưng quạ nhỏ, "Được rồi, khóc sụt sướt còn ra thể thống gì? Sau này cũng không phải không có cơ hội gặp mặt, lúc nào nhớ cô ấy thì đi thăm là được rồi mà!"

Dừng một chút, quạ mẹ lại nói, "Bây giờ đã hối hận chưa? Lúc bảo con học tập thì con lại ham chơi! Đầu tiên học xong kỹ năng tổ tiên truyền đi đã rồi lúc đấy muốn đi đâu yêu đương mẹ cũng mặc kệ con!"

Sơ Ngữ: "..."

Trẻ con trong giới động vật cũng phải học tập vất vả như thế sao?

Lúc Sơ Ngữ trở về đã sắp đến 5 giờ nên cô không ra cửa hàng nữa mà đi siêu thị mua chút nguyên liệu nấu ăn.

Từ khi Giản Diệc Thừa chuyển tới ở cùng cô, Sơ Ngữ rất có lộc ăn, mỗi ngày đều được anh nấu nướng cho ăn, hạnh phúc khỏi nói.

Cô và Giản Diệc Thừa quả thực là một đôi trời sinh, tuy rằng cô không thể nấu cơm nhưng Giản Diệc Thừa lại nấu rất ngon. Từ lần đầu hẹn hò hôm lễ tình nhân cô đã được thưởng thức rồi.

Giản Diệc Thừa nói đồ ăn ở ngoài không lành mạnh, từ sau khi hai người ở chung thì anh liền nhận công việc nấu cơm cho cô và bốn con thú cưng. Chiều nào hai người rảnh thì cùng đi siêu thị mua đồ ăn rồi về nhà Giản Diệc Thừa sẽ làm đầu bếp, nấu cơm rất ngon cho cô ăn. Đến bây giờ Sơ Ngữ đã béo lên vài cân rồi.

Kề cả bốn con thú cưng cũng thế, đặc biệt là Đại Miêu, nó đang càng ngày càng phát triển theo hướng hình tròn. Sơ Ngữ uy hiếp dụ dỗ thế nào cũng không khiến nó giảm cân được.

Thế nên hôm nay tất cả nguyên liệu Sơ Ngữ mua đều là đồ chay, tốt cho sức khỏe là được, muốn Đại Miêu giảm béo thì phải bắt nó kiêng ăn thịt.

Vì thế Đại Miêu rất bất bình, "Ngôn Ngôn, bây giờ chị không yêu em nữa, lúc mới quen lúc nào chị cũng nghĩ cách cho em ăn thịt, bây giờ thì sao, chị đang đổi cách để ngược đãi em!"

Nói linh tinh, sao có thể giống nhau được? Lúc mới đem về nó gãy trơ xương, cần bổ sung dinh dưỡng, còn bây giờ? Ha ha dinh dưỡng quá thừa.

"Em cũng phải ăn thịt để phát triển chứ, chị nói không ăn liền không ăn, chẳng nghĩ đến cảm nhận của em gì cả."

Sơ Ngữ từ chối, "Làm nũng cũng vô dụng, em phải giảm béo."

Đại Miêu còn muốn nói gì đó đã bị Sơ Ngữ nói sang chuyện khác ngắt lời, "Về nhà, có việc gì về nhà lại nói nhé."

Sơ Ngữ đỗ xe ở bãi đỗ xe của tiểu khu, sau đó cởi dây an toàn, đẩy cửa xuống xe.

Đúng lúc này, một bóng đen xông tới từ trong vườn cây cạnh tiểu khu, tốc độ cực nhanh, khi Sơ Ngữ còn chưa kịp phản ứng đã lao tới bên cạnh cô.

"Không được cử động!"

Một thứ sắc bén tì lên cổ Sơ Ngữ, cảm giác nhói đau khiến cô cảm nhận được làn da trên cổ đã bị đối phương cứa vào.

"Khụ khụ." Một cánh tay của đối phương kẹp chặt cổ Sơ Ngữ khiến cô rất khó thở, sắp mất hết dưỡng khí, mặt cô nhanh chóng đỏ lên.

"Meo meo!"

"Gâu gâu gâu!"

Bốn con thú trong xe sợ hãi ngậy người trước biến cố bất thành linh này, nhất thời tiếng Đại Miêu kêu thê thảm và tiếng sủa ầm ĩ của mấy chú chó vang vọng khắp nơi.

"Bảo chúng nó đừng kêu nữa, nếu không tôi giết cô!"

Giọng nói âm u của đối phương vang lên bên tai Sơ Ngữ khiến cô rùng mình.

Sơ Ngữ nhanh chóng phán đoán ra đối phương là một người đàn ông trung niên cao lớn, ông ta cầm một con dao sắc bén đè lên cổ cô, lúc này

mà mạnh mẽ chống trả thì cực kỳ không sáng suốt, trước mắt chỉ có thể thuận theo ông ta, tìm cơ hội thoát ra sau.

Bởi vậy cô quay lại nói với mấy đứa Đại Miêu, "Đại Miêu, Nhị Lang Thần, các em đừng kêu, ngoan nào, nghe lời."

Bốn con thú cưng sốt ruột muốn chết, chuẩn bị xông lên đọ sức với người xấu nhưng lại sợ ông ta dùng dao gây tổn thương đến Sơ Ngữ, vì thế nghe được giọng cô chúng chỉ có thể tạm thời yên lặng. Nhưng mà biểu hiện càng lo lắng hơn, không biết nên làm gì mới tốt.

Người đàn ông kẹp Sơ Ngữ thả tay đang kiểm chế cô ra, chỉ kề dao trên cổ cô, sau đó nhanh chóng lấy chìa khoá trong xe, đóng cửa, khoá lại ở bên ngoài, nhốt bọn Đại Miêu trên xe.

Mấy đứa Đại Miêu lập tức nhận ra có điều không ổn, nếu Sơ Ngữ thật sự bị người kia bắt đi thì không tốt chút nào. Chúng nó điên cuồng dùng móng vuốt cào cửa sổ xe, lo lắng gọi Sơ Ngữ. Nhưng tất cả chỉ phí công, cô đã bị người đàn ông kia kéo lên một chiếc xe khác.

Lúc này là gần 5 giờ chiều, người đi làm vẫn chưa tan làm, hơn nữa người ở trong tiểu khu vốn không nhiều nên lúc này xung quanh rất yên lặng, không có một bóng người nào. Mà động tác của kẻ xấu rất nhanh, từ đầu đến cuối chưa đến nửa phút nên không khiến người khác chú ý.

Không chờ Sơ Ngữ nghĩ ra biện pháp thoát thân thì đã bị người kia dùng một cái khăn ướt che mũi lại. Sơ Ngữ nhận ra đây là mùi thuốc gây mê nên lập tức nín thở, ngăn không hít khí vào sẽ dẫn đến hôn mê. Nhưng mà đối phương cũng đoán được ý đồ của cô, thời gian bị rất dài, mãi đến tận khi cô không chịu được nữa bắt buộc phải hô hấp.

Trước khi hôn mê, rốt cuộc Sơ Ngữ cũng nhìn thấy mặt đối phương, thế mà lại là người quen, chính là ông chủ hiệu thuốc Diêu Sơn Hà. Một giây đấy, trong lòng cô xuất hiện một suy nghĩ...

Điều gì nên tới cuối cùng cũng tới.

Lúc Giản Diệc Thừa nói cho cô biết Diêu Sơn Hà đã trốn thoát được thì cô vẫn luôn lo lắng đề phòng, sợ bị đối phương trả thù. Thời gian dài trôi qua cũng không có chuyện gì nên cô mới dần dần yên tâm. Nhưng ngày nào Diêu Sơn Hà vẫn chưa bị bắt, trong lòng cô vẫn còn chút lo sợ, giống như trên đầu có một con dao đang treo lơ lửng, không biết lúc nào sẽ rơi xuống.

Hiện tại chuyện vốn lo lắng bấy lâu rốt cuộc cũng xảy ra, cô sợ hãi nhưng lại thở phào nhẹ nhõm một cách kỳ lạ.

Bọn Đại Miêu trơ mắt nhìn Sơ Ngữ bị người xấu bắt đi nhưng lại không biết làm gì, lúc Đại Miêu đang cực kỳ lo lắng thì phát hiện điện thoại di động Sơ Ngữ đánh rơi trên chỗ ghế lái, liền vội vã gọi điện thoại cho Giản Diệc Thừa.

Đại Miêu vô cùng thông minh, dù Sơ Ngữ chỉ mới dạy thao tác gọi điện thoại một lần nó đã học được rồi. Tuy nhiên màn hình điện thoại nhỏ, động tác của nó không được linh hoạt lắm, tay chân hơi cứng nhắc.

Nhưng càng gấp gáp càng dễ phạm sai lầm, vốn đã không linh hoạt rồi mà giờ phút này Đại Miêu còn rất lo lắng nữa nên mấy lần nhập mật mã điện thoại đều sai. Bọn Tiểu Bạch ở phía sau nhìn mà sốt hết cả ruột.

Đại Miêu hiểu rằng gấp gáp không có tác dụng gì nên nhanh chóng bắt bản thân tỉnh táo lại, cẩn thận từng li từng tí bấm nút, cuối cùng cũng nhập chính xác mật mã, mở được điện thoại di động.

Nhập mật mã còn đơn giản, nhưng Đại Miêu không nhận biết được con số, càng không nhớ số của Giản Diệc Thừa, thế nhưng nó nhận ra ảnh chân dung của Giản Diệc Thừa. Sơ Ngữ có cài ảnh chân dung cho những người thân thiết nên Đại Miêu tìm một lúc thì thấy ảnh của Giản Diệc Thừa.

Lúc Giản Diệc Thừa nhận điện thoại đang là giờ tan tầm, trong phòng làm việc hơi ồn ào, anh không nghe thấy tiếng Sơ Ngữ nói chuyện, nhưng lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Đại Miêu.

Tiếng mèo kêu sắc bén xuyên thấu qua tiếng âm ã trong phòng làm việc, truyền đến tai Giản Diệc Thừa khiến trong phút chốc tim anh treo ngược lên.

"Đại Miêu? Có phải là xảy ra chuyện gì rồi không? Sơ Ngữ đâu? Cô ấy đâu?"

Anh chưa từng nghe tiếng Đại Miêu kêu thê thảm như vậy, trực giác nói cho anh biết Sơ Ngữ đã xảy ra chuyện.

"Ngôn Ngôn bị người xấu bắt đi rồi, hã còn có dao, anh mau đi cứu chị ấy đi!"

Đại Miêu tiếp tục gọi nhưng Giản Diệc Thừa không hiểu nó nói gì, chỉ có thể xác nhận việc Sơ Ngữ đã xảy ra chuyện qua âm thanh khẩn thiết của nó.

Tim anh lập tức nhảy lên cuống họng, đầu óc trống rỗng khoảng một giây, sau đó nhanh chóng tỉnh táo lại, dùng tốc độ cực nhanh nói, "Đại Miêu, em nghe anh nói, chia sẻ vị trí của em cho anh, nút bên trái màn hình, em biết không?"

Nói xong anh cũng không quan tâm liệu con mèo có hiểu không, nhanh chóng cúp điện thoại để chia sẻ vị trí của mình cho điện thoại Sơ Ngữ.

Cảm ơn trời đất, Đại Miêu còn thông minh hơn so với tưởng tượng của anh, nhận được tin chia sẻ của nó nên Giản Diệc Thừa nhanh chóng biết vị trí cuối cùng Sơ Ngữ xuất hiện chính là tiểu khu nhà bọn họ.

Lúc này, mọi người đã nhận ra được có chuyện qua giọng nói căng thẳng của anh, nhanh chóng tới hỏi anh đã xảy ra chuyện gì.

Giản Diệc Thừa cũng không nói dối, kể tình huống của Sơ Ngữ cho bọn họ.

Bây giờ mọi người cũng không còn tâm trạng tan làm nữa, bình thường có vụ án đều sẽ quên đi mọi thứ để xử lý, huống chi đây còn là người nhà mình xảy ra chuyện.

Giang Liên Thành nhanh chóng giao việc, "Tiểu Vương, Tiểu Tôn, hai cậu lập tức đi điều tra camera giám sát. Tiểu Lâm, Tiểu Triệu, hai người đến hiện trường vụ án."

"Rõ."

"Tôi cũng đi." Giản Diệc Thừa nói như chém đinh chặt sắt, Giang Liên Thành cũng biết anh sốt ruột, không cản anh, chỉ nói, "Đừng kích động, an toàn là số một, làm gì cũng phải cẩn thận."

Giản Diệc Thừa gật đầu, nhanh chóng bước ra ngoài, cũng không biết anh có nghe được lời dặn không.

Lúc anh chạy tới tiểu khu thì nhìn thấy một đám người đang vây quanh xe Sơ Ngữ, hóa ra là đám Nhị Lang Thần bị nhốt trong xe đang liều mạng đập cửa sổ khiến người qua đường chú ý. Bọn họ còn tưởng là thú cưng bị chủ nhân sơ ý để quên trên xe, đang gọi điện cho quản lý để tìm chủ nhân chúng nó.

Sau khi Giản Diệc Thừa đi tới thì phát hiện ở xung quanh không có chìa khóa, bởi vậy trực tiếp cầm một tảng đá ven đường đập vào cửa sổ xe.

Quần chúng vây xem bị hành vi bạo lực của anh dọa, cuối cùng vẫn là Lâm Lang chạy tới xua tan đám đông.

"Cảnh sát đây! Phiên mọi người nhường chỗ."

Dân chúng tràn đầy tò mò hỏi anh ta là đã xảy ra chuyện gì. Dương nhiên Lâm Lang không nói cho họ biết, nhưng dù vậy đám đông đứng hóng hớt cũng không tản đi.

Giản Diệc Thừa đập vỡ cửa kính xe, sau đó mở cửa để bốn con thú cưng đi xuống, chúng nó vẫn lo lắng kêu to, muốn Giản Diệc Thừa nhanh chóng đi cứu Sơ Ngữ. Nhưng chúng nó lại không biết Sơ Ngữ đã bị đưa đi đâu.

Huống chi Giản Diệc Thừa cũng không hiểu chúng nó nói gì.

Lúc này người trong cục gọi điện thoại tới.

"Người bắt cóc Sơ Ngữ là Diêu Sơn Hà, tên này căn bản không thèm trốn tránh, trực tiếp dùng dao uy hiếp Sơ Ngữ, lái một chiếc xe màu đen chạy về phía Nam từ đường Ngô Đồng rồi."

Giản Diệc Thừa lập tức lên xe, khởi động xe đuổi theo.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỨNG

Giang Nam Hồng Đậ
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Kết Thúc [2]

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânSau khi Giản Diệc Thừa khởi động xe
bỗng nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

"Muốn cô ta sống thì chỉ một mình mà được đến đây, không cho phép dẫn theo cảnh sát, nếu không mà chờ nhật xác cô ta đi!"

Trong xe im bật đi, tay cầm điện thoại di động của Giản Diệc Thừa siết chặt lại, sắc mặt anh lạnh lẽo đến đáng sợ.

"Được, một mình tôi tới đây!" Giản Diệc Thừa nhanh chóng nói, "Đừng làm hại cô ấy, cô ấy không biết gì hết, có chuyện gì ông nhắm vào tôi là được!"

"Ha ha, chuyện này mà không phải lo. Bến tàu Nam Loan, tao chờ mà một tiếng đồng hồ, nếu không đến tao sẽ giết con tin!" Nói xong liền cúp điện thoại.

"Là Diêu Sơn Hà à?" Lâm Lang ngồi trên ghế lái phụ nhìn anh nghe điện thoại, sắc mặt rất kém nên nhanh chóng đoán được người gọi điện.

"Các cậu đi xuống đi." Giản Diệc Thừa ngắt lời anh ta, "Diêu Sơn Hà chỉ cho một mình tớ tới thôi, nếu không sẽ giết con tin."

Ơ?

Hai người Lâm Lang giật mình hoảng sợ, bọn họ lập tức hiểu được dụng ý của tên bắt cóc, lúc trước người tham gia đội điều tra tiêu diệt băng đảng buôn ma túy trong cục chỉ có mỗi Giản Diệc Thừa thôi, còn người cung cấp manh mối lại là Sơ Ngữ, những gì ông ta làm bây giờ chẳng phải muốn trả thù hai người bọn họ sao?

"Lão Giản, cậu đừng kích động, đây chính là một cái bẫy, chúng ta về cục thương lượng kế hoạch đã, nhất định có thể cứu được Sơ Ngữ, không thể để một mình cậu đi mạo hiểm được." Hai người vội vã khuyên nhủ. Nếu như chỉ là án bắt cóc thông thường thì bọn họ sẽ để anh đuổi theo, nhưng đối phương lại là một tên trùm ma túy cực kỳ hung ác, hơn nữa mục đích của ông ta rõ ràng là tìm Giản Diệc Thừa để báo thù, bọn họ đương nhiên không thể trơ mắt nhìn anh đi tìm cái chết.

Giản Diệc Thừa quyết đoán từ chối, "Không được, Sơ Ngữ đang ở trong tay ông ta, tớ không thể mạo hiểm như thế, các cậu về đi."

"Lão Giản..."

"Xuống xe!" Giản Diệc Thừa gầm lên.

Từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy bộ dạng anh tức giận như vậy, hai người Lâm Lang không dám tiếp tục khuyên nữa, đành phải xuống xe.

Hai người bọn họ còn chưa đứng vững Giản Diệc Thừa đã lái xe đi, giống như mũi tên rời khỏi cung vậy, trong phút chốc đã đi xa.

Tiểu Triệu ủ rũ hỏi Lâm Lang, "Làm sao bây giờ? Chúng ta thật sự không đuổi theo sao? Anh Giản sẽ không gặp chuyện gì nguy hiểm chứ?"

Lâm Lang lắc đầu, "Đi thôi, về cục trước, lúc này lão Giản đã để lại gợi ý cho tôi rồi."

"Hả? Gợi ý gì, sao tôi không biết?"

Lúc Sơ Ngữ tỉnh lại một lần nữa thì cô đang ở trong một căn phòng tối tăm không có ánh sáng, giơ tay không thấy rõ năm ngón, không nhìn được bất kì cái gì hết.

Sơ Ngữ thử cử động, phát hiện tay chân đều bị trói chặt, không thể động đậy được, trên miệng cũng bị dán băng dính.

"Ha ha."

Một tiếng cười gằn trầm thấp đột ngột vang lên trong căn phòng tối đen.

Diêu Sơn Hà?

Sơ Ngữ giật mình sợ hãi, thế mà cô không phát hiện Diêu Sơn Hà cũng ở trong phòng này.

"Ừm ừm ừm..."

Miệng Sơ Ngữ bị dán băng dính không thể nói được gì. Nhưng người trong bóng tối lại hiểu ý của cô.

"Ngoan ngoãn đi, đừng có lộn xộn, nếu không dao trong tay tao cũng không thương hoa tiếc ngọc đâu."

Lưỡi dao sắc bén lạnh lẽo sượt qua mặt Sơ Ngữ, lòng cô tràn ngập sợ hãi, không dám cử động nữa.

"Tao quả thật đã xem thường mày, mày nguy trang tốt như thế, lừa được cả tao." Giọng nói trầm thấp của Diêu Sơn Hà như truyền đến từ bên tai cô, Sơ Ngữ muốn tránh đi theo bản năng nhưng lại sợ lưỡi dao trên cổ nên chỉ có thể kiềm chế.

"Một tay tao tạo ra kế hoạch hoàn mỹ như vậy, không hề có một kẽ hở nào, lừa gạt được cả cảnh sát, không nghĩ đến lại để một mình mày nhìn ra

manh mỗi. Nói tao biết mày phát hiện như thế nào?"

"Ừm ừm..."

"À, tao quên mất bây giờ mày không nói được." Mũi dao lạnh lẽo di chuyển, lướt đến mặt Sơ Ngữ, "Tao tháo ra cho mày, nhưng mày phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu dám hét to thì mày không giữ được gương mặt xinh đẹp này đâu."

Tiếng nói của ông ta tựa như cơn gió độc nơi địa ngục vậy, khiến Sơ Ngữ không tự chủ được rùng mình một cái, bắt đầu sợ hãi từ tận đáy lòng.

Băng dán trên miệng bỗng nhiên được xé ra, lực kéo rất mạnh, Sơ Ngữ đau đến nổi bật khóc, cô cảm thấy da quanh miệng nhất định đã bị xé rách toạc rồi.

"Nói đi, rốt cuộc mày phát hiện như thế nào?"

Con dao ở ngay trên người, Sơ Ngữ không dám chống trả, vô cùng ngoan ngoãn trả lời ông ta.

"Chỉ là tôi nhìn thấy ba người đều mua gói thuốc cảm giống nhau..."

Hình như Diêu Sơn Hà không tin nổi, "Chỉ thế thôi?"

Sơ Ngữ cảm thấy cổ họng đau rát, nuốt nước bọt, chọn lựa lời giải thích rồi nói, "Tôi cũng học y, nếu như bị cảm thật sẽ không chỉ mua mỗi thuốc cảm, hơn nữa tình trạng bệnh của ba người kia không giống bị cảm mà giống con nghiện hơn..."

Diêu Sơn Hà hỏi gì cô trả lời nấy, cũng chẳng biết ông ta có tin không.

Giản Diệc Thừa lái xe với tốc độ nhanh nhất, cây cối hai bên đường không ngừng lướt qua, gần như hóa thành một đường thẳng. Thỉnh thoảng

có người trong cục gọi điện tới nói anh đừng manh động, anh chỉ nghe một cuộc điện thoại sau đó không nhận nữa.

Hiện tại trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ, đó chính là Sơ Ngữ không thể xảy ra chuyện được.

"Vì thế lần thứ ba mày đến cửa hàng đã phát hiện ra vấn đề nhưng vẫn diễn kịch với tao?" Diêu Sơn Hà hỏi như vậy sau khi suy nghĩ một lúc.

Sơ Ngữ cảm nhận được sự nguy hiểm trong câu hỏi này, cô cẩn thận từng li từng tí trả lời, "Phải..."

Nếu Diêu Sơn Hà đã phát hiện ra người báo án là cô thì dĩ nhiên sẽ nghi ngờ việc lần thứ ba cô đến hiệu thuốc, nếu bây giờ cô phủ nhận thì sẽ càng chọc giận đối phương. Tuy rằng nếu cô thừa nhận có thể cũng chọc giận ông ta.

Quả nhiên Diêu Sơn Hà cười khẩy, "Tao quả thật quá coi thường mày!"

Bây giờ Sơ Ngữ rất sợ ông ta sẽ làm gì mình, đại não nhanh chóng hoạt động, sau đó hỏi, "Vậy tại sao ông lại nghi ngờ tôi?" Mặc kệ phải nói gì, trước tiên cứ kéo dài thời gian đã.

"Câu giờ à?" Diêu Sơn Hà chỉ liếc mắt đã nhìn thấu ý định của cô, "À, có điều tao sẽ tác thành cho mày, dù sao vẫn còn một người nữa chưa đến."

Sơ Ngữ giật mình, có ý gì? Còn ai chưa tới?

Cô bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đấy, sắc mặt trắng bệch, chân tay lạnh lẽo như rơi vào hầm băng.

Giản Diệc Thừa!

Diêu Sơn Hà không chỉ muốn báo thù cô mà còn muốn trả thù Giản Diệc Thừa!

Mặc kệ Sơ Ngữ hoảng sợ như thế nào, Diêu Sơn Hà vẫn giải thích với cô, "Sau khi tao trốn thoát thì nghĩ mãi không ra, tại sao kế hoạch hoàn hảo của tao lại xảy ra sai sót? Tao không nghĩ được rốt cuộc là sai lầm ở đâu nên lại trở về quanh hiệu thuốc, định điều tra xem ai là người nhìn thấu sơ hở của tao."

Lúc trước khi toàn bộ tổ chức của mình bị phá hủy ông ta đã biết là hiệu thuốc của mình xảy ra vấn đề. Chuyện này đối với ông ta mà nói là không thể chấp nhận được. Tất cả nhân viên hiệu thuốc đều do một tay ông ta đào tạo, kết quả nhân viên của ông ta không phạm sai lầm mà ông ta mới chính là người đó!

Ông ta vẫn không nuốt trôi cục tức này nên sau khi trốn thoát lại lén lút trở về, muốn điều tra rốt cuộc là ai khiến ông ta bị bại lộ.

"Kết quả, tao nhìn thấy bố mẹ mày đi ra từ tiểu khu, thân thể bố mày vô cùng khỏe mạnh, không giống người bị huyết áp cao hay bệnh tim."

Vì thế ông ta liền nảy sinh nghi ngờ, sau đó ra hỏi thăm, quả nhiên đối phương không bị huyết áp cao.

Cũng chính chuyện này đã nói cho ông ta biết rằng, thế mà bản thân lại bị một con nhóc tính kế, cô ta âm thầm phá hủy tất cả những gì mình khổ công gây dựng, thậm chí bạn trai cô ta cũng lập công lớn trong lần truy quét tội phạm ma túy này.

Diêu Sơn Hà không chịu được sự nhục nhã và tức giận này nên hôm nay mới trả thù.

Sơ Ngữ nghe xong thì càng thêm sợ hãi, "Ông nhìn thấy bố mẹ tôi? Ông có làm gì họ không vậy?"

Giờ khắc này trong lòng Sơ Ngữ hết sức hối hận, sao lúc trước lại phớt lờ như vậy? Còn lạnh chạnh gọi điện thoại, lần này thì hay rồi, liên lụy đến cả bố mẹ!

Trong lòng cô vừa hối hận vừa gấp gáp, không ngừng tự an ủi bản thân rằng họ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

"Yên tâm, tao không động vào bọn họ, hai người đấy lúc nào cũng như hình với bóng, tao không tìm được cơ hội ra tay." Diêu Sơn Hà cười quái dị.

Nghe vậy Sơ Ngữ liền thở phào nhẹ nhõm, đồng thời càng thêm tự trách, quả nhiên cô vẫn liên lụy đến bố mẹ, nếu không phải lúc nào bọn họ cũng đi cùng nhau thì không phải đã tạo cơ hội cho Diêu Sơn Hà ra tay rồi sao? Lúc này cô vô cùng sợ hãi, nước mắt không kìm được mà tuôn rơi, đều tại bản thân không cẩn thận!

"Sơ Ngữ! Sơ Ngữ! Em ở đâu?"

Bên ngoài mơ hồ truyền đến giọng của Giản Diệc Thừa, Sơ Ngữ lập tức tỉnh táo lại, bây giờ không phải lúc để hối hận, còn có Giản Diệc Thừa nữa, cô phải tìm cách nhắc nhở anh không được lại đây. Nếu không anh sẽ tiến vào cái bẫy mà Diêu Sơn Hà giăng ra.

"Gọi đi, nhanh gọi hẳn lại đây đi." Giọng nói âm u của Diêu Sơn Hà vang lên.

Sơ Ngữ nuốt tiếng gọi vào trong bụng, cô hiểu được nếu lúc này cô lên tiếng thì Giản Diệc Thừa chắc chắn sẽ liều lĩnh xông vào đây.

"Ha ha, quả thật là vợ chồng tình thâm nhỉ." Diêu Sơn Hà dụ dàng nói, sau đó không có dấu hiệu nào báo trước, ông ta bỗng nhiên giơ dao lên, Sơ Ngữ nhạy cảm cảm nhận được tiếng gió tạo ra bởi lưỡi dao sắc bén, con

người co rút, thân thể còn phản ứng nhanh hơn não bộ, lăn một vòng theo bản năng, con dao chệch khỏi vị trí trí mạng, cắm vào đùi cô.

"A!"

Đau đớn kịch liệt khiến Sơ Ngữ không nhận được kêu lên, một tiếng kêu thảm thiết ngăn ngui này truyền tới tai Giản Diệc Thừa khiến anh lập tức xác định được phương hướng của Sơ Ngữ, vội chạy như bay đến chỗ này.

Diêu Sơn Hà nghe thấy tiếng bước chân đang lại gần, không hề dừng lại, sau khi rút dao ra thì nhanh chóng đẩy cửa nhảy xuống xe.

Ông ta vừa mở cửa thì lập tức có ánh sáng chiếu vào, sau khi Sơ Ngữ thích ứng được với tia sáng mới nhận ra nơi mà cô cho là căn phòng thực chất là bên trong container. Bên ngoài cũng có hàng loạt container xếp chỉnh tề thành hàng, xa xa là mặt nước biển.

Sơ Ngữ biết đây là đâu, bến tàu Nam Loan.

Bên ngoài truyền đến tiếng gọi sốt sắng của Giản Diệc Thừa, Sơ Ngữ gào to một tiếng, "Giản Diệc Thừa, em không sao, anh cẩn thận Diêu Sơn Hà, ông ta đã ra ngoài rồi."

Sơ Ngữ nhìn đau, lấy thắt lưng trên váy ra quấn nó vào chỗ vết thương, tạm thời cầm máu.

Cô vừa mới băng bó xong thì Giản Diệc Thừa xuất hiện ngoài xe, nhìn thấy cô thì vội vã nhảy lên hỏi, "Sơ Ngữ, em không sao chứ..."

Anh vừa mới tới gần đã ngửi thấy mùi máu nồng nặc, "Em bị thương à? Bị thương ở đâu?"

Sơ Ngữ nhìn cơn đau xuống, miễn cưỡng nở nụ cười an ủi anh, "Bị thương trên đùi, không chạm đến động mạch, anh đừng lo."

Giản Diệc Thừa không yên tâm, lấy điện thoại ra bật đèn pin soi vào vết thương của cô.

Đúng lúc này thì có tiếng "leng keng", cửa xe bị kéo lên, bên ngoài truyền đến tiếng khóa cửa.

Sơ Ngữ giật mình, "Ông ta muốn nhốt chúng ta ở đây sao?"

Phản ứng của Giản Diệc Thừa càng nhanh hơn, đã lao tới cửa, dùng sức đẩy mấy lần nhưng không được, bên ngoài đã bị khóa rồi.

Sau đó lại nhanh chóng có tiếng khởi động xe, cảm nhận được toa xe dưới chân đang chuyển động, bọn họ lập tức ý thức được Diêu Sơn Hà chuẩn bị lái chiếc xe này đi.

"Làm sao bây giờ? Ông ta muốn đưa chúng ta đi đâu?"

Dưới ánh sáng của điện thoại, Giản Diệc Thừa nhanh chóng biết được mục đích của Diêu Sơn Hà, "Ông ta muốn lái chiếc xe này xuống biển."

Diêu Sơn Hà biết mình không phải đối thủ của Giản Diệc Thừa nên từ lúc đầu đã không có dự định đối đầu trực tiếp với anh mà bắt cóc Sơ Ngữ trước, sau đó dụ dỗ Giản Diệc Thừa đến đây.

Ông ta trói Sơ Ngữ vào trong container, còn làm cô bị thương, sau đó Giản Diệc Thừa nhất định sẽ tới cứu cô, lúc này ông ta sẽ nhân cơ hội khóa cửa container lại, sau đó lái xuống biển khiến bọn họ đồng thời chết đuối.

Thậm chí trước khi thực hiện kế hoạch ông ta đã chuẩn bị xong con đường chạy trốn rồi, sau khi để container lao xuống biển, ông ta sẽ ngay lập tức chạy đến chỗ ca nô đã đậu sẵn ở một bên khác của bến tàu.

Lúc Lâm Lang dẫn người chạy tới thì ca nô đã đi xa, chỉ còn nhìn thấy một điểm màu trắng. Mà container chứa Giản Diệc Thừa và Sơ Ngữ cũng đã chìm xuống nước từ lâu, không thấy tăm hơi đâu cả.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯỜNG

Giang Nam Hồng Đâu
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Lễ Cưới

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Sơ Ngữ, tỉnh lại đi em, đừng ngủ..."

"Sơ Ngữ, cố chịu một chút..."

"Sơ Ngữ, chờ chúng ta ra ngoài rồi kết hôn được không em..."

.....

"Sơ Ngữ, Sơ Ngữ, Sơ Ngữ..."

Hình như Sơ Ngữ nghe được có người đang gọi tên cô, giọng nói này cứ quanh quẩn mãi bên tai không xua đi được. Cô chậm rãi mở mắt, bố mẹ đang đứng bên giường lo lắng nhìn mình.

Hai mắt dần dần có tiêu cự, ý thức bắt đầu khôi phục, Sơ Ngữ nhìn khuôn mặt quen thuộc của bố mẹ thì trong phút chốc vô cùng hoảng hốt, không biết bản thân đang ở đâu.

"Ngôn Ngôn, cuối cùng con cũng tỉnh rồi, con bé xấu xa này, chuyện lớn như vậy mà không nói với chúng ta, làm mẹ với bố con lo sắp phát điên rồi."

Sơ Ngữ bỗng nhiên tỉnh táo, đột ngột ngồi dậy, nhưng bởi vì động tác quá nhanh nên động đến vết thương trên đùi, đau đớn kịch liệt khiến Sơ Ngữ hít một hơi thật sâu. Nhưng cô chẳng để ý, vội vàng hỏi bố mẹ, "Giản Diệc Thừa đâu? Anh ấy đâu ạ?"

Trước khi hôn mê, cô và Giản Diệc Thừa bị rơi xuống biển, nước nhanh chóng tràn vào container. Nước biển lạnh lẽo từng chút từng chút một nuốt chửng bọn họ, không khí trong lồng ngực đã cạn kiệt, nhiệt độ trên người cũng giảm theo dòng máu chảy ra từ miệng vết thương. Cô chỉ nhớ cuối cùng Giản Diệc Thừa hôn cô, truyền không khí vào trong miệng mình...

Trong tình huống như vậy, anh lại truyền hy vọng sống của bản thân cho cô, vậy bây giờ anh thế nào rồi?

"Giản Diệc Thừa, Giản Diệc Thừa.."

Sơ Ngữ nhìn một vòng trong phòng đều không thấy bóng dáng anh, không dám nghĩ đến suy đoán đáng sợ kia, đầu óc trống rỗng, muốn xuống giường đi tìm anh.

Mẹ Sơ ấn cô xuống giường, Sơ Ngữ còn muốn phản kháng nhưng lúc này cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, Giản Diệc Thừa cầm hộp giữ nhiệt bước vào, nhìn thấy khung cảnh hỗn loạn trong phòng bệnh thì hơi khó hiểu.

Sơ Ngữ nhìn thấy anh xuất hiện, vẻ mặt cứng lại. Mẹ Sơ nhin rồi lại nhin, rốt cuộc không nhin được, vô cùng khó chịu vỗ đầu cô, "Bác sĩ nói con sắp tỉnh rồi nên Tiểu Giản đi chuẩn bị bữa sáng cho con, con cho rằng nó làm sao? Ôi, đúng là ngốc nghếch!"

Ơ? Cô có thể nói là cô nghĩ anh đã chết rồi không?

Mặt Sơ Ngữ đỏ bừng, nằm trên giường bệnh vô cùng khó xử.

Mẹ Sơ cũng không vạch trần cô, kéo bố Sơ rời đi, "Được rồi, Ngôn Ngôn không có chuyện gì chúng ta cũng yên tâm, Tiểu Giản, cháu chăm sóc nó nhé, chúng ta không làm phiền hai đứa nữa."

Cách rất xa nhưng Sơ Ngữ vẫn nghe được giọng nói của bố mẹ truyền đến:

"Đi chợ mua mớ rau với con gà để buổi trưa hầm canh cho Ngôn Ngôn uống."

"Mua xương sườn đi, không phải nó bị thương ở chân sao? Ăn gì bố này."

"Thế không phải nên hầm chân heo à?"

"Cũng đúng, vợ à, nghe lời em."

.....

Sơ Ngữ: "... " Thật sự là mẹ ruột.

Giản Diệc Thừa đặt hộp cơm ở đầu giường rồi đi lấy nước cho cô rửa mặt.

"Có chỗ nào không thoải mái không, có cần anh gọi bác sĩ không?"

Tuy rằng bác sĩ nói cô chỉ bị thương ở chân, tỉnh lại rồi sẽ không sao nhưng anh vẫn không yên tâm.

"Em không sao, nhưng mà hơi đói bụng."

Giản Diệc Thừa vừa nghe vậy thì lập tức mở hộp cơm ra, múc cho cô một bát cháo nhỏ. Cháo vẫn còn bốc hơi nóng, chỉ ngửi mùi thôi Sơ Ngữ liền biết đây là Giản Diệc Thừa tự tay nấu.

Cô bỗng nhiên cảm thấy vui vẻ, khẽ cười với anh.

"Sao thế?"

Sơ Ngữ lắc đầu, "Không có gì, chỉ là nhìn thấy anh nên vui thôi."

Giản Diệc Thừa bật cười, "Vậy em cứ nhìn cho thoải mái, dù sao cũng là của em mà."

Lời này nói không hề sai, anh là của cô.

Giản Diệc Thừa dùng thìa xúc cháo, nhẹ nhàng thổi nguội, sau đó đưa đến bên miệng cô, "Cẩn thận một chút, hơi nóng đấy."

Sơ Ngữ hưởng thụ sự chăm sóc tỉ mỉ của bạn trai, giả vờ quên bản thân bị thương chân chứ không phải tay.

Chờ Giản Diệc Thừa dứt xong, Sơ Ngữ vẫn nhìn anh chăm chăm.

"Em nghe được rồi."

Cô đột nhiên nói câu này làm Giản Diệc Thừa không phản ứng kịp, "Cái gì?"

"Anh nói, chờ chúng ta ra ngoài sẽ kết hôn, em nghe thấy rồi."

Giản Diệc Thừa để bát xuống, nâng tay Sơ Ngữ lên, đặt bên môi khẽ hôn, "Em không từ chối, anh coi như em đã đồng ý."

Sơ Ngữ không nói gì, trong tình huống đấy làm sao cô trả lời được chứ? Tuy nhiên cô cũng chỉ định nhắc nhở anh đừng quên thôi, nếu tâm tư hai người đều tình cờ trùng hợp, vậy thì còn gì để do dự?

"Giản Diệc Thừa."

"Ơi?"

"Cầu hôn dưới biển không tính."

"Vậy anh cầu hôn lại, cầu hôn đến khi nào em đồng ý thì thôi có được không?"

"Em còn chưa nói xong mà, em nghĩ anh nói đúng một điều, em đồng ý rồi. Chỉ là em cảm thấy tự nói lại cho anh thì tốt hơn."

.....

Ngày ấy mấy người Lâm Lang chạy tới kịp lúc, nhanh chóng cứu được Sơ Ngữ và Giản Diệc Thừa thế nên hai người cũng không có gì quá đáng lo. Sơ Ngữ nằm viện một tuần liền xuất viện, ngoại trừ vết thương ở đùi thì những chỗ khác đều ổn, chân bị thương thì thay thuốc định kỳ là được.

Còn lần này Diêu Sơn Hà cũng không chạy thoát được, rốt cuộc vẫn lọt lưới. Mỗi nguy hiểm đã được loại bỏ, tảng đá lớn treo trong lòng Sơ Ngữ cuối cùng cũng bỏ xuống.

Sau khi xuất viện, Sơ Ngữ trở về nơi ở của cô và Giản Diệc Thừa, bố mẹ cô đều đã biết chuyện bọn họ ở cùng nhau nhưng cũng không nói gì, ngược lại càng yên tâm giao người cho anh chăm sóc.

Ngoại trừ lúc ở bệnh viện có nấu cho cô mấy bát canh thì sau đó hoàn toàn buông tay mặc kệ, giao toàn bộ cho Giản Diệc Thừa làm. Hai người bọn họ còn định chuẩn bị đi du lịch nữa cơ.

Tuy nhiên cuối cùng vẫn không đi được vì Sơ Ngữ và Giản Diệc Thừa sẽ kết hôn.

Nói chính xác là sau khi khỏi bệnh thì kết hôn, nếu không phải chân Sơ Ngữ bị thương thì kể cả hai tháng anh cũng không muốn chờ.

Trong lúc Sơ Ngữ dưỡng thương, Giản Diệc Thừa ôm đồm tất cả công việc chuẩn bị cho lễ cưới, ngoại trừ hỏi ý kiến của cô thì cái gì cũng không cho cô động vào. Người không biết còn tưởng cô đang mang thai đấy.

"Sơ Ngữ, em thích trang trí hoa gì trong hôn lễ? Hoa hồng hay bách hợp?"

"Bách hợp đi, trăm năm hạnh phúc."

"Màu chủ đạo của lễ cưới là gì bây giờ nhỉ?"

"Ừm, màu trắng lãng mạn, hồng nhạt ấm áp, vậy thì màu trắng đi."

...

Đối với những công việc của đám cưới thì chuyện lớn nhỏ gì Giản Diệc Thừa đều sẽ hỏi ý kiến của Sơ Ngữ. Anh nhớ cô từng nói, lúc kết hôn nhất định phải tự tay trang trí hôn lễ. Bây giờ tuy rằng cô đang bị thương, không thể tự mình làm gì nhưng dưới sự chu đáo của Giản Diệc Thừa, nơi tổ chức hôn lễ vẫn được trang trí y như những gì cô thích.

"Lão Giản, cậu được đấy, tốc độ nhanh phết."

Lúc Giản Diệc Thừa phát thiệp mời trong văn phòng, mọi người đều náo loạn, bình thường anh trầm mặc ít lời, không nghĩ đến người như thế lại kết hôn nhanh đến vậy.

Lâm Lang riu rít khen ngợi, "Thời gian tớ với Loan Loan yêu nhau còn dài hơn các cậu, thế mà hai người lại kết hôn trước. Không được, đêm nay tớ sẽ cầu hôn Loan Loan."

"Này, nhanh lên, nói không chừng hai người còn có thể tổ chức đám cưới chung đấy." Tôn Toàn nói đùa.

Giản Diệc Thừa khẽ cười, không lên tiếng, anh còn lâu mới cử hành hôn lễ chung với người khác. Có hai cặp cô dâu chú rể, sự quan tâm cũng sẽ bị chia làm hai, sự chúc phúc cũng vậy... Đời người chỉ có một lần kết

hôn, Sơ Ngữ của anh phải trở thành cô dâu có một không hai, không thể chia sẻ những lời chúc phúc cho bất kỳ ai được.

Trong lúc Sơ Ngữ không biết, Giản Diệc Thừa đang vì cô mà kiêu ngạo.

Cuối cùng cũng tới ngày cử hành hôn lễ, Sơ Ngữ bị gọi dậy rất sớm để trang điểm.

Tối hôm qua hơi kích động nên ngủ rất muộn. Cô vốn cho rằng ngủ ít như vậy sắc mặt sẽ không được tốt, nhưng không ngờ trong gương cô vẫn cười rất rạng rỡ, trạng thái da dẻ vô cùng tốt.

Hà Quán Thu nhìn cô qua gương rồi lên tiếng trêu gọi, "Thấy chưa, tớ nói đâu có sai, cô gái đang đắm chìm trong tình yêu hạnh phúc thì không cần giấc ngủ."

Sơ Ngữ khẽ cười, khóe miệng của cô gái trong gương cong lên. Không thể phủ nhận, Sơ Ngữ rất xinh đẹp, khuôn mặt không hề có góc chết, làn da trắng nõn nà, đôi môi không tô son mà vẫn hồng nhẹ, lúc cười lên mang theo sự dịu dàng của người con gái vùng sông nước Giang Nam. Mà hôm nay từ lông mày đến khóe mắt của cô đều tràn ngập hạnh phúc, càng ngày càng khiến người ta nhìn không rời mắt.

Quý Phi Yên đi đến từ phía khác, tự mình trang điểm cho cô, nhìn da dẻ mịn màng của cô thì không ngừng khen ngợi, "Tiểu Ngữ, da em đẹp thật đấy, khiến chị không nỡ dùng mỹ phẩm làm ô nhiễm nó."

"Không sao đâu, chị cứ trang điểm đi, da mặt em dày lắm, bách độc bất xâm." (1)

(1) Bách độc bất xâm: mọi loại độc đều không thể làm tổn hại.

"Ha ha, sao lại hại bản thân thế?"

...

Ở ngoài sân, quần áo thơm tho, ánh sáng giao thoa, khách mời nườm nượp, đến đi không dứt. Bố mẹ Giản Diệc Thừa đang nói chuyện với bố mẹ Sơ Ngữ, thỉnh thoảng thì chào hỏi bạn bè, nhận lời chúc từ khách mời.

Đúng lúc này thì bên ngoài hơi hỗn loạn, những tiếng thán phục liên tiếp truyền đến.

"Có chuyện gì ngoài đó vậy?"

Người ở trong ai ai cũng tò mò, nhìn không giống như xảy ra chuyện gì không tốt, nhiều khách mời lục tục ra ngoài tham gia trò vui. Cả bố mẹ hai bên cũng khó hiểu đi theo.

Vừa nhìn đã cảm thấy không thể tin được.

Bên ngoài có một đội "khách mời" rất đặc biệt, đủ loại chó mèo xếp thành hàng chỉnh tề, ngay ngắn trật tự chậm rãi đi tới. Chúng nó chia làm hai hàng, một hàng chó mặc âu phục, áo comple và đeo caravat, một hàng mèo mặc váy lụa trắng tinh, đầu đội vòng hoa, trông rất thực nữ, cùng nhau đứng song song, tạo thành một nhóm hoa đồng khá đặc biệt.

Cảnh tượng này vừa ngoạn mục vừa hấp dẫn, mỗi con vật đều nỗ lực thể hiện dáng vẻ trang trọng và nghiêm túc, nhưng chúng nó không biết làm vậy khiến chúng nó càng trở nên mềm mại đáng yêu.

Mỗi vị khách mời nữ ở đây đều cảm thấy rung động trước dàn hoa đồng đặc biệt này, ngay cả khách mời nam cũng không ngoại lệ.

"Đáng yêu quá, làm tôi nhớ đến Bao Bao."

"Chúng nó ngoan thật, đi thành hàng ngay ngắn như thế, không hỗn loạn tí nào."

"Tại sao chó mèo của người khác đều đáng yêu như thế, nhưng mà nhiều như vậy liệu sau khi kết thúc lễ cưới có thể phát cho mỗi khách mời một con không?"

...

Đại Miêu ngẩng đầu ưỡn ngực kiêu ngạo đứng ở hàng một, hôm nay Ngôn Ngôn nhà nó kết hôn, tuyệt đối không thể khiến chị ấy mất mặt được!

Nó nghiêng đầu qua chỗ khác, hô một tiếng, "Xếp thành hàng hết đi, đội hình phải ngay ngắn!"

Bên cạnh Đại Miêu là Tiểu Bạch, trước lễ cưới, nó, Nhị Lang Thần và A Bố tranh giành vị trí đội trưởng hoa đồng đến nỗi không thể ngăn cản được. Cuối cùng dùng hình thức bỏ phiếu để quyết định thắng bại, Tiểu Bạch giành chiến thắng bằng ưu thế tuyệt đối với số vote 2:1:1.

Lúc này, tầm quan trọng của nhan sắc mới xuất hiện, Đại Miêu cảm thấy đội trưởng hoa đồng phải có vẻ ngoài đẹp đẽ, vì vậy mới bầu một phiếu cho Tiểu Bạch.

Vì thế Nhị Lang Thần tuyên bố tuyệt giao với Đại Miêu, cũng không tiếp tục làm vật cưới chuyên dụng của nó nữa. A Bố cũng thề sẽ không lén lấy cá khô cho nó nữa.

Tuy nhiên ở trong hôn lễ của Ngôn Ngôn, chúng nó vẫn đạt thành thỏa thuận tạm thời đình chiến, nhưng chỉ có tác dụng trong ngày hôm nay.

Chú quạ nhỏ đậu ở cột điện xa xa, đôi mắt đăm lẹ lên án, "Mẹ ơi, tại sao chúng ta không được tới ạ?"

"Con à, chúng ta lấy thịt thối làm thức ăn, thường hay xuất hiện ở xung quanh khu vực có người chết, loài người cảm thấy chúng ta không

may mắn, hôm nay lại là ngày vui của người ta, chúng ta vẫn đừng nên xuất hiện khiến họ thấy khó chịu thì hơn."

"Nhưng Ngôn Ngôn sẽ không để ý đâu."

"Thôi, nếu con thật sự muốn đi thì lén lút bay lẫn vào trong đám chim khách (2) đi."

(2) Người xưa cho rằng chim khách báo tin vui.

Chú quạ nhỏ rất vui mừng bay đi, quạ mẹ nhìn nó bay vào trong đàn vẹt sặc sỡ đầy màu sắc, giơ một cánh lên che mắt, không đành lòng nhìn thẳng đứa con ngu ngốc của mình.

Đứa nhỏ ngốc, con đen sì sì giữa một đàn vẹt rực rỡ thế kia, sợ người khác không nhìn ra mình sao?

Tuy nhiên sự lo lắng của nó cũng là thừa thãi thôi, bởi vì hôm nay số lượng chim bay đến rất đông, không thể phân biệt từng con một được. Họ chỉ tò mò vì sao đám cưới ngoài trời này lại thu hút nhiều chim bay đến vậy, trên nóc nhà, trên cây, trên cột điện... Hầu như tất cả đều bị loài chim chiếm lĩnh.

Có một vài con vẹt vui vẻ đứng ở cửa, thấy người đến lại cất tiếng,
"Trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử."

...

Lễ cưới hoàn toàn mới lạ này rất cuộc cũng nghênh đón cô dâu chú rể của nó.

Sơ Ngữ cầm tay bố mình, chậm rãi đi tới, váy cưới trắng tinh càng tô điểm thêm cho hào quang thanh khiết của cô. Xinh đẹp, mỹ lệ khiến người khác choáng ngợp. Ngày hôm nay, cô là cô dâu xinh đẹp nhất.

Giản Diệc Thừa đứng trên bục, nhìn bố vợ đang dắt Sơ Ngữ đi tới, trong mắt anh không hề che giấu sự choáng ngợp, sự choáng ngợp qua đi thì nỗi thấp thỏm và kích động lại đến. Yêu thầm tám năm, yêu nhau một năm, bây giờ rốt cuộc anh đã có thể kết hôn với cô gái mình yêu.

Tâm trạng cô dâu chú rể đều kích động như nhau, chẳng biết đã hoàn thành tất cả các nghi thức như thế nào, giây phút hạnh phúc nhất khiến đầu óc liền ngừng hoạt động. Chỉ nhớ sau khi bọn họ trao nhẫn cho nhau thì một con vẹt đang đứng trên vai người chủ hôn cao giọng cất tiếng:

"Hôn đi! Hôn đi!"

Sau đó mọi người ở dưới cũng ồn ào theo, "Hôn đi! Hôn đi..."

Sau đó nữa, Giản Diệc Thừa khom lưng hôn Sơ Ngữ, hình ảnh bọn họ hạnh phúc hôn nhau được lưu giữ lại mãi mãi khi thợ ảnh ấn nút chụp.

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CƯƠNG

Giang Nam Hồng Đậ

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân"Mẹ ơi con gặp rắc rối rồi."

Bạn nhỏ Giản Sơ bốn tuổi nghiêng đầu, nhú mày, vô cùng đau đầu nói.

Sơ Ngữ ngồi xổm xuống nhìn thẳng bé, dịu dàng hỏi, "Làm sao thế con?"

"Cô giáo nhà trẻ nói bọn con sẽ tổ chức đại hội thể thao. Mỗi bạn nhỏ đều phải mang thú cưng của mình tới, để bọn con và thú cưng thi đấu cùng nhau."

"Chuyện này không phải rất tốt sao?" Sơ Ngữ vẫn không hiểu tại sao bé lại đau đầu.

"Nhưng mà con phải mang con nào đi bây giờ? Đại Miêu dễ tức giận nhất, nếu không mang nó đi chắc chắn nó sẽ không vui, thế nhưng nó lại rất mập, đảm bảo sẽ chạy không nhanh. Nhị Lang Thần chạy nhanh nhất nhưng Mạnh Mạnh rất thích Tiểu Bạch, muốn con mang nó đi trong đại hội thể thao. A Bố cũng tốt, vì thế con không biết làm sao bây giờ." Giản Sơ xòe hai tay, vẻ mặt hơi bất đắc dĩ, bộ dạng y hệt ông cụ non.

Sơ Ngữ không nhịn được bật cười, bảo bố nhà bọn họ được sinh ra vào năm thứ hai sau khi cô kết hôn với Giản Diệc Thừa, bé quả thật giống anh như đúc từ một khuôn ra, hơn nữa bé cũng trầm mặc không thích nói

chuyện như bố mình, nhưng lại rất thông minh, cũng quan tâm đến người khác. Vì thế bé rất được hoan nghênh trong nhà trẻ, có thể nhìn ra được sau này bé lớn lên sẽ lại là một nam thần trong trường học.

"Chuyện này, không thể mang tất cả đi sao? Chỉ chọn một con dự thi nhưng những con khác có thể làm khán giả mà!" Sơ Ngữ đề nghị.

"Không được đâu ạ, cô giáo nói mỗi người chỉ có thể mang một con theo, nhiều quá sẽ không chăm sóc được hết."

"Vậy con hỏi thử những bạn trong lớp xem, có bạn nhỏ nào cần mượn thú cưng không, có rất nhiều nhà không nuôi thú cưng mà."

"Đúng nhỉ, Tiểu Bàn không có thú cưng, mẹ cậu ấy không cho cậu ấy nuôi, nói là không có thời gian để chăm sóc." Trong nháy mắt Giản Sơ rất vui vẻ, ngay lập tức muốn gọi điện cho Tiểu Bàn, "Bây giờ con đi gọi cho cậu ấy."

"Ừ, đi đi con."

Sơ Ngữ nhìn bé lon ton chạy về phòng mình, lấy đồng hồ đeo tay gọi điện cho Tiểu Bàn. Cô khẽ cười, cảm thấy giờ khắc này trong lòng rất thỏa mãn.

"... Vậy thì quyết định thế nhé, hôm đại hội thể thao tớ sẽ chờ cậu ở cửa nhà trẻ, tớ sẽ cho cậu mượn A BỐ một hôm. Thế nhưng chỉ một ngày thôi nhé, tớ cũng rất thích A BỐ, không thấy nó tớ sẽ rất buồn."

Lúc Giản Sơ đang gọi điện thoại thì Giản Diệc Thừa tan làm về nhà, trong tay có cầm theo đồ ăn mua trên đường, anh vừa đổi dép vừa nói, "Anh về rồi." Ngẩng đầu lên không thấy con trai chạy ra ôm đù mình như thường ngày thì không khỏi khó hiểu, "Con đang gọi điện thoại cho ai thế?"

"Với bạn học của con đấy." Sơ Ngữ dành cho anh một cái ôm chào hỏi, đây là sự ăn ý của hai người từ sau khi kết hôn rồi, không thay đổi được nữa.

"Ok, được, gặp lại sau nhé."

Giản Sơ gật đầu như mỗ thóc, sau đó cúp điện thoại, nhìn thấy Giản Diệc Thừa đã về thì lập tức chạy ra, "Bố về rồi."

Nhưng lúc sắp chạy đến nơi thì bé đột nhiên dừng lại, ra vẻ người đàn ông nhỏ thận trọng mà giữ một khoảng cách, "Con đã lớn rồi, không thể để bố ôm như hồi bé được."

Dáng vẻ trịnh trọng đàng hoàng như vậy khiến Sơ Ngữ hết sức vui vẻ, Giản Diệc Thừa ôm lấy bé, tung lên không trung rồi đón lấy bé, "Lúc nào con cao lớn như vậy thì bố không ôm nữa."

"Vậy thì đến lượt con ôm bố với mẹ."

"Con trai ngoan!"

...

Giản Diệc Thừa làm cơm trong nhà bếp, Sơ Ngữ là trợ thủ của anh, Giản Sơ thì chơi đùa với đám Đại Miêu ở trong phòng khách.

Giản Sơ chồng hai cái ghế nhỏ lên nhau, chỉ huy mấy chú chó nhảy cao. Trong đại hội thể thao có cuộc thi vượt chướng ngại vật nên bé muốn luyện tập cho chúng nó sớm một chút.

"A Bố, nhảy đi!"

"Ôi, Tiểu Bạch, cậu nhảy sớm quá, chạy đến đây rồi mới được lấy đà, nếu không cậu sẽ va vào ghế, bị thương đấy."

"Gâu gâu."

...

Giản Sơ kể thừa khả năng nói chuyện được với động vật từ Sơ Ngữ, vừa chào đời đã rất thân thiết với bọn Đại Miêu, sau khi học được cách nói chuyện thì hoàn toàn thể hiện rõ năng lực này. Như vậy cũng có thể coi đây là kỹ năng gia truyền của bọn họ.

Trong phòng bếp, Sơ Ngữ đang thương lượng với Giản Diệt Thừa xem có nên đăng kí lớp học năng khiếu cho con trai không.

"Trẻ con vẫn nên có một loại năng khiếu thì tốt hơn, những đứa trẻ khác có thể nhảy múa, nhà trẻ có chương trình biểu diễn gì chúng nó đều có thể tham gia, con mình lại im hơi lặng tiếng, anh nói xem, có khi nào nó sẽ tự ti về điều đấy không?"

Giản Diệt Thừa gật đầu, "Em nói đúng, tuy nhiên vẫn nên xem con nó có thích gì không, coi như không có năng khiếu gì thì con nó cũng có thể biểu diễn điều khiển động vật mà. Chẳng bé có được kỹ năng trời ban đặc biệt như vậy, người khác muốn còn không được đâu."

Sơ Ngữ bật cười, đánh anh một cái, "Sao anh nói thế, khả năng này chẳng phải không được nói cho người khác sao?" Cô nghi ngờ Giản Diệt Thừa đang cố ý chế nhạo việc che giấu lúc trước của cô.

"Không sao, càng bình thường càng không bị người khác nghi ngờ, em xem, em giúp đỡ cục cảnh sát phá nhiều án như vậy nhưng làm gì có ai nghi ngờ đúng không?"

"Đấy là bởi vì có anh bao che cho còn gì?"

"Thì sau này con nó cũng có hai chúng ta che chở mà." Giản Diệt Thừa bày cá đã làm xong lên bàn ăn, tranh thủ lúc rảnh rồi còn nhanh

chóng hân một cái lên mặt Sơ Ngữ, "Vì thế em không cần lo lắng."

Sơ Ngữ ghét bỏ đẩy anh ra, miệng thì nói bực mình nhưng trong lòng lại rất cảm động. Thật ra cô vẫn luôn cảm thấy khả năng này của mình không bình thường, sợ người ta phát hiện ra sẽ đưa mình đi mổ xẻ nghiên cứu. Nhưng chỉ mỗi cô thì không nói, bây giờ lại còn truyền cho con trai nữa, nếu bị người ta biết rồi liệu có làm hại nó không? Đây mới chỉ là sự lo lắng của bản thân cô nhưng không ngờ Giản Diệc Thừa đã nhận ra điều đấy, còn dùng cách này để khuyên bảo cô.

Điều này khiến cô cảm thấy rất thoải mái, giống như chỉ cần anh ở đây, mẹ con cô sẽ không cần sợ hãi gì cả.

"Ăn cơm thôi."

Món ăn cuối cùng được bưng ra, Giản Diệc Thừa hài lòng gọi một tiếng. Sống chung với nhau đã lâu, bây giờ dường như anh đã nhiễm thêm chút khói lửa nhân gian, không còn lạnh lùng như ngày trước nữa. Anh như vậy càng khiến người ta cảm thấy chân thật và an toàn.

Trên bàn ăn, Giản Sơ vừa giúp bố mẹ chia bát vừa khoa trương khen ngợi, "Oa, món ăn hôm nay bố nấu thơm quá!"

Giản Diệc Thừa xoa xoa cái mũi nhỏ của bé, "Vậy con ăn nhiều vào nhé."

"Vâng, con sẽ ăn hai bát cơm!"

"Thật sao? Đại Miêu cũng không ăn được nhiều như con đâu."

Sơ Ngữ nhìn cảnh tượng ấm áp trước mắt, không nhịn được nở nụ cười, có lẽ đây chính là hương vị hạnh phúc.

Cô mỉm cười bưng bát cơm đi tới phòng ăn, "Cơm đến đây!"

"Mẹ mau đến đây đi, con bóc vỏ tôm cho mẹ rồi này."

"Cảm ơn bảo bối nhé!"

"Mẹ đừng khách khí."

*

Bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, sau khi dỗ Giản Sơ đi ngủ, Giản Diệc Thừa ngồi trên ban công với Sơ Ngữ, hưởng thụ sự yên tĩnh hiếm có. Những ngôi sao sáng trên màn trời đêm đen kịt tạo thành bức tranh đẹp đẽ nhất.

"Đẹp quá đi."

"Ừ."

Giản Diệc Thừa ôm vai Sơ Ngữ nằm ngửa xuống, chậm rãi dung đưa xích đu, gió thổi nhẹ nhẹ, người mình yêu ở ngay bên cạnh, quả thật là mãn nguyện.

"Chúng ta may mắn biết bao mới có thể gặp được nhau giữa biển người mênh mông, gặp được đúng người vào thời điểm thích hợp nhất."

"Trước khi gặp em, anh đã tích góp tất cả may mắn nên gặp em chính là dùng hết may mắn của mình rồi." Anh đã từng nghĩ những bất hạnh trước kia mình phải trải qua cũng chỉ là sự sắp đặt của trời cao, để anh có thể gặp được điều tốt hơn chính là cô.

Sơ Ngữ bỗng nhiên tò mò, "Trước đây anh nói đã thích thầm em tám năm, vậy anh bắt đầu thích em từ khi nào thế?"

"Chuyện này là một câu chuyện rất dài." Giản Diệc Thừa cố ý trêu cô.

"Vậy anh cứ từ từ mà nói, dù sao chúng ta cũng có thời gian cả một đời."

Nghe được câu này, Giản Diệc Thừa yên lặng nắm chặt tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, nhắm mắt nhớ lại, anh nói:

"Lúc lên cấp ba thì anh chuyển đến Giang Thành học." Tuy nhiên khi đó anh đang trong thời kỳ phản nghịch, trốn học, đánh nhau... Hoàn toàn là một thiếu niên hư hỏng, anh muốn dùng cách này để bày tỏ sự khó chịu đối với bố mình, chìm đắm trong truy lạc để trừng phạt bố nhưng thật ra là đang trừng phạt chính mình.

"Lúc chưa quen nhau anh thường nhìn thấy em cho chó hoang trong sân trường ăn..."

Sau đó cảm thấy cô rất hiền lành và lương thiện? Trước đây mười người theo đuổi cô thì cả mười đều nói như vậy, Sơ Ngữ trầm nghĩ.

"Sau đó có một ngày, anh đánh nhau với người khác, nằm ở đầu đường sống dở chết dở, lúc em đi ngang qua anh, đến cả cái liếc mắt cũng không thèm cho anh."

"Một giây đấy, lần đầu tiên anh cảm nhận được sâu sắc cái gì gọi là người còn không bằng chó."

Sơ Ngữ: "..."

Không phải anh nói Sơ Ngữ thấy chết không cứu mà là một giây đấy đã thực sự khiến anh thức tỉnh, anh cứ đắm chìm trong điều xấu như vậy sẽ chẳng có ai thích cả. Người sa ngã là anh, người vô lý cũng là anh, sẽ không thể trừng phạt bất kỳ ai mà chỉ có thể khiến bọn họ ngày càng thất vọng thôi.

Vì thế anh kịp thời tỉnh ngộ, bắt đầu thay đổi từ đó, nhuộm lại tóc đen, mặc đồng phục học sinh, học tập chăm chỉ, nỗ lực vươn lên, biến bản thân thành phiên bản hoàn hảo nhất để có thể xứng với cô gái ấy.

"Em giống như ngôi sao sáng lấp lánh trong bầu trời đêm, xuất hiện tại thời điểm tối tăm nhất cuộc đời anh, thức tỉnh anh từ nơi vực sâu nên mới có một Giản Diệc Thừa như bây giờ."

Sơ Ngữ không biết anh còn từng có quãng thời gian như vậy, không kìm lòng được mà cầm tay anh, miệng lại hỏi, "Sến sẩm như vậy à?"

"Có thứ còn sến hơn, em muốn nghe không?"

"Không nghe!"

"Anh yêu em."

"Em nói không nghe mà!"

"Anh yêu em."

"Không muốn tí nào!"

"Anh yêu em."

"Được rồi, em cũng yêu anh."

...

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Cô Gái Và Nàng Mèo 1

Chương 2: Cô Gái Và Nàng Mèo 2

Chương 3: Cô Gái Và Nàng Mèo 3

Chương 4: Cô Gái Và Nàng Mèo 4

Chương 5: Cô Gái Và Nàng Mèo 5

Chương 6: Lông Vàng 1

Chương 7: Lông Vàng 2

Chương 8: Labrador 1

Chương 9: Labrador 2

Chương 10: Labrador 3

Chương 11: Labrador 4

Chương 12: Labrador 5

Chương 13: Labrador 6

Chương 14: Labrador 7

Chương 15: Labrador 8

Chương 16: Labrador 9

Chương 17: Labrador 10

Chương 18: Labrador 11

Chương 19: Labrador 12

Chương 20: Mèo Garfield 1

Chương 21: Mèo Garfield 2

Chương 22: Mèo Garfield 3

Chương 23: Mèo Garfield 4

Chương 24: Mèo Garfield 5

Chương 25: Mèo Ragdoll

Chương 26: Mèo Ragdoll 2

Chương 27: Mèo Ragdoll 3

Chương 28: Mèo Ragdoll 4

[Chương 29: Mèo Ragdoll 5](#)
[Chương 30: Mạng Lưới Thú Cưng](#)
[Chương 31: Mạng Lưới Thú Cưng 2](#)
[Chương 32: Động Vật Giang Thành Nổi Điên](#)
[Chương 33: Động Vật Giang Thành Nổi Điên 2](#)
[Chương 34: Động Vật Giang Thành Nổi Điên 3](#)
[Chương 35: Động Vật Giang Thành Nổi Điên 4](#)
[Chương 36: Động Vật Giang Thành Nổi Điên 5](#)
[Chương 37: Chim Anh Vũ 1](#)
[Chương 38: Con Vẹt \[2\]](#)
[Chương 39: Ăn Tết \[1\]](#)
[Chương 40: Ăn Tết \[2\]](#)
[Chương 41: Ăn Tết \[3\]](#)
[Chương 42: Chó Corgi \[1\]](#)
[Chương 43: Chó Corgi \[2\]](#)
[Chương 44: Chó Corgi \[3\]](#)
[Chương 45: Chó Corgi \[4\]](#)
[Chương 46: Lễ Tình Nhân](#)
[Chương 47: Tiểu Bạch](#)
[Chương 48: Lão Hồ](#)
[Chương 49: A Sanh](#)
[Chương 50: Đến Nhà](#)
[Chương 51: Đoàn Tụ](#)
[Chương 52: Hiệu Thuốc](#)
[Chương 53: Xác Nhận](#)
[Chương 54: Điều Tra](#)
[Chương 55: Mất Tích \[1\]](#)
[Chương 56: Mất Tích \[2\]](#)
[Chương 57: Mất Tích \[3\]](#)
[Chương 58: Mất Tích \[4\]](#)
[Chương 59: Pubg.\[1\]](#)
[Chương 60: Pubg.\[2\]](#)

[Chương 61: Pubg.\[3\]](#)

[Chương 62: Pubg.\[4\]](#)

[Chương 63: Pubg.\[5\]](#)

[Chương 64: Pubg.\[6\]](#)

[Chương 65: Kết Thúc.\[1\]](#)

[Chương 66: Kết Thúc.\[2\]](#)

[Chương 67: Lễ Cưới](#)

[Chương 68](#)